

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

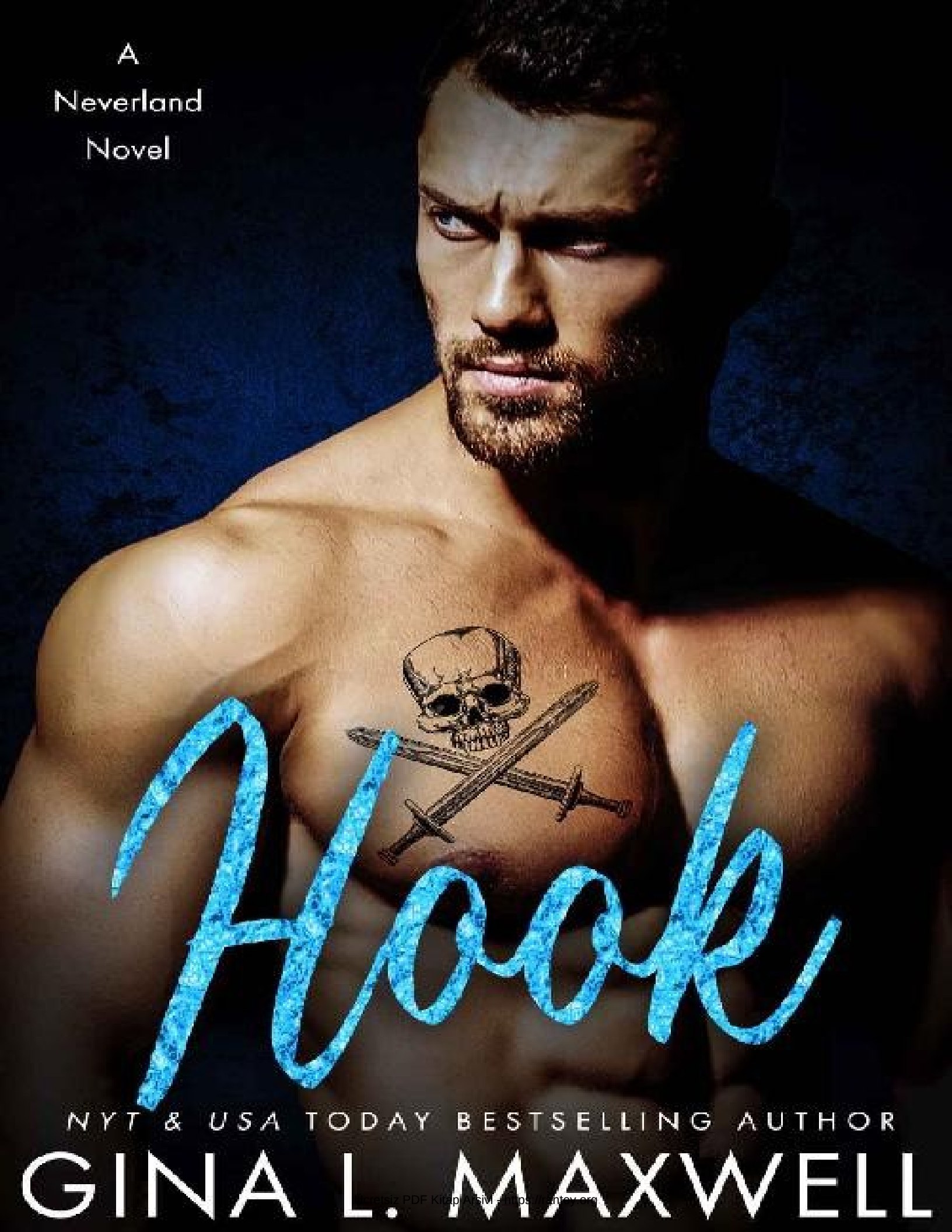
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
Neverland
Novel

A close-up, high-contrast photograph of a man's face and upper torso. He has a serious, intense expression, looking slightly off-camera. He is shirtless, revealing a tattoo on his left chest featuring a human skull with two crossed swords or daggers behind it. The background is dark and textured.

Hook

NYT & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

GINA L. MAXWELL

KANCA

Bir Neverland Romanı

GINA L. MAXWELL

Çeviri Kitaplar

Telegram

İçindekiler

Önsöz İthafı

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm Yirmi

Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedi Bölüm

Yirmi Sekizinci

Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm Otuz

Birinci Bölüm Otuz

İkinci B ö l ü m

[Otuz Üçüncü Bölüm](#)

[Otuz Dört Bölüm](#)

[Otuz Beş Bölüm](#)

[Otuz Altı Bölüm](#)

[Otuz Yedi Bölüm](#)

[Otuz Sekiz Bölüm](#)

[Otuz Dokuz Bölüm](#)

[Kırk Bölüm Kırk Bir](#)

[Bölüm Kırk İki](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Teşekkür Başlıksız](#)

[İsimsiz](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[İsimsiz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Gina L. Maxwell Yazarının Diğer Kitapları](#)

Copyright © 2019 Gina L. Maxwell

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Jaycee DeLorenzo, Sweet 'N Spicy Designs

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), lütfen gina@ginalmaxwell.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Editörler: Rebecca Barney ve Lea Schafer

Vellum ile hazırlanmıştır

Önsöz

LÜTFEN BU SAYFAYI ATLAMAYIN

Sevgili okuyucu,

Kanca'yı aldığınız için teşekkürler! Daha önce yazdığım hiçbir şeye benzemeyen, gerçekten destansı bir aşk hikâyesi için sizi Varolmayan Ülke'nin daha kötü kısımlarına götüreceğim için çok heyecanlıyım. Bununla birlikte, bilmenizi istediğim iki şey var, böylece buradan nasıl devam edeceğinize -ya da edip etmeyeceğinize- en iyi şekilde karar verebilirsiniz.

Öncelikle, John FBI'da çalıştığı için bu kitabı okumayı seçtiyseniz ve iyi bir polis prosedürünü seviyorsanız... bu kitap size göre *değil*. İnanın bana, her şeyi olabildiğince doğru yapmaya niyetliydim (tüm karakterlerimde/hikayelerimde yaptığım gibi), ancak *Pan'da* (serinin 1. kitabı) yazdığım bazı şeylerle ve bu kitabı çıkarmak için gereken zaman çizelgeleriyle kendimi köşeye sıkıştırdığımı fark etmem uzun sürmedi.

Hikayemi gerçekliğe uydurmak için mücadele ettikten sonra, *boş* ver dedim ve gerçekliği hikayeme uydurmaya karar verdim. Çünkü bu, devlet kurumlarının nasıl çalıştığına dair bir kitap değil. Hatta suç örgütlerinin nasıl çalıştığına dair bir kitap da değil (ipucu: Bu detaylar için de endişelenmedim). Bu, biri kırılmış diğeri iyileşmek için çaresiz iki ruhun bir araya gelmesi ve sonsuza dek mutlu olmak için savaşması hakkında bir kitap.

Bu yüzden "yaratıcı lisans kartını" kullanıyorum, millet. Hollywood'un gişe rekorları kıran filmlerinde yaptığınız gibi, gerçekçi ayrıntıları bir tuz tanesi ile kabul edin ;)

İkinci olarak, tetikleyici içerik konusunda endişelenenler için: 31. Bölüm geçmişte yaşanan bir cinsel saldırıyı "gösteren" tek sahnedir. Grafik veya açık bir şeyden bahsedilmiyor ve oldukça kısa, ancak Hook düşüncelerini anlatırken neler olduğunun farkındasınız. Eğer tedbiri elden bırakmayı ve bölümün tamamını okumamayı tercih ederseniz, web sitemde size sahnenin hızlı bir özetini sunan ve daha sonra bölümün geri kalanını (tetikleyici hassas materyalden sonra) bütünüyle yayınlayan alternatif bir okuma yöntemim var. Bölüm 31'e geldiğinizde, bu sayfaya geri dönün ve bu bağlantıya tıklayın. www.ginalmaxwell.com/hook-chapter-31-alternative

Son bir not: İhtiyacınız olursa, arkada bir Karakter Sözlüğü var.

Her zaman olduğu gibi, kitabıma raflarınızda ve kalbinizde yer verdiğiniz için binlerce kez teşekkürler. Umarım Hook ve John'un aşk hikâyesini siz de benim kadar seversiniz.

Edebi aşk ve kedi yavrusu öpücükleri,

Gina

A stylized, handwritten signature in blue ink that reads "Gina". The signature is fluid and cursive, with a large, sweeping 'G' and a trailing line that loops around the bottom of the 'a'.

Adanmışlık

Kaptan James Hook için

*Hiçbir kahraman beni bu kadar derinden
etkilememiş ya da sonsuza dek mutlu olmayı
bu kadar hak etmemiştir.*

"Her zaman, Kaptan. Her zaman."

Önsöz

KANCA

DÖRT YIL ÖNCE.

Yaş 26

Neverland, Kuzey Carolina

DAHA FAZLA ÇOCUK YAPACAĞIM.

Bugün erken saatlerde duyduğum bu sözler damarlarımdaki kanı dondurdu. Tıpkı gençliğimde aynı sesin adımı haykırdığını her duyduğumda donduğu gibi.

Daha çok çocuğum olacak.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Fred Croc benim tasmamı kısa tutuyor olabilir ama Varolmayan Ülke'nin Kayıp Çocuklar Okulu'nu kişisel çıkarları ve sadist zevkleri için kullanmasına izin verirsem lanetlenirim. Okulun bir yetimhane olması gerekiyordu. Ailesi olmayan çocukların yaşayıp öğrenebileceği bir yer. Gösteriyi Croc yönetirken değil. Ona göre bizler onun doğrama atölyesi için bedava iş gücü ve stres atmak istediğinde kullanabileceği uygun hedeflerdik.

Ya da daha kötüsü.

Bir daha asla.

Ana yoldan ayrılırken, okulun arkasındaki evlerinde oturan Croc ve karısı Delia'yı uyarmamak için farları kısıyorum. Ay dolunayın yarısından daha az, ama sistemde unutulmuş bir çocuk olarak dokuz yıl boyunca yaşadığım iki katlı eski binaya doğru ilerlerken beni görmeye yetiyor. Hiç yaşanmamış gibi unutmaya çalıştığım dokuz sonsuz yıl. Umarım bu gece o tabuta bir çivi daha çakılır.

Birkaç yüz metre ötedeki çimlere park ediyorum ve iki dev plastik kabı almak için bagajı açıyorum. Gece sessizdi. Ağustos böceklerinin vızıltısı, yanlarımda şırıldayan sıvı ve ön sahanlığa doğru yürürken hışırdayan çimlerin sesinden başka bir şey yok.

Kutuları yere bırakıp ağır ahşap kapıya bakıyorum ve sarsıntıları başlamadan durdurmak için yumruklarımı sıkıyorum. Kendime buraya asla geri dönmeyeceğimi söylemişim, hiçbir şey için. Hayatım hiçbir zaman harika olmadı - buraya yerleştirilmeden önce bile, keş bir anneyle yaşayıp küçük kardeşime elimden geldiğince bakmak hiç de kolay değildi - ama burası... kabusumun başladığı yeri.

Burnumdan üç yavaş nefes alıyorum, kalbimin bir ortaçağ koçbaşı gibi kaburgalarımın çarpmasını durdurmaya çalışıyorum. Ama buranın çağrıştırdığı anılar -zihnimin en karanlık köşelerine attığım anılar- uyuyan şeytanlarımı harekete geçiriyor. O kadar gerçekler ki onları hissedebiliyorum. Burada geçirdiğim her dakika daha da güçleniyor, tırmalıyor ve yüzeye çıkmaya çalışıyorlar. Vücudumdaki her hücre gitmek istiyor. Baştan çıkarıldım. Hem de çok. Ama bir iş yapmak için buradayım ve bu işi yaparken geçmişimin hayaletleriyle yüzleşmem gerekiyorsa, tamam.

Kazanamayacaklar.

Bu cehennemi arkamda bırakmak için çok çalıştım. Ve yaptım. Ben *iyiyim*.

Ben iyiden de iyiyim.

"Tanrım, burası bok gibi görünüyor." Ben taşındığımda da çok iyi görünmüyordu ama şimdi... Sanırım şimdi ona bir iyilik yapmış olacağım. Eskiden bakımlı bir tuğla koloni eviydi, kendini gidecek yeri olmayan çocuklara bakmaya adanmış insanlar tarafından işletilen bir umut yeri idi. Okulun asıl sahibi olan yaşlı ve hoş çift Anderson'larla bu ütopyanın kısa bir tadına varmıştım. Ama ben ve kardeşim geldikten birkaç hafta sonra bir trafik kazasında öldüler ve her şey değişti.

Kapıya çivilenmiş yıpranmış plaketteki sözcüklerin izini sürerken, Bayan Anderson'ın bana en sevdiği sözün bu olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Sevgiye duyulan açlığı gidermek, ekmeğe duyulan açlığı gidermekten çok daha zordur." ~ Rahibe Teresa

Zor mu? Olabilir. Ama imkansız değil. En son aşka açlık duyduğumdan beri bir ömür geçti. Geldiğim yerde, bu dünyada başarılı olmak için aşkın gerekli olmadığını çok erken öğrendim. Güç, saygı ve zeka. Bunlar sizi bir yerlere getirecek şeyler. *Arzuladığım* şeyler bunlardı ve beni bugün olduğum adam haline getirdiler. Arı kovanına çomak sokmaktan korkmayan bir adam.

Ya da ateşe ver.

Sonuç olarak, Croc'un burayı bedava çocuk işçiliği için paravan olarak kullanmasına izin vermeyeceğim. Ve burası kesinlikle cehennemin yeni bir çocuk versiyonu olmayacak. Vücudumda hala nefes varken olmaz.

İki gaz tenekesi, bir Zippo ve Atlantik büyüklüğünde bir kinle silahlanmış olarak kapıyı kontrol ediyorum ve güvenlik sistemi devre dışı bırakılmış halde kilitsiz buluyorum. Sanırım hiçbir değeri olmayan boş bir binayı güvenlik altına almak için bir neden yok. İçeri girip bir kutuyu ana kata bırakıyorum, diğerini de ikinci kata çıkan kapalı merdivenin bulunduğu mutfığa taşıyorum.

En altta duruyorum ve ışısız dar geçide bakıyorum. Ağzım kuruyor ve anılar aklıma geldikçe nabzım yükseliyor. Croc beni istismar ettiği itlerinden biri sanıyor, çok dövdüğü bir şey gibi

ve o kadar uzun süredir sahibimden ayrılmaya korkuyorum ki. Daha fazla yanılmazdı.

Bu gece, Croc'a bir mesaj gönderiyorum: *GİT. SİKTİR. SENİN. KENDİNİ.*

Merdivenleri tırmanırken, yaşam alanımız olarak kullanılan ikinci katın tamamını kaplayan odaya ulaşana kadar o iblisleri yukarı çekmeye çalışan gıcırtiları görmezden geliyorum. Küçük bir baraka gibiydi, duvarları metal çerçeveli bir düzine tek kişilik yatak kaplıyordu. Her birimizin bir yatağı ve giysilerimizi koymak için bir şifonyer çekmecesine vardı. Oyuncak ya da kitap, televizyon ya da video oyunu yoktu. Bizi eğlendirecek sadece birbirimiz, hayal gücümüz ve Peter'ın hikayeleri vardı. Diğer çocuklara katıldığımdan değil. İstesem bile katılamazdım. Ki istemedim. Pan'ın sırf aynı çatı altında yaşadığımız için hepimizin bir aile olduğuna dair aptalca teorisine asla katılmadım. Şartlar yüzünden bir araya gelmiş yetimlerdik. Son.

Yine de bu oda benim sığınağım olmuştu. Küçük bir parçam dünyada kendimi güvende hissettiğim tek yeri yok etmekten nefret ediyor ama buranın başka bir çocuğun sığınağı olmasını da istemiyorum. Bu yüzden aşağı iniyor.

Odanın bir ucundan başlıyorum ve gazı kırılğan ahşap zemin boyunca, yatakların üzerinden, bazen kaçtığımız pencerenin yanından ve banyoya varana kadar şifonyerlerin üzerinden geçiriyorum. Geniş ve fayans kaplı banyoda üç tuvalet kabini, altı fiskeyeli bir ortak duş alanı ve karşı duvarda uzun, pas çerçeveli bir aynanın altında sıralanan altı lavabo var.

Duşların belirli bir köşesini görebileceğim bir yere doğru ilerlerken botlarımın kauçuk tabanları karo zeminde neredeyse sessiz. Bakışlarım yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte, harçta bir inç genişliğinde bir oluğun aşındığı duvara düşüyor. Kas hafızam yüzünden başparmağımı yumruğumun içine sokuyorum, sonra elimi gevşetmek için kendimi zorluyorum. Başparmağım kanamıyor. Yıllardır kanamıyor.

Kayıp harçtan uzaklaşarak, parmak eklemlerim porselen kadar beyazlaşana kadar lavabonun kenarlarını kavriyorum. Kaynayan lav gibi yüzeyimin altında yatan daimi bir öfke denizi var. Her adaletsizlikte

yaniyor,

Hayatımdaki her olayda biri bana çöpmüşüm gibi davrandı. Doğru tetikleyici ile saniyeler içinde volkanik patlamaya dönüşebilirim. Ve bu lanet yerin her köşesinde onlar var.

Öfke koluma akarken göğsümde bir hırıltı oluşuyor ve patlıyorum, yumruğum bana kükreyerek karşılık veren adamın yüzüne çarpıyor. Cam kırıkları, kırılan eklemlerden kalın kan damlalarının sızdığı karo zemini kirletiyor. Parçalanmış aynadan geriye kalanlara bakarken ciğerlerim kabarıyor ve burun deliklerim sığ nefeslerle genişliyor. Bana bakan yirmi altı yaşındaki kaslı yapılı ve düzgün sakallı adamı göremiyorum. On dört yaşında, dağınık siyah saçlı ve çok ince yapılı bir çocuk görüyorum. Korunaklı mavi gözler görüyorum - masumiyeti çoktan gitmiş ve doğuştan gelen sevilme açlığı çelik burunlu bir botun altında ezilmiş. Ve acısı için beni suçluyor.

Neden karşılık vermedin? Neden onu durdurmadin?

Neden onu öldürmedin?

İşte bu. Milyon dolarlık soru. Cevap mı? Çok korkmuştum. Croc'un ölmesini kaç kez dilemiş olursam olayım, başarısız olursam sonuçlarının hayal bile edilemeyeceğini biliyordum.

"Zamanı gelince," diyorum çocuğa. "İntikamını alacaksın. Yemin ederim."

Fayans olmayan her şeye gaz sıçratıyorum, sonra merdivene geri dönüyorum ve aşağı inerken kalanını arkamdan döküyorum. Kutunun tamamını kaptığım gibi, Croc ve karısının arka taraftaki evlerini inşa etmeden önce kaldıkları ana kattaki mutfak, oturma odası, ebeveyn yatak odası ve okul odasını... Croc'un eski ofisine gelene kadar hızlıca ıslatıyorum.

Kapı kapalı ama diğer tarafta ne olduğunu biliyorum; çıplak tenime her zaman soğuk gelen metal bir masa, yer değiştirdiğinde gıcırdayan tekerlekli bir ofis koltuğu, göğsüme ve mideme batan metal kulplarıyla hiç açma zahmetine girmediği tozlu bir dosya dolabı. Oraya getirdiği tek kişi bendim. Ayrıcalıklı olduğumu söyledi. Ben de ona bu konuda anlaşmamız gerektiğini söyledim.

katılmıyorum. Hiçbir noktada Fred Croc tarafından seçildiğim için kendimi ayrıcalıklı hissetmedim, ancak bunu kabul ettim ve onun "cömertliğinin" beni asla geçmediğinden emin oldum. Hayatımın en uzun dört yılıydı ve bunun için bile olsa o duvarların içini bir daha görmek istemiyorum.

Arkama uzanıp tişörtümü çıkarıyorum ve yarısını kapının altına sokuyorum, sonra da diğer tarafa geçecek kadar gaz döküyorum. O kadar yer varken, ateşimin arındırıcı vaftizini *buranın* kaçırmasını hiç istemem. Günahlar arkalarında barut izleri gibi lekeler bırakabilseydi, bu oda tam bir yıkımın parlak bir gösterisiyle patlardı.

Uzaktan bir köpek havlıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. Sokak köpeği mi yoksa Croc'un kırması mı bilmiyorum ama işimi bitirmeden yakalanma riskini göze alamam. Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak koridorda ilerliyorum. Dışarı çıkarken, duvarda asılı çerçeveli bir makaleyi kapıyorum, camını kırıyorum ve Fred ile Delia'nın yetimhanenin başına geçmesiyle ilgili sararmış gazete sütununu çıkarıyorum. Sonra çimenleri aşır arabama giderken arkamdan gaz döküyorum.

Boş kabı kenara fırlatıp gümüş Zippo'mla bir sigara yakıyorum ve uzun bir nefes çekerek dumanı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Nefesimi verirken çakmağın yan tarafına bakıyorum, ay ışığında "Kaptan Kanca" yazısı parlıyor. Bu Starkey'den bir hediye idi - sistemden en son "yaşlanan", sadık Korsanlarımdan biri... ve on sekiz yaşındaki küçük kardeşim.

Bunu kimse bilmiyor. O
bile bilmiyor.

Ne olursa olsun benim için hala büyük ağabey-kahramana tapma gibi bir şeyi var. Smee ve diğer Korsanların ona göz kulak olmasından rahatsız olmayacağından emin olmasaydım, bunu yapmazdım. Starkey benim ilk ve tek önceliğim, her zaman da öyle oldu. Bu yüzden on sekiz yaşına girmeden ve okuldan ayrılmak zorunda kalmadan önce, Croc'u hizaya sokmak için kafasının üzerinde tutabileceğim büyük bir şey olduğundan emin oldum ve işe yaradı. Hâlâ zalim bir pislikti ama o günden sonra çocuklara bir daha elini sürmedi.

Ama Croc'un okulu yeniden açmasına izin verilirse, her şey yeni bir yetim grubuyla yeniden başlar. Ve ben bunun olmasına izin veremem. Onun üzerindeki baskım onları en kötü halinden kurtarabilir ama en iyi hali bile bırakın çocukları, bir Japon balığı için bile uygun değil.

Bunu yaptığımda -bu son hatırlatıcıyı da yok ettiğimde- nihayet geçmişimi geride bırakabilirim. Bunu yapmaya kararlıyım ve kaçmaya hiç niyetim yok. Benim yaptığımı bilmesini *istiyorum* ve seve seve cezamı çekeceğim. Çünkü hapishanede geçirdiğim her dakika, çocukluk işkencecimin gözlerinin içine bakmak ve onun emirlerini yerine getirmek zorunda olmadığım bir dakikadır. Bir molaya ihtiyacım var. Neverland'den ayrılmak bir seçenek olmadığına göre -onu alaşağı etmenin bir yolunu bulana kadar- hapishane geçici bir kaçış için tek şansım.

Zippo'yu tekrar çevirerek fitili yakıyorum ve dans eden aleve bakıyorum. Fred Croc gelmeden önce ben de buna çok benziyordum. Biraz kafayı yemiş olabilirdim ama ateşim kontrol altındaydı. Doğru kişinin bakımı altında, bu şekilde kalabilirdi. Hatta belki tamamen sönebilirdi. Bunun yerine, Croc kontrolden çıkıp içimdeki iyi olan her şeyi mahvedene kadar oksijen pompaladı.

Yani, siktir et onu ve bu okulu da siktir et.

Elimin parmak eklemleri dörtmala atan kalbimle aynı anda zonkluyor. Gazete makalesini toparlayıp Zippo'mla yakıyorum, sonra da gazla ıslanmış çimlerin üzerine bırakıyorum. Tatmin edici bir *vınlamayla alev* alıyor ve görünmez raydan aşağı, açık ön kapıdan geçip binaya doğru hızla ilerliyor.

Ateşin bir odadan diğerine geçerken büyümesini ve beslenmesini izliyorum, parlayan turuncu domino taşları gibi her pencereyi aydınlatıyor. Çok geçmeden pencerelerden ve açık kapıdan dumanlar yükselmeye başlıyor. Birkaç dakika sonra bina, gökyüzünü yalayarak çatının üzerine kadar uzanan alevler içinde kalıyor.

Yoğun sıcaklık çıplak tenimi neredeyse kavuruyor ama ben olduğum yere çakılıp kalıyorum. Kundakçıların neden yangınlarını izlediklerini şimdi anlıyorum. Büyüleyici bir şey.

ve karmaşıklığı içinde mükemmeldir. Gücü, yıkıcılığında olduğu kadar iyileştiriciliğinde de kendini belli ediyor. Çünkü önümdeki azgın cehenneme bakarken, *içimdeki* öfkeyi bastıran katartik bir huzur hissediyorum. Bozuk olanı düzeltecek kadar değil - bunu yapabilecek hiçbir şey yok - ama aynada gördüğüm o çocuğun küçük bir parçasını tatmin etmeye yetecek kadar.

Çok fazla zaman geçmeden uzaktaki siren sesleri giderek yükseliyor ve sonunda dönen renkli ışıklar ve bağırılan komutlar beni içine çekiyor. Kollarımı tutup ellerimi kabaca kelepçelediklerinde onlara karşı koymuyorum. Haklarımı okuyup beni bir ekip arabasının arkasına ittiklerinde mücadele etmiyorum. Ve direksiyonun arkasında kayan polise okulu yakma nedenlerim ve gerekçelerimle itiraz etmiyorum.

Yargıcın beni suçlu bulması için neden yaptığımı bilmesine gerek yok.

Nedenini biliyorum... Croc da öyle.

Aracım olay yerinden uzaklaşmaya başladığında, şeytanın kendisini gözlerinde kana susamışlıkla bana bakarken buluyorum. Önce göz temasını kesmeye cesaret edemedim. Ona herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeyi reddediyorum. Ama otoyola çıktığımızda bir nefes veriyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum. Tek ihtiyacım olan bir mola, yeniden toparlanmak için bir şans ve belki de gelecekte onu alt etmeme yardımcı olabilecek bazı şeyleri içeriden öğrenmek. Bu hamle intikam ve önleme olduğu kadar stratejiyle de ilgili.

Bu arada, Croc'a hesap vermek zorunda kalmayacağım, onun emirlerini almak ve kirli işlerini yapmak zorunda kalmayacağım. Geçmişimizle ilgili, aynı anda hem kusmak hem de hastalıklı kalbini ellerimle sökmek istememe neden olan şeyleri hatırladığını söyleyen o gizli sırtışıları görmezden gelmek zorunda kalmayacağım.

Şu anda benim korumama ihtiyacı olan kimse yok. Smee, Starkey'e göz kulak olacaktır; onlar da her zaman kardeş gibi yakın olmuşlardır. Hayatımda ilk kez, sadece kendim için endişeleneceğim. Ve başımı belaya sokmaya değmediğim için, bu beni resmen endişesiz bir adam yapıyor.

Bedelini sonra ödeyeceğim, öyle ya da böyle. Croc beni cezalandırmanın bir yolunu bulmadan bu işin peşini bırakmayacaktır. Ama bana daha önce yapmadığı hiçbir şey yapamaz. Yani, ne olursa olsun, hayatta kalacağım. Ondan kurtulacağım.

Her zaman yaptığım şey buydu. Onu ve tüm operasyonunu alaşağı edene kadar da bunu yapmaya devam edeceğim. Ve belki bir gün sadece hayatta kalmayacağım, gerçekten *yaşayacağım*.

Ama bundan şüpheliyim.

Birinci Bölüm

KANCA

GÜNÜMÜZ

Yaş 30

Londra, Kuzey Carolina

Lanet olsun, kulüp ortamından nefret ediyorum.

Bunu ona itiraf etmektense bir bardak metal talaşı yutmayı tercih ederim ama Pan'ın Cuma şenliklerinin aşırı neşeli atmosferini her gün bir gece kulübüne gitmeye tercih ederim. Her iki ortam da cehennem gibi gürültülü, ancak Lost Boys'un yaşadığı evi çevreleyen dönümlük alan flaş ışıkları ve lazerler yerine şenlik ateşleri ve tiki meşaleleriyle aydınlatılıyor. DJ'in çalma listesi hard rock ve heavy metal, bu sentezlenmiş EDM saçmalığı değil. En önemlisi, çaresizlerin çiftleşme mevsimindeymiş gibi birbirlerine sürtünen ve sürtünen terli bir insan denizi arasında sıkışmak zorunda kalmadan nefes almak ve etrafta dolaşmak için yeriniz var. Çok boğucu.

Ancak kulüpler yirmili yaşlardaki gençlerin eğlenmek için gittikleri yerlerdir ve eğlenmek derken kafayı bulmaktan bahsediyorum. Özellikle de MDMA bazlı uyuşturucularla. Ecstasy 2000'lerin başında çok popülerdi. O moda sı geçince, insanlar

Molly'ye başladı. Şimdi ise Neverland'in gelecek vaat eden suç patronu Fred Croc'tan başkası için çalışmayan bir ekip tarafından tasarlanan ve üretilen yeni bir uyuşturucu sahnede.

Peri Tozu.

Vücut parıltısı gibi görünüyor, uçuyormuş gibi hissettiriyor. İşte bu. Molly'nin daha yoğun bir versiyonu ve kullanıcıyı kulüp ışıkları altında parıltatma gibi bir avantajı var. Kullanıcılar sadece ultra ince pudrayı ciltlerine sürüyor ve bir dakikadan kısa bir süre sonra yükseklerde uçuyor ve etraflarındaki herkesle yakınlaşıyorlar. Bana göre değil - sevgili anneciğim sağ olsun, hiçbir uyuşturucu bana göre değil - ama piyasaya çıkalı henüz bir ay oldu ve kulüp çocukları buna doyamıyor, bu yüzden de işler patlıyor.

Bu gece, Londra, Kuzey Carolina'daki en yeni dans kulüplerinden biri olan Quarry'nin VIP salonuna yerleştim. Yanımda üç Korsan var -Smee, Cecco ve Cookson- onlar da ortama karışıyor ve ürünü taşıyorlar. Ben arkama yaslanıp denetlemeyi tercih ediyorum ki bu da kaptan olarak benim hakkım. Bu malı satmak gibi bir seçeneğim olmayabilir ama en azından kendim yapmak zorunda değilim.

"Merhaba." Biramı yudumladığım kanepede yanıma bir kız oturdu, bu işin bitmesini bekliyordum, böylece buradan defolup çatı katıma geri dönebilecektim.

"Hey, sen," demek için kendimi zorluyorum. Herhangi bir şeyi önemseyen normal bir insan gibi konuşmak bana doğal gelmiyor. İçgüdülerim sırtarak bakmaktan ziyade büyüyerek bakmayı tercih ediyor. Ama bu asık suratlılık potansiyel müşterileri korkutuyor, bu yüzden geri çevirmeye çalışıyorum. Starkey'nin hatırı için.

"Ben Brandy. Şuradaki ateşli kızıl bana yardım edebileceğinizi söyledi," diyerek VIP alanının kenarını işaret ediyor.

Gözlerimi sağ kolum Smee'nin durduğu yere çeviriyorum. Omuz silkiyor ve deri ceketinin yanlarını açık tutarak dışarıda olduğunu işaret ediyor. Ama bana döner dönmez gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor, sonra da kalabalığın içinde kayboluyor.

Siktiğimin Smee'si. Dust'tan çıkmadı. Onu adak olarak gönderiyor. İrlandalı piç yeterince sevişmediğimi düşünüyor. Onunla kıyaslandığında kimse yapmıyor. Adam hayatta kalmak için hava yerine sekse ihtiyacı varmış gibi davranıyor. Kadınları olduğu kadar erkekleri de becermekten hoşlanıyor ve bu konuda utangaç da değil. Kulübesinden sürekli bir kış geçidi gelip gidiyor. Ama Smee benim hep çalışıp hiç oynamama kuralımın esnetilmesi gerektiğini düşünüyor, bu yüzden bazen pezevenk rolü oynayarak kaptanına "yardım etmeye" çalışıyor.

Bazen işe yaradığını düşünmesine bile izin veriyorum.

Ama son zamanlarda ne zaman şaplak bankama girsem -kadınları becerirken kullandığım Viagra'nın zihnimdeki versiyonu- her zamanki gibi eski ilişkilere dair anılar canlanmıyor. Bunun yerine, özellikle bir adam hakkında zihnimde sürekli makaraya aldığım düzinelerce asla gerçekleşmeyecek iğrenç fanteziyi hayal ediyorum - her şeyden önce lanet bir *polis*. Birçok nedenden ötürü hiçbir şey yapmak istemediğim bir adama karşı duyduğum bu delice çekimden nefret etsem de, yok olmayı reddediyor, bu yüzden onunla yaşamayı öğrendim. Eninde sonunda onu zihnimden silmek için bir şeyler yapmam gerekecek ama şu anda endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

"Yüzüğünü beğendim," diye mırıldanıyor Brandy, sağ başparmağımdaki kalaylı kurukafa yüzüğe dokunarak.

"Teşekkürler." Hayatımın kontrolünü geri aldığım gün onu toprakta yatarken buldum, bu yüzden onu sakladım ve Korsanlar'a ilham kaynağı oldu. Kim olduğumu ve neden olduğumu hatırlatıyor. Croc'un Neverland'deki hükümdarlığına son verme görevimin bir sembolü. Benim ve şimdi de kardeşimin üzerindeki saltanatını sona erdirmek için.

"Peki, ne diyorsun?" Brandy dürtüyor. "Bana yardım edebilir misin?"

Tüm dikkatimi kıza veriyorum ve ona ilk kez iyice bakıyorum. Geçmişten bir görüntü en kısa an için onun üzerine bindiğinde zaman donuyor. Genç, siyah saçlı, yeşil gözlerinde bir parça çaresizlik parlayan bir güzellik...

Gözlerimi kırpıştırarak biramdan uzun bir nefes alıyorum. Evet, hayır. Normalde adil sekse olan ilgimi taklit edebilirim, ama bu kız bana

Annem. Benim *ölmüş* annem. Brandy hakkında hiçbir şey bilmeden, ona duyduğum kızgınlık ve acıma duygusunun karışımı göğsümde yanıyor. Görünüşü kurtarmak için bile olsa bu kıza dokunmamın imkanı yok.

Buradan gitme isteğiyle kaşınıyorum ama odaklanmam gerekiyor. Yapmam gereken bir iş var. Kardeşimin hayatı buna bağlı. "Kanat mı arıyorsun, meleğim?"

Etrafı çevrili alana göz atıyor ama etrafımızdaki herkes kendi işini yapıyor; içiyor, gülüyor, dans ediyor, selfie çekiyor. Yasal olmayan bir kalabalığın her zamanki bencil saçmalıkları. Uzun siyah saçlarını çıplak omzunun arkasına atarak nazlı nazlı gülümsüyor, kalın kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. "Öyleyim. Benimle uçmak ister misin?"

"Bu gece olmaz, bebeğim. Elli olacak."

"Dolar mı?" diyor, gözleri faltaşı gibi açılarak. Genç, muhtemelen Starkey'nin yaşlarında ve uyuşturucu anlaşmaları konusunda pek bilgili olmadığını tahmin ediyorum.

"Bu giriş ücreti. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Eğiliyor ve bir elini kotumun fermuarının üzerinden geçiriyor. "Kabul edebileceğin başka bir ödeme şekli var mı?"

Yüzümdeki sıkılmış ifadeyi koruyarak gözlerinin içine bakıyorum. "Üzgünüm, sadece nakit."

Suratını asıyor ama eminim elli dolar ödemek zorunda kalmaktan çok, karanlık bir köşede benimle hızlı bir sevişme fırsatını kaçırdığı içindir. Nakit parayı elime aldıktan sonra ceketimin içine uzanıyorum ve sedefli tozla dolu küçük, açılıp kapanabilir bir poşet çıkarıyorum. Pudrayı avucunun içine koyuyorum, banyoya gidip pudrayı süreceğini düşünüyorum ama görünüşe göre heyecanı önceki paranoyasının önüne geçiyor. Parmaklarını daldırıp vücudunu boyamadan önce bir saniye bile kaybetmiyor. Birkaç saniye içinde göz bebekleri büyüyecek ve daha önceki reddime rağmen kucağıma tırmanacak.

Ama gösteri için kalmayacağım. Hayatımın ilk dokuz yılında, soğuk ve ölü olana kadar bana yetecek kadarını izledim. Bilmiyorum.

Anneme benzeyen kız ya da içimde bastırılmış cinsel hayal kırıklığı, ama hava almaya ihtiyacım var. Hemen şimdi. Ayağa fırlayarak VIP alanından çıkıyorum ve kalabalığın arasından geçerek nihayet ön girişe ulaşıyorum ve Ocak gecesinin serinliğini içime çekmek için dışarı kaçıyorum.

Smee'ye hızlı bir mesaj atıp, işi devralmasını söyledim. Ona neden kaçtığıma dair bir açıklama yapmıyorum. Buna gerek yok. Ben onun kaptanıyım ve beni asla ikinci plana atmaz. Okuldaki çocukluğumuzdan beri bu böyleydi - yaktığım ve kundakçılıktan beş yıllık cezanın iki yılını çektiğim okul. İyi halden çıkmamış olsaydım şu anda hala son yılımı çekiyor olacaktım. Oradaki davranışlarım iyi bile sayılmazdı. Hayır, sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı erken çıkmıştım, çünkü Croc çıkmamı istiyordu.

Tıpkı Starkey'nin *girmesini* istediği gibi.

Şimdi Croc'un kardeşimi hapisten çıkarmasını sağlamamın tek yolu bu ilk parti Peri Tozu'nu satmak. Kulağa o kadar da zor gelmiyor ama bir milyon dolarlık tozu taşımak biraz zaman alıyor.

Bir sigara yakıyorum, içime çektiğimde çıkan çıtırtı ve dilimi kaplayan karanfilin tatlı tadı sinirlerimi yatıştırıyor. Yeni karartılmış Challenger'ımın direksiyonuna geçiyorum ve Varolmayan Ülke'deki çatı katımda beni bekleyen sıcak duşa ve kitaba odaklanıyorum. Ama kaderin akşamım için başka planları var. Taş Ocağı'ndan sadece birkaç mil uzaktayken dikiz aynamda bir dizi kiraz beliriyor.

"Kahretsin." Kısa bir süre için ayağımı yere koyup onlardan kaçmayı düşünüyorum. Kaputun altında sahip olduğum şeyle yapabileceğimi biliyorum, ama şimdiye kadar plakamı ve bilgilerimi çoktan aldılar. Eğer dikkatleri kulübün ve dolayısıyla Croc'un operasyonunun üzerine çekersem boku yerim.

Kenara çekip yan aynamda parlayan ve beni neredeyse kör eden spot ışığına karşı gözlerimi kısarken, henüz Londra şehir sınırlarının dışına çıkmadığımı fark ediyorum. Bu da Londra Polisi'nin en iyilerinin arkamda olduğu anlamına geliyor. Ve

Son birkaç aydır aklımdan çıkaramadığım adam Londralı bir polis. *Hay sikeyim.*

Kruvazörden bir adam iniyor ve ilerliyor, ama arkasındaki ışık yüzünden hiçbir şey göremiyorum. Nabzım birkaç kademe yükseliyor ve direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

"Lütfen arabadan iner misiniz, efendim?"

O değil.

Ağır bir nefes veriyorum ve kendime bunun hayal kırıklığı değil, rahatlama olduğunu söylüyorum. "Ehliyet ve ruhsata ne oldu?"

"Efendim, size tekrar sormayacağım. Arabadan inin" diyor, bu sefer daha sert bir şekilde.

Yolcu tarafından üzerimden bir gölge geçti. Demek domuzun bir ortağı var. Bu işte bir terslik var ama dediklerini yapmaktan başka seçeneğim yok. Silahları ve taşıdıkları rozetlerle üstünlük onlarda. Ben ise ortadan kaybolsam bile kimsenin umursamayacağı küçük çaplı bir suçluyum. Starkey için işleri yoluna koymadan önce böyle bir şeyin olmasına izin veremem.

"Elbette, memur bey."

Ellerimi her zaman görebileceklerinden emin olarak dediğini yapıyorum. Boyum 1.80'e ulaşır ulaşmaz adam beni döndürüyor ve göğsümü arabaya doğru itiyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, dönüp bu orospu çocuğunun burnunu yumruğumla kırmamak için elimdeki tüm kontrolü kullanıyorum. Tıpkı tutuklandığı gece beni Starkey'den uzak tutmaya çalışan Neverland polisine yaptığım gibi.

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Senin derdin ne be adam?"

"Kapa çeneni ve kıpırdama," diyor ortağı arabamın diğer tarafından, el fenerini yüzüme tutarak.

Arkamdaki adam üstümü aramaya başladı. Silahımı üzerimde taşımak gibi bir alışkanlığım yok ama-

Yakışıklı Polis, kot pantolonunun cebinden bir sustalı bıçak alıp, arabanın bagajına koymadan önce açıp kapattıktan sonra, "Dört inçlik bir sustalı bıçağım var," diyor. Tam söylenmeye başlayacaktım ki ceketimin iç cebine uzandı ve üzerinde peri resmi olan birkaç onsluk poşet çıkardı. "Burada neyimiz varmış?"

Lanet olsun. Bu gece cehenneme döndü. Kulüpten uzaklaşmadan önce onları koltuğumun altındaki güvenli konteynere koymayı unuttuğuma inanamıyorum. Son zamanlarda kafamın ne kadar karışık olduğunu gösteriyor. Hepsi *onun* yüzünden.

"Yeğenim benden vücut simlerinden bazılarını satmamı istedi," diyorum sakince. "Genç girişimcilerimizi desteklemenin önemli olduğunu düşünüyorum. Sen de ister misin?"

"Komik," diye hırılıyor Patron Polis. "Bakalım karakolda ne kadar komikmişsin."

Handsy kollarımı arkamdan çekiyor ve bileklerimdeki kelepçeleri irkilmeme neden olacak kadar sıkıyor. Bir polisi ve kelepçeleri düşündüğüm pek çok mastürbasyon seansım oldu ama *bu* polisle değil ve kelepçeleri takan asla ben değilim. "James Hook, satmak amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan tutuklusun. Şuna hakkınız var..."

Kafam burada neler olup bittiğiyle meşgulken Miranda haklarının geri kalanını duymazdan geliyorum. Ehliyetimi hiç sormadılar, uygun protokolü takip etmediler. Onlara adımı hiç vermedim. Bu sıradan bir baskın değildi. Hedef alınmıştı. Uyuşturucuyu bulmasalardı muhtemelen beni ölümcül silah bulundurmaktan ya da sigaramı camdan attığım için çöp atmaktan tutuklayacaklardı. Çünkü içimden bir ses ne olursa olsun beni yakalamak için gönderildiklerini söylüyor. Asıl soru, ne için?

Bir saat sonra, hâlâ Londra Emniyet Müdürlüğü'ndeki sorgu odasında, düz beyaz bir masaya zincirlenmiş bir şekilde oturuyor ve kim bilir neyi bekliyorum. Kimse bana lanet olası cevaplar vermiyor ve bu ruh halime yardımcı olmuyor.

"Hey!" diye bağıyorum, tek yönlü aynaya bakarak. "En azından ben burada sebepsiz yere çürürken bana sigaramı verebilirsin."

Bir dakika sonra solumdaki kapı nihayet açılıyor. Uzun boylu, kaslı yapılı bir adam siyah bir kargo pantolonu, dar siyah bir polo giymiş ve boynundaki metal zincirde bir rozet asılı halde içeri giriyor. Elindeki dosyalara bakarken başı eğik ama kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Bu benim varoluşumun felaketi ve en büyük fantezimin muhteşem, sinir bozucu bir pakette toplanmış hali.

Lanet olası John Darling.

İkinci Bölüm

KANCA

John bakışlarını benimkilere kaldırırken kapı arkasından kapanıyor. Zaten oturuyor olmasaydım, o bal rengi gözlerin bana doğru fırlattığı tüm sıcaklık için beni kığımın üstüne düşürme ihtimali yüksek. Beden dilini okumada ne kadar iyi olduklarına bağlı olarak, bu potansiyel olarak lanetleyici etkileşime kimin tanık olduğunu görebilmek için tek yönlü aynaya bakmak istiyorum. Ama kendimi tutuyorum ve yüz hatlarımı düzeltmeye odaklanıyorum. İnsanlara görmelerini istediğim şeyi gösterme konusunda uzmanım. Bu da farklı olmayacak.

Bir paket Marlboro'yu masaya fırlatıyor ve ben dudağımı kıvırıyorum.
"Bunlar ne için?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sigara içmek istediğini söylemiştin, ben de memurlardan birinden bunları aldım."

"Sigaralarımı istiyorum. Getirildiğimde diğer her şeyle birlikte el
k o n u l a n Djarum Black karanfilli purolarımı."

"Eskiden Marb Reds içerdin," diye karşı çıkıyor.

"Evet, çocukken. O zamandan beri hayattaki güzel şeylerin kıymetini bilmeyi öğrendim. Eminim senin gibi zengin bir çocuk da bunu takdir edebilir."

"Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim." Aynaya döner ve parmağıyla yuvarlak bir işaret yapar. "Birazdan biri sigaralarınızı getirecek."

"Vay be, teşekkürler. Beni bir saat boyunca burada oturup yansımama bakmaya zorlamayı neredeyse telafi ediyor. Bu gündelik kıyafetler de neyin nesi? Temizlikçideki polyester üniforman mı?" Rahatsız metal sandalyeye yaslanarak alay ediyorum.

"FBI ile ortak bir görev gücündeyim. Daha rahat üniformalar bunun getirilerinden biri."

Bu kez şaşkınlığımı gizleme zahmetine bile girmiyorum. "Hadi canım," diyorum. "Şimdi de G-man mi oldun?"

"Hayır, teknik olarak değil. Hâlâ Londra polisiyim ama aynı zamanda federal ajan olarak görevlendirildim. Görev gücü memuru olmak, FBI ile aynı parametreler altında çalışmamı ve zaman zaman yerel bölge davalarında onlarla birlikte çalışmamı sağlıyor."

"Etkilenmeli miyim yoksa daha da iğrenmeli miyim emin değilim, sevgilim."

Karşımda otururken gözleri hafifçe kısılıyor, ama sırtı aynaya dönük olduğu için bunu gören tek kişi benim. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bana John diyebilirsin."

Evet, bunu bana daha önce de söylemişti. Birkaç ay önce plajda Starkey'i hapisten çıkarmak için yardım teklif ettiğinde onu duvara yapıştırmıştım. Yardım teklifini hemen reddettim, çünkü bir polise güvenirsem cehennemde soğuk bir gün geçirmiş olurum.

Geçmişimizden başka bir ayrıntıyı seçiyorum - bir ömür önceymiş gibi hissettiren bir ayrıntıyı.

"Ya da seni aramama ne dersin..." Öne eğilmek için duraklıyorum, sonra sesimi alçaltıyorum. "*Johnathan*."

Sakin bir nefes alırken çenesi bükülüyor ve burun delikleri açılıyor. O iyi, hakkını vermeliyim. İrkilmedi bile. Ama gözlerinde tanıştığımız ilk gecenin anısını görebiliyorum. Bu konuyu açtığım için ne hissettiğini anlayamıyorum - belki utanıyor, belki kızıyor - ama kesinlikle *bir şeyler* hissediyor.

Bu da ağzımın kenarının gülümsemeye en yakın şekilde kıvrılmasına neden oluyor.

"Hemen konuya gireceğim Hook," diyor ve dosya klasörünü açıp Londra bölgesindeki çeşitli kulüplerde iş yaparken çekilmiş 8'e 10 ebatlarındaki fotoğraflarımı yayıyor. "Son birkaç aydır seni gözetim altında tutuyoruz ve yeni kulüp uyuşturucusu Fairy Dust'ın dağıtımını senin yönettiğine inanıyoruz."

Yüzümde mizahtan eser kalmıyor ve ihanetin tanıdık sıcaklığı içimi yakıyor. Aramızdaki herhangi bir geçmişin bana biraz hareket alanı kazandırması buraya kadarmış. Daha iyi bilmeliydim. O gece sahilde bana Croc'u yakalamayı planladığını söyledi. Ona bu işe karışmamasını söyledim ama benim yürüdüğüm zemine tapan cılız bir çocukken beni dinlediği gibi dinleyeceğine güvenmemeliydim.

Daha iyi bilmeliydim.

"Bildiğim kadarıyla FBI'ın -Görev Gücü ya da başka bir şekilde- uyuşturucu suçlamasıyla yakalanan adamları özel olarak ziyaret etmek gibi bir alışkanlığı yok. O yüzden saçmalamayı kes ve bana bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu söyle, hayatım."

Ayağa kalkıyor ve ben gömleğinin geniş göğsünü ve geniş omuzlarını nasıl gerdiğini fark etmemeye çalışırken nasıl başlamak istediğini düşünüyor gibi görünüyor. Ya da o zinciri yumruğuma dolamayı ve onu dizlerine kadar sürüklemeyi düşünüyorum- *Kahretsin. Kes şunu yoksa sorgu sırasında odun fırlatan ilk adam olacaksın.*

Yavaş, derin bir nefes alıyorum ve açlıktan ölmek üzere olan libidom üzerindeki kontrolümün zayıflığının fark edilmemesi için dikkatlice bırakıyorum. Sonra kaşlarımı John'a doğru kaldırıyorum. "Eee?"

Bir elini bakımlı keçi sakalının üzerinde gezdiriyor, sonra öne doğru eğilip yumruklarını masaya dayıyor. "Patronunuz Fred Croc'un bu yeni uyuşturucunun arkasında olduğunu biliyoruz. Bilmediğimiz şey, bu onun dahil olduğu tek faaliyet mi yoksa potansiyel olarak daha büyük bir şey mi olduğu. Ayrıca bu işin arkasında

bu ilaç stabil değil. Birçok genç kadın Peri Tozu kullandığı için hastanelik oldu ve neredeyse ölüyordu."

Dişlerimi sıkıyorum ve tepki vermemeye çalışıyorum. Bu benim için yeni bir şey ama güncel olayları takip ettiğim de söylenemez. Uyuşturucu satmaktan nefret ediyorum. Beni ve kardeşimi o lanet okula sokan yaşam tarzını sürdürmekten nefret ediyorum. Bunu sadece çok önemli bir nedenden dolayı yapıyorum, Starkey'i tehlikeden kurtarmak için. Ama yine de nefret ediyorum.

Kendime bu çocukların ne olursa olsun başka birinden uyuşturucu alacağını söylemek suçluluk duygumu hafifletmeye yardımcı oluyor. Ama Dust'ın aşırı dozda alınabileceğini bilmiyordum. Eğer söylediği gibi dengesizse ve bu çocuklardan bazıları için ölümcül olduğu kanıtlanırsa, bu beni onların Azrail'i yapar.

Bu başıma bir sürü yeni günah getirir. Hayatta kalabileceğimden emin değilim.

"Size daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim," diye devam ediyor. "Croc'u ve operasyonlarını çökertmek niyetindeyiz. Temelli olarak."

Croc'un parmaklıklar ardındaki görüntüsü, hayatım olan uzun ve karanlık tünelin sonunda parlayan bir ışık gibi. Ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir şeyin her zaman gerçek olduğudur.

"Eğer istediğin Croc ise, tüm bunların benimle ne ilgisi var, sevgilim?"

John, adamını yakalayan bir polisin bakışıyla beni çiviliyor, gözleri koyu kehribarın içinden parlayan ateş gibi parlıyor. "Şu andan itibaren benim adım JD. Korsan ekibinizin en yeni üyesiyim."

Kalbim durdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Croc'u içeriden çökertmek için gizli göreve gidiyorum," diyor, dudakları kurt gibi sırtarak yukarı kıvrılıyor, "ve sen de benim giriş yolumsun."

Üçüncü Bölüm

JOHN

O ZAMAN

11 Yaş

Nerede olduğuma **ZOR İNANIYORUM**. Bir yanım tüm bunları hayal edip *etmediğimi* merak ediyor, ama hayal gücümün bile bu kadar iyi olduğunu sanmıyorum, bu da gerçek olması gerektiği anlamına geliyor.

Geçen hafta kız kardeşim Wendy'yi gecenin bir yarısı yatak odasının balkonuna tırmanırken yakaladım. Bana uyurgezerlikle ilgili aptalca bir hikaye anlatmaya çalıştı ama ben çok zekiyim ve ayrıntılara dikkat ederim - nefes alışının nasıl değiştiği ve terli avuçlarını pantolonuna silmesi gibi - bu yüzden yalan söylediğini biliyordum.

Ama bir milyon yıl geçse de, iyilik timsali kız kardeşimin Neverland'de, yani bizim yaklaşmamıza bile izin verilmeyen bir şehirde gizlice bir grup çocuğu görmeye gideceği aklıma gelmezdi. Ailemiz öğrenirse *çıldırırdı*. Ömür boyu cezalı, GO'yu geçme, iki yüz dolar alma gibi.

Ama bunu bir yıldan uzun süredir yaptığını söylüyor, o yüzden yakalanmama ihtimalimizin yüksek olduğunu söyleyebilirim. Umarım öyledir, çünkü kuralları çiğneme fikri beni korkutuyor. Çok değil -pısrık falan değilim- ama birazcık. Kuralları ve yasaları severim. Bir sebepten dolayı varlar ve onlara harfiyen uyulması gerektiğine inanıyorum.

Normal olarak.

Bunun için onları büküyorum, çünkü es geçilemeyecek kadar havalı. Wendy'nin birlikte takıldığı on bir çocuk, Varolmayan Ülke'deki Kayıp Çocuklar Okulu'nda yaşayan yetimlerdir. Tinker Bell bir kız ama. Erkeklerin gittiği bir okulda ne işi var bilmiyorum ve ona sorduğumda bana ters ters bakıp yatağına gitti. Benim yaşımdaki çocuklardan biri, Silas, güldü ve periyi kızdırmamak için dikkatli olmamı söyledi, ki bu bana tuhaf geldi, ama Wendy ve ben eve dönene kadar onun hakkında daha fazla soru sormamam gerektiğini düşündüm.

Yaklaşık yarım saattir burada, hepsinin yaşadığı ikinci kattaki odadayız. Şimdiye kadar, kız kardeşim bazılarına normal isimler verene kadar tuhaf isimleri olduğunu öğrendim. Odaya bakarak kimin kim olduğunu hatırlamaya ve unutmamak için hafızama kaydetmeye çalışıyorum. Silas, Nick, Thomas, ikizler Tobias ve Tyler, Carlos, Tinker Bell, Smee, Starkey (bu son üç isim onların orijinal tuhaf isimleri ve daha da tuhafı Smee bir cüce cin gibi konuşuyor) ve liderleri Peter Pan.

Wendy'nin Peter'dan arkadaştan öte bir şey olarak hoşlandığı çok açık. Erkek arkadaş-kız arkadaş ya da başka bir şey olup olmadıklarını bilmiyorum, ama olmak istiyormuş gibi davranıyorlar, ki bunu düşünmek iğrenç, bu yüzden yapmayacağım.

"Dur bir dakika," diyorum Wendy'ye. "On bir çocuk dedin ama ben sadece on tane saydım."

Wendy birinci kata açılan kapıya bakıyor. "Sonuncusu James Hook - ama ona ilk adıyla hitap etmeyin- ve hâlâ alt katta, okulu yöneten Croc'la birlikte. Bazen Croc onu akşam yemeğinden sonra mekanik işini nasıl yürüteceği konusunda eğitiyor. O zamandan beri

Hook neredeyse on altı yaşında, birkaç yıl içinde okulu bitirecek ve orada tam zamanlı çalışabilecek."

"Oh, bu harika," diyorum başımı sallayarak.

Peter homurdanır. "Eğer Croc'u tanıyorsan, değil."

Bir açıklama için Peter'a bakıyorum ama Wendy başını sallıyor, Peter da omuz silkiyor. Ona bana bebekmişim gibi davranmayı bırakmasını söyleyemeden önce - iki yaş küçük olduğum için bir şeyler bilmemem gerektiğini düşünüyor, ki bu aptalca çünkü annem insanlara her zaman yaşlı bir ruh olduğumu söyler, yani bu bir şey sayılmalı - Thomas bir casusluk oyunu oynamak istiyor ve hepsi aynı anda konuşmaya başlıyor.

İlk oyunun ortasındaiken kapı açıldı ve büyük bir çocuk içeri girdi ve herkes gerçekten sessizleşti.

Kanca.

Onu tanıdıkça gözlerim açılıyor. Tamamen siyah giyinmiş, uzun boylu ve zayıf ama zayıf olmadığını söyleyebilirim. Kolları tıpkı sensei'minki gibi güçlü görünüyor ve ona yanlış bir şey söylediğimde kavga çıkaracak türden bir çocuğa benziyor. Dağınık siyah saçları gözlerinin önüne sarkıyor, bu yüzden ne renk olduklarını göremiyorum, ama yine de hiçbirimize bakmıyor. Sanki o geçerken biz burada değilmişiz gibi.

Smee ve Starkey ayağa fırlayıp bir şifonyerin yanına koşarak yeni bir siyah tişört ve eşofman gibi görünen bir şey alırlar, sonra da onu banyo kapısında karşılamak için acele ederler. "Buyurun Kaptan," diyor Smee. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey var mı Kaptan?" Starkey umutla yankılanır.

James cevap vermiyor. Sadece kıyafetleri alıp büyük banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Çocuklar çembere geri dönüyor ve birkaç saniye sonra akan bir duş sesi duyuyorum.

"Hep böyle midir?" Yanımda yere oturduğunda Smee'ye soruyorum.

Alnı kırışıyor. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek, gerçekte olduğum kadar meraklı görünmemeye çalışarak. "Kaba, sanırım."

"Kaba biri değil. En azından bana ve Starkey'e karşı."

Sadece yedi yaşında olan, en havalı beyaz saçlara ve koyu kahverengi kaşlara sahip Starkey dizlerinin üzerinde zıplıyor ve şöyle diyor: "Kaptan bizi seviyor çünkü onun için bir şeyler yapıyoruz. Diğer herkes Peter'ı daha çok seviyor ama biz Kaptan'ı daha çok seviyoruz." Yüksek sesle ne söylediğini fark etmiş gibi yanakları kızarıyor. "Üzgünüm, Peter."

Peter gülümser ve ona göz kırpar. "Merak etme evlat. Hook'un senin adamın olduğunu biliyorum."

Wendy ekliyor: "Bence Hook'a göz kulak olmanız harika bir şey. Herkesin sizin gibi iyi arkadaşlara ihtiyacı var."

Kız kardeşime gülümsüyorlar. Doğru şeyleri nasıl söyleyeceğini, bizi nasıl iyi hissettireceğini her zaman bilen annemizden öğrenmiş. Kayıp Çocukları da iyi hissettirmek için anne numaralarını kullanması çok hoş. Hiçbirinin anne babası olmadığını düşünmek çok garip. Annesiz ya da babasız olmayı hayal bile edemiyorum. Eminim bu onları bazen gerçekten üzüyordur.

Kapalı banyo kapısına bakıp diğer taraftaki çocuğu düşünüyorum. Üzgün mü? Yoksa bu kadar çok küçük çocukla yaşamak can sıkıcı mı? Sadece Wendy ve küçük kardeşimiz Michael var ve bazen onlarla yaşamamanın can sıkıcı olduğunu düşünüyorum. Aynı odada on kişiyle yaşamak çok daha kötü olmalı. Belki de Croc denen adamla bir şeyler öğrenmekten nefret ediyordur.

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi merak ediyorum. Bulmaca çözmeyi severim ve bazen insanlar en büyük bulmacalardır. Smee'ye, "Siz eşyalarını getirdiğinizde pek arkadaş canlısı görünmüyordu," diyorum. "Teşekkür bile etmedi."

Kızıl saçlı çocuk bir elini havada sallıyor. "Croc'la yaptığı antrenmanlardan sonra hep yorgun oluyor. Yetişkinlere özgü şeyleri öğrenmek çok zor olmalı."

Diğer çocuklar da aynı fikirde ve sonra tekrar casusluk oynamaya başlıyoruz. Dinliyormuş gibi yapıyorum ama içimden tek düşündüğüm siyahlar içindeki gizemli çocuk. Nihayet banyodan çıktığında, doğruca bir duvar boyunca uzanan en uzak yatağa yöneliyor ve sırtı bize dönük bir şekilde kenarına oturuyor.

Ne yaptığımın farkına varmadan ayağa kalktım ve tam önünde durana kadar yürüdüm. Ellerini bacaklarının arasında birleştirmiş, başı eğik, ıslak saçları öne doğru sarkıyor. Sertçe yutkunuyorum, sonra kendimi tanıtmak için ağzımı açıyorum. Ama bir şey söyleyemedim sağ başparmağından bir damla kan düştüğünü görüyorum. "Kanaman var."

Başını kaldırıyor ve gözlerini gördüğümde göğsümde hava sıkışıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en mavi renkteler ve siyah kirpikleri Wendy'ninkilerden bile daha uzun. Sanırım içimi görebiliyor.

"Sen de kimsin lan?"

Ağzı, beni şatosunda dolaşırken bulan bir peri masalındaki canavar gibi hırıltılı bir şekilde bükülmüş. Beni olduğum yerde donduruyor ve düşünemiyorum. Buraya gelmek kötü bir fikirdi. Tam kaçmak üzereyken yere daha fazla kan düştüğünü duyuyorum ve göğsümde bir şey sıkışınca korkmayı unutuyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum ve Wendy'nin sırt çantasının içeri sızdığımız pencerenin altına yığıldığı yere koşuyorum. Herkes için bir sürü atıştırmalık ve meyve suyu kutusu taşımak için getirmişti ama ön gözünde küçük bir ilk yardım çantası da bulundurduğunu biliyorum.

Geri döner dönmez önünde diz çöküp antibiyotik merhemi ve parmak uçlarına takılan H şeklindeki yara bandını çıkardım. Ben bir izciyim ve rozetlerimden biri için ilk yardım becerilerini öğrenmem gerekiyordu. Ona yardım etmeye o kadar odaklanmışım ki, önce izin istemeyi neredeyse unutuyordum, ki bu kişi bilinçsiz değilse bir kuraldır.

Ona bakarak, "Sana yardım etmeme izin verir misin?" diye sordum.

Tek kelime etmeden uzun süre bana bakıyor. Sanki tekrar korkup diğerlerinin yanına gitmem için bana meydan okuyor. Ama ben kımıldamıyorum. Sonunda elini yaklaştırıyor. Bu cevap benim için işe yarıyor.

Başparmağına daha yakından bakıyorum ve tırnağının yanındaki ucun gerçekten berbat olduğunu fark ediyorum. Sanki bir peynir rendesinin üzerinde defalarca sürüklemiş gibi görünüyor. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Ona ne olduğunu sormak istiyorum ama o bana kaşlarını çatıyor. Kafasının içinde bana meydan okuduğunu, kaçıp gitmem ve onu yalnız bırakmam için bana meydan okuduğunu duyabiliyorum.

John Napoleon Darling hakkında hiçbir şey bilmiyor. Gözlüklerimi burnumun üzerine iterek, elimden geldiğince kanı temizlemeye, sonra enfeksiyon kapmaması için antibiyotik merhem sürmeye ve son olarak da bandajı sabitlemeye çalışıyorum.

İlk yardım çantasını kapatırken, "Bu su geçirmez, bu yüzden muhtemelen bir iki gün üzerinde bırakabilirsin ve çıkarmadan önce cildin iyice iyileşmesini bekleyebilirsin," diyorum.

"Tekrar soruyorum," diyor, "sen de kimsin?"

Yanaklarım ısındı. Kanı gördüğümde kendimi tanıtmayı tamamen unutmuştum. "Ben John Darling, Wendy'nin kardeşiyim." Elimi uzattım. "Memnun oldum... um..." Hook demeye başladım ama bir şey beni durdurdu. Smee ve Starkey'nin ona ne dediğini hatırlıyorum, sadece onu takip eden iki çocuk tarafından kullanılan bir unvan. "Size... Kaptan diyebilir miyim?"

Bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor ama sonra gözlerini devirip arkasına yaslanıyor. "Her neyse, evlat."

"Yessss," diye zaferle tıslıyorum. "Bu çok havalı çünkü sadece bazı insanların kullanabildiği özel bir isim gibi, değil mi? Ve şimdi ben de onlardan biriyim. Bu bir kulüp gibi bir şey."

"Sen neden bahsediyorsun-"

"Ama şimdi benim de Smee ve Starkey gibi özel bir adım olmalı. Yani, onlar çok havalı. Oh," diyorum heyecanla, "benim göbek adım Napoleon. Bu da çok havalı, değil mi?"

Kanca bana sıkılmış gibi bakıyor. "Sana Napolyon demiyorum."
"Tamam, evet, sanırım bu biraz aptalca. Özellikle de Napolyon
Bir general ve sonra bir imparator, ki bu bir yüzbaşından çok daha
yüksek bir mertebedir." "Çocuk-"

Aklıma bir şey gelmeye çalışıyorum, çünkü beni göndermek üzere
olduğunu hissediyorum ve diğer çocuklar gibi özel bir ismim olmadan
gitmek istemiyorum. Neden bilmiyorum ama Kanca'nın bana kimsenin
sahip olmadığı bir isim vermesini istiyorum. Sanki onun grubunun bir
parçası olduğumdan emin olmak için ihtiyacım olan şey buymuş gibi. Belki
de bu konuda fazla düşünmemeliyim. Basit ama farklı bir şey yapmalıyım...
Sonra aklıma geldi.

"Kaptan," diyorum omuzlarımı dikleştirerek, "bana Johnathan
demenizden çok memnun olurum."

Tek kaşını yine kaldırıyor ve cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.
"Johnathan?"

"Evet, Kaptan."

"Kendi adınız."

"Bu benim tam adım, Kaptan, ama hiç kimse bunu kullanmadı. Ailem
bile. Bu da sadece sizin için özel olacağı anlamına geliyor. Yani... yapar
mısınız?" Ellerim ilk yardım çantasının etrafında terlemeye başladı. Benden
hoşlanmaması konusunda neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.
Öğle yemeğinde birlikte oturmak istediğim havalı çocuk gibi, ama
okulumun kafeteryasının yakınında değiliz ve Hook sınıfımdaki en popüler
çocuktan on milyon kat daha havalı.

İç geçirir ve yatağına uzanır. "Her neyse."

Yessssss. Bu sefer heyecanımı içimde tutmayı başarıyorum, ancak
ekstra enerjiyle ayağa kalkıyorum. "Bırakayım da biraz uyu. Zaten yakında
gitmemiz gerekiyor."

"Hey" dediğinde yatağının sonuna gelmiştim.

Ona bakmak için geri döndüm. Adamım, gözleri *gerçekten mavi*.

"Kaptan?" "Beni iyileştirdiğin için teşekkürler... Johnathan."

Göğsüm gururla kabarıyor. Bütün bu cümleyi sanki başparmağından daha çok acıtıyormuş gibi sıkılmış bir çeneyle söyledi ama umurumda değil. Tahmin etmem gerekirse, Hook muhtemelen sırf biri istedi diye teşekkür edecek ya da özel isimler takacak biri değildir. O yüzden bu altı kelimeyi bir kazanç olarak sayıyorum. Ve kim bilir, belki zamanla hırlamadan adımı söylemesini bile sağlayabilirim.

Gelecekte ona tekrar yardım etme şansı bulacağımı umarak ciddi bir şekilde başımı sallıyorum ve "Her zaman, Kaptan" diyorum.

Dördüncü Bölüm

JOHN

ŞİMDİ

..Sen lanet olası aklını kaçırmışsın."

Bu, beklediğim *hiçbir şekilde olmazdan* daha iyi. James'in plana hemen uymayacağını biliyordum. Bu yüzden onunla konuşmak için seçilen kişi bendim. Denetleyici Özel Ajanıma Korsanların lideriyle bir geçmişim olduğunu ve onu işbirliğine ikna etmek için en iyi şansımızın bu olduğunu söyledim. Onlara anlattığım saçmalıklara gerçekten inanmıyordum ama denemeye değer diye düşündüm.

Şimdi onunla birlikte bu küçük sorgu odasındayım ve omzundaki devasa çip çok fazla yer kapladığı için daha da küçük hissediyorum. O beni yerin dibine sokmak için elinden geleni yaparken, *ben de* onun ne kadar ateşli olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. Cidden, her yerdeki kötü çocukların poster çocuğu gibi. Sürekli yüzüne düşen aşırı uzun siyah saçları, dağınık sakalı ve sürekli takındığı umurunda *değil* tavrı, vücudunun tüm doğru yerlerine oturan simsiyah kıyafetleriyle birleşiyor.

Ve tabii ki dövmeleeri... Tanrım, siyah-gri kolları çok seksi. Hepsi korsan temalı ve inanılmaz sanatsal, bir kolunda el yerine metal bir kancayla gemi dümenini tutan yarı iskelet bir Karasakal var ve

Onun altında da kolunun etrafını saran kıvrılan bir ahtapot ve üzerinde *Ölü Adamlar Masal Anlatmaz* yazan kurdeleden bir pankart var. Diğer kolunda ise korsan şapkası içinde kocaman bir kafatası, arkasında çapraz duran tabancalar, bir hazine haritası ve çürümeye yüz tutmuş güllerle dolu büyük bir pusula var.

Muhtemelen dövmelerinin tüm karmaşık ayrıntılarını inceleyerek saatler geçirebilir ve hiç sıkılmayabilirim, ama işimi yapmaz ve onu bu plana uymaya ikna edemezsem, onlara uzaktan bakma şansım bile olmayacak çünkü bunu batırırsam Hook beni bir daha yanına yaklaştırmayacak.

"Katılmıyorum," diyorum, gözlerinin mavi ateşle nasıl yandığını fark etmemeye çalışarak ve bir tutku anında aynı şekilde görünüp görünmeyeceklerini merak ederek. O aynanın arkasında bir seyircimiz var ve bunu hatırlasam iyi olur. "Gizli bir ajanın büyük bir suç operasyonuna başarılı bir şekilde sızdığı, davayı açıklığa kavuşturmak için yeterli kanıt topladığı ve sorumlulara adalet getirdiği düzinelerce örnek verebilirim."

James sahte bir alkışla ellerini birkaç kez birbirine vurur. "İyi deneme Darling, ama bundan daha iyisini yapman gerekecek. Belki de sen sunumuna çalışırken tecrübeli adamlardan birinin benimle konuşmasına izin vermelisin."

Lanet olsun ona. Bilerek soyadımı kullanıp duruyor, beni kızdırmaya çalışıyor. İşe de yarıyor. İlk isminden nefret ediyor -nedenini hala bilmiyorum- ve ben de soyadımı hiç sevmedim. Erkeksi olmanın tam tersi. Çocukken diğer çocuklar benimle sürekli dalga geçer, adımın ima ettiği kadar hanım evladı olduğumu ima ederlerdi. Polis olduktan sonra, kendimi her Memur Darling olarak tanıttığımda sırtımlarımdan ya da düpedüz gülmelerinden nefret ettim, bu yüzden Memur John olarak değiştirdim. Ne yazık ki, yeni patronlarım isimle hızlı ve gevşek oynamama izin vermiyor, bu yüzden Darling'e geri döndüm. Ama bu o kadar da önemli değil, çünkü insanlar FBI ile çalıştığımı öğrenir öğrenmez diğer her şeyi unutuyorlar. Bu kısaltmanın gücü.

Ama James'in soyadımı kullanmasından daha çok nefret ediyorum. Bunu aramıza mesafe koymak, farklı olduğumuz yönleri pekiştirmek için yapıyor. İlk tanıştığımız andan itibaren "özel isim" fikrini yüzüme vurması bir savunma mekanizmasıydı. James, bir sorgu odasında masaya zincirlenmiş herkes gibi, köşeye sıkıştırılmış vahşi bir hayvandır, bu yüzden üstünlüğü ele geçirmek için aklına gelen her şeyi kullanır. Beni oyunumdan atmaya niyetliydi.

O yaptı.

O geceyi hatırladığını sanmıyordum. O günden sonra, okuldan taşınmadan önce birlikte olduğumuz üç yıl boyunca bana bir kez bile Johnathan demedi. Teknik olarak konuşmak gerekirse, dikkatini çekmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım benimle konuşmamaya özen gösterdiği için bana hiçbir şey demedi.

Başlangıçta, basit ve sade bir kahramana tapma durumuydu, ancak on üç yaşına geldiğimde, kahramana tapma ciddi bir aşka dönüşmüştü. Uzaklığı ve etrafındaki herkesi umursamaması beni kendine çekti, ama gözlerinde gizlenen karanlık sırlar -onun için ortaya çıkarmak ve ortadan kaldırmak istediğim sırlar- o ortadan kaybolduktan çok sonra bile dikkatimi çeken şeydi.

Ama geçmişimizdeki bu küçük ayrıntıyı gündeme getirerek bir hata da yaptı. Çünkü artık biliyorum ki gençliğimizde onun için sandığım kadar önemsiz değilmişim. Ve artık bana karşı başışıklığı olmadığını da biliyorum. Kız kardeşimin Peter'la nişanlandığı gece beni sahildeki duvara sıkıştırdığında ereksiyonunun kıcıma nasıl baskı yaptığını hâlâ hissedebiliyorum.

James'in eşcinsel ya da en azından biseksüel olduğundan şüpheleniyordum ama o ana kadar bundan emin değildim. Daha da iyisi, itiraf etmek istese de istemese de onun bir parçası -hissettiğime göre çok *büyük bir* parçası- beni çekici buluyor. Gerekirse bunu kendi avantajıma kullanmaktan çekinmem. Ama elimdeki tek pazarlık kozu cinsel kimya değil.

"Tamam, bundan daha iyisini yapabilirim," diyorum. "Haklısın. Ne de olsa sen vicdanı ya da ahlaki kuralları olmayan azılı bir suçlusun, öyleyse neden sırf dostlarına yardım etmek için bizimle işbirliği yapasın ki?" İstese de beni ikna edemeyeceği saçmalıklar bunlar ama insanların böyle düşünmesini istiyor, ben de buna uyacağım. "Neverland Polis Departmanı'nın çoğunun Croc'un arka cebinde olduğunun farkında olduğumuzu ve onu alaşağı etmenin NPD'deki yolsuzluğu ortaya çıkaracağımız anlamına geldiğini söylesem, bu da yasadışı olarak tutulan herkesin serbest bırakılacağı anlamına gelir."

Yirmi iki yaşında, soluk tenli, beyaz saçlı, kahverengi kaşlı ve gümüş mavisi gözlü genç bir adamın sekize on ebadındaki sabıka fotoğrafını alıp James'in önündeki masaya bırakıyorum. Çocuk iki siyah gözü, şiş yanağı ve patlamış dudaklarıyla her zamanki yakışıklı haline benzemiyor ama kendine has rengi kimliğini anlamak için yeterli.

James yutkunur ve resmi daha yakına çeker. "Starkey," diye fısıldıyor, sesi duygu yüklü. Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve gözleri beni yersiz suçlamalarla çivilemek için yukarı fırlıyor. "Ona ne oldu böyle? Onu o polis arabasının arkasına koyduklarında gayet iyiydi."

"Kesin olarak bilmiyorum ama tahminimce onu karakolda tartakladılar. Onu on gram metamfetamin bulundurmaktan tutukladılar. Bu en az beş yıl hapis cezası gerektiren bir suç."

James ayağa fırlar, sandalye geriye doğru uçar ve duvara çarpar. "Bu tam bir *saçmalık*! Üzerinde hiç uyuşturucu yoktu. Croc bize Dust'ı Starkey tutuklanana kadar vermedi ve o çocuk ottan daha güçlü bir şeyle ne yapacağını bilemez."

Yalvarırcasına ellerimi kaldırıyorum. "Sana inanıyorum, ama kanıt odasından bir şeyler çıkarıp üzerinde bulduklarını iddia etmeleri zor değil, özellikle de normalde bir şeyleri sorgulayacak insanlar muhtemelen sahte tutuklamanın içinde oldukları için."

James yumruklarını masaya indiriyor, çıkan ses küçük odanın duvarlarında yankılanıyor. Şu anda dengesiz bir durumda, bu da

ama kişisel olarak onu böyle görmekten nefret ediyorum. "Çıkarın beni buradan, gidip o pisliği kendim öldüreceğim. Bunu yapmalıydım. bunu uzun zaman önce yaptım."

Hay sikeyim. Onu bu işten en az hapis cezasıyla kurtarmaya çalışıyorum ama cinayetle tehdit etmek, üst düzey yetkilileri işbirliği için ona bir anlaşma yapmaya ikna etmeme yardımcı olmayacak. Köşeye doğru yürüyüp odanın sesini kapatıyorum. Patronum muhtemelen bundan memnun olmayacak ama ona bunu bir güven taktiği olarak yapma şansım olduğunu söyledim. Ona söylemediğim şey, görüşmenin bir noktasında bunu yapmayı yüzde yüz planladığımdı. Bazı şeylerin yabancılar tarafından duyulmasına gerek yoktur.

"Ses kapalı ama hâlâ izliyorlar," diyorum ve seyircilerimize sırtımı dönüp sandalyesini arkasına doğru yerleştirmek için yanına gidiyorum. "Dinle Hook, anlıyorum. Seni kontrol etmek için bir oyun olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde kurtların önüne atılan adamını kurtarmak istiyorsun. Çok kızgınsın ve dünyayı yakıp yıkmaya hazırsın ama sana istediğin şeyi elde etmenin yolunun bu olmadığını söylüyorum. Bunun başaracağı tek şey onunla birlikte senin de hapse atılman olur."

"Peki istediğimi elde etmenin yolu nedir? Sen ve yandaşlarınla çalışmak mı? Polislere güvenmiyorum. Asla güvenmedim, güvenmeyeceğim."

"O zaman *bana* güven." Hâlâ ayakta duruyor, ben de karşısındaki sandalyeme oturuyorum. Bu hesaplanmış bir hareket, güç pozisyonunda olduğunu hissetmesini sağlayan bir hareket. Masaya kelepçelenmiş olabilir ama isterse benim yanıma gelebilecek kadar zincir var. "Nefret ettiğin kurumun bir parçası olmam, sana ve Starkey'e, dolayısıyla Londra ve Neverland halkına ve Croc'un ulaşabildiği her yere gerçekten yardım etmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Masanın yanına doğru bir adım atıyor. "Neden?"

"Neden ne?"

"Beni ve Starkey'i neden önemsiyorsun?"

"O sabıka fotoğrafını görmek beni de üzmedi mi sanıyorsunuz? Benden dört yaş küçük olabilir ama Starkey çocukluğumun neredeyse yarısı boyunca arkadaşlarımdan biriydi. Ve sen..."

James çenesini kaldırıyor, sanki bir tür darbeye hazırlanıyor ya da söyleyeceğim şeyle hayal kırıklığına uğramaya hazırlanıyor. Tanrım, bu adamın hiç onun için kendini ortaya koyan biri oldu mu, yoksa son otuz yıldır hayal kırıklıkları birbirini mi izliyor? Güç pozisyonu taktığını siktir et. Kendisine denk, onun kadar güçlü ve yanında durmaya istekli biri olduğunu bilmesi gerekiyor.

Ayağa kalkarak onun önünde durmak için etrafından dolaşıyorum. Benden yaklaşık bir santim daha uzun, ama yoğun kaldırma programım sayesinde ondan yaklaşık yirmi kilo fazlam var. İçimdeki her şey ceketini yumruklayıp onu göğsüme çekmek istemesine rağmen aramızda biraz mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. Bakışlarını tutarken ve dürüstçe konuşurken bir an bile tereddüt etmiyorum.

"Sen istesen de istemesen de seni hep önemsedim," diyorum sesim alçak perdeden. "Nedenini açıklayamam ama bunun açıklama gerektiren bir şey olduğunu da düşünmüyorum. Sadece *öyle*. Neden polis olmak istediğimi biliyor musun?"

Yutkunurken adem elması sallanıyor, ama küçümseyici bir yorum ya da ukala bir karşılık vermiyor, ben de devam ediyorum. Annem her zaman dürüstlüğün en iyi politika olduğunu söylerdi. Umarım haklıydı.

"Senin ve Kayıp Çocuklar ekibinin geri kalanı yüzünden. Croc çocuklardan birine ya da birkaçına elini sürdükten sonra oluşan morlukları ve morarmış gözleri gördüm. Tink ve bazı çocukların okula gitmeleri ya da normal çocuklar gibi oynamaları gerekirken parlak yeni arabaları parçalamaktan bahsettiklerini duydum. Muhtemelen orada olanların yarısını bile görmediğimi biliyorum, ancak size yardım edecek kimsenin olmadığı boktan bir durum olduğunu anlamaya yetecek kadarını gördüm.

"Sana yardım etmek istedim, Hook. Hepinize yardım etmek istedim. Ama ben de daha çocuktum, arkadaş olmak ve Wendy'nin gizlice yemek ve oyun getirmesine yardım etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bu yüzden büyüdüğümde, kendilerine yardım edemeyen insanlara yardım edebileceğim bir konumda olacağıma karar verdim. Bir polis olacak ve kötü adamları, *özellikle de* o pislik Fred Croc'u ortadan kaldıracaktım.

"Ama ben büyüdükçe o da büyüyordu ve ben polis akademisine girdiğimde o çoktan küçük dükkânından daha büyük işler yapmaya başlamıştı. Ben de gözümü daha yükseklerle diktim ve JTF'ye katıldım. Şimdi onu alaşağı edebilecek bir pozisyondayım, *ikimiz* de öyle. Sadece bana güvenmek zorundasın. Hayatında bir kez olsun, birinin sana yardım etmesine izin ver."

Birkaç dakika boyunca James tek kelime etmiyor ama düşündüğünü biliyorum. O zeki biri, yani bu işin nasıl gidebileceğine dair tüm olası senaryoları gözden geçiriyor... ve nasıl tamamen yanlış gidebileceğine dair. "Senin polis olduğunu anlayacaktır," diyor sonunda. "Korsan olarak geçmene imkân yok. Croc bilgi işleriyle uğraşır; en derin sırlarınızın kokusunu alabilecek adamları var. Kim olduğunu öğrenecektir."

Başımı sallıyorum. "İnan bana, yapmayacak. John Darling olarak tüm varlığımı silip bana yeni bir kimlik verebilecek adamlarımız var, sabıka geçmişim ve yattığım süre ile birlikte. Bir adamınız eksik olduğu için beni Starkey'nin yerine getireceksiniz. Gececeğim, söz veriyorum. Ama bir sebepten dolayı beni içeri alırlarsa, bizi oradan çıkaracaklar ve o noktaya kadar elde ettiğimiz kanıtlarla onu yakalayacaklar. Çok uzun sürmez."

"Kendimi dışarı çıkarmak umurumda değil. Starkey'nin oradan çıkmasını istiyorum."

Starkey'nin James için bir mürettebat üyesinden daha fazlası olup olmadığını ilk kez merak etmiyorum. Çocukluğundan beri onunla birlikte oldukları için ona ve Smee'ye daha yakın olduğunu biliyorum ama Peter bile bana Hook'un Starkey ile ilişkisinde farklı bir şeyler olduğunu söyledi. Peter, adamlarından biri polisler tarafından yakalandığında onu hiç bu kadar deli görmemişti.

daha önce. Mantık onların sevgili olduğunu gösteriyor ama içgüdülerim bana durumun böyle olmadığını söylüyor. Ya da belki de bu sadece benim kör umudumdur.

"Starkey zaten mahkemeye çıktı ve hüküm giydi," diyorum, "yani hapisten çıkmasının sadece iki yolu var. Ya Croc her şeyi unutturmak için ipleri eline alır ve hapishanede bir mahkûm aniden gizemli bir şekilde ortadan kaybolur ya da biz onun kart evini yıkar, Starkey'nin adını temize çıkarır ve Croc'u ait olduğu yere, parmaklıkların diğer tarafına koyarız."

James ağır bir iç geçiriyor ve serbest bırakmadan önce boştaki eliyle gece yarısı siyahı saçlarını çekiyor. Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

"Kanca..." Gözlerimdeki kararlılığı ve samimiyeti görmesini isteyerek, "Güven bana," diye ısrar ediyorum.

Bana göğsümü delip geçen bir dehşet bakışı fırlatıyor. Onun kadar güvensiz biri için bu, yapacağı en zor şeylerden biri olmalı.

"Peki," diyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. "Ama Korsan olduğun zaman dediklerimi yapacaksın yoksa kimliğin ortaya çıkar ve sana yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatamam. Anladın mı beni?"

"Evet, dostum. Tuttum seni."

Korsan olsun olmasın, ne derse yapacağımı pek bilmiyor. Üzerimde sahip olduğu gücü gerçekten bilseydi, başım belaya girerdi. Şimdilik bu küçük zaferi kabul edeceğim. Kabul etmeyebilir -muhtemelen başka seçeneği olmadığını iddia edecektir- ama bana güveniyor. Umarım bu, hayatı boyunca etrafını çevirdiği o beton duvarlara vurduğumu duyabileceği anlamına gelir. Aksi takdirde, sonunda ona ulaşana kadar kapıyı çalmaya, vurmaya ve yontmaya devam edeceğim.

Çünkü inansa da inanmasa da James Hook bu çabaya değer.

Beşinci Bölüm

KANCA

O ZAMAN

Yaş 14

..O pis ellerinizi yukarıda yıkamak NE KADAR SÜRÜYOR? Hemen kışınızı kaldırıp buraya gelin!"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, ellerimin üzerinden akan kaynar sıcak suya rağmen iliklerime kadar ürperiyorum. Her gece ben ve diğer çocuklar bütün gün dükkânda çalıştıktan sonra döndüğümüzde, Tanrı'ya dua ediyorum

-eğer böyle bir şey varsa- Croc mesai bitiminde arkadaşlarıyla içiyor, sonra da dükkanındaki kanepede uyuyor. Bazen dileğim gerçekleşiyor.

Bu gece yapmadım.

Önümüzdeki birkaç saat için kendimi zihinsel olarak hazırlarken, yanımdaki çocuk "Kirli iş kirli eller yapar, haksız mıyım çocuklar?" diyor.

Çocuklar -diğer sekiz oğlan ve aptalca konuşmalarından dolayı kendini peri sanan bir kız- kıkırdıyor ve ellerindeki yağı mümkün olduğunca çok ve hızlı bir şekilde çıkarmaya devam ediyorlar.

Siktiğimin Peter Pan'ı.

Çocuğa katlanamıyorum. Gezegende Pan ve benden daha zıt iki insan olamaz. On iki yaşında, buradaki en büyük çocuk ama nedense tüm çocuklar onu liderleri olarak görüyor. Beni kaptanları olarak gören Smee ve Starkey hariç. Dokuz ve altı yaşlarındaki çocukların sizi köpek yavrusu gibi takip etmesi büyük bir başarı değil ama onlara defolup gitmelerini söyleyecek de değilim.

Özellikle de Starkey'e. Kimse onun kardeşim olduğunu bilmiyor, o bile, ve bunu böyle tutmaya niyetliyim. Kendimce sebeplerim var. Ama bu ona göz kulak olmadığım anlamına gelmiyor ve o benim sürekli gölgem olduğunda bunu yapmak daha kolay oluyor. Ben yokken Smee'ye bağlı oluyor, yani en azından her zaman onu kollayan biri olduğunu biliyorum.

Lavaboların üstündeki uzun aynaya bakarken Pan'ın sırtışını yakalıyorum ve bu beni çok kızdırıyor. "Senin için her şey bir şaka, Pan. Ne zaman büyüyeceksin? Çocukların doğrama atölyesinde çalışması normal bir şeymiş gibi davranıyorsun. Buraya okul deniyor ama biz ders kitaplarımızı açmaktan çok, küçük çaplı bir dolandırıcı için arabaları parçalara ayırmak ya da tekrar birleştirmekle vakit geçiriyoruz."

Omuz silkiyor. "Diğer çocuklar için normal olmayabilir ama *bizim* normalimiz bu. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok, o yüzden elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Ayrıca büyümek bana o kadar da eğlenceli gelmiyor. En azından burada yiyeceğimiz ve uyuyacak bir yerimiz var. Büyümek demek Varolmayan Ülke'den sürülmek demek ve o zaman çocuklara ne olacağını kim bilebilir ki?"

Gözlerimi kaldırıp aynadan ona bakıyorum. Bazen onu gerçekten sarsmak istiyorum. Dünya ve onun ne kadar acımasız olduğu hakkında o kadar cahil ki. Starkey ve ben buraya gelmeden önce bile hayatım bok gibiydi. Her gün ya eroinle kafayı bulmuş ya da bir sonraki ilacı nasıl bulacağını düşünen keş bir anneyle uğraşıyordum. Sonra Starkey geldi,

ve ben sekiz yaşımdayken yedek baba oldum çünkü annemiz bırakın bir bebeği, kendine bile zar zor bakabiliyordu.

Ama o günleri burada geçirdiğim günlere bir çırpıda tercih ederim.

"Benim için fark etmez," diyorum. "Nereye gittiğim umurumda değil, uzak olduğu sürece

Buradan uzak durun."

"Bunu öğretmenin evcil

hayvanı söylüyor."

Gözlerimi ona doğru kıсарak, "Söyleyecek bir şeyin mi var Pan?" diye seslendim.

"Sadece Croc'un gözdesi olduğun halde neden burada olmaktan şikayet ettiğini anlamıyorum. Yani, onun kanatları altına aldığı kişi sensin, değil mi? Sana işi nasıl yürüteceğini öğretiyor. Geceleri seni çağırdığında bunu yaptığını söylemiştin. Belki de sana hiçbir şey öğretmiyordur. Belki de birlikte televizyon izlemek gibi eğlenceli bir şeydir ve sen yalan söylüyorsundur çünkü sana gerçekte ne yaptığını bize söylememeni söylemiştir."

Pan'ın sözleri beynimde dolaşıyor. *Croc'un favorisi... seni kanatları altına almak... geceleri seni aşağı çağırmak... eğlenceli bir şey...* Öfke kanımda yanıyor ve aynı anda midem bulanıyor. Croc bir gün onun yerine geçmem için beni "eğitmeye" başladığından beri son birkaç aydır varsayılan ayarım bu. Beni eğittiği doğru, ama bunun lanet dükkânla hiçbir ilgisi yok.

"Çok fazla konuşuyorsun, Pan."

Sırıttıyor. "Evet, bunu çok duyuyorum. Bu söylediklerimin doğru olmadığı anlamına gelmez *James*."

Bu isim beni tetikliyor ve tek gördüğüm kırmızı. "Bana bir daha böyle seslen, göt herif, bak bakalım yumruğumu suratına indirmeyecek miyim?"

Siktir et, şimdi onu yumruklamaya hazırım. İçimde ne yapacağımı bilemediğim kadar çok bastırılmış öfke var. Peter'ın üzerine salmak iyi hissettirecek. Ama tam yumruğumu sıkışırken, minik Tinker Bell kızgın bir şekilde onun önüne çıkıyor. "Kafasındaki tek bir sarı saça dokunursan, Croc'a sigara paketini senin aldığını söylerim."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Croc zaten bir kabus. Cezalandırılmaya değer bir şey yaptığımı düşünüyorsa... Ürperiyorum. "Her ne haltsa, ben gidiyorum. Smee, Starkey, gidelim."

"Geliyorum Kaptan!" diyorlar ama Pan'la arama mümkün olduğunca mesafe koymaya başladığım için onları beklemeye zahmet etmiyorum. Bu çocuk sürekli sinirime dokunuyor. Diğerleri benim onlardan çok daha kötü durumda olduğumu bilmiyorlar ama kendilerinin de çok iyi durumda olmadıklarını biliyorlar. Croc sinirlendiğinde bizi dövüyor, yemek yeme ayrıcalıklarımızı elimizden alıyor -sanki her gün yemek yemek hakkımız değilmiş gibi- ya da bizi günlerce karanlık dolaplara kilitliyor ve buna hücre hapsi diyor.

Tüm bunlara rağmen Pan hala gülümsemeyi, gülmeyi ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi oyunlar oynamayı başarıyor. Başımıza gelen hiçbir şey onu üzmüyor ve her zaman kötü şeyleri iyiye çevirmenin bir yolunu buluyor. Hiçbirimiz buradan çıktığımızda bizi nelerin beklediğine dair bir fikrimiz yokken, küçük çocuklara daha iyi bir gelecek umudu vermek için.

Hatta geceleri biraz daha katlanılabilir hale getirmenin bir yolunu buldu ve gizlice dışarı çıktığında bize hikayeler anlatmaya başladı. Bunlar beynimiz için kısa tatiller gibi, sihrin var olduğu ve iyi insanların her zaman kazandığı dünyalara kaçmamıza izin veriyorlar. Çocuklar için bu tür şeyler duymak güzel. Hayal güçlerini bile kullanmaya başladılar, ki bu daha önce hiç yapmadıkları bir şeydi. Onların iyiliği için, umarım onlara hikayeler getirmeye devam eder. Ama yine de her gün beni kızdırıyor.

Yemek her zaman olduğu gibi, gümüş çatal bıçakların şingirtısı, iştahla çiğneme ve Croc ile kaltak karısı Delia arasında gidip gelen anlamsız şikâyetler dışında tam bir sessizlik içinde geçer.

Aç değilim ama dikkat çekmemek için kendimi yeterince yahni ve ekmek yemeye zorluyorum. Ne yazık ki işe yaramıyor. Croc'un boncuk gibi siyah gözlerinin etimde delikler açan lazerler gibi üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Saniyeler onun eski cep saatinin tik tak sesiyle işaretleniyor, *tik tak*, kafamın içinde gök gürültüsü gibi *tik tak*. Ve bunların her biri

Saniyeler sonsuzluk gibi geliyor, bir kalp atışından diğerine uzanıyor ve sonunda beni tüketene ve artık Kaptan Hook değil, korkunun kendisi için bir araç olana kadar korkumu besliyor.

Croc'un cep telefonu çalar. Cevap vermek için ayağa kalkıyor ve konuşmak için oturma odasına geçiyor. Göğsümde bir parça umut yeşeriyor. Sadece üst kata çıkmam gerekiyor. Yukarı çıktığımda, gece için güvende olacağım.

Yemek biter.

Tink'e her zamanki gibi mutfağı temizlemesi emredildi. Geri kalanımız dağıldı.

İlk sırada ben varım ve gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmanmaya başlarken arkamda kimin olduğunu görmek için bile beklemiyorum.

Yolu yarıladık.

Kalbim çok gürültülü atıyor. Yemin ederim bu dar geçidin duvarlarında yankılanıyor, ağır ayak seslerimizle boğuklaşıyor.

Neredeyse tepeye.

Paranoyak mıyım yoksa zamanım mı tükeniyor bilmiyorum ama sanırım Croc'un eski cep saatinin tik taklarının giderek arttığını duyuyorum...

Üç adım daha.

...ve daha

yüksek sesle...

İki tane daha.

...tik...tik... Bir-

"James."

Hepimiz donarız.

Vücudumdaki tüm kaslar kemiklerimin etrafına öyle bir kenetleniyor ki yıkılmadığıma şaşıyorum. İlk adımı kullanan tek kişi Croc. Bu yüzden o beş harf tüylerimi diken diken ediyor. Birkaç ay önce ofisinin yapışkan havasında dudaklarından çıkıp üzerimde asılı kaldığı an, benim adım olmaktan çıkıp *onun çarpık* bir uzantısına dönüştü.

Ama zayıflık göstermeyi reddediyorum. Çocuklara herhangi bir şeyin düşündüklerinden farklı olduğunu söylemeyi reddediyorum. Tılsımlı bir hayat yaşamıyor olabiliriz, ama onların bu pisliğin altında gizlenen canavarı görmelerini engelleyebilirsem, engelleyeceğim. Ben zaten hasarlı bir malım; beni kurtaramazsınız.

Ve bu iş burada bitecek.

Benimle birlikte.

Bundan emin olacağım.

Dönüyorum ve Pan'ın seviyesine iniyorum. "Bu gece hikâyenin sonuna mı geliyorsun?" Hatırladığım kadarıyla *Külkedisi* adlı bir hikâyenin sonuna yaklaşıyorduk.

"Hikayeleri önemsemediğini sanıyordum."

Ona bu şeyleri dinlediğimi bile bilmenin tatminini yaşatmamın imkanı yok. Ona bakarak, "Dinlemiyorum." dedim.

"Evet," diyor birkaç saniye sonra, "öyleyim."

Bir kez başımı sallıyorum ve merdivenlerden inmeye devam ediyorum, çocukların hepsi geçmeme izin vermek için yer değiştiriyor. Her adımda tik tak sesi daha da artıyor ve etrafımdaki dünya daha da bulanıklaşıyor, ta ki her şey gerçek dünyadan bir rüyaya geçer gibi bulanık ve odaksız hale gelene kadar.

Ama uyanık sayılırım ve bu bir rüya değil. Bu bir kabus.

Aşağıya indiğimde, Croc ensemini avuçluyor ve daha önce zorla yutturmayı başardığım azıcık şeyi kusmak istememe neden oluyor. Burnumdan derin bir nefes alarak bu tepkiyle savaşıyorum ve kazanıyorum. Ama ağzımın kurummasına ve soğuk terlememe engel olamıyorum. Bunu asla kontrol edemem. Denedim.

"Hadi oğlum," diyor boğuk bir sesle. "Bu gece sana öğreteceğim çok şey var."

Omzumun üzerinden son bir kez Pan'a bakıyorum, aklımı okumasını istiyorum. *Onu meşgul edeceğim. Hikâyeyi al. Buna ihtiyaçları var.*

Croc'un masasının önünde duruyorum ve arkamdaki kilit sesini duyunca irkiliyorum, sonra beynimin farklı bölümlerini kapatma rutinime geçiyorum. Teker teker onları kapattığımı ya da fişlerini çektiğimi hayal

ediyorum.

Geriye kalan tek şey bilinçaltında emirlere uyma yeteneği ve bunları yerine getirecek kas hafızası olduğu sürece bunun bir önemi yoktur.

"Bu geceki dersin zamanı geldi James."

James mi? James kim? Ben değilim. Ben hiç kimseyim. Hiçbir şeyim. Hiçbir şeye zarar veremezsin. Hiçbir şeyi ihlal edemezsin. Ben iyiyim, ben iyiyim, ben iyiyim-

"Resmi bir davet mi bekliyorsun, evlat?"

Arkamdan yaklaştı.

Sorun değil. Arkası daha iyi. Önden daha iyi.

Şimdiye kadar kendimin çoğunu öldürmeyi başarmıştım. Ama gölgelerin derinliklerinde küçük bir ses hala etrafta çırpınıyor, dikkat istiyor. İntikam, ceza talep ediyor. Bana söylenenden başka bir şey, herhangi bir şey yapmamı talep ediyor. O sesi dinlemek istiyorum. Onu dinlemeyi o *kadar çok istiyorum ki*. Ama sonra aklıma diğer çocukların görüntüleri geliyor, canavar farklı bir av bulmaya zorlanırsa ne olacağına dair. Starkey'nin bir görüntüsü. Tatlı, masum küçük pislik.

Her seferinde olduğu gibi, o sese kapıyı çarpıp çıkıyorum.

Çıglıklarını durdurmadığını biliyorum. Ama onu duymamam daha iyi. Herkesin iyiliği için.

"Pantolonunu indir James" derken sıcak nefesi boynuma yapışıyor.

Ve bunu yaparken, son bir düşüncem var: Umarım prens bu gece Sindirella'yı bulur.

Altıncı Bölüm

KANCA

ŞİMDİ

EKİP, kulüp binamızdaki toplantı odamıza verdiğimiz isim olan Karga Yuvası'na girerken her bir üyeyi inceliyor ve zihinsel notlar alıyorum. Bir ya da daha fazlasının benimle ya da birbirleriyle mutlu olmayabileceğine dair herhangi bir işaret arıyorum. Vücut dillerine ve bakışlarımı kaçırıp kaçırmadıklarına ya da birbirlerine anlamlı bakışlar atıp atmadıklarına dikkat ediyorum.

Çünkü her ne kadar kaptanları olarak bana sadık olsalar da, sadakatlerinin körü körüne olduğunu asla düşünmem. İçlerinden birinin benim pozisyonumda daha iyisini yapabileceğini düşünmesi yeterli olur, o zaman elimde bir isyan olur. Bunun olacağını hiç sanmıyorum ama kayıtsız bir lidere bıçak saplamak kolaydır. Mecazi anlamda ya da başka türlü.

On sekiz yaşına girdikten ve okuldan ayrılmak zorunda kaldıktan sonra Croc'a, beni bir yere yerleştirip kendi ekibimi yönetmeme izin verirse ihtiyacı olan her şey için çalışanı olarak kalabileceğimi söyledim. Ne kadar istesem de, çekip gidemez ve yeni bir hayata başlayamazdım. Hâlâ düşünmem gereken Smee ve Starkey vardı -tamam, evet, belki diğerleri de- ve Croc'un onlara bulaşmadığından emin olmanın tek yolu burada kalmaktı.

Ben de şeytanla bir anlaşma yaptım.

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun.

Okuldaki son yılımda ona, çocuklar reşit olmaya başladığında benim ve çocukların yaşayacak yeni bir yere ihtiyaç duyacağımızı, bu yüzden ucuz işgücü için burada kalmamızı istiyorsa, bunu düzeltmek için bir şeyler yapması gerektiğini söyledim. Gerçekte, Smee ve Starkey dışında hiçbirinin beni takip edeceğine dair bir hayalim yoktu.

-Diğerleri deneseydi bile izin vereceğimi sanmıyorum ama Croc'un o anda bunu bilmesine gerek yoktu.

Neverland'in eteklerinde Jolly Roger adında terk edilmiş bir bar satın aldı. Eski otoyol tabelası hala ön tarafta duruyor ve bu aptalca isim bir şekilde yapışıp kaldı, ancak biz genellikle her saygın çetenin yaptığı gibi "kulüp evi" olarak bahsediyoruz. Mülkü mükemmel yapan şey arkadaki dört kiralık kabin. Hepsinde iki yatak odası, bir tam banyo ve küçük bir oturma odası var.

Croc burayı aldığı anda binaların hiçbiri iyi durumda değildi ama yaşanabilir durumdaydılar. Eğer iyi bir şey istiyorsam kendim tamir etmem gerektiğini söyledi, ben de öyle yaptım. Videolar izledim, kılavuzlar okudum ve hatta Londra'daki Home Depot'ta sorular sordum. Her şey deneme yanılma yöntemiyle oldu ama uzun bir süre içinde her şeyi istediğim gibi yapmayı başardım; buna barın ikinci katını kendim için çatı katım olarak adlandırdığım iki yatak odalı kocaman bir daireye dönüştürmek de dahildi.

Aslında Starkey'nin diğer odayı almasını planlamıştım ama onu ayrı tutmak şüpheli görünebilirdi. Ona diğer Korsanlardan farklı davranamazdım. Ayrıca, benimle ilgili olarak hâlâ bir kahramana tapma durumu olabilir ama o ve Smee bizim asla olamayacağımız kadar kardeş gibiler. Starkey taşındıktan sonra onları bir arada tutmak mantıklı geldi.

Dört yıl boyunca Croc için çalıştım ve kulüp binasında yaşarken bir yandan da okuldaki işlere göz kulak oldum. O zamanlar yirmi iki yaşındaydım ve Pan, Silas, Nick ve Carlos'un hepsi dışarıdaydı ve kesinlikle Jolly Roger'da bana katılmayacaklardı. Croc söz verdiğim gibi "planımın işe yaramamasına" çok kızmıştı. Ama ben buna hazırlıklıydım.

ve onun yerine getirebileceği ahlaken çökmüş kişileri çoktan araştırmıştı. Yasaları çiğnemekten sabıkalı adamların, deneyimsiz ve yumuşak kalpli Kayıp Çocuklardan çok daha iyi olacağına onu ikna etmek zor olmadı.

Kendi egomu tatmin ederken onun egosuna da oynadım. Croc'un operasyonlarını genişletmek istediğini biliyordum, bu da benim için daha kirli işler anlamına geliyordu. Bu pisliği mümkün olduğunca üzerine yıkabileceğim adamlar istiyordum. Ayrıca, sayılar her zaman güçlüdür ve işler sarpa sardığında, eninde sonunda yanımda duracak adamlara ihtiyacım var.

Herkes büyük ahşap masanın etrafındaki yerlerini alırken, odaya bakıyorum ve zihinsel bir yoklama yapıyorum: Smee, Cecco, Cookson, Noodler, Skylights, Bill Jukes ve Robert Mullins. Starkey'nin diğer uçtaki boş yeri, ekibimi neden bahsettiğim isyan durumlarından birine neden olabilecek lanet olası bir kargaşaya göndermek üzere olduğumu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ama öyle olmasa bile -John bu operasyondan kurtulmayı başarsa bile- FBI ile yaptığım anlaşma, ben dahil bu masada oturan herkesi parmaklıklar ardına koyacak. Smee ve ben soruşturmaya yardım ettiğimiz için ve gizliliğimizin bir parçası olarak altı ay civarında bir ceza alacağız. Eğer sonuçlarına katlanmayan bir tek biz olursak, federallerle çalıştığımız kulaktan kulağa yayılır ve herkes muhbirlere ne olduğunu bilir. Dikişleri siktir et, çünkü bizim dünyamızda muhbirler *ölür*.

Yaptığım şeyden dolayı duyduğum suçluluk o gün LPD'den ayrıldığımdan beri içimi kemiriyor. Diğerleri ise sicillerine, haklarındaki tutuklama kararlarına ve savunma anlaşması yapıp yapmadıklarına bağlı olarak en az birkaç yıl yatacaklar. İşin aslına bakarsak, hapis yatmayı hak etmiyor değiliz. Sadece adamlarımı satma fikrinden nefret ediyorum. Ama Starkey'nin hayatının tehlikede olması fikrinden daha çok nefret ediyorum. Bu yüzden bu maskaralığı sürdüreceğim ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Sonra Starkey özgür olacak ve ben içerideyken onu Kayıp Çocuklar'la kalması için göndereceğim. Sonra

O kadar ileri gitmedim ama büyük ihtimalle Neverland uzun vadeli planlarımın bir parçası olmayacak.

Saatimin dijital göstergesine bakıyorum (burada hiçbir şeyin *tik tak yapmasına* izin verilmez) ve John gelmeden önce sadece on dakikam olduğunu fark ediyorum. Ona yediyi çeyrek geçe gelmesini söylemiştim. Bu bana adamları yerleştirmek ve toplantı moduna sokmak için yeterli zamanı veriyor - ben konuşuyorum, onlar dinliyor.

Neyin geldiğini bilen tek kişi Smee. John'u tanıdığı için onu göreve dahil etmek zorunda kaldım. Smee'ye yeni hedefimizden bahsettiğim anda, o da kabul etti. Federallerle çalışmakta tereddüt bile etmedi. Starkey'nin serbest kalmasını en az benim kadar, belki daha da fazla istiyor. Croc'un dünyasını yerle bir etmek istediğimde, Smee yanımdaydı. Onunla savaşarak hiçbir yere varamayacağımızı anlayacak kadar sakinleşene kadar bizi geride tutan diğer Korsanlardı. Kazanmak için onun oyununu oynamak zorundaydık, ki bu bugün hala geçerli. Ama şimdi kuralları değiştiriyorum.

Bu hafta sonu için kulüp ödevlerini dağıtmanın tam ortasındaiken kapının vurulduğunu duyuyorum ve göz ucuyla John'u yakalıyorum. On dakika gecikmişti. Arkama yaslanıp sandalyemi sağa doğru çeviriyorum, azarlamaya hazırım ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Polis John'u, Sivil John'u ve Görev Gücü Memuru John'u gördüm. Ama hayal gücümün onun Belalı John olarak nasıl görüneceğini hayal etmeye zahmet ettiğini hiç sanmıyorum.

Kaslı kalçalarını saran yıpranmış kot pantolonu, solmuş Metallica tişörtünün üzerindeki deri Harley ceketıyla uyumlu bir çift siyah motosiklet botunun üzerinde toplanmış. Kısa kestane-kahverengi saçları her zamanki gibi taralı değil, sanki biri parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi dağınık. Keçi sakalı ve sinekkaydı tıraş edilmiş çene çizgisi gitmiş, yerine birkaç günlük seksi kıllar gelmiş. Bu da yetmezmiş gibi, boynunun yan tarafındaki ceketinin yakasından bir dövmenin üst kısmı görünüyor.

Aynı anda hem tahrik oldum hem de sinirlendim. Bir rol yapmak var, bir de aptalca riskler almak var. Geçici bir durum olduğunda ne olur?

Dövme yanlış zamanda mı düşünüyor? Çünkü bunun sahte olduğuna dair sol taşağım üzerine bahse girerim -hatta *iki* taşağım üzerine de- ve eğer bu adamlardan herhangi biri onun sahtekâr olduğunu anlarsa, bunun bedelini çok ağır öder.

"Zamanı gelmişti," diye takıldım. "Sorun ne McRae, Neverland'in var olmayan trafiğine mi takıldın?"

John sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. Güzel. En azından iyi bir başlangıç yaptı. Kolayca gözünü korkutabileceğim birini getirmeye zahmet etmezdim. "Yok," diyor. "Şu anda sadece bisikletim var, bu yüzden tüm eşyalarımı getirmek için bir kamyon ödünç almak zorunda kaldım. Beklediğimden biraz daha uzun sürdü."

"Ödünç almak mı?" Tek bir kaşımı kaldırarak söylüyorum. "Yoksa çalmak mı?"

Omuz silkiyor. "Bir elimde altı, diğerinde yarım düzine." "Ne oldu?"

"1996 Silverado."

Alay ediyorum. "Hurda. Croc bunu hurda metalden başka bir şey için kullanamaz ve şu anda fazladan ısınmaya değmez. Eşyalarını çatı katına çıkar, sonra da onlardan kurtul."

"Tamamdır, patron."

"Kaptan," diye
ısırdım.

"Üzgünüm, doğru. Kaptan. Hemen ilgileneceğim." John geldiğinden beri ilk kez, hafif de olsa pişmanlık duyuyor gibi görünüyor. Farklı koşullar altında, gazabımı hak edecek bir şey yapmasını ve özür dilememi, istediğim şekilde düzeltmeyi teklif etmesini izlemeyi çok isterdim. Kahretsin, ona ne iğrenç şeyler yaptırırdım...

Aletim kotumun içinde kıpırdanarak beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Darling'le ilgili fanteziler kurmayı bırakmazsam, kimliğimizi açığa çıkaran o olmayacak. *Ben olacağım.*

Konuyu başımı sallayarak noktaladıktan sonra ekibime hitap etmek üzere masaya dönüyorum. John'un hâlâ orada durduğunu hissettiğimde,

"Neden hâlâ buradasın?" diye ekliyorum.

"Toplantıya katılamayacak mıyım? Adamlarla tanışmayacak mıyım?"

"Hayır, yapamazsın," diyorum ve ona keskin bir bakış fırlatıyorum. "Sana söylediğimi yapacaksın, çatı katında oturacaksın ve ben gelene kadar hiçbir şeye dokunmayacaksın. Ve eğer beni daha fazla kızdırmayı başırırsan, tanıştırmaya gerek kalmayacak çünkü kışın daha içeri girmeden dışarı çıkmış olacak. Anlaştık mı?"

John çenesini sıkıp sert bir şekilde cevap vermeden önce bize merakla bakan diğer adamlara bakıyor. "Kristal, *Kaptan*," diye ısıırıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp gözden kayboluyor.

Neyse ki sözlerinin arkasına biraz ateş koydu. İtaat ve otoriteden nefret arasında hassas bir dengeye ihtiyacım var. Belki de ona yeterince kredi vermedim, çünkü şu ana kadar oyunculuk becerileri yerinde. Yine de çok heyecanlanmamalıyım. İlk beş dakikayı geçmesi bir bok ifade etmiyor. Tanrım, bütün bunların yüzümüze patlamasından endişe etmek beni ülser yapacak.

"Neler oluyor, Kaptan? Kimdi o?"

Küçük halka küpeleri olan yakışıklı İtalyan Cecco'ya dönüyorum. Eğer namuslu bir vatandaş gibi görünecek birine ihtiyacım varsa, bu iş için biçilmiş kaftan. Takım elbisenin içinde doğmuş gibi durabiliyor, ama altında hâlâ bir sürü hapis yatmış ve buna uygun boktan dövmeleri olan bir haydut var.

"Adı JD McRae. Bazı bağlantılarımdan duydum ve bir adamımız eksikti, bu yüzden onu gemiye getiriyorum. Tabii ki deneme süresinde; henüz bir Korsan değil. Hepinizin yaptığı gibi o da bu hakkı kazanmalı."

"Neden seninle çatı katında kalıyor? Neden Starkey'nin odasını almıyor?" Bill Jukes o inanılmaz derin sesiyle soruyor. Herif kocaman, siyah ve sahip olduğum en korkunç orospu çocuğu ama Barry White gibi bir sesi var. Sizi parçalarken şarkı söyleseydi, bunun için ona teşekkür ederdiniz.

"Çünkü bize faydalı olacağını düşünsem de henüz ona tam olarak güvenmiyorum. Atlanta'daki eski ekibinin yarısı uyuşturucu kaçakçılığından içeri girdi.

liderlik edecek kimse çıkmayınca dağıldı. Ona Korsanlarla bir deneme çalışması yapmayı teklif ettiğimde kabul etti."

Cookson meydan okurcasına gözlerini kısar. "Eski mürettebatı kimdi?"

"Çöpçüler," diyorum ve tepkilerini incelerken nefesimi tutuyorum.

Bu bir riskti, sadece birkaç eyalet ötedeki bir ekibe isim vermek. Adamlarımdan herhangi birinin o bölgeden eski ortakları olması pek olası değil ama imkansız da değil. Çöpçüler iyi bilinen bir kulüptü ve geçen yılki baskınla ilgili haberler ortalıkta dolaştı. Kulübün birkaç yüz üyesi olduğu gerçeğinden hareketle, sadece bir resim göstererek ya da bir isim sorarak birilerinin doğru cevap almasını zorlaştırmak istiyoruz.

Çocukların hepsi rahatlamış ve hatta hafifçe onaylamış görünüyor. Nefesimi bırakıyorum. John'un saygın bir suç kulübünde çalıştığını iddia etmek uzun bir yol kat ediyor, ancak bu hiçbirinin ona hemen güveneceği anlamına gelmiyor. John'un işi başından aşkın, umarım ne yaptığını biliyordur.

"Pekâlâ, bu hafta sonu için görevlerinizi aldınız. Smee, Starkey'nin yerine baktığı için JD'nin de sizinle gelmesini istiyorum. Şüpheli bir şey olursa derhal bana bildirin."

"Başüstüne Kaptan," diyor Smee hafif İrlandalı tonu ve kendine özgü sırtışıyla. "Onu yakından izleyeceğim."

Skylights güler. "Onun pantolonuna girmeye çalışma, Smee. Yeni adamı korkutup kaçıracaksın."

"Şaka mı yapıyorsun, delikanlı?" Smee yapılı vücudunu işaret ediyor, sonra bir parmağını manken gibi yakışıklı yüzünün etrafında dolaştırıyor. "*Bunu* kim istemez ki? Siz heteroseksüel erkekler bile beni düşünüyorsunuz, biliyorsunuz. Şimdi yalan söyleme."

Herkes gülmeye ve kimin Smee hakkında fantezi kurduğu konusunda birbirlerine bok atmaya başlıyor, sanırım bu da toplantımızı sonlandırıyor. Ama bu, güzel kışını çatı katıma, eşyalarımın etrafına, benim alanıma park eden sinir bozucu derecede seksi John Darling ile yüzleşmem gerektiği anlamına geliyor ve ben buna hazır değilim. En azından ayıkken.

"Toplantı sona erdi çocuklar," diyorum ayağa kalkarak. "Hadi gidip gözlerimiz görmeyene kadar içelim."

Bu onların dikkatini çekiyor ve hepimiz kulüp binasının ana bölümüne doğru ilerliyoruz. Eski bar hala sağlam ve aynalı raflarda tüm alkol çeşitleri ve tamamen dolu bir bira soğutucusu sergileniyor. Hepimiz kendi içkilerimizi alıyoruz - Starkey'in Korsan hiyerarşisindeki en alttaki adam olarak yaptığı bir şey - metinler normal parti kalabalığını davet ediyor ve sonra iyi ve bok suratlı olmaya devam ediyoruz.

Evet, öyle. İyi bir kafayı bulduktan sonra aşırıya kaçmadan kafayı tutacak kadar içerim. Üst kata tamamen sarhoş çıkarsam, geri alamayacağım şeyler yapabilir ya da söyleyebilirim.

Yeni oda arkadaşımı canı çıkana kadar sikmek gibi.

Yaklaşık üç saat sonra çocukları sefahatleriyle baş başa bırakıp dışarı çıkıyorum. Viski daha önce yaşadığım tüm gerginlikleri aldı. Bunların beni rahatsız etmesi için hiçbir sebep yok. Yapacak bir işimiz var. Geçmişte John'u görmezden gelmeyi hep başarmıştım; bu da farklı olmayacak. Onunla sadece mecbur kaldığımda konuşacağım, ona bakmaktan kaçınacağım ve Croc'u alt etmek için birlikte çalışmanın ötesinde, etkileşime girmemiz için hiçbir neden yok.

Evet. Bu kolay olacak. Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum.

Evime iki giriş var. Biri kulüp binasının arkasında güverteme çıkan merdivenler, diğerine ise ofisimden ulaşıyor. Ofis kapısını tekrar kilitledikten sonra yukarı çıkıyorum. En üst sahanlığa ulaştığımda, kapının boğuklaştırdığı ritmik bir vuruş sesi duyuyorum. Tahmin ettiğim gibi lanet olası bir sessizlik içinde oturmadığına sinirlenerek çatı katına giriyorum, kapıyı arkamdan çarparak.

Kat planı açık bir konsepttir ve bu giriş binanın sol arka köşesinde yer alan mutfağın dışındadır. Kahvaltı barının diğer tarafında, mülkün arka tarafına bakacak şekilde düzenlenmiş büyük bir oturma odası yer almakta olup, tüm duvarda büyük pencereler bulunmaktadır.

güverte ve diğer kapı. Ön duvarda her iki yatak odasına ve aralarındaki tam banyoya açılan kapılar bulunmaktadır.

Ama şu anda gözlerimin takılı olduğu yer bu yerlerin hiçbiri değil. Hayır, çatı katının sol ön köşesine, mutfağın karşısına bakıyorum, burada egzersiz yapmak için açık bir alan yarattım. Burada bir koşu bandı, karmaşık bir ağırlık sistemi, serbest ağırlıklar ve tavandan sarkan bir ağır çanta var. John'un - *gömleksiz John'un* - şu anda tüm ailesini tehdit ediyormuş gibi üzerinde çalıştığı bir ağır çanta.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yedinci Bölüm

KANCA

DURUYOR, sarılı ellerini yanlarına bırakıp bana dönüyor, göğsü zorlukla aldığı nefeslerle kabarıyor ve teri teninde parlıyor. *Dövmeli* teninde.

"Spor yapıyorum," diyor nefeslerinin arasında. "Sıkıldım."

"Demek istediğim, lanet yapışkanlarla kaplı ne yapıyorsun?" Aslında bunu kastettiğimi sanmıyorum ama şimdi tek düşünebildiğim bu.

John sanki orada olduklarını bile unutmuş gibi kendi bedenine bakıyor, bu da bana her şeyi anlamam için zaman veriyor. Boynunun yan tarafında geleneksel Amerikan tarzı bir gül ve arkasında çapraz hançerler, köprücük kemiğinin altında *Utanmak Yok, Merhamet Yok* yazıları, sol kolunun üst kısmında ciyaklayan bir kuzgun, sağ göğüs kafesinde bir kurukafa ve çapraz kemikler ve sol tarafında kaburgaları boyunca tırpanıyla bir Azrail.

Boğazım kuruyor ama alkolün etkisiyle zayıflamış beynimin, vücuduna yapıştırılmış her bir sahte dövmeyi yaladığım görüntülerle ağzım sulanıyor. İnce eşofmanının altından sikini avuçladığım ve dokunuşumun altında titrediğini hissedene kadar sıkıttım. Patlayana ve onu *benim* olarak işaretleyene kadar onu tekrar tekrar sert aletimle doldurmamı. Utanma yok, merhamet yok mu? Ona bu ifadenin tam olarak ne anlama geldiğini göstereceğim.

"Bunlar halka açık olanlardan çok daha iyi" diyor. "Bunları filmlerde kullanıyorlar ve bir hafta ya da daha uzun süre dayanabiliyorlar. Bende bunlardan beş tane var."

Her birine. Her hafta üzerimdekileri çıkarıp sürtünmeye başlamadıklarından emin oluyorum ve yenilerini uyguluyorum. Hiç sorun değil."

şaka mı yapıyor bu? Çok fazla ter var. Açıktaki kalan teninin her santiminde ter var ve bu beni çıldırtıyor. "Mesele bu değil," diye ısıırıyorum. "Bu gereksiz bir risk. Her zamanki gibi bir bebeğin poposu kadar iz bırakmadan da gelebilirdin."

Onun dövmesiz vücudu benim için itici bir şeymiş gibi göstermek için çok uğraşıyorum, oysa hiç de öyle değil. Badass John'un çok fazla seksapeli olduğunu kabul ediyorum, ancak onun düz görünüşünde onu kirletebileceğim tüm yolları düşündüren bir şey var. Belki de sahte dövmeler iyi bir şeydir. Gerçi şu anda hissettiklerime bakılırsa, beni uzaklaştırmak için pek de iyi bir iş çıkarmıyorlar.

Bakışlarıma karşılık vererek başını yana eğiyor. "Kaç adamınızın dövmesi yok?"

Dişlerimi sıkıyorum.

"Hiç." "Aynen öyle."

Yerden bir el havlusu ve su şişesini alıyor. Yüzünü silerek aradaki mesafeyi kapatıyor ve sadece iki adım önümde duruyor. Kokusunu alabileceğim kadar yakın, terinin misk kokusu tıraş losyonunun ipuçlarıyla birleşiyor. Lanet olsun ona.

Gülümseyerek ekliyor: "Korsan olmak istiyorsam Korsan gibi grnmeliyim."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yüzüne baktım, parmağım göğsünde ydi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, sevgilim. şu anda bir *Korsan* değilsin ve *asla da* olmayacaksın. Bu hayat için biçilmiş kaftan değilsin ve bunu başarabileceğine dair ciddi şüphelerim var. Eğer bunu yaparsan ve Starkey'nin hayatını tehlikeye atarsan, sana şimdiden söylüyorum, seni şuradaki çuvala yaptığından daha çok çalıştırırım."

Lanet olsun. Geriye dönüp baktığımda, bal sarısı gözlerinde belirgin bir sıcaklık parlarken, "zerinde çalışmak" en iyi kelime seçimi olmayabilirdi. Onu en yakın duvara yaslayıp, ikimiz de bunun neden kötü bir fikir olduğunu unutana kadar pmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Ja-"

Ve işte benim vızılı gitti. Hatasını anlamadan önce hepsini bile çıkaramadı. Eğer bakışlar kılıç olsaydı, şu anda ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatıyor olurdu.

Ellerini kalçalarına koyarak bir nefes verir ve tekrar başlar. "Kanca, eğer bu iş yürüyecekse bana güvenmelisin. Hiç niyetim yok Starkey'i riske atmaktan. İşler kötüye giderse, içeride onu çekip çıkarabilecek ve güvenli bir eve götürebilecek bir adamımız var."

"Ne? Madem onu şimdi çıkarabiliyoruz, *neden bunu yapmıyoruz?*"

"Çünkü eğer yaparsak, Croc tehlikede olduğunu anlayacak. O alacak Ürünü, operasyonlarını taşımak için önlemler alacak, güvenliği sıkılaştıracak - hatta ortalık sakinleşene kadar kapatabilir - ama sonunda insanları hasta eden ya da daha da kötüleştiren ilaçlarını satmaya geri dönecek. İstedığınız gerçekten bu mu?"

Bastırılmış hayal kırıklığıyla hırlayarak oturma odasına giriyorum, ceketimi çıkarıp kanepeye fırlatıyorum, sanki bir çentik atmaya çalışıyormuşum gibi. "Bu asla işe yaramayacak," diye mırıldanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirirken.

"Evet, öyle."

Sıcak bir el ön kolumu kavırıyor, ama sıcaklığı içime işlemeyen önce dokunuşundan kaçıyorum.

Ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Bakın, yılların polis tecrübesine, harika içgüdülere ve tonlarca eğitime sahibim. İş berbat edeceğimi düşünselerdi bana bu görevi vermezlerdi. Yapmamız gerekenler konusunda benimle ne kadar çok tartışırsan, görevi o kadar çok riske atmış oluruz."

Ben bir şey söylemeyince kollarını kavuşturuyor ve sert ajan bakışlarını üzerime dikeyor.

"Lanet işimi yapmama ne kadar çabuk izin verirsen, beni hayatından o kadar çabuk çıkarırsın. Tanıştığımız ilk günden beri istediğini açıkça belirttiğin bir şey."

Mizahtan eser kalmadan kıkırdıyorum. "Sevgilim, ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Ama merak edersen, tek yapman

gereken

sor. O zamana kadar şunu unutma," diyorum kişisel alanına girerek. "Görev söz konusu olduğunda, yetkili sen olabilirsin, ama burada..." Başparmağımı boynundaki gül dövmesinden aşağı inen bir damla terin üzerinde gezdiriyorum, sonra bakışlarını tutarken parmağımdaki teri emiyorum. "Burada tüm kararları ben veririm. *Bu* nasıl bir açıklık? Senin için yeterince kristal mi?"

Sertçe yutkunuyor, adem elması dilimle onu takip etmem için beni baştan çıkarıyor ama ben kendimi tutuyorum. Burada kral benim. Burada bana itaat edecek. Bu benim pazarlığa açık olmayan talebim ve ses tonumdaki çelik de bunu söylüyor.

"Evet, Kaptan," diyor
huysuzca. "Güzel."

Sonra ondan uzaklaşıyorum ve o iki basit kelimeyi söylediğini duymanın beni ne hale getirdiğini görmeden önce uzun ve soğuk bir duş almak için odama gidiyorum.

Evet, Kaptan.

Bu adam istememem gereken her şeye sahip, bu da onu daha çok istememe neden oluyor. Önümde sallanan yürüyen, konuşan, seksi bir cazibe. Ve kötü adam olmakla ilgili olan şey, istediğim bir şey söz konusu olduğunda hiçbir zaman kendimi tutma zahmetine girmemiş olmamdır. Her zaman onu aldım, sonuçları lanet olsun.

Dini bulsam iyi olur, çabuk. Çünkü bulamazsam, bu çatı katında bir sürü günah işleniyor olacak.

Sonuçlar lanet olsun.

Sekizinci Bölüm

JOHN

Yetişkin hayatımda ilk kez, boyumu aşan bir işe kalkışmış olabilirim.

İş başında değil. Bu görev için yeteneklerime güveniyorum. Arkamda iyi bir ekip var ve benim için oluşturdukları arka plan sağlam. Croc anaokulu kayıtlarıma kadar bakabilir ve John Dorian McRae'nin çizgileri mükemmel bir şekilde boyadığını ama aynı zamanda otoriteyle ilgili sorunları olduğunu görecektir.

Hayır, beni bu Mısır pamuğundan çarşafların üzerinde dönüp durmaya iten şey dava değil (sanırım hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarmak konusunda şaka yapmıyordu). Bu duvarın diğer tarafındaki adam. Başparmağıyla terimi emen ve bu çatı katında benim üzerimdeki otoritesini kabul etmemi isteyen adam. Ve o daha tüm kelimeleri söylemeden kabul etmek istemediysem ne olayım. Yere işaret etseydi dizlerimin üzerine çöküp kabul ederdim.

İşte beni bu kadar sarsan şey de bu; ne pahasına olursa olsun James'i memnun etmek için duyduğum bu çılgınca arzu. Ona ihtiyacı olanı vermek, sadece yatak odası bağlamında bile olsa iyi hissetmesini sağlamak istiyorum. Ancak her zaman fiziksel olarak üst ve alt olarak değiştiğimiz ilişkilerde bulunmuş olsam da, hiçbir zaman itaatkâr eğilimlerim olmadı. Aslında tam tersi. Kontrolü ve rutinlerimi severim ve emir aldığım tek zaman iş yerindeki üstlerimdir. Nokta.

Ama James'le... Kahretsin, ne olduğunu bilmiyorum. Belki de bir yanımda hala benden büyük çocuğu etkilemeye ve onun benden hoşlanmasını hatta beni fark etmesini sağlamaya çalışan o küçük çocuktur. Belki de hayatının kolay olmadığını bildiğim içindir ve kısa bir süreliğine de olsa onun için bir kaçış noktası olma fikri korumacı tarafıma hitap ediyordur. Durum ne olursa olsun, bunun bu görevi etkilemesine izin veremem. Çok fazla şey tehlikede. İşleri kesinlikle profesyonel tutmalıyım.

Kesinlikle.

Profesyonel.

Tavana homurdanarak çarşafı tekmeliyorum ve yataktan kalkıyorum. James'i düşünmek beni susatıyor ve lanet olası uykumu alamadığıma göre biraz su içebilirim. Boxer külotumun üzerine bir çift salon pantolonu giymeyi düşünüyorum ama buzdolabına on saniyelik bir yürüyüş için çok fazla iş gibi görünüyor, bu yüzden odamdan çıkıp mutfaka giderken zahmet etmiyorum.

Evi güzel, abartısız ve sade. Ama bir otel odası da olabilirdi - düzenli ve işlevsel, ihtiyaç duyulan tüm mobilya ve aletlere sahip ama onu bir ev yapan kişisel dokunuşlardan hiçbiri yok. Resim, biblo ya da burada kimin yaşadığına dair ipucu verecek herhangi bir şey yok. Londra'nın orta sınıf bir bölgesinde küçük bir evim var. Süslü değil ama ev gibi. Ona kendi damgamı vurmak ve bana sevdiğim insanları hatırlatan şeylerle doldurmak için çok çalıştım.

Buzdolabını açıp bir şişe su alıyorum ve mutfaktan çıkarken köşedeki blendera dikkat ediyorum. Güzel, sabah yemeğim için ona ihtiyacım olacak. Kapağını çevirip suyun yarısını boşaltıyorum ve büyük oturma odasında ilerlerken tekrar dolduruyorum.

Göz ucuyla bir hareket yakalıyorum ve içgüdüsel olarak orada olmayan silaha uzanıyorum. Kalp krizi geçirmeme ramak kala kendime gelmeye çalışırken su şişesi yere düşüyor ve kanepenin altında bir yere yuvarlanıyor.

"Tanrım, ödümü kopardın," diyorum sandalyeye yayılmış, dolunayın ışığında yıkanan James'e.

pencerelerden içeri giriyor. Üzerinde sadece siyah bir şezlong pantolonu var, bacakları önünde uzanıyor, inanılmaz gövdesi tümüyle sergileniyor.

Vay anasını, Hook'u ilk kez üstsüz görüyorum ve gözlerim açgözlü bir sünger gibi her ayrıntıyı içine çekiyor. Başka bir dövmesi daha var -sağ tarafının büyük bir kısmını kaplayan, korsan bayrağı taşıyan üç direkli büyük bir gemi- göğüs uçları çemberlerle delinmiş ve göğsü, göğüs kafesinde kaybolup göbeğinin altında tekrar toplanan siyah saçlarla hafifçe tozlanmış. Omuzları geniş, beli sivrileşmiş ve aralarında bol miktarda belirgin kas bulunan bir yüzücünün yapısına sahip.

Biri zihinsel devre kartıma su dökmüş gibi hissediyorum. Düşünemiyorum, konuşamıyorum. Ve dilimin tutulmasına neden olan şey dövmesi, piercingli meme uçları, karın kasları ya da V'sinin düşük bel bandına doğru kıvrılması bile değil. *Monte Cristo Kontu'nun* yıpranmış bir kopyasını okuyor ve siyah Clark Kent gözlükleri takıyor olması. Evinde dinlenen, sikilebilir, belalı bir profesör gibi görünüyor. Lanet olsun, ödevin bu kısmı cinsel hüsrarla dolu dev bir egzersiz olacak.

"Orada ne halt ediyorsun?"

Tek bir kaşı gözlüğünün kenarından yukarı kalkıyor. "Eğer bunu anlayamıyorsan, düşündüğün kadar iyi bir polis olmayabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Yani, sabahın neredeyse üçünde kitap okuyarak ne yapıyorsun? Uykusuzluk falan mı çekiyorsun?"

"Ya da başka bir şey."

Ses tonunda biraz acı, belki de kızgınlık var. Anlaşılması zor cevapla birleşince polis beynimdeki çarklar dönmeye başlıyor. "Do-"

Kitabını tekrar kaldırıyor ve sert bir sesle sözümü kesiyor: "Uyumaya devam et hayatım."

Soyadımı beni kızdırmak için kullanmaya devam edeceğini kabul ettim, bu yüzden artık beni rahatsız etmiyor. Ama bunu *ona* söylersem ne olayım. "Ben de uyumuyordum."

Kitabı kucağına indiriyor ve gözleri bedenimi yavaşça inceliyor. Bakışlarının indiği her yer samimi bir dokunuş gibi geliyor, beni yakıyor ve eğer dikkatimi dağıtmazsam saniyeler içinde kuzeyi gösteriyor olacağım. Geçmişte zihnimin garip bir tepkiye yol açabilecek bir yolda dolaştığını fark ettiğimde kullandığım bir numara var. Kişinin yüzünün ayrıntılarını kataloglar ve daha sonra bir rapor için ihtiyacım olacakmış gibi zihinsel olarak dosyalarsam, zihnimi çukurdan uzak tutar. *Hadi, polis beyni, şimdi beni yüzüstü bırakma.*

Tanrım. Bu kadar acımasız bir üne sahip biri nasıl bu kadar güzel olabilir? Yüz hatları birbirini tamamlayan sert ve gür bir karışım. Soğuk gözleri kalın kirpiklerle çerçevelenmiş, sık sık burkulan ağzı seksi, dolgun dudaklarla yapılmış ve granit kenarlı çene çizgisi, siyah ipek telleri gibi görünen kesilmiş sakalıyla yumuşatılmış. Dudaklarım dudaklarına uzanırken parmaklarım onu okşamak için kaşınıyor, sonra ipeksi tellerin boğazının üst kısmında kaybolduğu yere kadar iniyor ve aşağıya doğru öpüyor...

Hay sikeyim. Bu numara buraya kadarmış. Sahip olduğum tek zırh bir çift gri boxer külotken ona verdiğim tepkiyi gizlemem mümkün değil. Gözleri vücudumda gezinip benimkilerle buluşuyor, ağzı kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşüyor. "Uykusuzluk mu?"

"Ya da başka bir şey," diye cevap veriyorum boğuk bir sesle.

"Bu konuda yardıma mı ihtiyacınız var? İyi bir rahatlama, biraz uyumak için ihtiyacınız olan şey olabilir."

Aletim o kadar yüksek sesle *EVET diye* bağıırıyor ki, neredeyse bunun muazzam derecede kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini hatırlayamıyorum, ama neyse ki mantığım hatırlıyor. Neredeyse. Boğazımı temizleyerek, "Her ne kadar çok istesem de -inanın bana, son birkaç aydır bundan daha fazla düşündüğüm bir şey yok- bu davadayken o çizgiyi geçmememizin en iyisi olacağını düşünüyorum" diyorum.

"Peki bu hangi çizgi?"

Kaşlarımı çattım.

"Seks."

"Size dokunmayı planlamadığıma göre, repliklerinizle oynamayacağımı söylemek yanlış olmaz. Kelime oyunu yaptım."

Eğer o bana dokunmuyorsa, bu benim ona dokunduğum anlamına mı gelir? Oral seks ister mi? Ona sakso çekmek beni boşaltır mı? Neden bahsediyorum, tabii ki yapar. Bahsettiğimiz kişi Hook, karnımdaki o karıncalanma hissinin ne anlama geldiğini bile bilmediğim zamanlardan beri istediğim adam. Dudaklarımı onun kocaman sikine dolamak muhtemelen temas ettiğimde beni vururdu, onu o kadar çok istiyorum. Ama bu yine de bir çeşit seks.

"   saniyen var, sevgilim. Evet ya da hayır. İki... O-"

Beynim ağzımın hareket ettiğini bile fark etmeden, "*Evet*" diye mırıldanıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

JOHN

Sanki geri almamı bekliyormuş gibi duraksıyor. Almadım.

"Peki," diyor, "işte tek kural: bir şey yapmak istemiyorsan, hayır dersin. 'Dur' ya da 'kırmızı' ya da 'ananas' ya da diğer saçmalıklardan herhangi biri değil. *Hayır* diyeceksin. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, anladım. Anladım."

James öyle ya da böyle bir tepki vermiyor. Sadece gözlüklerini çıkarıyor, kitabını kapatıyor ve her ikisini de yanındaki küçük masaya koyduktan sonra sandalyeye geri yerleşiyor, dirseğini kolçağa dayıyor ve iki parmağını şakağına dayayarak bana bakıyor.

"Aletini tut."

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bu açık emir beni şaşırttı. "Ne?"

"Bana naz yapma, evlat. İç çamaşırının üzerinden sikini tut."

Yapıyorum ve elimin baskısı göğsümden bir inilti çıkarıyor.

"Bir dahaki sefere komutlarımdan birine karşı çıktığında, bunun sözsüz bir hayır olduğunu varsayacağım ve işimiz bitecek. Anlaştık mı?"

"Evet."

"Evet, ne?"

Kendimi tutmaktan başka bir şey yapmadım çünkü başka bir şey yapmamı isteseydi bana söylerdi gibi bir his var içimde. Ama şimdi başladım, vücudum beni devam etmeye, daha fazlasını yapmaya, beni karıncalı bir coşku halinde bırakan o akıl almaz anı kovalamaya çağırıyor.

"Sevgilim."

"Evet, Kaptan." Sesim şehvetle kalınlaşıyor ama umurumda değil. Beni ne kadar etkilediğini görsün. Onu ne kadar istediğimi görsün. Bu benim gerçeğim ve o bunun her zerresini hak ediyor.

"Göster bana," diyor, sanki düşüncelerimi duymuş gibi. "Her şeyi görmek istiyorum."

İtaat etmeye hevesli bir şekilde sağ elimi külotumun içine sokuyorum ve sol başparmağım hassas taşaklarımın altındaki kemeri tuttururken ısınan etimi avuçluyorum. Kollarım iki yanımda, kalbim hızla çarparken ve sikim sertleşirken ayakta duruyorum. Benim için aynısını yapmak için hiçbir hamle yapmayan bu adam için açık saçık bir şekilde teşhir ediliyorum. Hâlâ siyah pantolonunun içinde ve odadaki gölgeler yüzünden en ufak bir sertleşme olup olmadığını bile anlayamıyorum.

Bir tür homurdanma sesi çıkarıyor, gerçek kelime olmadan "hıh" gibi. "Görünüşe göre küçük John Darling büyümüş."

"Beni o duvara ittiğin gece kendini oldukça büyümüş hissediyordun."

Kendini toparlamadan önce gözlerini hafifçe kısıyor. O gece onun üzerinde bıraktığım etkinin hatırlatılmasından hoşlanmayabilir ama benim asla unutamayacağım bir andı.

"Asla emin olamayacak olman çok kötü." Bakışları zonklayan ereksiyonuma düşüyor. "Konuşmayı bırakıp onunla bir şeyler yapmanı öneririm."

Ona ikinci kez teklif ettirmiyorum. Ağzımda tükürük topluyorum, sonra parmaklarımla çıkarıp sikimin üzerine sürüyorum. Kendime birkaç uzun, yavaş vuruş yapıyorum ve sürtünmenin her siniri dans ettirmesiyle bir nefes tıslıyorum. Yukarı ve aşağı, kavırıyorum ve büküyorum, diğer elimi toplarımı yuvarlamak ve ağır kesemi çekmek için kullanırken sabit bir hız tutuyorum.

"Hepsi bu mu?"

Kahretsin, sesi sıkılmış gibi geliyor. Sıkılmasını istemiyorum. Onun gibi *ağrımam* istiyorum

Canım yanıyor. "Ne istiyorsun? Söyle, yapacağım."

James çıplak ayaklarını geri çeker ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayar. "Benim elimmiş gibi kendini becermeni istiyorum." Sesindeki çelik geri döndü, her kelime itaat etmek istediğim - hayır, *ihtiyacım olan* - bir emir. "Sanki parmaklarım senin sık dediğin o sopayı çevreliyormuş, nasırlarım nabız gibi atan damarlar boyunca sürükleniyormuş, başparmağım yarığında ön sperm sızarken o koca kafanın üzerinde kabaca geziniyormuş gibi kendini becermeni istiyorum."

"*Tanrım*," diye ısııyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Sadece onun sözleri bile benim için kendi elimden daha fazlasını yapıyor. Bana bakan ona bakıyor olabilirim, ama gördüğüm şey zihnimin benim için doldurduğu ek ayrıntılarla çizdiği görüntü. *Yatakta sırtüstü yatıyorum, o da yanımda yatıyor. Öpüşüyoruz ve ben ona aynısını yaparken o da bana mastürbasyon yapıyor. Aleti kalın ve sert, yumruğumun üst kısmı başının hassas çıkıntısına çarpıyor ve aşağı kayıyor. Sıkıyorum. Ağzımın içinde inliyor.*

Vuruşlarım hızlanıyor, daha az koordineli, daha düzensiz hale geliyor. Vücudumdaki her erojen bölge aletime taşındı. Yoğunluk gerçek dışı. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Çok yaklaştım. Başımı omuzlarımın üzerine düşürüp gözlerimi sıkıyorum ve zihinsel olarak farklı MMA teslimiyetlerini listelemeye başlıyorum. *Kol çubuğu, üçgen, arka çıplak boğma*

-

"Gözlerini benden ayırma, sevgilim."

Tanrım. Göz kapaklarım açılıyor ve başım tekrar ortaya düşüyor, onu sadece birkaç metre önümde dururken görünce şok oluyorum. Uzun boylu ve kaslarla kaplı ve ben onun meme halkalarını dillemek ve emmek ve *sikişmek* istiyorum.

"Onları tekrar kapatın ve orgazm inkarında bir ders için ellerinizi bağlayacağım."

İnliyorum. Daha önce hiç orgazmlarımı kontrol eden bir sevgilim olmamıştı. Yine de James'in bana ne zaman boşalabileceğimi ve ne zaman boşalamayacağımı söylemesi fikri, omurgamdan aşağı kayan elektrik kıvılcımlarını taşaklarımda ağır bir şekilde dönmeye gönderiyor.

"Evet, Kaptan," diye mırıldandım.

Kendimi daha sert ve daha hızlı pompalarken yeni bir pre-cum akışı ucumdan sızıyor ve yumruğuma dökülüyor.

"Şuna bak." Bir adım daha yaklaşp ne yaptığımı incelerken sesi boğuk çıkıyor. *Onun için.* "Şimdiden ortalığı karıştırıyorsun. Sana gerçekten dokunursam nasıl olacağını hayal et."

"Kahretsin, evet. Lütfen, lütfen dokun bana."

"Benim dokunuşumu hak etmedin, sevgilim. Ayrıca," diyor, "bunu şimdi söylüyorsun ama gün ışığında pişman olacaksın."

"Hayır, yapmazdım." Bu bir yalan ya da belki bir dilek. Ama ahlaki ve sorumlu yanım -bu anın sıcaklığıyla sarhoş *olmayan* tek yanım- onun haklı olduğunu biliyor. Ve şu anda o yanımdan nefret ediyorum.

"Yaparsın," diye ısrar ediyor. "Ve ben senin iyi çocuğuna karşı kötü çocuğu oynamayı reddediyorum. Gerçekten ne istediğini açıklamak için sana uygun bir bahane vermeyeceğim. Şimdi daha sert sık ve daha hızlı çek. Çünkü bir dahaki sefere seni almam için bana yalvarırsan, sevgilim, sana istediğini verebilirim. Ama verirsem, sana karşı nazik olmayacağım. *Seni mahvederim.*"

Düzensiz nefeslerim arasında bir dizi küfür savuruyorum ve orgazmım üzerime çökerken her şey aletimin başına yakın tepede yoğunlaşana kadar vuruşlarım kısalıyor ve hızlanıyor. Yaklaştım, çok yaklaştım. Alevler omurgamın tabanını yalıyor, taşaklarımı sıkıca yukarı çekiyor.

Ateşli mavi gözler beni esir aldı. Başka tarafa bakamıyorum, ilerleyemiyorum. İşkence gibi bir hazzın içindeyim. Alt dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kanın bakırımsı tadını alıyorum ve serbest kalmak için dua ediyorum.

"Sikinin üzerinde benim elimin olmasını ister miydin?" "Evet."

"Elindekinin benim sikim olmasını ister miydin?"

"Çok isterdim."

"Üzerine boşalmamı ister misin? Göğsüne ve karnına uzun çizgiler halinde sıcak dölleriimi akıtmamı?"

"*Sikeyim evet.*"

"O zaman yap. Hemen şimdi," diye sertçe emrediyor. "Kendini benim için işaretle." Orgazmım içimde patlarken kükrüyorum, horozum elimde titreşirken ve karın kaslarımın ve göğüs kaslarımın çıkıntıları boyunca sperm ipleri fırlatırken tam zamanında hedefliyorum. Nefesimi tutmaya ve bacaklarımı tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor artçı sarsıntılarla çökmesini engelledi.

James eğildi. Hâlâ bana dokunmamaya dikkat ederek kulağıma fısıldıyor. "Karanlık tarafa hoş geldin, sevgilim." Sonra dönüp sandalyesine doğru ilerliyor, tembel bir kedi gibi gerinerek seksi gözlüklerini yerine takıyor ve kitabını eline alıyor. Kafasını kaldırmadan, "Git temizlen." diyerek beni başından savıyor.

Otomatik pilotta, üzerimi örtüp banyoya doğru yol alıyorum, yarı sersemlemiş bir halde ve tüm bunları gerçekten rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Ama hayır, bunun doğru olmadığını biliyorum. Çünkü ne kadar yaratıcı olsam da, rüyalarımnda asla bu kadar ateşli bir şey yaratamazdım. Hepsi James'in işiydi.

Bir bez kullanıyorum ve vücudumdaki tüm "onun izi" izlerini isteksizce siliyorum. Çamaşır sepetine attıktan sonra aynada kendimi inceliyorum. Yirmi altı yaşında, alanında başarılı, meslektaşları tarafından saygı duyulan ve her zaman profesyonel bir adamım. Kurallara uyan biriyim. Kitaba uygun bir adamım.

Ama *her zaman* doğru olanı yapmadım.

Küçükken, Wendy ile birlikte Peter ve Kayıp Çocuklar'la vakit geçirmek için gizlice dışarı çıktığım her seferinde cezalandırılma riskini göze alırdım, hepsi de Kanca'yı görme umuduyla. Sonunda *beni* görebileceği umuduyla.

Ve şimdi yaptı.

Beni görüyor ve istiyor. Ama ne kadar süre için? James başkalarının

şartlarına göre hareket eden biri değil. O kendi şartlarıyla yapar. Ben kendiminkine sadık kalabilirim.

Bu operasyonu yürütürken aramızda bir Şey olmasına izin vermeyeceğim ama sanırım bu iş bittikten ve hapishanedeki kısa süresini tamamladıktan sonra James Neverland'de kalmaya zahmet etmeyecek. Bunu hiĉ söylemedi ama iĉimden bir ses böyle diyor ve ben de iĉgdlerime güvenmeyi öğrendim.

Gerĉekten ne istediğinizi aĉıklamak iĉin size uygun bir bahane vermeyeceğim.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum ve kapıya yönelirken kararımı veriyorum. Görevi bölümlere ayırabilir ve bu ĉatı katında olanlardan ayrı tutabilirim, tıpkı onun yapabildiği gibi. Burada olduğum sürece bana vermek istediği her Şeyi birkaç profesyonel kural yüzünden heba etmeyeceğim.

Kapıyı ĉekip aĉarak, gerĉekten ne istediğimi itiraf etmeye hazır bir Şekilde ana yaşam alanına girdim...

Ama o gitmiş. Sandalye, kitap ve gözlükleriyle birlikte terk edilmiş ve yatak odasının kapısı kapanmıŐtır.

Ellerimi saĉlarımın arasından geĉirirken "ŐŐŐŐŐt," diyorum. Az önce olanlar yüzünden hâlâ kafam karışık. Endorfin yüzünden olmalı ya da kan beynime geri dönmedi. James Hook'a bulaŐmak bu dava söz konusu olduğunda yapabileceğim en kötü Şey olurdu. Ve eğer tamamen dürüst olursam, muhtemelen kalbim iĉin de iyi bir fikir değil. ĉnk eskiden ĉocukluk aŐkı olan Şey, eğer izin verirsem kolayca ĉok daha fazlasına dönüŐebilir.

"Kahramanlık kompleksinin canı cehenneme," diye mırıldanıyorum kendi kendime odama dönerken. "Korsan kurtarılmak istemiyor ve sen de karanlık tarafa ait değilsin."

Onuncu Bölüm

KANCA

Kıçıma tekmeyi yemeliyim.

Dün gece ne düşünüyordum bilmiyorum. Kahretsin, düşünmüyordum; sorun da bu *zaten*. Üzerinde ikinci bir deri gibi yapışan bir çift boxer külottan başka bir şey olmadan odasından çıktığı anda tüm beyin fonksiyonlarımı kaybettim. Çoğunlukla gölgeler arasında saklanmam iyi bir şeydi, çünkü kaslı sırtının ve sıkı kıcının görüntüsünün harika olduğunu düşündüysem, bana doğru yürürkenki manzara tam bir vahiydi.

Sonrasında olanlar planın bir parçası değildi. Plan *Darling'den uzak durmaktı*. Ama emir almakta hiçbir zaman iyi olmadım ve görünüşe göre bu benimkini de kapsıyor. Çocukça davranmak istersem, onun başlattığını söyleyebilirim. Bana baktıkça daha da büyüyen ve sertleşen sikini saklamak için hiçbir işe yaramayan ince pamuktan başka bir şey giymeden oturma odamda durmak, *Tag, sen osun* demenin yetişkin versiyonu gibiydi.

Burada Cennet Bahçesi'ndeki iki Adem gibiyiz. Ne zaman birbirimizin etrafında olsak, sanki yasak meyve -meyve benim onun beynini sikmem-aramızda asılı duruyor.

John iyi Adam'dır, her fırsatta günaha karşı koymak için elinden geleni yapar. Ama ben? Ben Kötü Adem'im. Günaha girmek benim ön sevişmem gibidir.

ana olaydan önce olur. Ve bir şey yasaklandığında, yanıp sönen bir neon tabelası da olabilir, *gelin ve beni alın*.

Ben de öyle yaptım.

Yine de istediğim kadar değil. Dün gece gösterdiğim itidal için madalya almalıyım. Ama söylediklerimde ciddiydim. Sağlıklı düşünemeyen birini hafifçe bile zorlayacak bir pozisyona sokulmayı reddediyorum. Dün gece tam da bunu yapmanın bıçak sırtında dans ediyordum. Eğer pes edip ona gerçekten dokunmuş olsaydım, bağlı olduğum birkaç ilke saniyeler içinde ayaklar altına alınmış olacaktı.

John Darling'i becermek *istemediğimden* değil. John'a istediğim zaman sahip olabilmek, yatakta ve yatak dışında onun sınırlarını test etmek, sadece bunu düşünmek bile sikimi kaldırıyor -ya da duşta benim için kendini işaretlemesinin anısına üç kez otuz bir çekmemiş olsaydım kaldırırdı- ama prensipleri yüzünden bu asla gerçekleşmeyecek. Güpegündüz kötü çocuğun onu pazar gününden itibaren altı şekilde becermesini istediğini itiraf etmediği sürece hiçbir şey yapmayacağım. Ama bunu yapamayacak kadar ahlaklı, dürüst ve iyi bir adam. En azından bir dava üzerinde çalışırken. Ve bu iş bittiğinde, ben gidiyorum.

Yani, dediğim gibi, asla olmayacak.

Botlarımı bağlayıp siyah tişörtümü giydikten sonra komodinin üzerinden telefonumu ve anahtarlarımı alıp ceplerime sokuyorum. Sonra bir elimi nemli saçlarımda gezdirerek yatak odamın güvenli ortamından çıkarken kendimi çelikleştiriyorum.

John çoktan mutfağa girdi. Üstünde bir tişört var, şükürler olsun, vücut geliştiricilerin egzersiz yaparken giydikleri kas tişörtlerinden biri olsa bile. Hiç yoktan iyidir. Belki de gömlekleri çatı katı kuralı yapmalıyım. Ya da tulum.

"Günaydın," diyor, başını kaldırıp bana bakmadan.

Dün gecedен sonra gözlerimin içine bile bakamıyor olmasından dolayı içimde bir sıkıntı var - buna hayal kırıklığı diyorsam ne olayım. Bu

sadece işlerin daha fazla ilerlemesine izin vermemekte haklı o l d u ğ u m u kanıtıyor. Teknik olarak, Darling az önce oturma odamda mastürbasyon seansı yaptı.

Ben izlerken.

Ve yönetti.

Sikeyim.

"Neden blender'ıma salata koyuyorsun?" Kahve fincanına doğru ilerleyerek soruyorum.

Bir kaşık bej tozu içine atarken ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Bu benim lahana smoothie'm. Her sabah antrenmandan sonra bir tane içiyorum."

"Tat alma duyunuzdan nefret ettiğiniz için mi?"

Arkamdan usulca kıkırdıyor ve şimdi ağzımın kenarı kalkıyor. Hemen düzeltiyorum. Ben gönül eğlendirmeyi sevmem ve birbirimizin kollarında geçirdiğimiz bir gecenin ardından mutfakta samimi espriler paylaşan mutlu bir çift değiliz.

"Kulağa geldiği kadar kötü değil," diyor. Sonra blenderi çalıştırıyor.

Ben elimde kahve fincanımla tezgâha yaslanıyorum - sade içiyorum çünkü markasız bir şey değilim - o ise içinde ne kadar iğrenç şey varsa püre haline getiriyor. İş bittiğinde parlak yeşil sıvıyı uzun bir bardağa döküyor ve yarısını tek seferde içiyor.

"İğrenç. Hayatında yemek olarak geçen şey bu mu?"

"Bunu yemek olarak düşünmüyorum; bu bir yakıt. İhtiyacım olan tüm besinleri aldığımdan emin olurum ve vücuduma gereksiz şeyler sokmam." Tiksintimi gizleme zahmetine girmiyorum. "Bu sağlıklı. Sadece biraz dene."

En azından bana bakmama olayını atlattı, ama o boku içmeyeceğim anlamına geliyorsa seve seve ona geri dönerim. "Pas."

Omuz silkiyor, sonra bardağını bulaşık makinesine koymadan önce kalanını içiyor. "Ben bir duş alacağım; sonra strateji konuşmalıyız. Croc'un ne yaptığına ve nerede yaptığına dair istihbarat almamız gerekiyor."

"Evet, tamam."

John'un çatı katında yürümesini izlemek yerine, kendimi sıvılaştırılmış tavşan yemi içermeyen kendi kahvaltımı yapmak için malzemeleri almaya zorluyorum. Otuz dakika sonra küçük mutfak masamda oturmuş, ev yapımı hollandaise sosuna bulanmış Benedict yumurtamı, yanında pastırma ve mücverle birlikte yiyorum.

"Kahretsin, burası lokanta gibi kokuyor."

Başımı kaldırıp bakıyorum ve gözlerimi yemeğimden ayırmadığım için hemen pişman oluyorum. Yeni duş almış, yırtık kot pantolon ve geniş göğsünü saran beyaz bir tişörtten oluşan kriminal gündelik kıyafetler giymiş John, ağzımı kahvaltımdan daha çok sulandırıyor. "Bu *gerçek* yemeğin kokusu, yuttuğun o bokun değil."

Diğer sandalyeye oturuyor ve yarısı yenmiş tabağıma bakıyor. "Hepsini sen mi yaptın?"

"Evet."

"Sıfırdan," diyor şüpheyle.

Bir sonraki lokmamı keserken duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Yemek yapmayı seviyorum. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, tabii ki değil. Sadece şaşırdım, hepsi bu," diyor ensesini ovuşturarak.

"Kes şunu."

"Neyi
durdurayım?"

"Boynunu ovuşturmak. Birincisi, bu senin sinirsel bir söylemin. Ve bir diğeri, yapışkan dövmeni mahvedecek."

"Bunu yaptığımın farkında değildim," diyor, yüz ifadesi sanki bunu yapmış olabileceği her zamanı hatırlamaya çalışıyormuş gibi düşünceli. "Yine de daha bilinçli olacağım, teşekkürler."

Omuz silkiyorum ve yemeğime geri dönüyorum, sabahın sohbet kısmını raydan çıkarmayı başardığım için mutluyum.

"Her neyse-"

Ya da değil.

"-Korsanların belalı kaptanının bir mutfak sihirbazı olduğunu düşünmediğimi söylüyordum ama etkileyici. Sadece ihtiyacım olan şeyleri pişirmenin temellerini biliyorum; buharda pişmiş sebzeler, esmer pirinç, fırında tavuk ve balık gibi şeyler."

"Evet, onca yıl Delia'nın yemeklerine katlanmış olsaydın, kendine iyi yemek yapmayı da öğrenmiş olurdun."

Kahretsin. Neden ona bunları anlatıyorum ki? Bu adamın yanında serseri mayın gibiyim. Kendimi dizginlemem lazım. Bir süre sessiz kalıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum, ama yemeğe devam ederken kafamı kaldırmıyorum. Eğer şanslıysam, peşini bırakacaktır.

"O zamanlar hayat gerçekten nasıldı-"

"Hayır." Daha ileri gitmeden onu durduruyorum, ama gözlerindeki bakış iştahımı kaçırıyor, ben de tabağımı geri itiyorum.

Aptalca empatisini sessizce lanetliyorum. Tanrı aşkına, trajik çocukluğumdan bahsetmek gibi bir niyetim yoktu. Ayrıca, boktan akşam yemeklerimiz o okuldaki sorunlarımın en küçüğüydü. Ama John benim saygısız ses tonumu dikkate almadı, sadece kötü yemek yiyen bir çocuğun üzücü hikayesini duydu, çünkü John'un parlayan zırhlı şövalye kompleksi var. O gün sorgu odasında da aynı şeyi söyledi. Hayattaki tüm misyonu insanları dünyanın kötü adamlarından kurtarmak.

Bu harika, kendisi ve yardım ettiği insanlar için iyi. Ama bu saçmalığı başkalarına yöneltmesi gerekiyor. Benim gibi birini kurtaramaz.

"Bugün için planın nedir?" Arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak söylüyorum.

Daha dik oturuyor ve polis yüzü ortaya çıkıyor. İşte böyle, tamamen iş adamı. "Normalde ne yapardınız?"

"Git dükkândan bu hafta sonu için Dust tedarik et. Sonra da bu gece kulüplere gidip satarız."

"Yeni malları aldığında Croc'u görüyor musun?"

"Eğer yardım edebilirsem hayır."

Başını sallıyor ve düşünürken çenesini kaşır. "İşlerini daha çok dükkânda mı yoksa bana bahsettiğin tersane deposunda mı yapıyor dersin?"

"Dükkân. Bildiğim kadarıyla sadece üretimle ilgili periyodik kontroller için depoya gidiyor."

"Tamam, o zaman dükkândaki ofisine bir dinleme cihazı yerleştirmeliyiz çünkü muhtemelen telefon görüşmelerini orada yapıyor. Belki sen onun dikkatini dışarıda dağıtırsan, ben de hızlıca içeri sızabilirim."

"Mümkün değil," diyorum başımı sallayarak. "Ofisinin kapısı kapanır kapanmaz, tekrar içeri girmek için bir kod gerektiren bir alarmla otomatik olarak kilitlenir. Ayrıca ofisine kimseyi de sokmaz. Ketum bir piçtir, kimseye güvenmez."

John nefesini üfler ve çene çizgisindeki kılları kaşır. "Bunu ona bizzat yapıştırmayı deneyebiliriz ama bu çok riskli. Bulabilir ve bulmasa bile kıyafetlerini değiştirdiği anda işe yaramaz. Belki ofisine kendi taşıdığı bir şeyin üzerine koyabiliriz. Ekip ile konuşup önümüzdeki birkaç saat içinde bir şeyler hazırlayıp hazırlayamayacaklarına bakacağım."

Telefonum bir mesajla titriyor. *Lanet olsun.* "Zamanımız yok," diyorum, ceketimi almak için ayağa kalkıyorum. "Croc seni biliyor. Buluşmak istiyor."

Arkamda, masadan kalkıp beni takip ederken sandalyesinin ayakları fayansın üzerinde titriyor, çizmeli adımları hevesli. "Mükemmel, onun ofisindeyken-"

Ceketimi kapıp etrafımda dönüyorum. "Sana daha önce de söyledim, bizi oraya sokmayacak. Sizi dükkânın ortasında sorguya çekecek ve herkes onun sert bir adam gibi davranmasını izleyebilecek."

"Peki, tamam. O zaman ofise içinde böcek olan yeni bir şey getirme fikrine bağlı kalacağız. Bugün getiremeyebiliriz ama çok uzun sürmez."

Bir savaşı hazırlanır gibi kollarımı kollarımın içine sokuyorum ama içinde olduğum tek savaş kendimle. Croc ofisine yabancı bir şey sokmayacağına göre, oraya bir şey sokmak için tek şansımız benim. Kapalı bir alanda onunla yalnız kalma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor ama ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Starkey'nin iyiliği için.

"İçeri girebilirim."

John durdu ve bana baktı. "Yapabilir misin?" "Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Mükemmel. Tek yapman gereken masasının kenarının altına yapıştırmak, sonra altın olacağız. Bir saniye bekle, getiriyorum."

Doğruca odasına yöneliyor ve elinde saat piline benzeyen küçük, yuvarlak bir aletle geri dönüyor. Elimi uzattım, içine atmasını bekliyordum ama atmadı. Onu avucumun ortasına yerleştiriyor, parmak uçları hayat çizgimi sıyrıyor ve koluma kadar tüylerimi diken diken ediyor. Eminim bu şey benim sefil hayatımın değerinden daha pahalı, ama o altın sarısı gözleriyle bana bakarken, sanki bana emanet ettiği pahalı ekipmana değil de *bana* dikkat ediyor gibi.

"Oraya gittiğimizde elinde tut. Zaten ellerin genelde yumruk şeklinde olduğu için doğal görünecektir," diyor alaycı bir sırıtışla.

Ona kurt gibi sırıtıyorum. "Ukala bir polise ne zaman yumruk atmam gerekeceğini asla bilemem."

Gülümsememek için yanağının içini ısırtıyor ama pek de işe yaramıyor. "Bir polis memuruna saldırmak C sınıfı bir suçtur. Destek gelene kadar kendi güvenliğim için seni kelepçelemem gerekir."

Kişisel alanına giriyorum, güzel ve yakın. "Kelepçelerle sapkınlık yapmak istiyorsan, sevgilim, ben tamamen varım. Sadece şunu bil ki onları takan hep sen olacaksın, bağlı ve tamamen benim merhametime kalmış olacaksın. Ben ancak böyle oynarım."

Sertçe yutkunuyor ama kendini tutuyor, bu da -Allah kahretsin- boyun eğdiğinden daha ateşli olabilir. Omuzlarını geriye çekerek bakışlarımı tutuyor. "Hapishaneye gitmediğin zamanlarda bileklik takmak oldukça eğlenceli. Belki bir ara sen de denemelisin."

"Bu hayatta değil, evlat."

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Güven sorunları mı?"

Hiçbir fikrin yok.

Döndüm ve kapıya doğru yöneldim. "Hadi gidelim. Bekletilmekten hoşlanmaz."

On Birinci Bölüm

JOHN

"Masasının yanında birkaç saniye, tek ihtiyacınız olan bu." Bunu güven verici değil de öğretici bir şekilde söylemeye çalışıyorum. James zayıf görülmekten hoşlanmaz, bu yüzden Croc'un onu ofisine götürebileceğini söylediğinden beri ne kadar gergin olduğunu fark etmemiş gibi davranıyorum.

Çocukken kendisini döven bir adamla yalnız kalmak istemediği için zayıf olduğunu düşünecek değilim. Bunca yıldır ona kendi ilacından tattırmak istemeden nasıl onun yanında kalabildiği benim için bir muamma. Aslında *neden yanında* kaldığı daha da büyük bir muamma. Emin değilim ama Croc'un bunca yıldır James'in üzerinde bir şey tutup tutmadığını merak ediyorum. Smee ve Starkey güvende olana kadar beklemek istese bile, ondan sonra neden kaldığını düşünemiyorum.

Bir gün benimle bu konu hakkında konuşacağını umuyorum ama nefesimi tutmuyorum. Onu güven sorunu yaşamakla suçladım ki bu "polisler mavi giyer" demek gibi bir şey. Bu sadece bariz olanı ifade etmektir. Ama bence mesele bundan çok daha derin. Bence güven sorunları var, öyle ki hayatı boyunca birine güvenip güvenemediğini merak ediyorum.

James, Croc'un Hook ve okuldaki diğer çocukların büyürken çalışmak zorunda kaldıkları doğrama dükkânının ön cephesi olan Wrench and Go'da bir yere çeker. Arabasının motorunu

Challenger ve ciddi bir bakışla beni çiviledi. "Bırak konuşmayı ben yapayım. Doğrudan sorularına cevap ver, başka bir şey değil. Anladın mı?"

"Benim için endişelenme; kendi başımın çaresine bakabilirim." "Öyle umsan iyi olur."

Onu açık garaj bölmelerinden birine kadar takip ediyorum ve kötü adam tavrıyla hiçbir şeyi umursamıyorum. Burası Peter, Tink ve Varolmayan Ülke'nin diğer tarafındaki Kayıp Çocuklar'ın sahibi olduğu ve işlettiği LB Otomotiv'e hiç benzemiyor. Dükkânları temiz ve düzenli. Wrench and Go'nun adı Wrench and Stench olsa daha uygun olur. Tamirciler de dahil olmak üzere her yüzey motor yağına batırılmış gibi görünüyor ve rastgele yığılmış lastikler ve diğer araba parçaları aracınıza çok dikkat edecekleri hissini uyandırmıyor. Buradan çıkan herhangi bir araba muhtemelen içeri girdiğinden daha az orijinal parça ile uzaklaşıyor.

Servis masasında duruyoruz, kırklı yaşlarının sonundaki kel bir adam ayaklarını alt tezgâha uzatmış, küçük bir televizyonda *Jerry Springer* izliyor. Tamirci tulumu aylardır -ya da hiç- yıkanmamış gibi görünüyor ve sadece karnına kadar fermuarlı, altından ter lekeli bir eşofman çıkıyor. Göğsündeki isim bandında *Tito* yazıyor.

"Vay, vay, bu Kaptan'ın kendisi değil mi?" Tito'nun ağzı neşesiz bir sırıtışla genişliyor, alt dudağı o kadar çok çiğnenmiş tütünle şişmiş ki yarım parmağını oraya sokmuş gibi görünüyor. "Uşağın sonunda kirli işlerini yapmaktan bıkip seni terk mi etti?"

James dirseğini yüksek tezgâha dayar. "Şimdi, Tito, bundan daha iyisini biliyorsun. Uşaklar asla kendi başlarına gitmezler. Ne de olsa ben çocukluğumdan beri Croc'un pis işlerini yapıyorsun."

Tito'nun neşesi, ayaklarını indirip ayağa kalkarken tiksintili bir alaycılığa dönüşür ve nefretini kusarken öne doğru eğilir. "Senin de bizden bir farkın yok, seni küçük pislik. Bana biraz saygı göstersen iyi olur yoksa _"

Şimdiye kadar, James'in işini yapmasına izin vererek geride duruyordum. Ama kanımın kaynaması ve yumruklarımın kıvrılması için gereken tek şey, bu salya sümük boşluğun James'i tehdit etmeye *başladığını* duymaktı. James'in yanına ulaşmam ve o şişko pisliği acı vaat eden bir bakışla çivilemem iki büyük adımımı aldı. "Ne yapacaksın?"

Tito ilk kez beni fark ediyor. Sahte sert adam rolüne geri dönmeden önce yüzünün solması ve ağzının açık kalması hoşuma gidiyor. "Sen de kimsin lan?"

James sırtıyor. "Bu JD, benim en yeni uşağım. Senin yağının iki katı kadar kası var ve çok sadık biri. Yerinde olsam onu kızdırmazdım."

Etkili olması için parmak eklemlerimi kırıyorum ve Tito yavaşça sandalyesine geri oturduğunda memnuniyetle gülümsüyorum.

"Aferin oğlum," diyor James ona. "Şimdi işini yap ve Croc'a burada olduğumuzu söyle."

Tito muhtemelen bunu yapmak için telefonu eline alıyor ama James bekleme zahmetine girmiyor. Beni dükkânın içine doğru götürürken etrafımı hafif bir ilgiyle tarıyorum. Taktiksel olarak her detayı inceliyorum: çıkışları, silahları ve güvenlik kameralarını araştırıyorum. Ön tarafta kasaya ve servis masasına doğrultulmuş sabit bir kamera dışında sıra dışı bir şey fark etmiyorum.

Suç faaliyetlerinin çoğunun gerçekleştiği yer burası olmadığı, sadece planlandığı yer olduğu için şaşırtıcı değil. Umarım ihtiyacımız olan istihbaratı elde edebiliriz, operasyonda başka oyuncular olup olmadığı, malı kendisinin mi yaptığı yoksa başka bir yerden mi getirttiği ve uyuşturucu kaçakçılığından başka bir şeyle uğraşıp uğraşmadığı gibi şeyler.

Arka tarafta bir adam ofisten çıkıyor. Ağır metal kapı arkasından kapanır ve yanındaki tuş takımı kırmızı renkte yanıp sönerken uzun bir bip sesiyle kapının kilitli olduğunu gösterir. İnanılmaz derecede yüksek teknolojili görünmüyor ama ortalama bir insanı dışarıda tutmaya yetecek kadar iyi. Ayrıca, başka bir

Sabit kamera kapıyı hedef aldığından, alarm sistemini geçmeye çalışmadan önce onu devre dışı bırakmanız gerekir. Tüm bunlar, James'in şüphe çekmeden ofise dinleme cihazı yerleştirebilmesine kıyasla operasyona çok daha fazla risk katacaktır.

Croc bize güven ve otoriteyle yaklaşıyor. Dosyasını inceledim. Onun hakkında büronun bildiği her şeyi biliyorum ve fotoğraflarını gördüm ama onu hiç şahsen görmedim. Çocukken bile. Kırıışık, kösele gibi yüzü ve sürekli yıkanıp kesilmeye ihtiyaç duyan kırışmış kahverengi saçları sayesinde elli beş yaşından çok daha yaşlı görünüyor. Altı ayak boyunda ve üç yüz kiloyu zorlayan cüssesi, tehditkâr siyah gözleri olmasa da çoğu insanın gözünü korkutuyor. Sert biri olabilir ama en sert yırtıcıların bile yumuşak karınları vardır. Bu genellikle bir metafordur, ancak Croc'un durumunda, bira ve boktan yiyeceklere olan sevgisi sayesinde gerçek de olabilir. Hiç etkilenmedim.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Emirlerime uymak yerine birbirinizi mi emiyorsunuz?"

Göz ucuyla ortağımın omuzlarının gerildiğini görebiliyorum ama yüzü hiçbir şey ele vermiyor. "Tito işini yapmak yerine çenesini çalıştırmak istedi."

Croc homurdanıyor ve dikkatini bana çeviriyor, potansiyel bir araba satın alacakmış gibi beni bir kez daha gözden geçiriyor. "Sanırım bu senin yeni ekip üyen. Sana işe alman için izin vermediğim kişi."

"Sayende bir adam eksildim," diyor James. "Sen ürünün taşınmasını istiyorsun, benim de onu taşıyacak adamlara ihtiyacım var."

"Yeni adamın bir adı var mı?"

"JD." Gerektiğinden fazlasını söylemeden saygılı olmaya özen gösteriyorum. JD gibi bir adam mecbur kalmadıkça kendisi hakkında bilgi vermez.

Boncuk gözlerini bana dikti. "*Tam* adın. Benim için iş yapan herkesi kontrol ederim. Bu senin için bir sorun mu?"

Omuz silkiyorum. "Yaşayacağım tek sorun sattığım maldan pay alamamam olacak. Ben bedavaya çalışmam."

"Kimse bilmiyor," diyor Croc dişlek bir sırıtışla. "İsim."

"John Dorian McRae."

James araya giriyor. "Atlanta'daki Çöpçüler'deydi." Bu Croc'un ilgisini çeker. "Onlar için ne yaptın?"

"Kulübe olan borçları tahsil ettim. Eğer insanlar ödeme konusunda sorun yaşıyorsa, onları daha fazla çaba göstermelerinin kendi yararlarına olacağına ikna ettim."

Bir homurtu daha ve bir kez daha, bu sefer biraz daha minnettar çünkü şimdi muhtemelen onun için zavallı bir aptala işkence ettiğimi hayal ediyor. Gerçek hayatta asla yapamayacağım bir şey ama JD olarak ona kendini beğenmiş bir sırıtma yapıyorum çünkü "benim" gibi bir adamın onun gibi bir adam için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Her suç patronunun güvenilir bir adama ihtiyacı vardır. Ne kadar sadist, o kadar iyi.

"İnfazcı, ha? Bence senin yeteneklerin Dust'ı pedallamakla harcanabilir," diyor Croc çenesini ovuşturarak. "Sana daha uygun yapabileceğin başka şeyler var."

"Hey." James bir adım öne çıkar. "O *benim* bulduğum, *benim* adamım."

"Sen de dahil olmak üzere tüm adamlarının benim olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Onunla ne istersem yapabilirim."

"Bir anlaşma yapmıştık, bana yardım ettikten *sonra* onunla ne yapacağın umurumda değil," diyor James hırlayarak. "Burada gözünü büyük resme dikmelisin. Sadece bir aptal bana verdiği işi tamamlamam için gereken desteği vermez."

Timsah ters ters bakar ve alçak sesle konuşur. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, *Kaptan*."

Hook neredeyse ürperiyor gibi görünüyor, sanki Croc'un unvanını alaycı bir şekilde kullanması sadece onların bildiği başka bir şey içinmiş gibi. Ama bu James'in Croc'un alanına doğru bir adım daha atmasını engellemiyor. "O zaman belki de bana hatırlatmalısın," diye alay ediyor, gözleri taş gibi ve çenesi gergin.

Croc'un yüzünde şeytani bir sırıtma belirir. "Ofisimde. *Şimdi.*"

Onlar uzaklaşırken, zihinsel bir yumruk pompalamak ile görevi iptal etmek için yangın alarmı vermek arasında kaldım. Bu bana garip geliyor. Croc'un ifadesi değişmedi ama gözlerinde beklenti ya da heyecan gibi bir şey parladı ve bu hoşuma gitmedi. James'i, kimsenin girmesine izin verilmeyen ofise nasıl davet edildiğini anlatması için sıkıştırmalıydım. Neden bunun büyük bir mesele olmayacağını düşündüm bilmiyorum. Sanki James sadece "*Hey, seninle özel olarak konuşmam gerek*" diyecekti ve hepsi bu kadar olacaktı.

Ancak James, itaatsizliğinin bir tür cezasını veya sonucunu almak için Croc'u kasıtlı olarak kızdırdı. Sanırım en azından büyük bir azar işitecek. Benim endişelendiğim şey bu skalanın diğer ucu.

-En kötüsü. Croc, James'i çocukken ne kadar kötü dövmüş? Hala yapıyor mu? Croc onu bu şekilde mi hizada tutuyor? James'in artık bir yetişkin olduğu için dayak yediğini hayal etmekte gerçekten zorlanıyorum, ama bu pisliğin onun üzerindeki etkisinin boyutunu bilmiyorum ve bu beni her saniye daha fazla yiyip bitiriyor.

On İkinci Bölüm

JOHN

CROC tuş takımına bir kod giriyor, kilit açıldığında yeşil renkte yanıp sönüyor, sonra kapıyı iterek açıyor ve James'in geçmesi için tutuyor, ardından kapı arkalarından kapanıyor.

Onları büyük pencereden görebildiğim için duyduğum rahatlama, panjurların kapatılmasıyla kısa sürüyor. *Hay sikeyim*. Böcek sesi yerel karargâhımıza iletecek ve burada sadece seçilmiş birkaç kişi kaydedilen bilgilere erişebilecek. Benim adım da o kısa listede yer alıyor ama bir süre ses kayıtlarını alamayacağım. Bu da James gevezelik etmediği sürece ne söylediklerini bilmemin mümkün olmadığı anlamına geliyor ki bunun gerçekleşme ihtimali, Acme örsünün kendiliğinden kafama düşme ihtimali kadar yüksek.

Anksiyete beni zorluyor ve yerde volta atmak istiyorum ama bu şüphe uyandırır. Herkes bir şeyler yapmakla meşgul gibi görünse de, izlendiğimden hiç şüphem yok. Yakındaki metal bir katlanır sandalyeyi kapıp kırımını arkaya doğru park ediyorum, ön kollarımı arkaya dayıyorum. Sonra kelebek bıçağımı çıkarıp bazı basit numaralar yapmaya başlıyorum. Gösterişli bir şey değil ama gergin enerjimi meşgul etmeye yetiyor, aynı zamanda dikkatini veren herkese bariz bıçak becerilerim olduğunu gösteriyor, bu da en azından onları elimde başka neler olabileceği konusunda temkinli hale getirmeli. Kapsamlı dövüş sanatları geçmişimle, çok daha fazla silahım var.

Bu Balisong'un etrafında dönmenin ima ettiğinden daha fazla eğitim, ama bunu bilmelerine gerek yok.

Tanrım, o ofiste neler oluyor? Saatime bakıyorum ve hiç sıkılmadığım halde sıkılmışım gibi bir nefes veriyorum. Beş dakika oldu bile. Bir günün büyük şemasında uzun değil ama o kapının ardında olup biten her şeyi düşündüğümde sonsuzluk gibi geliyor.

En kötü senaryoları düşünmeyi bırakmalıyım. James artık vasisine karşı güçsüz bir genç değil. Çocukken onu defalarca ısiran yılan için çalışmayı seçen güçlü bir adam. Eğer Croc onun için hala geçerli bir tehdit olsaydı kendini bu duruma sokmayacağına inanmak zorundayım.

Tito kendini yukarı itiyor ve paytak paytak yürüyerek benden yaklaşık yirmi metre ötede duran diğer iki yağ maymununa doğru ilerliyor. Kendi bölmelerinde kaldırılan arabalar üzerinde çalışıyor olmaları gerektiğinden eminim ama işlerini yapmak için acele ediyor gibi görünmüyorlar. Burada bulunduğumuz süre boyunca arka duvara yaslanmış sigara ve bira içiyorlardı. Onlar bana gizlice bakarken Tito onlarla kısık sesle konuşmaya başlıyor.

Zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. Bu adamlara dikkat edin; onlar tam bir casus. "Bana böyle bakmaya devam edersen Tito, bana aşık olduğumu düşüneceğim," diyorum sırtarak ve göz kırparak.

Hiç bu kadar çabuk kıpkırmızı olan bir adam görmemiştim. Sahip olduğu küçük mantık kırıntısı -onun iki katı olduğumu ve şu anda büyük bir bıçak tuttuğumu ona hatırlatması gereken kısım- kırıldı ve bana doğru hücum etti. "Sana bir aşk göstereceğim, seni lanet olası fa-"

Ayağa fırladım, bu homofobik piçi yumruğumla tanıştırmaya hazırlanıyordum ki ofis kapısı pat diye açıldı ve Tito'nun tiradını yarıda kesti. James önüne çıkan her şeyi yok etmeyi kafasına koymuş bir kasırga gibi dışarı fırlıyor. Kolunu geri çekip Tito'nun çenesine tek bir sağ kroşe indirirken adımları hiç kesilmiyor.

Diğerleri sanki bir WWE maçındaki ring kenarı seyircileriymiş gibi tepki veriyor, iş arkadaşlarının yüzüstü yatıp kan ve birkaç dişini tükürmesini açıkça umursamıyorlar.

James onun yanına çömelir. "Yerde kal Tito. Sümüklü böcekler toprağa aittir." Tito'nun zaten şişmiş olan yüzüne, adamın inleyip ürkmesine neden olacak kadar sert bir şekilde vurur, sonra ayağa kalkıp dükkândan dışarı çıkar.

Karakterime sadık kalarak gülümsüyorum ve kaptanımın peşinden giderken Tito'yu tersliyorum. *Ah Kaptanım, Kaptanım*. Ergen benliğim bu erkeksi güç gösterisinden sonra bir masanın üzerine çıkıp şiirler okumaya hazır ama arabaya vardığımda tüm bunları bir kenara itiyorum. Arabaya biner binmez tüm dikkatimi yanımda oturan adama veriyorum; adam otoparktan çıkıp cehennemden çıkmış bir yarasa gibi yola koyulurken ben burada yokmuşum gibi davranmak için elinden geleni yapıyor.

"Orada ne oldu?" Ben sordum.

"Böceği masasının kenarının altına yerleştirdim; ne düşünüyorsun?"

"Yapacağından şüphe etmedim. Croc ile aranızda ne oldu?"

Çenesi o kadar sert sıkılıyor ki, koyu renk saçlarının altındaki kaslar zıplıyor ve eli, deri protesto için inleyene kadar direksiyon simidinde sıkılıyor. "Hiçbir şey olmadı."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "On dakika boyunca birbirinize baktınız ve sonra hiçbir neden yokken öldürücü bir öfkeyle gitmeye mi karar verdiniz?"

"İş konuştuk, sevgilim," diye karşılık veriyor, daha yüksek bir vites geçerek. "Başka ne hakkında konuşabilirdik ki? O benim lanet olası patronum."

Bu da başka bir dizi soruyu gündeme getiriyor. "Bu arada, neden?"

"Ne neden?"

"Neden o senin patronun? Neden seni ve diğer çocukları taciz eden bir pislik için çalışıyorsun? Güç kazanmak için kimi incittiğini ya da öldürdüğünü umursamayan, ahlaki değerlerden yoksun bir suçlu."

Kahkahası ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Sanırım ahlaki pusulası olmayan bir suçluyla konuştuğunu unutuyorsun."

Alay ediyorum. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Korsan olabilirsin ama bir kurala göre yaşıyorsun. Sınırlı bir kural ama yine de lanet olası bir kural." Bana sessizlikle cevap veriyor, ben de onu dolduruyorum. "Soruma cevap vermedin."

"Hangisi?"

"İkisi de. Lanet olsun, *herhangi* biri." "O zaman cevabın bu, değil mi?"

İlgisiz görünmeye çalışıyor ama vücudu bir davuldan daha gergin. O ofiste bir şeyler olmuş olmalı. İçgüdülerim bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor ve ona yardım edebilmek için içimdeki her şey bunun ne olduğunu bilmek istiyor. "Hadi, Hook. Eğlenmek için burada kalmıyorsun. Dükkânı devralman için seni eğitmesiyle bir ilgisi var mı? Bunu kafanda mı tutuyor?"

Direksiyonu kırıyor, o kadar hızlı bir sola dönüş yapıyor ki dört lastiğin de yola yapıştığına inanamıyorum ve cama çarpmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ağzından bir kelime daha çıkarsa, sevgilim, onu kullanacak daha iyi bir yer bulurum," diye homurdanıyor. "Smee'yi ara. Ona Dust'ı almasını ve bizimle Jolly Roger'da buluşmasını söyle. Yapacak işlerimiz var."

On Üçüncü Bölüm

JOHN

CRASH!

Uzaktan gelen cam patlaması sesi beni uykumdan uyandırıyor. Akıcı bir hareketle yastığımın altından Glock'umu aldım ve ayağa fırladım, üzerimde sadece yatarken giydiğim boxer külot vardı. Silahımı iki elimle destekleyerek yatak odasından çıkıyorum. Ana yaşam alanını temizledikten sonra, aynı şeyi banyo ve Hook'un yatak odası için de yapıyorum - ki orası da boş.

Hangi cehennemde o?

Benden habersiz nereye gittiği düşüncesi sinirlerimi bozuyor. Kendime bunun sadece onun hareketlerinin davayı etkileyebileceği ve herhangi bir sürprizi riske atamayacağım için olduğunu söylüyorum, ama bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Kendimi onun hayatına başarıyla soktuğum andan itibaren -nedenleri ne olursa olsun- beni onun varlığından uzaklaştıran her şeye içerliyorum. Altı yaşına dikkat etmezsem onu koruyamam ve kendim göremezsem yıkıcı bir şey yapmadığından emin olamam. Bunların hepsi çok saçma çünkü James Hook benim yardımına ihtiyacı olan saf bir çocuk değil. Benden daha yaşlı, hayatta kalma konusunda benim sahip olabileceğimden daha fazla deneyime sahip ve suçlulardan oluşan rengarenk bir ekibin kaptanı.

O, aysız bir gecede okyanus kadar siyah bir kalbi olan bir Korsan; hiçbir şey için kimseye ihtiyacı yok, hele bana hiç. Ve yine de...

Yine de bana bakılmasını istemeyen bu adama bakmak için duyduğum dürtüyü öldüremiyorum.

Saatimi kontrol ediyorum. Saat dördü biraz geçiyor, bu da bir saatten az bir süredir uyuduğum anlamına geliyor. Kulüpten neredeyse ikiye kadar dönmemiştik; sonra James doğruca odasına gitti ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Bütün gece bana iki kelime bile etmedi. Hatta neredeyse hiç kimseyle konuşmamış, bunun yerine bakışları ve sessiz komutlarıyla iletişim kurmayı tercih etmişti.

Bir başka çarpma sesi kalbimin adrenaline çarpmasına ve duyularımın odaklanmasına neden oluyor. Ses kulüp binasının zemin katından geliyordu. Kot pantolonumu çekiştirmek için gereken fazladan on beş saniyeyi ayırmaya karar veriyorum; sonra mutfaktan ofise çıkan merdivenleri kullanıyorum. Eğer biri zorla girdiyse, arkadan gizlice yaklaşma şansım daha yüksek.

Alt kata indiğimde, ana odaya giden koridordaki gölgelere yakın duruyorum. Adımlarımı sessiz atıyorum ve ileride herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dinlemeye çalışıyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Koridorun sonuna geldiğimde sırtımı duvara yaslıyorum ve tabancamı iki elimle kavriyorum, yere doğrultuyorum ve parmağımı tetikten uzak tutuyorum. Derin bir nefes alarak köşeyi dönüyorum ve kollarımı kaldırıp olası tehditlere karşı hızlı bir tarama yapıyorum.

Ama bulduğum tek şey, uzak köşeye sıkıştırılmış geniş bir koltukta kambur duran Hook. Barın her iki yanındaki duvar aplikleri dışında oda karanlık, onlar da beni uyandıran şeyi görebilmem için zar zor yetecek kadar ışık yayıyor - barın yanında yere saçılmış kırık viski bardağı ve kırık Jack Daniels şişesi. Görünüşe göre yeni bir şişe kapıp sandalyeye yerleşmeden önce biraz katartik vandalizm yapmış.

Kıpırdamadan duruyorum, savunmasız bir Kaptan Hook'u inceleme fırsatını kaçırmak istemiyorum. Hâlâ tamamen siyah kulüp kıyafetlerini giyiyor: dar V yaka, kışını ve kalçalarını saran kot pantolon ve her zaman giydiği motosiklet botları. Kafası

Alçak sandalyenin arkalığına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, sol elinde tuttuğu şişeyle vücudu rahatlamış. Sağ eli bir tür tekrarlayan hareketle hareket etmese uyuduğunu düşünecektim.

Gözlerimi kısıyorum, bu kadar uzaktan ne yaptığını görmek için loş ışıktaki odağımı netleştirmeye çalışıyorum. Gözlerim alıştığında, nihayet elini açık tuğla duvara dayadığını, başparmağını büktüğünü ve tuğlalar arasındaki gri harç üzerinde aşadı yukarı hareket ettirdiğini görüyorum. Harç doğal olmayan bir şekilde koyulaşmış.

Onun kanıyla.

Duş aldıktan sonra başparmağı kanayan düşünceli bir çocuğın anısı canlanır - duvarları fayans ve harçtan yapılmış bir duş. *Oh Tanrım.* Midemdeki asit çalkalanıyor. Başparmağını kaç kez böyle parçaladı? Kendine zarar vermenin başka şekillerini de yapıyor mu? Cevabını bilmediğim bir sürü sorum var ama bunu neyin tetiklediğini merak etmeme gerek yok. Yıllar önce okulda, Croc'la birlikte alt kattaki ofisindeydi.

Tıpkı bugün Croc'la olduğu gibi.

Aralarında ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ne bugün ne de o zamanlar. Ama artık her şeye korunaklı bir çocuğın gözleriyle bakmıyorum. Yıllar içinde çok büyüdüm ve polislik yaptığım süre içinde beni hasta eden pek çok şeyle karşılaştım. İşiniz masumları korumak olduğunda, onları tehdit eden kötülüklerle yüzleşmek zorunda kalıyorsunuz.

Daha dünyevi bir adamın açık gözleriyle, düşünmeye cesaret edemediğim şeylerden şüphelenmeye başlıyorum. Eğer yaparsam, Croc'u bulacağım ve James'in başparmağından damlayan kandan bin kat daha fazla kan dökeceğim.

Uzun dakikalar boyunca ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde duruyorum. Kuşkusuz yalnız kalmak, yalnızlık içinde karanlığına katlanmak istiyor. Ama içimdeki her şey ona gitmek, onu rahatlatmak istiyor. Reddedeceğini bildiğim bir şey,

Hatta belki de beni hor görüyor. Aramıza daha fazla mesafe koyması için onu kışkırtma olasılığı neredeyse geri çekilmeme neden oluyor.

Sonunda, bunu yapamam. James beni istediği kadar reddedebilir, ama ben de en az onun kadar inatçı olabilirim ve bu gece için bile olsa acısını hafifletmeden buradan ayrılmayacağım.

Bölüm On Dört

KANCA

İçimdeki bir şey iç çekerek serbest kalırken bile KASLAR KEMİKLERİMİ DAHA SIKI KAVRIYOR.

O burada.

John'un içeri girdiğini duymadım ve bunun nedeni dikkatimi veremeyecek kadar kendi kafamın içinde olmam değildi. Her zaman tetikteyimdir. Hiç kimse beni alt edemedi ve asla da edemeyecek. Ama yıllarca aldığı dövüş sanatları ve kolluk kuvvetleri eğitimiyle, istediği zaman hayalet gibi sessiz hareket edebiliyor. Yine de fark etmez. Gözlerim kapalıyken bile odaya girdiği anda anladım.

Çünkü ne zaman yakınımda olsa, onu *hissedebiliyorum*.

Şimdi bana doğru geldiğini hissediyorum. Yaklaştıkça tenim karıncalanıyor, varlığı yaklaşan bir fırtına gibi havayı elektrikle dolduruyor. Hareket etmiyorum ama gözlerimi onu görecektik kadar açıyorum. Attığı her yavaş adımda kalbim göğsümde daha sert çarpıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve akıl sağlığımı sorgulamama neden olan bu adamın yanında sakın kalmam için gereken alanı ortadan kaldırıyor.

Başka tarafa bakamadan, bakışlarım çıplak vücudunun üst kısmında geziniyor ve dövmeli kaslarının her hareketinde nasıl dalgalandığını fark ediyorum. Kot pantolonunun düğmeleri açık ve fermuarı zor açılıyor, sanki sadece ince kalçalarından düşmesini engellemek için aceleyle yapmış gibi. Etrafında adım atıyor

cam kırıkları -son patlamam sayesinde- ve geçerken silahını barın üzerine yerleştiriyor.

Sanırım kazayı duydu ve araştırmak için aşağı indi. Yarı ıplak bir John'un gölgelerin arasında gizlendiğini, büyük ellerinin silahına kilitlendiğini, kollarının gerginlikten gerildiğini ve en yakın tehdidi ortadan kaldırmaya hazır olduğunu hayal ediyorum. *Lanet olsun.* Sikim uyanmaya başlıyor, her saniye daha da sertleşiyor ve neredeyse rahatlayarak inliyorum. Zonklayan başparmağımdan kan akışının yeniden yönlendirilmesi ve kafamdaki zehirli boktan kısa süreli dikkat dağınıklığı, saatlerdir ilk kez havanın tadını almak gibi.

Sonunda bana ulaştı. Ayrılmış bacaklarımın arasında dururken, nefeslerimi eşit tutmaya odaklanıyorum, yakınlığının beni ne kadar etkilediğini ona göstermemeye kararlıyım. Ben bir kayayım. Bir ada. Ona ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

O zaman neden onu yatağına zincirlemek istiyorsun ki hiç ayrılmasın?

Gözlerimi sonuna kadar açmak dışında kıpırdamıyorum, bundan sonra ne yapacağını merak ediyorum. Birkaç saniye sonra benden Jack şişesini alıyor ve ulaşamayacağım bir yere koymadan önce bir yudum alıyor. Kaşlarımı atıyorum, sonra solumdaki yan masada duran paketten bir sigara alarak karşılık veriyorum. Dudaklarımın arasına yerleştiriyorum ve Zippo'mla yakıyorum. Uzun bir nefes çekerken karanfiller ıttırıyor, tütün yanıyor ve kızgın kiraz aramızdaki boşluğu parlatıyor.

Baharat kokulu dumandan uzun bir nefes çekerek her zamanki senaryomuza geri dönüyorum. "Yukarı ık, sevgilim."

Her zamanki komuta gücümden yoksun, ama bunu düzeltecek enerjim - ya da belki isteğim- yok. Bütün gece orada durabilir, umurumda değil. Gözlerimi tekrar kapatıp bir nefes daha alıyorum... ve John'un ağırlığı altında minderin alçaldığını hissettiğimde neredeyse boğuluyordum.

Gözlerimi açtığımda ellerini sandalyenin arkalığına dayamış, dizleri kalalarımaya sarılmış halde buluyorum. Burası onun ne halt ettiğini öğrenmek istediğim kısım. Beynimin kısa devre yapması dışında

Kendini kucağıma bırakıyor, sıkı kalçası kalçalarımaya yerleşiyor ve - kahretsin - sert, kot kaplı siki benimkine bastırıyor.

Ellerini omuzlarıma götürürken onu izliyorum, sonra yavaşça kollarımdan aşağı iniyor. İfadesi kararlılıkla dolu, o bal bakışlarında tek bir amaç yüzüyor. Baştan çıkarmak için mi? Hayır. Dikkatimi dağıtmak için, sol eli kanlı başparmağımın etrafında kıvrılıp onu cezalandırıcı harçtan uzaklaştırırken, beni kendimden ustaca koruduğunu fark ediyorum. Tanıştığımız o ilk gece yaptığı gibi benimle ilgileniyor.

Tıpkı bu adama ve yaptığı her şeye, bana *hissettirdiği* her şeye kızdığım ve takdir ettiğim gibi, bu eyleme de kızıyor ve takdir ediyorum.

Elimi onunkinden çekmeliyim ama çekmiyorum. Zihnimin arkasındaki bir ses beni dikkatli olmam ve tetikte kalmam konusunda uyarıyor. Onu hem fiziksel hem de zihinsel olarak uzaklaştırmam gerektiğini söylüyor. Ama parmaklarımın arasından siyah sigarayı çekip bir nefes çekiyor ve dumanı başımın üzerinde bir dere halinde bırakırken, nedenini hatırlayamıyorum.

"Şu haline bak," diyorum. "İyi çocuk kötü şeyler yapıyor. Ne zamandan beri sigara içiyorsun?"

Güçlü bir omzunu silkiyor. "Zaman zaman karakterime aykırı şeyler yaptığım biliniyor."

"Gizli görev için."

"Genellikle," diyor başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırdığı sigaraya bakarak, "ama şimdi sırf kötü olmak için bir şeyler yapmanın cazibesini görmeye başlıyorum."

John'un dudakları tekrar filtrenin ucuna dolanıyor ve dumanı ciğerlerine çekerken yanaklarının çukurlaşması bana onun sikimi emdiğini düşündürüyor. Tam nefes vermek üzereyken sol elimle çenesini kavriyorum ve yüzünü yaklaştırıyorum.

"Aç," diye emrediyorum.

O itaat ederken kehribar rengi gözleri benimkilere kilitleniyor. Nefes alarak, ağzından çıkan beyaz dumanı kendime doğru çekiyorum.

Aramızdaki o son santimi kapatma arzusu. İstedğim şeyi *-ikimizin* de istediği şeyi- almak için ne kadar aç olsam da, kendimi bu ihtiyaca teslim edemiyorum. Eğer yaparsam, geri dönecek kadar güçlü olacağımdan emin değilim. Bir yerlerde John Darling gibi bir adamın benim gibi bir adamla birlikte olabileceği bir dünya var olabilir... ama burası o dünya değil.

Nefesimi verirken onu bırakıyorum ve sigaramı geri alıyorum. John'un kötü çocuk rolü çok seksi, ama berbat bir nedenden dolayı orijinal halini tercih ediyorum. Sadece birkaç gündür bir Korsan hayatı yaşıyor ve uyum sağlamak için yaptığı küçük değişiklikler -geçici olsalar da- beni etkiliyor. Yine de, dövmeli ve gülünç derecede yırtık vücudunun görüntüsü, şu anda zihnimde dolaşan fanteziler dışında her şeyi unutmamda uzun bir yol kat ediyor.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diyor, elimi sıcak göğsüne bastırırken parçalanmış başparmağımın tabanını hafifçe sıkıyor, sanki çekmemi bekliyormuş gibi ona doğru tutuyor. Çekmeliyim. Çekeceğim. Her an olabilir.

John dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, bir şeyden emin olmadığında bunu yapıyor. Bu onu eskiden görmezden geldiğim çocuktan çok, görmezden gelemediğim adam gibi gösteriyor.

"Bugün o ofiste ne oldu?"

Whoosh. Sorusu solar pleksusa indirilmiş bir yumruk gibiydi. Unutmak için çok fazla. O ofisteki konuşma sürekli bir döngü halindeydi ve ben bunu kesmek için deli gibi uğraşıyordum. Neredeyse başarıyordum da. Şimdi Croc'un sözleri zihnimi bir kez daha kesip geçerken nefeslerim hızlanıyor ve nabzım yükseliyor.

"Yani, yeni adamın benim altımda çalışmasını istemiyorsun. Sorun nedir, James? Senin istemediğini JD'nin isteyeceğinden mi korkuyorsun?"

Yumruklarımı sıkarak, "Bacaklarının arasında bir am olmadığını düşünürsek, bundan hiç şüphem yok," dedim. "Ekstra insan gücüne ihtiyacım var. Bana ihtiyacım olanı vermezsen iyi bir fino köpeği olup istediklerini yapamam."

Croc güler. "O adam kukuyla ilgilenmiyor, sana bakışıyla değil. Onu suçladığımı söyleyemem. Sende hep bir şeyler vardı. Benim gibi ibne olmayan biri için bile, öyle değil mi?"

Bu saçmalığı o kadar çok duydum ki artık beni korkutmuyor bile. Geylerin kendilerini kapattıkları iki tür dolap vardır. Kim olduğunuzu kabul ettiğiniz ama dünyanın bilmesini istemediğiniz türden ve kim olduğunuzu kabul etmeyi reddettiğiniz, dolabınızın daha çok derin bir su altı mağarasına benzediği türden. Ben ilkindeyim. Croc'un oksijen tüpüne ihtiyacı var.

Yıllarca, Croc'un beni hedef almasının sebebinin, o zamanlar bile diğer çocuklardan farklı olduğumu hissetmesi olup olmadığını merak ettim. Ya da belki de yaptığım veya söylediğim bir şey onu uyarmıştı. Her iki durumda da, erkekleri tercih etmemin onun dikkatini çektiğini varsaymak zorundayım, bu yüzden bu yanıımı affedemiyorum. Bunu kabul ediyorum ama aynı zamanda nefret de ediyorum. Bu bir zayıflık, itibarımı mahvetmek için kullanılabilecek bir zayıflık. Tıpkı bir zamanlar Croc'unkini mahvetmekle tehdit ettiğim gibi.

"İşini yaptığı sürece bana nasıl baktığı umurumda değil." Boğazımdaki safrayı yutkunarak kendimi eklemeye zorluyorum: "Ondan sonra onunla ne halt etmek istiyorsan edebilirsin."

Dudakları çocukluğumun kâbuslarını uyandıran şehvet dolu bir sırıtışa dönüşüyor. "Oh, bunun için endişelenme, James. Onunla çok şey yapacağım."

Onu öldürme isteğiyle titriyorum. Ellerimi boğazına dolamak, soluk borusunu ezmek ve o şeytani parıltının kara gözlerinde yavaşça sönmesini memnuniyetle izlemek için. Bunun yerine, dudaklarımı yalamak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Croc'un bakışları, yapacağını bildiğim gibi anında bu harekete kilitlendi. Tahmin edilebilir, hasta herif. Sonra dikkatini dağıtmak için John'un böceğini masanın dudağının altına sokuyorum.

Küçümsüyor. "Eminim boğulmadan ve küçük bir orospu gibi ağlamadan sikimi bile alacak. Ama sonra," diyor, o kadar yaklaşıyor ki kusmak istiyorum,

"Yüzünden akan gözyaşlarını görmekten daha hızlı hiçbir şey beni azdıramaz."

Onu iterek kapıya doğru fırlıyorum, Croc'un ofislerinden birinden daha kaçarken manyak kahkahası beni takip ediyor.

"Kanca!"

Şimdiki zamana geri dönüyorum ve John'un adımı ilk kez söylemediğini fark ediyorum. Hâlâ göğsünde tuttuğu elimi yumruk yapmış, kanım bir çizgi halinde derisini işaretliyor. Tutuşundan kurtulup doğrulmaya çalışıyorum, niyetim onu yerinden kaldırmak ama sandalyenin arkasına tutunup sıkıca tutuyor.

Özgürlüğüm için onunla güreşmek ya da tutsaklığımı umursamıyormuş gibi yapmak seçenekleriyle karşı karşıya kaldığımda, eski pozisyonuma geri dönüyorum. "Ne halt istiyorsun?"

"Benimle konuşmanı istiyorum. Daha önce düşünüyordun, değil mi? Bir şey oldu. Ne oldu?"

Duraksayarak sigaradan son bir nefes çekiyorum, dumanı gözlerimden uzak tutmak için gözlerimi kısıyorum. Uzun ve sert bir şekilde çekiyorum, ciğerlerimin derinliklerine yayılan yanığın tadını çıkarıyorum, sonra nefesimi kenara verirken kül tablasında eziyorum. "Konuşmaya degecek bir şey yok."

"Ama-"

Ona ters ters bakarak, "*Kes şunu*, John" diye bağırdım.

Gözleri büyüdü, şüphesiz ona ilk adıyla hitap ettiğim için en az benim kadar şaşırmıştı. Çaresiz önlemler ve tüm bu saçmalıklar. Croc'la sorunumun ne olduğu hakkında en azından bir fikri olmayacak kadar anlayışlı. Gençken yediğim tipik dayaklar yüzünden hâlâ berbat durumda olmayacağımı biliyor. Ve bu yarayı onunla açamam. *Açamam* amına koyayım.

"Lanet olası bir psikiyatriste ihtiyacım yok, tamam mı? Beni düzeltmeye çalışmayı bırak."

John beni anlamamış gibi başını hafifçe sallıyor. *Kulübe hoş geldin, evlat*. "Bunun için senin kırıldığını düşünmek zorundayım. Ama sende bir sorun olduğunu sanmıyorum. Asla da olmadı."

Onu inceliyorum, bakışlarında, yanlışlıkla "derslerimden" birine girdiğinde Peter'dan aldığım acımanın aynısını arıyorum. Acıma duygusu aşağılanmadan bin kat daha kötüydü. Şu anda bunu John'da görmek beni uçuruma sürükleyecek.

Ama orada değil. Onun yerine saygı ve... arzu buluyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor usulca.

Elleri karnıma doğru hareket ediyor ve dokunuşuyla karın kaslarım zıplıyor. Gömleğim bir bariyer olsa bile, sıcaklığı içime sızıyor ve istenmeyen bir rahatlık yayıyor. Kayıtsız davranışım göğsümün her sığ yükselişinde ve düşüşünde kayıyor, ama onu ten tene hissetmek için ölmüyormuşum gibi ilerliyorum.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diyorum, sesim kalın ve cılız.

John eğiliyor, dudakları kulağımı sıyrıyor, tenin tene değdiği bir fısıltı. Bu cinsel vaat karşısında neredeyse inliyordum. "Seninle ilgilenmeme izin ver," diye fısıldıyor. "Seni iyi hissettirmek istiyorum. *Lütfen.*"

Lanet olsun ona. Her fırsatta bu adama karşı koymaya çalıştım, bunu yapmazsam başımıza geleceklerden kaçınmaya çalıştım. Benimle ilişkiye girmesinin onun için iyi sonuçlanacağı bir dünya yok. Ateşle oynayıp zarar görmeden kurtulmayı bekleyemezsin. Mesele yanıp yanmayacağı değil, ne kadar kötü yanacağı.

Derinlere inerek, onu reddedecek gücü arıyorum ve bulamıyorum. Avantaj onda. Bütün gün kafam berbattı, her zamanki bariyerlerim kâğıt gibi inceydi ve muhtemelen yarı yarıya çantada kekliktim. Bu yüzden, John beni ilk kez öpmek için eğildiğinde büyük elleri yüzümü kucakladığında... Onu durdurmuyorum.

Tanrı yardımcımız olsun.

On Beşinci Bölüm

KANCA

John mesafeyi kapatırken, kaslı vücudu benimkinin üzerinde yuvarlanırken nefes bile alamıyorum. Duraklıyor, onu durdurmam için bana son bir şans verirken bile altın rengi gözleri beni rehin alıyor. Yapmalıyım, yapmam gerektiğini *biliyorum*.

Bilmiyorum.

Dolgun dudakları dudaklarıma yapışıyor ve karıncalanma hissi omurgamdan aşağıya, mideme ve doğrudan ağrıyan sikime doğru yayılıyor. Ona doğru açılıyorum ve dilinin ilk dokunuşunda bir şekilde iniltimi tutuyorum. Tadı benim viskim ve karanfilim gibi, erkeklik ve kırılganlık gibi; zihnimin arkasında tek bir kelimeyi yankılayan baş döndürücü bir kombinasyon.

Benimkini.

Lanet olası John Darling. Korktuğum her şey ve daha fazlası. Bu gece, o sadece yenik düştüğüm bir cazibe, ama benim Aşil topuğum, zırhımdaki çatlak olma potansiyeline sahip. Ve bu zayıflık beni çok korkutuyor.

"Bırak gitsin," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "İçindeki her şey seni yiyip bitiriyor. Hepsini bana ver."

Kontrolümü sağlayan son bağ da kopuyor. Saçlarını avuçlarımin arasına alıyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerine eğiyorum ve ıslak sıcaklığına dalıyorum. İnliyor ve ben de onu

açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi, düzeltmeyeceğim pişmanlığımı geri itiyorum. Bu iş bitti. John Darling kaderini mühürledi, her ne olursa olsun.

Kahretsin, tadı çok güzel ama daha fazlasına ihtiyacım var. Kalçalarım sallanıyor, ağrıyan sikim baskıya, sürtünmeye ihtiyaç duyuyor ama o öpüşmemizi kesip arkasına yaslanarak beni reddediyor. Onu tekrar kendime çekme refleksim, elleri belime iner inmez yok oluyor. John gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyor, sanki buna izin verip vermeyeceğimi merak ediyormuş gibi tepkimi izlerken gömleğimi yukarı kaldırıyor. Tekrar geri çekilmeden önce tamamen çıkarmasına yetecek kadar yükselerek cevap veriyorum.

Bakışları ellerinin omuzlarımda, göğüs kaslarımda ve karın kaslarımda çıkıntılarında izlediği yolu takip ederken, siyah gözbebekleri kehribar rengi irislerini yutuyor. Nasırlarının hassaslaşmış tenime sürtünmesi kıvılcımlar çıkarıyor. Parmakları kot pantolonumun bariyeri boyunca ilerlediğinde, bir nefes çekiyorum. Kemerimin tokasını çözüp düğmesini ve fermuarını açarken metal şingirtıları sessizlikte yankılanıyor.

Aletim beklentiyle zıplıyor, ama her zamanki gibi sorumluluğu üstlenip süreci aceleye getirmiyorum. Hiçbir zaman bir sevgilinin benimle serbestçe oynamasına izin vermedim -neyi sevdiğimi ve ne istediğimi biliyorum ve bunun etrafında dans etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum- ama Darling bunu sadece zevk için yapmıyor. Yüzündeki ifade ve gözlerindeki yumuşaklık onu ele veriyor. Daha önce kimse benimle ilgilenmek istememişti. Yasaların doğru tarafında yürüyen ve benimle hiçbir ilgisi olmaması gereken bu seksi adam dışında kimse.

Ve şu anda bu benim felaketim. Bununla ne yapacağımı ya da bunu nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum, burada oturup onun istediğini yapmasına izin vermekten başka. Şimdilik.

Bir elini sandalyenin arkasına dayayarak öne doğru eğiliyor ve diğer elini pantolonumun içine sokacak kadar kaldırarak boxer külotumun içinden beni sıkıyor. "*Lanet olsun,*" diye tıslıyorum, başımı geriye atıyorum.

"Sana böyle dokunmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin,"

diye mırıldanıyor.

"Karnını şimdi doyur," diye boğuluyorum. "Bu sonuncusu olabilir."

Bu bir yalan. Fikrini değiştirmediği sürece, kapıları atığımdan beri onu mümkün olduğunca sık ayartmaya niyetliyim. Ama uyarım işe yarıyor ve onu teşvik ediyor. Ağzı boynumu buluyor, öpüşürken, yalarken ve ısırırken kirli sakalı beni tırmalıyor ve göğsüme doğru bir yol açıyor. Sol meme ucuma yapışıyor, çember piercingimi emiyor ve dilliyor. Her çekişinde elektrik dalgaları beni aydınlatıyor, aşağıya doğru inerek ağır taşaklarımda dönüyor. Sonra sağ meme ucumu öpüyor ve hepsini tekrar yapıyor.

Başımı kaldırıyorum, böylece vücuduma tapınmasını izleyebiliyorum, kaba sakalının sıyrıklarından ve ağzının emişinden cildimin tahrişle kızardığını görüyorum. Daha önce hiç cinsel işaretlerden tahrik olmamıştım ama şimdi kendimi John'dan bunları isterken buluyorum. Yarın elleri ve ağzı üzerimde olmadığında bana tüm bunları hatırlatacak bir şey.

Her ne kadar gösteriyi onun yönetmesini istesem de, kontrolüm elimden kayıyor. Ya da daha doğrusu, *geri dönüyor*. Sikimi avulama ve ucundan köküne kadar ovma şekliyle, hayalini kurduğum her şey yüzeye çıkıyor. şehvet karanlığı bastırıyor ve beni harekete geçmeye zorluyor.

Sikerler. Bunu istediğini iddia ediyor, *beni istediğini*. Eğer durum buysa, Darling'e kaptanına nasıl itaat edeceğini göstermeye hazırım. Bir uyarı ile.

"Adil uyarı: Oral seks yapmam ve alttan almam. Eğer bu senin için sorun olacaksa, buna hemen bir son vermeliyiz." Son anda ekliyorum, "Kişisel bir şey değil; sadece yapmak istediğim şeyler değiller. Asla."

Takıntılarımın onunla ilgili olmadığını bilmesini neden istediğimi düşünmemeye çalışıyorum. Geçmişte ne zaman bir erkekle birlikte olsam, benden pazarlık konusu olmayacak şeyler beklememeleri için onlara da aynı uyarıyı yaptım. Ama duygularını incitmemek için hiç açıklama yapmadım. Tanrım, yumuşuyorum. Mecazi anlamda, çünkü şu anda çivi akacak kadar sertim. Soğuk bir duşu unut. Eğer durmak isterse, bu şeyin inmesi için lanet bir buz banyosuna ihtiyacım olacak.

Yavaş, seksi bir gülümseme dudaklarını büküyor. "O zaman sanırım ikisini de yapmaya istekli olmam iyi bir şey. Ve 'istekli' derken, gerekirse her ikisini de yapmanın zevki için yalvarmaya hazır olduğumu kastediyorum."

Sikeyim. Beni. Darling'in onu becermem için bana yalvardığını düşünmek bile beni çıldırtmaya yetiyor. Ellerimi saçlarının arasına sokarak, bakışlarımla buluşması için başını geriye çektim ve "Dizlerinin üstüne çök, *Johnathan*" diye homurdandım.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama emirlerime uymak için hareket etmiyor. Meraklı doğası, bunca yıldan sonra neden nihayet onun tam adını -kimsenin onun için kullanmadığı, sadece benim olan adını- kullandığımı sormak istiyor. *Benim adı mı*. Nedenini düşünmek istesem de şu anda uygun geliyor. Eğer bir şeyleri incelemeye başlarsam, her şeyi iptal eder ve onu gönderirim. Geri itmek zorunda kalmadan önce sadece bir yere kadar itilebilirim.

John bunun farkında olmalı çünkü dudağını ısıyor, sonra hevesli bir şekilde "Evet, Kaptan" diye cevap veriyor.

Kucağımdan kayarken, karın kaslarım boyunca ıslak, ağzı açık öpücükler bırakıyor. Boxer külotumun içinde kaybolan koyu renkli saç çizgisini takip etmeden önce dilini göbeğime daldırıyor. Hiç vakit kaybetmeden onları ve kot pantolonumu uyluğumun ortasına kadar çekiştiriyor. Sikim serbest kalıp karnıma doğru sallandığında muhteşem bir acı içinde homurdanıyorum.

John kalın uzunluğuma açlıkla bakıyor, ellerinden biri tabanı çevrelerken dili dudaklarını kayganlaştırmak için dışarı fırlıyor. Ucumdan ön sperm sızıyor. Kirpiklerinin altından bana bakarak başını eğiyor ve dilinin düz kısmıyla sıvıyı emiyor. Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum, ilk teması bir alevin yalaması gibi. *Yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını.*

"Tanrım, tadın çok güzel. Tuzlu su ve günah gibi."

Cevap verdiğimde sesim ihtiyaçla çakıllı. "O zaman dalga geçmeyi bırak ve sikimi yut."

Bana muzip bir sırıtiş attı. "Hay hay, Kaptan."

Tam ukalalık ettiği için onu azarlayacakken, sözünü tuttu ve yutkundu.
Ben yuttum. Bütün olarak. *Fuuuuuuuuuck! O* kadar derindeyim ki

Ağız, burnu karnımın alt kısmına gömülmüştü ve aletimin başı boğazının dar boşluğuna saplanmıştı. Hiç bu kadar tamamen emilmemiştim. Bu lanet bir cennet. Sıcak, ıslak bir cennet.

Yavaşça geri çekiliyor, sıkı emmeyi sürdürüyor, dili aletimin alt tarafında titreşen damar boyunca sürükleniyor. Duyguların çılgınlığı beni çıldırtıyor, kontrol için savaşıırken kolçakları kavrayışım kemiklerimi kırıyor.

Her ne kadar bunu başka bir cinsel kaçamak olarak düşünmek istesem de, bunun farklı olduğunu biliyorum, sadece John'un kahraman kompleksi ve açıklanamaz bir şekilde benimle ilgilenme arzusu yüzünden dizlerinin üzerine çöktüğü gerçeği için - istesem de istemesem de. Ki *istemiyorum*. Bunun dışında... içimde bilmediğim bir şeyi harekete geçiriyor; benim de onun için doğru olanı yapmak istememe neden olan bir şey. Ya da en azından ona karşı dikkatsiz olmamayı.

Bu yüzden ellerimi kendime saklıyorum. Sınırlar ya da sınırlar, onu neyin *tahrik edip* neyin tahrik etmediği hakkında konuşmadık. Eğer kendimi bırakır ve ona hayal ettiğim şekilde hükmedersem, işleri çok ileri götürebilirim ya da onun rahatsız olacağı bir yöne çekebilirim, bu yüzden alfa içgüdülerimi kontrol altında tutmam gerekiyor. Ama *lanet olsun*, bunu hiç kolaylaştırmıyor.

Titreşimleri doğrudan taşaklarıma gönderen bir zevk uğultusuyla tekrar üzerime çöküyor. "Şu haline bak," diye törpüledim. "Sikimi bir profesyonel gibi alıyorsun."

Bu düşünce Darling'in bu kadar iyi olduğuna dair ne kadar deneyimi olduğunu merak etmeme neden oluyor, bu da onu başka erkeklerle düşünmeme neden oluyor, bu da beni anında katil yapıyor ve pişman olacağım bir şey söylemeden önce bu hayali görüntüleri zihnimden silkelemem gerekiyor. Ona bir daha başka bir erkeğe *bakmayacağına dair* yemin ettirmek gibi.

Dilini başının etrafında döndürmek için aletimi çıkarıyor, sonra ucunu sızıntı yapan yarığıma daldırıyor. Kalçalarım sarsılıyor ve ben durduramadan acı dolu bir homurtu çıkıyor.

"Kendini tutuyorsun." Ses tonu suçlama ve hayal kırıklığı karışımı, bir eli beni becerirken diğeri taşaklarımı yuvarlıyor. "Bana karşı kendini tutmana gerek yok."

Vücudumu yukarı doğru kıvrarak ona doğru yaklaşıyorum ve çenesini tutuyorum, başparmağım ve parmaklarım çenesini sıkıca kavırıyor. "Ne dilediğine dikkat et, Johnathan. Bir sertlik var, bir de *ben varım*. Canavarımın tasmaını çıkarırsan ağzını kendi kişisel sikiş deliğim gibi kullanırım, ta ki ben iyice tükenene kadar."

"Evet, *öyle*," diyor bal rengi gözleri parlayarak. "*Gerçek* seni istiyorum, sulandırılmış bir versiyonunu değil. Bırak kendini. Lütfen, Kaptan."

Yüce İsa. Bu adam hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, bana o kadar mükemmel görünüyor ki bunun aptalca olduğunu kendime hatırlatıyorum. Böyle bir şey yok. Bir yerlerde bir kusuru olmalı, parlak ambalajına çentik atacak bir şey olmalı ve onu bulduğum gün, ona duyduğum bu kahrolası açlık nihayet ortadan kalkacak.

Ama bugün o gün değil.

Bir lanet mırıldanarak, bu pençeleyen, ağrıyan ihtiyaca teslim oluyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, karşılığında onun teslimiyetini talep ediyorum. Daha önce hiç kimseyi bu kadar vahşice öpmemiş, bir öpücüğü bu kadar umutsuzca arzulamamıştım. John Darling'in kara büyü ve şehvet iksirleri yaptığından şüphelenmeye başlıyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve bir egemenlik savaşında birbirlerine karşı savaşıyorlar. Bir iniltiyle titriyor ve ben de sanki sikimi yutmak üzereymiş gibi onu yutuyorum.

Ayağa kalkıp bir elimi saçlarına atıyorum, diğer elimle de ağrıyan aletimi kavrayıp yüzüne doğrultuyorum. "Durmamı istiyorsan, bacağıma çimdikle. *Sertçe*. Anladın mı?"

Onun için çok fazla olup olmadığını fark edemeyecek kadar nasıl hissettiğinin içinde kaybolma fikri beni çok korkutuyor. Neredeyse buna burada ve şimdi bir son vermeyi düşünecek kadar. Ama John bunu seçiyor ve bana işaretler vermesi için ona güveneceğim. Çünkü ben bunu olması gerekenden daha çok isteyen bencil bir piçim.

"Bana zarar vermeyeceksin," diyor kendinden emin bir şekilde, kısa

süreligine itaatkâr rolünden sıyrılarak. "Sana izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Hızlıca başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve üzerime çöken ezici şehvete yenik düşüyorum. Bu gece ikinci kez huysuzca "Aç," diye emrediyorum. İtaat eder etmez, boğazının arkasına bir kez daha kayarak kabzasına kadar içeri dalıyorum. Şişkin kafamın etrafında yutkundığında, gözlerim neredeyse kafatasımın arkasına yuvarlanıyor.

"*Lanet olsun.*"

Neredeyse tamamen dışarı çekiyorum, sonra kalçalarımı cezalandırıcı bir hızda çalıştırırken onu yerinde tutuyorum. Dudaklarının sikimin etrafına sarılmış görüntüsü ve sulanmış gözlerinin sersemlemiş bir zevkle bana bakması neredeyse kendimi utandırmama neden oluyor, ama dişlerimi sıkıyorum ve dayanmayı başarıyorum, bunun sürmesine ihtiyacım var.

Elleri kalktığında, kalçamda bir çimdik hissetmek için kendimi destekliyorum ama asla gelmiyor. Bunun yerine, taşaklarımı okşuyor ve parmaklarını kış yanağıma sokmak için uzanıyor, beni teşvik ediyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun? Sana daha fazlasını vereceğim. İşim bittiğinde, benim olmasını dilemeden başka bir adamın sikini ememeyeceksin. *Sadece benimkini.*"

Ona daha sert biniyorum, tabii bu mümkünse. Nefeslerim kesiliyor, tenim terden kayganlaşıyor ve muhteşem John Darling'in ağzını kendi ağzımmış gibi sikerken çenesinden salya şeritleri damlıyor. Hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiştim. Bekle. "Sık dediğin o sopayı çıkar ve kendini tatmin et. Ama elini çabuk tutsan iyi olur, çünkü önce ben boşalırsam, *sen hiç boşalamazsın.*"

John inliyor, yüzünün her yerinde onay yazılı. Saniyeler içinde kot pantolonunu kalçalarına geçiriyor ve muhteşem aletini sanki onu rahatsız etmiş gibi kaldırmaya başlıyor. İşte böyle. *Bu* şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey ve artık kendimi tutmama gerek yok. Doruk noktam kaçak bir tren gibi üzerime geliyor ve ben ona yeşil ışık yakıyorum.

"En fazla on saniyen var. Acele etsen iyi olur, koca adam."

Hem de ne *büyük*. Bakışlarım, kalın şaftı boyunca hızlı ve sert bir şekilde kayan yumruğuna takılıyor, kızarmış taç pre-cum ile parlıyor.

Dikişlerden patlamaya hazırım ve onu izlemek her geçen saniye bu baskıyı daha da artırıyor. Onu üzerimden çekerek, saından bir çekişle başını geriye yatırıyorum.

"Dilini çıkar," diye homurdanıyorum. Yapıyor ve ben de bu açık davet üzerine kendimi öfkeyle sarsmaya başlıyorum. "Bir gün seni en yakın yüzeye domaltacağım ve sikimi kıına öyle bir gmeceğim ki günler sonra bile beni hissedeceksin."

İşte bu kadar. John, uzun sperm ipleri göğsünün ve karın kaslarının tepelerini ve vadilerini boyarken inliyor. *Bu adam çok ateşli.* Ve sonra ben de aynı şekilde yok oluyorum. John'un diline boşalıırken dudaklarımdan bir dizi küfür dökülüyor, ona verdiğim her sıcak kırbaçla onu işaretliyorum. *Benimkini.*

Tamamen tkendiğimde, elim saçlarında gevşiyor ve başının arkasını kucaklamak için aşağı kayıyor. Son damlasına kadar yutana kadar memnun bir kedi gibi sikimde kalan krema damlalarını kucaklamasını izlerken kaburgalarımın arkasında bir çekilme hissediyorum.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Aferin Johnathan." Titreyerek nefes verdiğini hissediyorum, iyi bir iş çıkardığını duymanın verdiği memnuniyetle i çekiyor. Beni memnun ettiğini bilmekten. *Beni ldryor. Kesinlikle ldryor.*

Pantolonumu yukarı çekip kendimi tekrar içeri soktuktan sonra, temizlenmesi için ona gömleğimi verdim ve sonra tekrar sandalyeye yerleştim. Ondan sonra ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama bacaklarımdan arasında diz çöküp başını karnımın alt kısmına yaslayacağını hiç düşünmemiştim.

Bu beklenmedik yakınlık karşısında geriliyorum ve neredeyse onu fışalayacaktım. Ama sonra elim başını buluyor ve içimde bir şeyler değişirken rahatlamaya başlıyorum. Aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş hissediyorum. Nasıl gezineceğimi bilmediğim yabancı bir bölgede kayboldum ama bir şekilde o beni buldu - demir perdenin arkasında ne olduğuna bir göz atmak için duvarlarımı başarıyla tırmanan ilk kişi.

Yavaş bir nefes alarak başımı arkaya yaslıyorum ve sandalyeye gömülüyorum. "Teşekkür ederim," diyorum zar zor duyulabilen bir

fisiltäyla.

Onun yanıtı da aynı şekilde yumuşak ama inanç dolu. "Her zaman, Kaptan."

Göğsümde bir şey sıkıştı. Geçmişimizden bir yankı. Tanıştığımız ilk gece, o zaman da benimle ilgilenmek için ısrar etmişti. John Darling bir anomali. Daha önce hiç kimse beni kendisine teslim etmemi sağlayamamıştı ama o bunu defalarca başardı. Daha da çılgınca olanı, bunu her yaptığında kendimi minnettar buluyorum.

Dokunulmaz Kaptan Hook olmanın ne kadar yorucu olduğunu hiç fark etmemiştim. Ta ki John altındaki adama zorla ulaşana kadar. Yarım ömür önce, daha çocukken adı elinden alınmış bir adama.

Uzun zamandır ölü olan o parçamı diriltemeyebilirim ama tavana bakarken, John'un ipeksi saçlarını parmaklarımın arasında elerken ve karnımda onun sıcak nefesini hissederken, dönüştüğüm kişinin ağırlığını bir kenara bırakmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum. En azından bir süreliğine. En azından onunla birlikteyken.

On Altıncı Bölüm

JOHN

BU SABAH, kullan-at telefonuma gelen şifreli bir mesajla teslim yerimizde bir şey olduğunu öğrendim. Gizli göreve gitmeden önce ekibimle birlikte, yüz yüze görüşme riskine girmeden koşuya çıkmış gibi yapabileceğim ve küçük eşyalar alabileceğim bir yere karar verdik.

Neverland'in köhne sokaklarında koşarken, pencerelerinde parmaklıklar olan işyerlerinin ve grafitiyle kaplı olmayan çok az dikey yüzeyin yanından geçerken tek gördüğüm güzel şeyler. Küçük bir kızın kıkırdamalarının sesi üstümdeki bir apartman penceresinden aşağıya süzülüyor. Sahibinin ekmek kırıntılarıyla beslemeye çalıştığı kuşları mutlu bir şekilde kovalayan bir köpek. Vandalizmin, güneş ışınlarının aydınlattığı bir açık hava galerisindeki canlı sanat eserleri gibi görünmesi.

Elimde değil. Son yedi gündür bu pembe gözlükleri takıyorum. Ve JD, Korsan Prospekt ve Kalpsiz Belalı olarak etrafta aptal gibi gülümseyemediğim için, çatı katının güvenliğine girdiğimde aptal sırtışıma yüzümden uzak tutmak neredeyse imkansız. James görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ya da gözlerini deviriyor ama bakmadığımı sandığı bir anda ağzının kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığını fark ettim. Ve bu, Kuzey Carolina piyangosunda milyonlar kazanmış olmamdan daha iyi hissettiriyor.

Onunla sınırı aşarak muhtemelen kendimi ayağımdan vuruyorum. Bunun benim dışımda bir şekilde bitme ihtimalinin yüze bir olduğunu biliyorum.

alevler içinde yanıyor. Mesele şu ki, kendimi umursamaya zorlayamıyorum. Onunla olmak sanki... Bilmiyorum bile. Bunu kelimelere dökcek kadar güzel konuşamıyorum. Sadece benim için bunun *kaçınılmaz olduğunu* biliyorum. Sanki bir parçam hala aramızda bir şeyler olabileceğine dair umut besliyordu. Dudaklarımız buluştuğu anda rahat bir nefes aldım, sanki onlarca yıllık bekleyiş kutsanmış bir şekilde sona ermişti.

Bir hafta önceki o gece hayatımın en iyi cinsel deneyimiydi ve karşılıklı ön sevişmeden başka bir şey değildi. Sonunda beni içeri almıştı ve bu hayal ettiğim her şeyden daha muhteşemdi. Dokunuşlarımda, öpüşlerimde, *ağzımda* kendini kaybetmesini izlemek. Lanet olsun, çok ateşliydi. Ve ayaklarının dibinde diz çökmek -beni yönetmesine ve kontrol etmesine izin vermek- hepsinden daha göz açıcı bir şeydi.

Başka hiç kimseyle bu şekilde itaatkâr olmadım. Onunla böyle olmak için bu kadar uzun süre beklediğim için onun ihtiyaç duyduğu her rolü oynamaya istekli olduğumu kendimle tartıştım. Ama sonra o gece bana her şeyi değiştiren bir şey söyledi.

İyi çocuk, Johnathan.

İşte buydu. Kulağıma fısıldanan üç küçük kelime ruhumu eritti. Kimsenin, hatta benim bile varlığından haberdar olmadığım bir parçanın kilidini açan sözcükler. Ama James biliyordu. Muhtemelen tanıştığımız ve başparmağını sarmak için önünde diz çöktüğüm ilk günden beri biliyordu. Ve şimdi bu yönümü gün ışığına çıkardığına göre, ona karşı olan itaatkâr eğilimlerimin fedakârlık gibi basit bir şeyden kaynaklandığını iddia edemem. Bundan çok daha karmaşık. Ona hizmet etme, onu memnun etme, onunla ilgilenme ihtiyacım... zaman zaman bunaltıcı oluyor, ama en iyi şekilde.

İyi çocuk, Johnathan.

Tanrım, bunu düşündüğümde hâlâ içim parçalanıyor. İçimde patlayacağıma emin olana kadar bir gurur ve mutlak memnuniyet dalgası kabardı ve doruğa ulaştı. Beni övmüş ve hiç alay etmeden tam adımı kullanmıştı. O

Söylemişti ve bir anlamı vardı. Yine de, o an sona erdiğinde kendimi fırçalanmaya ve kovulmaya hazırlamıştım.

İkimiz de kendimize gelirken elini saçlarımda gezdirirken ona yaslanmama izin vereceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. İşte o sessiz dakikalarda hayatımda yaptığım en pervasız şeyi yaptım: Kaptan James Hook'a fena halde *aşık oldum*.

Bu da bana ne kadar vermek isterse kabul etmekten mutlu olduğumu *kendime* sık sık hatırlatmama neden oluyor. Ve bu dava kapandığında ve beni bir daha görmek istemediğinde, sevmiş ve kaybetmiş olmanın daha iyi olduğuna dair o saçma atasözünü benimseyeceğim, kalbimdeki Korsan şeklindeki deliği görmezden geleceğim ve hayatıma devam edeceğim.

O zamana kadar, dokuzuncu bulutta yaşıyorum, diğer adıyla çatı katında, gizli kişiliklerimizden sıyrılıp sapkınlaştığımız yerde. Eğlenceli şeyler için pek zamanımız olmadı. Kirli bir duş aldık, sikimi kaldırdı ve kıcımlı parmakladı, prostatımı sağdı, öyle sert boşalana kadar bacaklarım büküldü. Ve bir sabah, kahvesini içip kitabını okurken bana onu emmemi emretti - siyah çerçeveli gözlükleri ve umursamaz tavrıyla on kat daha ateşli hale gelen bir hareket. Ama bu uzun sürmedi. Onu o kadar iyi emdim ki aklını kaçırdı ve beni yere fırlattı. Ben daha yeni pozisyonumu fark edemedim ellerimi başımın üstünde tutmuştu. Sonra çıplak göğsüme tükürdü ve ben inci bir kolyenin gururlu yeni sahibi olana kadar tükürükten kaygan tenime sürtündü.

Bunu, seksi bulacağımı hiç düşünmediğim ama artık düzenli olarak hayalini kurduğum şeylerin giderek büyüyen listesine ekleyin. Sonuç olarak, harika bir hafta oldu. Ama hala seks yok. Ona sormayı düşündüm ama içimden bir ses beklememi söylüyor. Umarım çok uzun süre beklemez, çünkü zaten ödünç zamanımız var.

Davaya gelince, Fairy Dust dağıtımı ile meşgul oluyoruz, mümkün olduğunca yayılmasını önlemek için aktif olarak yavaşlatmaya çalışıyoruz ve yine de genişlemeye çalışıyormuşuz gibi görünmesini sağlıyoruz.

Smee ve ben düzenli kulüplerde Dust "satıyoruz" (aslında satmıyoruz, bunun yerine soran herkese yeni bir sevkiyat beklediğimizi söylüyoruz) ve Hook diğer adamlarla birlikte Neverland, Londra ve çevre şehirlerde dağıtım listesine eklenecek yeni yerler bulmak için keşfe çıkıyor. Yanlarında bir tür deneme süreci olarak küçük bir miktar götürürler; kulüp üyelerinin Toz'u satın almaya açık olup olmadıklarını görmek için. En azından Hook'un adamlarına anlattığı hikaye bu.

James'e mürettebatın geri kalanının "Croc'un operasyonunu engelleme" planına dahil olmasına izin vermeyeceğine dair söz verdirdim - kaptanlarına sadık olsunlar ya da olmasınlar, bu Croc'un bir şeyden şüphelenmeye başlarsa onlardan bilgi alamayacağı anlamına gelmez

-Korsanların bildiği kadarıyla, zehirli pisliklerini masum kulüp üyelerine bulaştırmak için yeni yerler arıyorlar.

Croc'u operasyonunu genişlettiğimizi düşünmesi için kandırıyor olmalı çünkü James'i içeri girdiğinden beri ilk kez bugün Starkey'i görmeye giderek ödüllendiriyor. Yanından ayrılmadan önce heyecanlı ama gergin olduğunu söyleyebilirim. Kayıtsızlıktan başka bir şey hissettiğini asla kabul etmezdi ama son birkaç haftadır Kaptan Hook'un birçok düşünceli yüzünü okumakta oldukça iyi oldum.

Köşeyi dönünce, geçen yıl IRS tarafından kapatılan ve el konulan bir barın arka tarafına gidiyorum -*vergilerinizi* ödeyin *çocuklar*- ve arka girişin oyuğundaki kırık bir tuğlayı kaldırıyorum. Tuğlayı yerine yerleştirip içindekileri elime almadan önce deliğin içine kahverengi bir kağıt torba sıkıştırdım: bir flash bellek ve bir damla telefon.

Flaş belleği ayakkabımın içine yerleştirip cep telefonumdan işverenimi arıyorum. "Pablos's Pizza, pastanızı ne kadar büyük istersiniz?"

Gülüyorum ve gölgeler arasında hâlâ nispeten serin olan metal kapıya yaslanıyorum. "Elinden gelenin en iyisi bu mu Henderson? Pablo's Pizza adında bir yerin sahte olduğunu hemen belli edeceğinden eminim."

"Eğer senden başka biri o paketi bulup bana ulaşabileceği telefon numarasını bilseydi, inandırıcı olmayan bir pizzadan daha büyük sorunlarımız olurdu.

eklem."

"Gerçek hikaye. Çubukta ne var?"

"Croc'un bilinen tüm ortakları hakkındaki dosyalar güncellendi ve bazı yeni dosyalar eklendi. Ayrıca Croc'un ofisinden şu ana kadar bize davaya ekleyebileceğimiz herhangi bir bilgi veren tüm kayıtlar da var."

Donup kaldım. "İlk gün burada mı? Hook'un Croc'un ofisine böcek yerleştirdiği günden beri mi?"

"Evet, orada var," diyor Matt, ses tonu temkinli. "Davayla ilgili hiçbir şey içermeyen tek klip bu, ama Hook hakkında bilmek isteyebileceğin bazı şeyleri ortaya koyuyor."

Hiçbir fikri yok. Croc'un o gün James'e ne dediğini, ofisten kaçak bir tren gibi çıktığından beri merak ediyorum. "Evet, tamam. Kontrol edeceğim," diyorum umursamazca.

"Orada işler nasıl gidiyor? Kanca sana sorun çıkarıyor mu?"

Sadece adamın yanında sürekli ereksiyonla savaşımayı "sorun" olarak görüyorsanız. Kaçmaya çalışan kıkırdamayı bastırmak için boğazımı temizliyorum. "Hayır, hiç de değil. Yani, huysuz piçin teki ama işbirliği yapıyor. O da en az bizim kadar Croc'u alt etmek istiyor."

"Evet, nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldanıyor telefonda.

JD'nin cep telefonu bir mesajla çaldığında, telefonu kapatıp bölgede bir dizüstü bilgisayar aramak ile kasette ne olduğunu bana söylemesini istemek arasında kalıyorum. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Noodler stoklarımızı yenilemek için onunla birlikte içki alışverişi yapmamı istiyor. Çünkü bu adamların ihtiyacı olan tek şey daha fazla içki."

"Fırsat bulduğunda o flash bellekteki şeyleri gözden geçir ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler." Telefonu kapattıktan sonra telefonu söküp parçalarını yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum. Eğer bir kullan-at telefonla yakalanırsam, kimliğim ifşa olmuş demektir, bu yüzden diğer telefonum çatı katındaki odamdan hiç çıkmıyor.

Varolmayan Ülke'ye doğru koşarken, beni takip eden kimse olmadığını bildiğim halde başımı dik tutuyorum. Kimse aşırı egzersiz rejimimi sorgulamıyor; hepsi beni eski infazcı kimliğimi desteklemek için antrenmanlarıma devam eden bir CrossFit jokeyi olarak görüyor.

James'e mesaj atıp durumunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum ama şu ana kadar gitmeyecekti ve Starkey ile birlikteyken onu rahatsız etmek istemiyorum. O çocuk için endişelenmekten aklını kaçırdığını biliyorum. Genç olduğu ve ekibinin geri kalanı gibi azılı bir suçlu olmadığı için olduğunu söylüyor ama bundan daha fazlası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Öte yandan, her ne kadar yüksek sesle itiraf etmeyi reddetse de, James'in Starkey ve Smee ile arasında bariz nedenlerden dolayı bir bağ var. Bu yüzden, Starkey'nin hapsedilmesi konusunda onu heyecanlandıran şeyin çocuğa karşı duyduğu sorumluluk duygusu olması çok muhtemel.

Ama yine de daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

Belki flash bellekte bununla ilgili bir şey vardır.

Kulüp binasına döndüğümde, Noodler ön tarafta bisikletini ayarlıyordu. Onu İngiliz anahtarıyla -ya da herhangi bir şeyle- uğraşırken izlemek biraz tuhaf. Adamın ellerinin ve parmaklarının alt kısımlarının çizimleri üst kısımlara dövme olarak yaptırılmış. Elleri tam anlamıyla ters duruyormuş gibi görünüyor. Bunu neden yaptığını sorduğumda, bana tam bir desteyle uğraşmadığını ima eden bir sırıtış attı ve "Neden olmasın?" dedi.

Koşumu onun önünde durdururken ellerimi kalçalarıma koyuyor ve nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "Hey, dostum. Hızlıca bir duş alayım, sonra yola çıkarız. Tamam mı?"

"Bana uyar," diyor, dört avucundaki yağı bir bez parçasına silerken.

Yanından geçerken kıkırdıyor ve ekliyor: "Hey, JD. Eğer içeride Smee'yi görürsen kaçsan iyi edersin. Terli adamlara karşı zaafı var." Gülmek istiyorum ama bu John Darling'in tepkisi. JD McRae, tere aç bir kızıl saçlı tarafından kovalanma düşüncesinden biraz rahatsız oluyor, ben de bunu uygun bir hırıltılı ifadeyle aktarıyorum. "Yardımanın için teşekkürler.

Uyarı. Şimdi kesinlikle o duşu istiyorum." Ben aceleyle kulüp binasına girerken bu sadece Noodler'ı daha büyük bir kıkırdamaya sevk ediyor.

Saniyeler sonra ofisin merdivenlerini hızla çıkıyorum ve çatı katına giriyorum. Doğruca Hook'un odasına gidip dizüstü bilgisayarını alıyorum. Noodler beni beklediği için her şeye bakacak kadar vaktim yok ama sadece birkaç dakika sürmesi gereken belirli bir ses klibini dinlemek için yeterli zamanım var.

Flash sürücüyü USB bağlantı noktasına takıyorum ve ses gözetimi için dosya klasörüne tıklıyorum. İşte orada. En üstteki dosyanın adı James'in Croc'un ofisine böcek yerleştirdiği tarih. Parmağımı mouse pad üzerinde gezdiriyorum ve oku dosyanın üzerine getiriyorum... ama tıklamıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. Bunu yapamam. O ofiste ne konuşulduğu beni ilgilendirmez. Henderson o kayıtta dava için yararlı hiçbir şey olmadığını açıkça belirtti. Olsaydı, o zaman dinlemek için bir sebebim olurdu. Ama yok, o yüzden dinlemiyorum. James'in bana söylemeyi reddettiği bir şeyi dinlemek onun mahremiyetini ihlal etmek olur.

Ve daha da önemlisi, onun güvenini. İçimi kemiren bu merakı gidermek için kazandığım azıcık güveni de riske atmak istemiyorum. Bazı şeyler hakkında şüphelerim var ve bunların ortadan kalkmasını çok isterim ama Hook bana kendisi söyleyene kadar beklemem gerekecek.

Günaha girmekten tamamen kurtulmaya karar vererek dosyayı flaş bellekten siliyorum ve bilgisayardaki Geri Dönüşüm Kutusundan siliyorum. Bulduğum yere geri koyuyorum, ardından duşa girmeden önce belleği odamdaki kullan-at telefonun yanına saklıyorum. Bu likörü ne kadar çabuk bitirirsem, James döndüğünde o kadar çabuk geri dönebilirim.

Umarım Starkey ile görüşmesinde her şey yolunda gider. Adamın bir kez olsun rahatlamaya ihtiyacı var.

On Yedinci Bölüm

KANCA

Sonunda Starkey'i göreceğime inanamıyorum.

Peter'ın ev partilerinden birindeyken, sahtekâr NPD'nin onu sebepsiz yere tutuklamasının üzerinden altı ay geçti. Onu bir polis arabasının arkasına iterlerken yanlış bir şey yapmadığına inanmam için bana yalvarmasının üzerinden altı ay geçti. Küçük kardeşimi alıp gitmelerini engelleyemediğimden beri altı ay geçti.

Benim yüzümden burada olduğunu bilmenin boğucu suçluluğuyla yaşadığım altı ay. Bu suçluluk duygusunu biraz olsun hafifleten tek şey John'un federallerle işbirliği yaparak Croc'u alaşağı edebileceğimize dair bana verdiği güvence oldu. O zaman ben ve çocuklar ondan sonsuza kadar kurtulacağız ve sonunda intikamımı alacağım.

John şu anda yanımda değil - son davadaki gelişmelerle ilgili olarak amirinden bir şeyler alması gerektiğini söyledi. Onu arkamda hissetmemek çok garip. Nasıl olduysa sadece bir hafta içinde onun etrafımda olmasına alıştım. Kahretsin, bu küçümsemek olur. Her ne kadar kendime bile itiraf etmekten nefret etsem de, ona ve sakın gücüne güvenmeye başladım. O derinlerde yatan öfkeyi susturmanın bir yolunu buluyor. Geçmedi - geçeceğini de hiç sanmıyorum- ama onunla daha sessiz. Ve birkaç kez şakalaştığımızda, ne mutlu ki sessizdi.

Bugün çatı katından tek başıma çıkana kadar üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum. Kendimi daha açıkta ve çiğ hissediyorum, sanki bıçaklı bir kavgaya çıplak giriyormuşum gibi. Ama belki de bunun nedeni neye bulaştığımı bilmememdir. Aslında John'un benimle olmaması iyi bir şey. Starkey onu tanır ve kimliğini açığa çıkarırdı, bunun için bir izleyiciye ihtiyacım olmadığından bahsetmiyorum bile. Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama senaryoların hiçbirisi kardeşimle ayrılmamla bitmiyor, bu yüzden ne olursa olsun boktan olacak.

Ziyaret odasının ağır kapısı, gardiyan kapıyı itip açarken ve beni içeri buyur ederken vızıldıyor. "Beş numara," diyor ve altı izleme kabininden hangisine gitmem gerektiğini gösteriyor.

Burada bir tek ben varım. Croc'u bundan daha iyi tanımasaydım şanslı olduğumu düşünürdüm. Her zamanki gibi, tüm ipleri elinde tutan bir kukla ustası ve yaptığı her şey için bir sebebi var.

Bugün buraya gelmeme izin vermen de dahil.

Bunu benim iyiliğim için ya da bir tür ödül olarak yaptığını düşünecek kadar aptal değilim. Gizli bir amacı var; hayatım üzerine bahse girerim. Sadece Starkey'nin hayatı üzerine bahse girmek istemiyorum ve Croc her ne planlamış olursa olsun onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor, *patlama sesi* çıplak odada uğursuzca yankılanıyor. O kadar sessiz ki her küçük ses büyütülüyor. Odayı geçerken lastik tabanlarımın gümbürtüsü, metal sandalye ayaklarının zemine tiz bir şekilde sürtünmesi. Nefes alışlarım. Kalp atışlarım. Hepsi çok gürültülü ve Starkey yakında gelmezse, kendi lanet derimden atlayabilirim.

Bölmeli odanın diğer tarafındaki kapı açılıyor ve altı ay sonra kardeşimi ilk kez görüyorum.

Aman Tanrım.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Günlük ağırlık kaldırma rutinine rağmen, o da benim gibi her zaman daha zayıftı, ama standart gri tulumu kelimenin tam anlamıyla zayıf bedeninde sallanıyordu. Onun

Omuzları çökmüş ve beyaz saçları, başı bu şekilde öne eğikken yüzünü gizleyecek kadar uzun. Yavaşça ayaklarını sürüyor, kelepçelerinin metalleri şingirdiyor, dikkatimi bir tür hayvanmış gibi ellerinin ve ayaklarının birbirine zincirlendiği yere çekiyor. Sanki gezegendeki en tatlı çocuk değilmiş gibi.

Tezgâhta yumruklarımı sıkıyor ve içimdeki öfkeyi bastırıyorum. Kendime hakim olmalıyım. Starkey'nin ihtiyacı olan son şey beni sinirli görmek.

Rahatlamış gibi karşımdaki sandalyeye çöküyor, sanki daha ileri gidecek gücü kendinde bulamamış gibi. Sonunda, bağlı elleriyle yüzündeki saçları geriye doğru tarıyor ve ben de küçük kardeşime ilk kez *gerçek anlamda* bakabiliyorum.

Birkaç saniye nefes alamadım. Sanki bir yumruk yemişim ve nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Sanki görünmez bir hayalet bedenime uzanmış ve ciğerlerimdeki havayı şiddetle çekip almış. Tek yapabildiğim, elleri arkadan bağlı on iki raunt boks yapmış gibi görünen kardeşime dehşet içinde bakmak. Birileri onu kişisel kum torbası olarak kullanmış. Şu anki şişliğinin ciddiyetinden ve çeşitli yaralarının farklı iyileşme aşamalarından, istismarın bana getirilmeden hemen önce olduğu gibi tekrarlayan bir şey olduğu açık.

Demek görmemi istediğin şey buydu, seni sadist pislik. Seni öldüreceğim. Sen. Yavaşça ve acıyla. Eğer bu yapacağım son şeyse.

Yüzünün sol tarafını bozan yanağındaki şişliğe, en ufak bir harekette bile acıyan kısmen iyileşmiş alt dudağına ve sağ gözünün bir santim üstünden iki santim altına kadar uzanan kızgın kırmızı yara izine rağmen, bu aptal çocuk beni gördüğünde hala ışıldıyor ve gülümsemek için elinden geleni yapıyor.

Mavi bir çizgiye küfrediyorum ama camın kendi tarafındaki telefonun ahizesini kaldırdığında beni duyamayacağını fark ediyorum ve

Aynen. Kulağıma götürür götürmez, "Kaptan, buradasınız." dedi.

Aylarca çölde süründükten sonra ona akan bir bahçe hortumu sunmuşum gibi rahatladığı hissediliyor. Ama ben onun kurtarıcısı değilim. Ben onun lanetiyim. O açlıktan ölmüş ve dövülmüş bir hurdalık köpeği ama yine de sahibini görünce kuyruğunu sallıyor. Kendimden hiç şu an nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

"Starkey," diye törpüledim. "Lanet olsun, sana ne yaptılar, evlat?"

Koyu kahverengi kaşları, diliyle alt dudağını test edene kadar şaşkınlıkla çatılıyor ve sanki her şey ona geri geliyor. "Ah evet." Omuz silkiyor. "O kadar da kötü değildi. Sadece yüzüme birkaç darbe aldım. Bunu kaburgalarım ve böbreklerime gelen çelik parmaklı tekmelere her zaman tercih ederim."

Lanet olsun! Nefes al... nefes ver...

"Peki ya bu?" Cevabını duyabilmek için kulaklarıma hücum eden kan sesini duymazdan gelmeye çalışırken, kendi yüzüme onunkine benzer bir çizgi çizerek soruyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

Beni gördüğünde gümüş mavisi gözlerinde parlayan loş ışık sönüyor ve bakışları kendi kabinini yandaki kabinden ayıran bej bölmedeki bir noktaya kayıyor. "Önemli bir şey değil."

"Starkey," diye bağıriyorum ve tüm vücudu irkildiğinde anında pişman oluyorum. Sesimi alçaltıyorum ama sert tutuyorum. "Bana nasıl olduğunu söyle. Bu bir emirdir."

"Buraya geldikten kısa bir süre sonra oldu," diyor kesin bir dille. "Birkaç mahkum beni köşeye sıkıştırdı. Korsan isem göz bandım olması gerektiğini söylediler. Bir sustalıyla üzerime geldiler. Son anda fark ettim ve gözümü koruyacak kadar hızlı geri çekildim. Yine de elli altı dikiş atıldı."

Sandalyeleri fırlatmaya başlamamak ve bunu düzeltmek için öldürmem gereken piçlerin isimlerini talep etmemek için kontrolümün her parçasını kullanmam gerekiyor. Çıldırmak ona yardım etmeyecek. Bu işi halledeceğime ve onu buradan çıkaracağıma dair ona güvence vermeme ihtiyacı var.

Ama içimde tarifsiz bir şiddet uygulama dürtüsüyle titriyorum. En son

intikam almak istediğimde

Kundakçılık. Bu, şu anda vücudumun her santimetrekaresinde dolaşan ateşli kötölükle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Hepimiz arasında, Starkey hapse atılmayı hak eden son kişi. Korsanların her biri taş gibi suçlular. Smee'nin bile içinde tehlikeli bir çizgi var. Bunu iyi saklıyor ama İrlandalı'nın damarına basarsanız bıçağının diğerk tarafında olmak istemezsiniz. Sizi öldürmeyebilir, ama işi bittiğinde, keşke öldürseydi diyeceksiniz.

Starkey bizim gibi değıl ama. Onu o okuldan aldığında Peter'ın yanına göndermeliydim. Hem onu hem de Smee'yi Kayıp Çocuklar'a göndermeliydim. Gönderecektim. Ama sonra yapmadım. Her zaman hoşuma gitmemişti ama birlikte büyüdüğüm diğerk on çocuk, şimdiye kadar sahip olduğum en yakın aileydi. Peter onlardan yedisini aldı. Son ikisini ona vermeme izin vermeyen şey tamamen gurur ve bencillikti. Daha iyi bir hayatları olabilirdi ve ben bunu engelledim. Bu açıdan Croc'tan daha iyi değılim.

"Kaptan," diyor, gözleri akmamış yaşlarla doluyor ve sesi duygu yüklü.

"Evet, evlat."

"İnsanlara burada olduğumu söylediler..." Sertçe yutkunuyor ve telefona fısıldıyor. "Çocuklara tecavüz etmekten. Reşit olmayan çocuklara. Ama yemin ederim Yüzbaşı, ben asla böyle bir şey yapmadım. *Bunu asla yapmam.*"

Ağır bir iç çekerken gözlerim kapanıyor. Telefonu bir saniyeliğıne kulağımdan çekmem gerekiyor çünkü Starkey'nin ona inanmam için yalvarışları göğsüme saplanan bıçaklar gibi. Başımı eğiyorum ve ağır ahizeyi kafatasıma birkaç kez vuruyorum, keskin acı mızrakları hak ettiğimin sadece bir kısmı.

İki yıl gibi kısa bir süre hapis yattım, ancak mahkumların hangi suçları ahlak kurallarını çiğneyecek kadar iğrenç bulduklarını bilmek için sadece *iki gün* içeride kalmanız yeterli. Bu affedilmez suçlardan biri de bir çocukla cinsel ilişkiye girmektir. Bunun için hapse girerseniz, bir de

Sırtınıza kazınmış bir hedef. Ve hapishane adaleti İncil'deki gibi. Göze göz, sen ne yaptıysan onlar da sana aynısını yapacak ve bunun gibi şeyler.

Eğer Starkey'nin yaşadığı buysa, o zaman hayatımda bu noktaya kadar yaptığım her şey boşa gitmiş demektir. Ağabeyi olarak yapmaya çalıştığım tek şey onu bu tür acılardan uzak tutmaktı... ve başarısız oldum.

Starkey dikkatimi çekmek için telefonunu pleksiglas cama vuruyor. Gözlerimi zorla açıyorum ve bakışlarıyla buluşmak için kaldırıyorum. Başını sallıyor ve telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde yalvarışları beni kesmeye devam ediyor.

"Dur," diye bağıryorum, bir saniye daha duymaya dayanamayarak. "Senin yapmadığını *biliorum*. Sen *hiçbir şey yapmadın*. Benim yüzümden buradasın, Starkey."

"Ne?" Bir tutam saç gözlerinin önüne düşüyor ama düzeltmek için hareket etmiyor. Bunun için telefonu kulağından çekmesi gerekirdi ve şu anda tüm dikkati bende.

"Bu Croc'un bana istediğini yaptırmak için yaptığı bir güç oyunu. Düşündüğümde daha uzun sürüyor ama seni buradan çıkaracağım, yemin ederim."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Nasıl-"

Daha sorusunu bitirmeden arkasındaki kapı açılır ve bir gardiyan içeri girer. Starkey daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemeye başlar ama gardiyan onu götürmek için harekete geçmez. Bunun yerine ona katlanmış bir kağıt parçası verir ve geldiği gibi ortadan kaybolur.

Notu açtığında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Nedir bu? Ne yazıyor?"

Sorularım kulak ardı ediliyor çünkü telefon hâlâ sağ elinde, not ise sol elinde. Şaşkınlık, hırpalanmış yüzüne kazınmış ve nihayet bana baktığında, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

"Kahretsin, Starkey, *ne yazıyor?*"

Notu çevirir ve cama bastırır. Kâğıdın üzerinde kalın büyük harfler var:
O SENİN KARDEŞİN

Oh. Lanet olsun.

On Sekizinci Bölüm

KANCA

"BU... DOĞRU MU?"

Hâlâ Croc'un şapkasından çıkardığı tavşanı sindirmeye çalışıyorum, bu yüzden ben bir şey söylemeyince Starkey çaresizlik içinde sesini yükseltiyor. "Yüzbaşı! Bu doğru mu? Sen benim kardeşim misin?"

Bunca zaman sonra sırrım nihayet ortaya çıktı. İçimde rahatlama ve dehşet çarpışıyor, egemenlik için birbirleriyle savaşıyorlar. Boğazımdaki yumruğu yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet," sonunda başarıyorum, kelime çıkarken ses tellerimi parçalıyor. "Ben senin kardeşimim."

Yüzünden bir sürü duygu geçiyor; heyecan, daha fazla kafa karışıklığı, tekrar heyecan, sonra şüphe. "Gerçek adım ne?" diye soruyor dikkatle, sanki beni sınırıyormuş gibi. Cevabı bilmediği için pek de iyi bir test sayılmaz.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Artık hiçbir şeyi saklamanın anlamı yok. Croc bana bu eli dağıttı. Oynamaktan başka seçeneğim yok.

"Tam adın Marcus Allen Hook. Babalarımız farklı, ikimiz de bu resimde hiç yer almadık. Annemiz Marion Hook, sen neredeyse iki yaşındayken aşırı dozdan ölen bir eroin bağımlısıydı, bu yüzden okula geldik."

Nemi göz kırparak geri püskürtüyor ve sertçe kokluyor. "O zaman Starkey neden? Gerçekten saçlarım yüzünden mi?"

"Evet, sayılır. Sana Markey derdik. Bir gün biri sarı saçların hakkında yorum yaptı. Annem 'O sarı değil, bembeyaz' dedi. Sonra sana Starkey Markey demeye başladı, ama ne zaman kafası iyi olsa ikinci kısmı atardı, ki bu çoğu zaman sen daha bir yaşına bile gelmeden olurdu. Okula gittiğimizde Starkey'den başka bir isme cevap vermeyi reddediyordun."

Küçükken kendisiyle ilgili sevimli bir hikâye duyan herkesin yaptığı gibi biraz kıkırdıyor. Bu bana her şeyin yolunda gidebileceğine dair umut veriyor, belki de boş yere öğrenmesinden endişeleniyordum, bu yüzden devam ediyorum.

"Burayı işleten yaşlı ve hoş bayan Bayan Anderson, bir süreliğine istediğin isimle seni şımartabileceğini söyledi. Gençtiniz; yerleştikten sonra zamanla Markey'e geri döneceğinizi söyledi. Ama biz oraya gittikten üç hafta sonra, o ve kocası bir kazada öldüler ve okul Croc ve Delia'ya kaldı. Dosyalarımızı okumayı umursamadıklarından ve tüm çocuklar seni Starkey olarak tanıdığından, bu isim kalıcı oldu."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Gerçek adımı biliyordun," diyor ve kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum. "Ama hiç kimseyi düzeltmedin. Ve hiç kimseye kardeşin olduğumu söylemedin, bana bile. Hayatım boyunca seni takip ettim ama sen bana herkesten farklı davranmadın. Neden?"

"Bunu seni korumak için yaptım. Croc her zaman bana karşı olan çıkarıcı bir piç. Kim bilir seninle ne tür saçmalıklar denerdi?" Starkey bunu bir an düşünür gibi olur, sonra başını sallar. "Yine de bu tam olarak yıkamıyor, değil mi? Bu sadece Croc'a neden haber vermediğini açıklıyor.

Hatta belki diğerlerine neden söylemediğini de. Ama neden bana söylemedin? Anlayabilecek ve sır tutabilecek yaştayken neden bana söylemedin?" Sertçe yutkunuyor ve gözyaşları sonunda dökülüp aşağı

akıyor

Yanaklarından biri şişmiş, diğeri yara bere içindeydi. "Bana söylemeliydin."

Bu boktan durumdan -onu şimdi buradan çıkaramadığımdan, Croc bizimle dalga geçtiğinden, o pisliği ellerimle boğamadığımdan- duyduğum hayal kırıklığı göğsümde birikiyor ve göğüs kafesim derimi yırtacakmış gibi hissedene kadar genişliyor. "Bunu ağzından kaçırma riskini göze alamazdım. Sana söyledim, bu senin kendi güvenliğinin içindi."

"Saçmalık. Ben ve Smee ilk günden beri sana sadık kaldık, ama mürettebatın geri kalanından ancak üst sıralardayız. Ortak kanımız olmasa bile, ortak geçmişimiz bizi daha çok kardeş gibi yapmalı. Ben ve Smee'nin birbirimiz için olduğu gibi. Peter'ın Kayıp Çocuklar'la olduğu gibi. Ama seni umursayan herkesi sikeyim, değil mi?" Alay ediyor ve gözlerini siliyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Sır beni korumakla ilgili değildi. *Kendini korumakla* ilgiliydi."

Yumruğumla tezgâha vuruyorum. "Croc'un nasıl sadist bir pislik olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İlişkimizi bize karşı kullanırdı."

"Oh, *şimdi* olduğu gibi mi demek istiyorsun? Sanırım bu kedinin çantadan çıktığı anlamına geliyor, ha? Bu harika," diyor, sözleri alaycılıkla lekelenmiş. "İyi ki yirmi iki yıl boyunca bir erkek kardeşim olmamış, böylece en kötü kabuslarımın gerçekleşmesine neden olmuşum."

"Starkey-"

Starkey ayağa fırlar ve sandalyeyi arkasından devirir. "Burada bana ne yaptıklarına dair bir fikrin var mı? *Senin var mı?*"

Ayağa kalktım ve yumruğumu cama dayadım. "Seni buradan çıkaracağım, yemin ederim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Başını sallayarak saçlarının bir kısmının öne düşmesine neden oluyor ama gözlerini kırpmadan önce gümüş gözlerinde biriken taze yaşları görmemi engelleyecek kadar değil. "Bana daha fazla iyilik yapmayın... *Kaptan.*"

Ve telefonu kapatıp arkasını dönerek uzaklaşır.

O dışarı çıkmak için kapıya vuruyor, ben de dikkatini çekmek için cama vuruyorum. Adını bağıriyorum ve yumruklarım ve ellerimin düz kısmıyla vuruyorum,

Ahizenin ucunu bile, telefonu kırsam ya da pleksiyi çizsem umurumda değil. Arkasını dönmesini, geri gelmesini, beni dinlemesini, her şeyi, benden uzaklaşması dışında *her şeyi* istiyorum.

Ama faydası yok.

Kapı nöbetçi tarafından itilerek açıldı ve Starkey bana doğru ikinci bir bakış atmadan kapıdan içeri girdi. Sonra kapı çarparak kapandı... ve o gitti.

Benden nefret ediyor, benden nefret ediyor, benden nefret ediyor.

Berbat ettim. Çok fena batırdım ve Starkey'i şu anda buradan çıkarabilsem bile bunu düzeltemem. Altı ay önceki rahat, memnun etmeye hevesli, çabuk gülen çocuğun sadece bir kabuğu. Masumiyeti bir kez elinden alındı mı, bir daha geri gelmiyor. Bunu herkesten iyi bilirim.

Kendimi hasta, çaresiz ve cani hissediyorum. Sanki boşalana kadar kusabilirim ya da boğazım kanayana kadar çığlık *atabilirim* ya da birini kanayana kadar öldürebilirim.

Tam o sırada cep telefonum çaldı. Arayanın Smee ya da belki John olduğunu düşünerek arka cebimden çıkardım. Ama bana bakan kişi resmi, şakacı bir İrlandalı ya da belli bir LEO'nun dövmeli versiyonu değil. Google'dan bulduğum bir timsah resmi.

Burnumdan derin bir nefes alarak, kendime onun hayatını sona erdirmeye söz veremeyeceğimi hatırlatıyorum. Hoşuma gitse de gitmese de şu anda tüm kartlar onun elinde, ya da o öyle sanıyor. Ona elimi gösteremem; bunun için çok erken. Bununla amacı beni yıkmak ve hizada tutmaktır, bu yüzden ona istediğini vermek zorundayım. Şimdilik.

"Bu senin için eğlenceli miydi, ihtiyar?"

"Hadi ama, seni incitmekten zevk aldığımı düşünmüyorsun, değil mi James?" "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyorum, ses tonum onun iyiliği için bozguna uğramış.

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Onu tutuklatmadan kısa bir süre önce." Gülümsemesini ve bariz gururunu telefonda duyabiliyorum. "Ben aptal değilim. Benim hırslarımın senin hırsların olmadığını biliyorum. Rolünü oynuyorsun ama bir kaptandan beklediğim aciliyet duygusundan yoksunsun.

Sonunda dosyana baktım ve seni motive edecek bir şey buldum. Beyaz saçlı çocuğun aslında senin küçük kardeşin olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal et. Onu hapsetmek hiç de zor olmadı."

"Ve bugün," diyorum, beni ve Starkey'i soktuğu tüm bu lanet olası maskaralığa atıfta bulunarak, "bu sadece eğlence için miydi? İplerimi kimin tuttuğunu hatırlatmak için mi?"

"Hayır, bu senin tembellik etmenden kaynaklanıyor," diye homurdanıyor, sert öfkesi kulak zarımı kesiyor. "Bu sana zavallı kardeşinin hayatının piknik gibi geçmediğini göstermek içindi, ama bu ürünü taşımak için çabalarını iki katına çıkarmazsan çok daha kötü olacak. *Çok daha kötü.*"

Lanet olsun. Starkey daha kötüsüne dayanamaz.

Vücudum titriyor, en temel içgüdülerimi kontrol eden ayı kapanını kapalı tutmak için savaşıyorum. Bu olmasaydı, tek bir amaçla onun peşine düşerdim: Fred Croc'un işini sonsuza dek *bitirmek*. John'un FBI üzerinde beni Cinayet Bir'den kurtaracak kadar etkisi olduğundan şüpheliyim ve sefil hayatımın geri kalanında hapiste çürümek Starkey'i tek başına bırakmam anlamına geliyor. Öte yandan, Smee her zaman yanında olacak. Dünyayı sadist bir zorbadan kurtarmak için özgürlüğümden vazgeçmek, bu gizli görev saçmalığının işe yaramasını beklemekten daha hızlı. Tabii işe yararsa.

"Sadık köpekler bile kışkırtıldıklarında sahiplerine düşman olabilirler, Croc."

"Ben olsam tavsiye etmezdim," diye alay ediyor. "Bana bir şey olursa kardeşinin ölmüş sayılacağından eminim. Beni duyuyor musun, Hook?"

Dişlerimi gıcırdatarak, "Evet, seni duyuyorum." diye mırıldandım.

"Güzel. Beni -ya da kardeşini- şu ana kadar olduğundan daha fazla hayal kırıklığına *uğratma.*" Aramayı sonlandırmayı başaramadan önce kafamın içinde manyak kahkahalar yankılanıyor.

Cep telefonum elimden tezgaha düşüyor, hava ciğerlerime girip çıkarken kendimi destekliyorum, kontrolümün ipliği her nefes verişimde yıpranıyor... ve sonra kopuyor. Croc'a, kendime, çocukken bizi yüzüstü bırakan ve tüm bunları harekete geçiren sisteme duyduğum nefret içimden fişkırıyor.

Kulaklarımı sağır eden bir kükreme çıkarana ve ziyaretçinin telefonunu bölme duvarından koparıp odanın diğer tarafına fırlatana kadar kara ruhumun derinliklerinde.

Kendimi tekrar dizginleyerek ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, kafa derimi yumrukluyorum ve acı gözlerimi yaşartana kadar çekiyorum. Kendimi kaybedemem, şimdi olmaz. İntikam ihtiyacım küçük kardeşimin zarar görmesine neden oldu. Dokuz yaşımdan beri her hareketimi kontrol eden canavara karşı üstünlük sağlayabileceğimi düşünecek kadar safmışım.

Çok aptalca davrandım ve şimdi bedelini Starkey ödüyor. Ve eğer onu yakında buradan çıkarmazsam, bunu hayatıyla ödeyebilir.

On Dokuzuncu Bölüm

KANCA

O ZAMAN

Yaş 9

..JAMES, ÇÖREK İSTER MİSİN?..

Gözlerim masanın ortasındaki tabaktan karşımda oturan yaşlı kadına kayıyor. Adı Bayan Anderson. Gümüş rengi saçları ve pembe yanakları var ve yardımcım Bayan Janell bizi bıraktığından beri gülümsemesini hiç kesmedi. Bu beni biraz garipleştiriyor. Annemin gülümsediği tek zaman "mutluluk kitini" kullandıktan sonra ya da onun için bir şey yapmamı istediğinde oluyordu. Bayan Janell'in beni annem gibi başka birine götüreceğini sanmadığımdan, bir şey istediğini tahmin ediyorum.

"Jöle dolgulu," diyor ve tabağı bana yaklaştırıp yerde bloklarla oynayan kardeşimi kontrol ediyor.

Ağzım sulanıyor. Gerçekten, gerçekten bir tane istiyorum. Ama bana neye mal olacak? Koltuğumda kayıyorum ve ellerimi masanın altında kucağımda yumruk yapıyorum. Ne kadar istesem de, özel ikramlar almaktan nefret ediyorum.

Sana o külah dondurmayı aldığım zamanı hatırlıyor musun James? İyi bir çocuk ol ve kardeşini besle, sonra da onu yıka, yoksa sana bir daha dondurma almam.

İşte bir şeker. Bu gece kardeşinle paylaş. Yarın tekrar geleceğim.

James, bana mutluluk kitimi getir... Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme, seni nankör küçük pislik! Arkadaşlarınla oynamana gerek yok, sana bunun için bir kardeş verdim, o yüzden bana kitimi getir ve onunla oyna!

Bu annemin bana söylediği son şeydi. Kiti ona ve Memur Ricky'ye götürdükten sonra - her zaman işten sonra gelirdi - iğneyi kollarına batırdılar, sonra koridorda tökezleyerek odasına gittiler.

Annemin bunu yaptığı bir sürü erkek vardı. Bazen hemen bayılırlardı. Bazen duymak istemediğim sesler çıkarırlardı, ben de bebeği apartmandan çıkarır ve onlar durana kadar merdiven boşluğunda otururdum.

Ama son seferinde hiç ses yoktu. Annemin yatak odasında Memur Ricky'nin çıldırdığını duyduğumda mutfakta kardeşime son kutu SpaghettiOs'umuzu yediriordum. İçeri koştum ve onu sarsarken ve uyanması için bağırırken buldum ama hareket etmiyordu. Parmaklarını boynuna koyup hızla geri çekildiğinde anladım. Annem gitmişti.

Yardım çağıracağını düşündüm -telefonumuz yoktu ama o bir polisti, bu yüzden çağırdığını biliyorum- ama çağırmadı. Gömleğini ve silah kemerini aldı ve eğer orada olduğunu birine söylersem kardeşimi bir daha görmeyeceğimden emin olacağını söyledi. Sonra da gitti.

İyi günlerinde annem hayat dersleri hakkında konuşmayı severdi. Her zaman dinlemezdim ama Memur Ricky'nin arkasından kapı kapanırken en sevdiği sözlerden birini hatırladım. *Birinin bir şey söylemesi onun doğru olduğu anlamına gelmez James. Doğruyu söyleyen eylemleridir, yaptıklarıdır.* O gün bir polis memuruna asla güvenmemem gerektiğini öğrendim. Ve eğer "iyi adamlara" güvenemiyorsam, muhtemelen güvenilebileceğim kimse yoktu. Bir polise sorsam bile

Komşulardan yardım istesem, polisi ararlardı. Sonra ne olacaktı? Memur Ricky kardeşimi gerçekten götürecek miydi? Bu riski göze alamazdım.

Ben de evde kaldım ve her zaman yaptığım şeyi yaptım: Kardeşime baktım. Annem için ağlamadım. Çocuklar ve bebekler ağlayabilir ama ben Starkey'in ebeveyni olmak zorundaydım ve ebeveynler ağlamamalıydı.

Birkaç gün sonra yatak odasının penceresini açtım, sonra kapıyı kapattım ve altına bir havlu koydum çünkü kötü kokmaya başlamıştı. Beş gün sonra mamamız ve bezimiz bitti ve köşedeki marketten biraz çalmaya çalıştığımda yakalandım. Polisler geldi ama onlara kim olduğumu ya da nerede yaşadığımı söylemedim. İşte o zaman Bayan Janell'ı aradılar. Polisin bir parçası olmadığını söyledi, ben de Starkey'e dönebilmek için ona annemden bahsettim. Ama Memur Ricky konusunda çenemi kapalı tuttum.

Şimdi ben ve kardeşim burada, Kayıp Çocuklar Okulu gibi bir yerdeyiz. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi. En azından hala beraberiz.

Bayan Anderson, "Genellikle öğle yemeğinden hemen önce büyük atıştırmalıklar vermeyiz ama içimden bir ses bir çöreğin iştahınızı kaçırmayacağını söylüyor" diyor.

Hâlâ gülümsüyor. Annemin garip gülümsemelerine benzemiyor ama. Belki de o kadar kötü değildir. "Ne yapmam gerekiyor?"

Ağzı ilk kez aşağı doğru kıvrıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Eğer bir çöreğim varsa. Bunun için ne yapmam gerekiyor?"

"Tatlım," diyor ellerini haç kolyesinin üzerine bastırarak, "hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Burada yiyecekleri ceza ya da ödül olarak kullanmıyoruz. Her gün üç öğün yemek artı atıştırmalıklar ya da özel ikramlar alacaksın. Senden beklenen tek şey okul ödevlerini yapman, ki bu konuda yardım alacaksın, sonra da diğer çocuklarla oynayacaksın. Bazen parka gideriz ve yürüyüş yaparız. Bay Anderson beyzbolu çok sever, bu yüzden herkesi ara sıra maça götürmeyi sever.

"Bununla birlikte, alanlarınızı toplamak ve düzenlemek, yemek için masayı hazırlamak gibi basit işleriniz *olacak*, bunun gibi küçük şeyler. Ama biz

Size her zaman yardım ederiz ve bu sadece büyüdüğünüzde sorumluluk sahibi olmanızı öğretmek içindir, bizim yerimize iş yapmanızı istediğimiz için değil."

Söylediklerini düşünürken dudağımı çiğniyorum. Yalan söylüyor gibi görünmüyor. Buraya geldiğimde dışarıda top oynayan birkaç çocuk gördüm, eğleniyor gibiydiler. Belki de burası o kadar da kötü değildir. Eğer söylediği gibiyse, cennet gibi olacak.

"Lütfen James," diyor, gözleri nedense ağlayacakmış gibi parlıyor. "İstedğin kadar jöleli çörek al. Bu seferlik öğle yemeğini mahvetse bile umurumda olmayacak, tamam mı?"

Daha fazla dayanamayarak tabaktan bir tane kapıyorum ve alabildiğim en büyük ısırığı alıyorum. Pudra şekeri her yere bulaşıyor -yüzüme, masaya ve gömleğime- ama umurumda değil. O fikrini değiştirmeden önce yiyebildiğim kadar yiyeceğim.

İlk çöreğimin yarısına geldiğimde kardeşim blokların üzerine düşüyor ve kollarını bana doğru kaldırarak ağlamaya başlıyor. Çöreklerimi masaya bırakıyorum ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Neden beni sadece beş dakika yalnız bırakmıyorsun?!"

Ben kıpırdamaya fırsat bulamadan Bayan Anderson geldi, onu kucağına alıp kalçasında zıplatırken bir yandan da susturup gözyaşlarını siliyor. "James, tatlım, sorun yok. Devam et ve yemeğini ye; onu ben tutuyorum."

Önce çöreğime, sonra kardeşime bakıyorum. Yemeye devam etmek istiyorum ama önce onu uykuya yatırırsam daha iyi bir şansım olur. Beni rahatsız etmesinden endişe duymadığım tek zaman uyuduğu zamanlar. İç çekerek ayağa kalkıyorum ve kollarımı ona doğru uzatıyorum. "Uyku vakti geldi; bu yüzden huysuz. Bana nerede uyuyacağını gösterirsen, gidip onu yatırırım."

"Aslında, biz konuşurken Bay Anderson'ın onunla biraz vakit geçirebileceğini düşünüyordum. Bebekleri çok sever. Çöreklerle karnını doyurduktan sonra seni beşiğinin olduğu yere götüreceğim, böylece iyi olduğundan emin olabilirsin. Senin için sorun olur mu?"

Kollarımı yavaşça indiriyorum. Bir yanım hayır demem ve her zaman yaptığım şeyi yapmam gerektiğini düşünüyor. Ama başka bir parçam daha var, daha önce hiç orada olmamış bir parçam, çünkü bana hiç seçim şansı verilmedi ve Starkey'nin bir değişiklik için başkasının sorunu olmasına izin vermek istiyor. Bunu düşündüğüm için bile suçluluk duyuyorum. Ama annem öleli bir hafta oldu. Tüm bu süre boyunca ve hatta ondan önce ona ben bakıyordum çünkü annem pek yardımcı olmuyordu. Ve ben çok, çok yorgunum.

"Evet, tamam," diye mırıldanıyorum.

Ben tekrar sandalyeye otururken kocasını çağırıyor. Bay Anderson'ın saçları bembeyaz ama o da en az karısı kadar gülümsüyor. Starkey'i eline aldığı anda, kendisine gelmiş geçmiş en iyi hediye verilmiş gibi davranıyor.

"Merhaba küçük adam. Tanrım, ne kadar sevimlisin. Bak, saçlarımız aynı!" diyor gülerek. Starkey de ona kıkırdayarak karşılık veriyor, bu da onun bir yabancıyla gitmesine izin verdiğim için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Hadi seni temiz bir beze koyalım ve yeni beşiğine yatıralım." Sonra bana, "Şu çörekleri beğendin mi? Onlar benim favorilerim."

"Evet, iyiler."

Başını sallıyor. Ve daha çok gülümsüyor. Burada çok fazla gülümseme var. "En az elli farklı çeşidi var; gözlerinize inanamayacaksınız. Bir dahaki sefere seni de yanımda kasabaya götüreceğim ve sen ve diğer çocuklar için tatları seçmene izin vereceğim. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Omuzlarım alçalıyor ve göğsümde bir şeyler hafifliyor. Bu insanların çocukları gerçekten sevdiklerine ve yardım etmek istediklerine inanmaya başlıyorum. Böyle insanlar olduğunu biliyorum; sadece daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sanırım şimdiye kadar. Ve eğer durum buysa, belki de Starkey'nin yedek ebeveyni olmayı bırakabilirim. Sadece *bir çocuk* olabilirim.

"Elbette," diyorum sonunda. Bana göz kırptıyor, sonra Starkey'i odadan çıkarıyor ve yol boyunca onunla konuşuyor.

Çörekleri mideye indirmeye devam ediyorum ve kardeşimin öldüğünden beri ilk kez gözümün önünden kaybolmasının o kadar da

önemli olmadığına kendimi ikna ediyorum.

bir buçuk yıl önce doğdu. Onu yakında göreceğim. Birkaç dakika sonra Bayan Anderson tekrar konuşmaya başlar.

"James, belli ki Marcus'a çok iyi bir ağabeylik yapıyorsun." *Marcus, ha!* Bir ısırık alıp pudra şekerini etrafa saçarken burnumun ucuyla hızlı bir kahkaha atıyorum. Birinin ona gerçek ismiyle hitap ettiğini duymak çok tuhaf. Annemin aptal takma adı sağ olsun, artık Starkey'den başka hiçbir şeye cevap vermiyor. Hatta o kadar alıştım ki, sanki onun adı gibi geliyor.

Bayan Anderson yaptığım pislige bakıp gözünü bile kırpmadı. "Kocam ve ben, buradaki tüm çocuklara olduğu gibi ikinize de bakmak için burada olsak da, kardeşinle istediğin kadar ilgilenebilirsin."

Donup kalıyorum, sonra boştaki elim tekrar yumruk olurken ağzımdaki parçayı yutuyorum. "Ama her zaman onunla ilgilenmek zorunda kalmaktan *bıktım. Tek yaptığım* bu." Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum. Nihayet yeterince beslenip beslenmediği, bezinin değiştirilmesi gerekip gerekmediği ya da en son ne zaman banyo yaptığı konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım bir yerdeyim. "Artık ona bakmak *istemiyorum*. Kimsenin onun kardeşim olduğunu bilmesini bile istemiyorum!"

Bu kadar korkunç bir şey söylediğim için bana kızmasını bekliyorum - bunu söylediğim için *kendime de* kızıyorum ama içimde kabaran öfkeyi durduramıyorum- ama o sakinliğini koruyor ve Starkey'i uyuturken yaptığım gibi nazıkçe konuşuyor. "Tamam James, bu elbette tamamen sana bağlı. Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "eğer diğer çocuklar öğrenirse, o zaman hala benim sorumluluğumda olacak. Bunu istemiyorum. Ona bakmak zorunda değillerse, ben de istemiyorum. Zaten artık sen varsın, değil mi? Yani artık bana ihtiyacı yok."

"Ah, anlıyorum." Hâlâ bana gülümsüyor ama biraz üzgün görünüyor. "Bu çok zor olmuş olmalı. Bir yetişkin gibi davranmaya zorlandın ve bu senin için adil değildi. Haklısın, artık biz varız. Biz alacağız

Ona iyi bak ve sen hazır olana kadar onun kardeşin olduğunu kimseye söylemeyeceğiz. Eminim bir süre sonra bilmelerine aldırmayacaksın. Sadece bir şeylere alışmak ve buradaki yerini bulmak için bir şansa ihtiyacın var."

Belki de haklıdır. Starkey'nin tombul yanaklarını, Mohawk gibi ortadan ayrılan beyaz saçlarını ve beni gördüğünde her zaman yumuşayan büyük mavi gözlerini düşünüyorum. Sonra annem yataktan bile kalkamazken onun için yapmam gereken onca şeyi hatırlıyorum. Hatta bebek için endişelenebilecek başka birinin olmasını bile diledim, böylece ben-

Olamaz. Midem sıkışıyor ve her yere kusmamak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Yıllarca bu iğne olayını yaptı ve sonunda hep uyandı. Ama o gün bir dilek tutmuştum, *gerçekten çok* dilemişim ve sonra öldü.

"Bir jöleli çörek daha ister misin, tatlım?"

Başımı sallıyorum. Yine kötü bir şey söylersem diye konuşmasam iyi olacak. Annem her zaman iyi biri olmadığımı söylerdi. Ne yaptığım ya da ne istemediğim önemli değil; Starkey'nin etrafında olmamalıyım. Onun için iyi değilim.

Kimse için iyi değilim.

Yirminci Bölüm

JOHN

Eldivenli yumruklarımın çatı katındaki ağır torbaya çarpma sesinden neredeyse vuruşları DUYMUYORUM. Hayal görüp görmediğimi anlamak için antrenmanıma ara verdiğimde, "Hey, evlat! Aç şu lanet kapıyı artık!"

James'ten haber aldığını umarak eldivenleri çıkarıp güverteye açılan kapıya doğru bırakıyorum. Kapıyı açıyorum ve otomatik olarak arkasını tarayıp izleyen biri olup olmadığını kontrol ediyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Gözlerim Smee'ye dönüyor ve onun bana yavaşça bir göz attığını fark ediyorum, bakışları çıplak gövdemden yukarı kayarken ısınıyor.

"Kahretsin, Johnny-boy, güzelce dolmuşsun, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak eşofmanının önünü yumrukladım ve kapıyı çarparak kapatmadan önce onu içeri çektim. "Aptal mısın lan sen? Ya biri seni duyarsa?"

"Sakin ol," diyor, odanın içinde biraz daha ilerleyerek. "Senin gizli adın da John, yoksa unuttun mu? Ayrıca, terden parıldayan yarı çıplak güzel bir şey tarafından karşılandığımda bir şey söylemesem daha şüpheli olurdu."

Gözlerimi deviriyorum ve su şişemi mutfakta bıraktığım yere gidiyorum. "O zaman sanırım susamış korsan rolünü oynadığın için sana teşekkür etmeliyim." Uzun bir yudum aldıktan sonra arkamı döndüğümde neredeyse ona çarpıyordum.

"Oh, bu oynadığım bir rol değil, evlat." Göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzakta, yaklaşırken ağzında bir sırıtma oynuyor. "Aslında, ben

üzerimi araman için sana açık bir davetiye veriyorum. Bilirsin, ne zaman kendini *oynak* hissedersen."

Starkey'nin zayıf yapısının aksine, Smee tuğladan boktan bir ev gibi inşa edilmiş. Bar bodrumlarında kıkırdama ve para için dövüşen çıplak mafsallı kavgacılarından birine benziyor. Sadece cüssesi bile herkesi onun kötü tarafına geçme konusunda temkinli olmaya iter ama o playboy cazibesini ve çapkın çekiciliğini insanları silahsızlandırmak için kullanır. Eğer yeşil gözlü ve kolay gülümseyen, eğlenceyi seven kızıl saçlılardan hoşlansaydım, Smee'ye bayılırdım. Ama küçüklüğümden beri kara kara düşünen, işkence görmüş kötü çocuklara karşı bir ilgim var, bu yüzden Smee'nin yeri ayrı.

"Üzgünüm dostum ama pek tipim değilsin." Ona sahte bir özür dileme gülümsemesi veriyorum, çünkü gerçekten üzgün değilim. "Alınma ama."

Smee'nin eşcinsel olduğunu bildiğinden bile emin değilim. Bence cinsiyeti veya cinsel yönelimi ne olursa olsun, tükürük mesafesinde olan herkese asılmamak için çaresiz.

Umursamaz bir omuz silkiyor. "Denediğim için beni suçlayamazsın." Sonra Smee'nin mizahı yerini sakın bir endişeye bırakır. "Patrondan haber aldın mı? Şimdiye kadar Starkey'le ilgili haberlerle döner sanıyordum."

Gözlerinin etrafındaki endişe çizgileri kırışıyor. Arkadaşı için üzüldüğünü biliyorum ve keşke ona daha iyi haberler verebilseydim. Nefesimi üfleyerek her iki elimdeki onar metrelik pamuk sargıları çözmekle meşgul oluyorum. "Hayır. Mesaj atıyorum ve arıyorum ama açmıyor."

"İçeride bir adamınız yok mu? Kanca'nın hâlâ orada olup olmadığını o söyleyebilir."

"Gizli görev böyle yürümez. Elinize bir telefon alıp güncellemeler için onları arayamazsınız. Eğer böyle bir seçenek olsaydı, inanın bana şimdiye kadar çoktan yapmıştım."

Kapı patlayarak açılır. Hook içeriye hücum eder, çatı katına girer girmez hızını kaybetmiş gibi görünen öfkeli bir kasırgadır bu. Kuzguni siyah saçları sanki çekiştiriliyormuş gibi on farklı yöne doğru uzanıyor ve

İki elinin parmak eklemleri de kanlı. Ya boyun eğmeyen bir şeyi cezalandırmış ya da birinin bir ağız dolusu dişi eksik.

"Kaptan, ne oldu?" Smee endişeyle soruyor. "Oğlumuz nasıl?" "Boka batmış, o l a n bu," diye homurdanıyor Smee, yere düşerken. kanepe, şimdi tamamen sönmüş.

Smee'nin tüm tavırları bir anda değişiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Çapkın adam gitmiş, altında yatan gerçek adam ortaya çıkmış: hak ettiğinizi düşünürse sizi görür görmez öldürecek ve bunun her saniyesinden zevk alacak bir adam. Sesi alçak ve eşit. Ölümcül. "Dayağı kim atıyor? Ona kim zarar veriyor?"

"Herkes. Gardiyanlar onu beceriyor, mahkûmlar da-" Sanki boğazına bir şey kaçmış gibi sözünü kesiyor. Başını kaldırıp bize baktı. "Onu düpedüz beceriyorlar. Çocukları taciz ettiği için içeride olduğunu etrafa yayıyorlar."

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyor Smee, sonra da kapıya yöneliyor. Ben onu durdurmak için harekete geçmeden Hook kıvılcımlar saçarak canlanıyor.

"Geri çekil, Smee. Croc'a doğru hapşırmayacaksın bile, duydun mu beni?"

Topuğunun üzerinde dönerek liderinin önünde durur ve kükrer, "*Neden olmasın ki?* O şerefsiz olan sadakatini hiçbir zaman anlayamadım ama benim için fark etmezdi çünkü benim sadakatim *sana*. Ama *onun* için bizden birine nasıl sırtını dönersin?"

"Hey, kimse kimseye sırtını dönmüyor. Sakin olalım ve bu konuyu mantıklı bir şekilde konuşalım" diyorum ama odada olmasam da olur.

"Korktun mu, öyle mi Hook?" Smee sesini alçaltmış ama daha az sesle daha da tehditkâr. Ayrıca Smee'nin James'e unvanıyla değil de ismiyle hitap ettiğini ilk kez duyuyordum. "Çünkü ben değilim. Omuriliğini karnından söküp atacağım ve bunun için iki kere düşünmeyeceğim. Ve eğer sen Starkey'i korumak için ne gerekiyorsa yapmazsan, ben yaparım."

Hook yıldırım hızıyla ayağa fırlar ve bu sırada Smee'nin kalçasında kılıfında duran devasa bıçağı kapar. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Smee'nin başı geriye doğru çekildi, kendi bıçağı da Hook'un titreyen elinde, açıkta duran boğazından milimetrelerce uzakta duruyordu. Smee de ben de olduğumuz yerde donup kaldık, ikimiz de o elin kaymasına neden olabilecek bir şey yapmaktan ya da söylemekten korktuğumuz için nefes alamıyoruz.

"Croc umurumda *bile* değil," diye homurdanıyor. "Onun ölmesini bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. Ama bundan daha çok istediğim şey küçük kardeşimin güvenliği. Doğduğu günden beri tek istediğim buydu."

Kahretsin, *kardeşim* mi dedi? Smee'nin gözleri açılıyor ve muhtemelen benim yüzümdeki şoku yansıtıyor. Görünüşe göre bu konuda bilgisi olmayan tek kişi ben değilmişim, ama Hook çatı katının ortasına lanet olası bir bomba bırakmamış gibi devam ediyor.

"Eğer şimdi Croc'un peşinden gidersek, Starkey ölür." Hook sertçe yutkunur ve bıçağın kabzasını sıkıca kavrar. "Onu daha önce bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Bunun tekrar olmasına izin *vermeyeceğim*. Bu da demek oluyor ki, ben söyleyene kadar kimse Croc'a karşı bir hamle yapmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz Kaptan," diye homurdandı Smee. "Temiz."

Hook İrlandalıyı serbest bırakıyor, bıçağı çevirerek ağzından yakalıyor, sonra da kanepedeki pozisyonuna dönmeden önce geri veriyor. Smee bıçağı kalçasındaki kınına geri koyuyor ve yeşil gözlerinde sorularla bana bakıyor. *Biliyor muydun?* Soruyor gibi görünüyor. Başımı hafifçe sallıyorum.

Noktalar zihnimin her yerinde birleşmeye başlıyor. Daha önce pek akla yatmayan şeyler şimdi çok mantıklı geliyor. Starkey korsana dönüşmüş sıradan bir kayıp çocuk değil. O Hook'un küçük kardeşi. Bu yüzden Starkey'nin tutuklanmasına çok içerledi.

James başını eğip dizlerinin arasında sallanan ellerini esneterek parmak eklemlerindeki yaraları test ederken Smee odada adım atmaya başlıyor. Acıyı dikkat dağıtmak ya da bir tür kefaret olarak kullandığını anlamaya başlıyorum,

ve bu beni deli ediyor. Adamı pamuklara sarmak ve bir daha en ufak bir çizik bile almasını engellemek istiyorum. Bu imkansız olduğuna göre, bir sonraki en iyi şeyle yetineceğim. Mutfak havlusunu soğuk suyla ıslatıyorum, sonra odayı geçip önünde diz çöküyorum.

"Benim için her zaman dizlerinin üzerinde sevgilim," diye mırıldanıyor usulca, bakışlarını yerden kaldırmadan. "Bu senin alışkanlığın olmaya başladı."

Şu anda kafası o kadar dolu ki, Smee'nin kanepenin arkasında durduğunu fark etmiyor. Yüzündeki ifadeden bizi yeni gözlerle gördüğünü ve içini dışını bildiğini sandığı adamla ilgili yeni bir ifşaat yüzünden aklının biraz karıştığını anlıyorum.

Smee ağzını açıyor ama bu konuda Hook'a doğru nefes alırsa acı çekeceğini vaat eden bir bakışla onu susturuyorum. İrlandalı'nın bakışlarını tutarak James'e dürüstçe cevap veriyorum.

"Burası ait olduğum yer."

Smee başını sallayarak beni onaylıyor, sanırım ikimizin de buna ihtiyacı yok, sonra da volta atmaya devam ediyor. James cevabımı onaylamadı ama ben de onaylamasını beklemiyordum. Kulaklarının arasında uğuldayan gürültüden beni duymamış bile olabilir. Önemli değil. Zamanla haklı olduğumu anlayacaktır. Şimdilik, bana vereceği izinleri kabul edeceğim.

Ellerinden birini elime alıyorum ve kanı nazik hareketlerle temizlemeye başlıyorum. Geri çekilmemesini ya da bana siktirip gitmemi söylememesini bir kazanç olarak görüyorum.

"Kaptan," der Smee, sesi duygu yüklüdür. "Onu oradan çıkarmalıyız. Bunu bilmeye dayanamıyorum... kahretsiz!"

James sonunda başını kaldırıyor, kardeşinin yaşadıklarını hatırlayınca gözleri sertleşiyor. "Biliyorum, Smee. Yapacağız. Ama bunu yapmak için Croc'un kurallarına göre oynamamız gerekiyor. Bunun kasıtlı olduğunu bilmiyor ama son zamanlarda satışlarımızın kötü gittiğini biliyor. Starkey ile bugünkü ziyaretimiz bir uyarıydı. Dust dağıtımımızı hızlandırmamız gerekiyor, bundan kaçış yok."

Bu tehlikeli uyuşturucuyu daha fazla satma fikri beni zihinsel olarak rahatsız ediyor. Bunun oynadığımız oyunun bir parçası olduğunu biliyorum ama bunu elimden geldiğince minimumda tutmak istiyorum. "Ya da" diyorum, aklıma bir fikir geliyor, "eyalet sınırlarının ötesine genişlediğini ve daha fazla kâr ve daha iyi büyüme potansiyeli olan çok daha büyük bir pazara girdiğini *düşünmesini sağlayabiliriz.*"

İkisi de bana baktı. "Ne düşünüyorsun, Johnny-boy? Bir planın var mı?"

"Evet, öyle. Bu arada, görünüşümüzü korumak için ne yapıyorsak onu yapmaya devam edeceğiz - yeni yerler aramaya ve küçük dozlarla yeni pazarları test etmeye devam edeceğiz. Gerisini ben hallederim. Uzun sürmez."

Smee'nin bakışları James'e kayıyor çünkü bu operasyondan ben sorumlu olsam da o her zaman kaptanına saygı duyacaktır. Bu konuda iyiyim. Birkaç saniye sonra James başını salladı. "Yap o zaman. Ama Starkey ile ilgili hiçbir şeyi diğerleriyle paylaşma. Bu kimseyi ilgilendirmez. Dışarı çıktığında kimsenin ona farklı gözle bakmasına izin vermeyeceğim, duydun mu beni?"

"Emredersiniz, Kaptan." Smee bana baktı. "Sır saklamakta iyiyimdir."

Sessiz bir minnettarlıkla başımı eğiyorum, sonra onun gitmesini bekliyorum ve dikkatimi bana kırık eklemleriyle ilgilenmekten çok daha fazlası için ihtiyacı olan adama geri veriyorum.

Bölüm Yirmi Bir

KANCA

Kendimi bildim bileli dünyam gürültü ile doludur. Annemin ve rastgele "arkadaşlarının" içip kafayı bulduklarında attıkları iğrenç kahkahalar ya da abartılı bağırışlar. Peter, Tink ve okuldaki Kayıp Çocuklar'ın bitmek bilmeyen gevezelikleri. Dükkândaki elektrikli aletlerin ve hidrolik asansörlerin tiz sesleri ve çimento zemine düşen araba parçalarının takırtısı.

Geceleri, nihayet sessizlikle çevrelendiğimde bile, kulağımda homurdanan bir adamın anıları, gongun yankıları gibi zihnimde yankılanıyor. Onları susturan tek şey kendimi bir kitabın içinde kaybetmek, ki bu da beni muhtemelen Neverland'in en çok okuyan suçlusu yapıyor. Ama hiçbir şey bu gürültüyü tamamen susturamadı.

John Darling'e kadar değil.

Ellerimi ellerinin arasına aldığı anda her şey arka planda kayboldu. Tek gördüğüm karşımdaki o, tek duyduğum onun düzenli nefesleri, tek hissettiğim onun güçlü ama nazık dokunuşu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en sakinleştirici ve sinir bozucu şeydi.

Ait olduğum yer orası.

Hayatım boyunca bir şeyi hem bu kadar isteyip hem de bu kadar korkmamıştım. Yine de ne istediğimin bir önemi yok. John'u tutmak bir seçenek değil. O incinecek. Bu sadece bir zaman meselesi. Anlaşmamız ya da bu yeni

Croc'u indirip Starkey'i geri alana kadar. O zaman değer verdiğim insanlar nihayet güvende olacak ve cezamı çektikten sonra kimsenin beni tanımadığı bir yere gideceğim. Geçmişimle, günahlarımla ya da lekeli ruhumla tanımlanmadığım bir yere.

"İşte," diyor John, ellerini bırakarak. "En azından kan temizlendi. Merhem sürmeme ve sarmama izin vereceğini sanmıyorum."

"*Ne düşünüyorsun?*" diyen tek bir kaşımı kaldırıyorum ve aklımı takip edemeyeceğim kadar çok müstehcen düşünceyle dolduran o şehvetli ağzımın yarım sırtışını kazanıyorum.

"O zaman sanırım bunu yapmakla yetinmek zorunda kalacağım..."

Ben daha geri çekilmeyi düşünmeden, kırılmış sekiz eklemimi de öpmeye başlıyor; yumuşak dudakları her bir yaraya hafifçe bastırıyor, sanki onları kendi sihirli korumasıyla mühürlüyor. Bu adamda doğuştan var olan şefkat, hırpalanmış kalbimin çatlaklarına sızıyor, bir doz morfin gibi kan dolaşıma karışıyor ve beni huzurlu bir hale sokuyor-

Lanet olsun!

Huzurlu hissetmeye hakkım yok. Her şeyi tüketen öfke, düşmanıma duyduğum nefret, intikam planları... Hayatımda yer vermem gereken tek şeyler bunlar. Yirmi yılı aşkın bir süredir beni ayakta tutan, yediğim yemekten daha fazla besleyen ve her hareketimi körükleyen şeyler bunlar.

Terden ıslanmış saçlarından bir avuç tutarak başını geriye doğru çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Neden böyle şeyler yapıyorsun? Neden gerçekte olduğundan daha fazlasını yapmakta ısrar ediyorsun?"

Bal sarısı gözler, o kadar saf ve güven dolu ki, bana bakıyor. "Çünkü seni önemsiyorum. Her zaman önemsedim."

"Yapmamalısın," diye homurdanıyorum. "Beni önemseyen insanlar inciniyor. Ya da ölüyorlar." "Bu yüzden mi insanları kendinden uzaklaştırıyorsun? Onları önemsedğin için mi?"

Alay ediyorum. "Asalet duygunu bana yansıtmı, sevgilim. Mürettebatıma neden Korsanlar dediğimi biliyor musun? Çünkü onlar nihai özgürlüğe sahipler.

Korsanlar hiçbir şeye bağılı değildir. Ne insanlara, ne karaya, hatta ne de kendi gemilerine. Kuralları gevşektir ve isyan etmeye meyillidirler, onları izin verdiklerinin ötesinde kontrol etmeye çalışan herkesi kesip atarlar. Bir korsan gemi arkadaşlarıyla birlikte yaşayabilir ve çalışabilir, ama nihayetinde kendisinden başka kimseye ihtiyacı yoktur. Yani sorunuza cevap vermek gerekirse, insanları uzaklaştırıyorum çünkü umurumda değil."

Düşünürken gözleri birkaç saniye boyunca benimkiler arasında gidip geliyor. Ama ateşli konuşmamın genç John üzerinde herhangi bir etkisi olacağını düşündüysem yanılmışım. "Üzgünüm," dedi omuz silkerek, "inanmıyorum."

Gözlerimi kısarak parlayan yarıklar haline getiriyorum. "Umurumda değil çünkü sana bir şey satmıyorum."

"Her ne kadar aksini iddia etsen de Peter, Tink ve Kayıp Çocuklar'ın geri kalanını önemseydiğini biliyorum. Wendy bana küçük çocukların önüne geçerek onları nasıl koruduğunu ya da Croc'un öfkesini üzerine çekerek onun yerine sana yönelmesini sağladığını anlattı."

Croc'un dikkatini diğerlerinden çekmek için yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikri yok. Eğer bilseydi, beni gerçekte olduğum gibi görürdü. Hasarlı mal. İnsanlarla iletişim kurmaktan aciz ve onun saf hayranlığına layık olmayan kırık, zavallı bir kabuk. Ama bunu kaybetme düşüncesi -ne kadar hak edilmemiş olursa olsun- içimi titretiyor. Smee ve Starkey bana karşı her zaman bir kahramana tapma durumu yaşadılar ama biz ortak bir düşmana karşı kardeş olarak birlikte yetiştirildik. John'un sadakati aile duygusundan kaynaklanmıyordu. Bu tamamen başka bir şeydi -bu şeyin ne olduğunu anladığımı iddia etmiyorum- ve bu da onu daha önemli hissettiriyor. Daha *gerekli*.

Ancak eski alışkanlıklar zor ölür ve yalnız biri olarak ünümü her zaman pekiştiren kişi, John'un destekleyici saldırısı altında kan kaybettiği gerçeğine rağmen anında bir protesto öksürüyor. "Sırf küçük çocukların

bir pislik tarafından dövülmeyi hak etmem umursadığım anlamına gelmez. Sadece tam bir pislik olmadığım anlamına gelir."

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu işin peşini bırakmaya niyeti yok. Ses tonu sert ama bakışları şefkatle yumuşamış. "Buna inansam bile -ki inanmıyorum- Starkey ne olacak?"

Azı dişlerimi birbirine geçiriyorum, bu konuşmanın gittiği yoldan çekiniyorum. "Peki ya Starkey?"

"Onu önemsiyor musun?"

Bembeyaz saçlı küçük çocuğa karşı kayıtsızmış gibi davrandığım yüzlerce dikenli anı ciğerlerimi delip geçiyor, yeterince hava çekmemi imkânsız hale getiriyor ve patlıyorum. "Tabii ki ona değer veriyorum, *o benim kardeşim.*"

Göğüs kafesimi ezmekle tehdit eden çaresizliğin çelik bandına karşı savaşıırken göğsüm hızlı nefeslerle genişleyip daralıyor. Burada daha fazla oturmaya dayanamayarak kanepeden kalkıyor ve batmakta olan güneşin turuncu ışınlarının daha iyi bir yarının sahte vaatleriyle çatı katına nüfuz ettiği yere doğru yürüyorum. Önleyici bir tedbir olarak alnımı büyük pencerenin sıcak camına dayıyorum. Alçıpanı delmek için iki kez düşünmezdim, ama ben bile zaten kırılmış yumruklarımı çift camlı cama sokacak kadar aptal değilim.

John'un odadan geçtiğini duyuyorum ve bir küfür mırıldanıyorum. Adam lanet olası bir Labrador retriever, inatla her hareketimi takip ediyor. Çok sinir bozucu. Yaklaştığını hissettiğimde omurgamdan aşağı inen zil sesi de bundan kaynaklanıyor - farkındalık değil, hoşnutluk değil, *haklılık değil* - sıkıntı.

Aramızda bir santimden fazla mesafe kalmadan durdu. Nefesi boynumda dolaşıyor, vücudunun sıcaklığı gömleğimin ince pamuğundan yayılıyor. Arkamı kollamasına izin verdiğim gerçeği gözümünden kaçmıyor. İnsanların arkama geçmesine izin vermem. *Asla.* Bu bir pozisyon

Kırılgnalık, zayıflık; on yıldan uzun bir süredir kendimi kimseye karşı koymayı reddettiğim bir pozisyon.

Ama geri dönmeye de hazır değilim. Duvarlarımın arkasından ruhumun olması gereken kara boşluğu görebilecek güce sahip tek adamla yüzleşmeye. Karanlığım benim çarmıhım, başkasının değil. Özellikle de John gibi sadece aydınlıkta yaşamış birinin.

Elleri omuzlarımı sıkıyor, sonra yanlarımda asılı duran kollarımdan aşağı iniyor. Ama beklediğim gibi ellerini üst kısımlara kapatmak yerine benimkilerin altına kaydırıyor, ellerinin arkası avuçlarıma dayanıyor. Hiçbir şeyi daha fazla zorlamıyor, vermek istediğimden fazlasını almıyor. Sadece kendini bana sunuyor... ve bekliyor.

Ona uzun süre bekleyeceğini söylemek istiyorum çünkü onun rahatlığına, desteğine ya da titreyen ellerimde onun gücünü hissetmeye ihtiyacım yok. Ama ona bunu söylemiyorum. Ona hiçbir şey söylemiyorum çünkü şu anda aramızdaki bu ateşkese karşı koyamayacak kadar güçsüzüm. *Onunla savaşamayacak kadar güçsüzüm.*

Burnumdan yavaş bir nefes vererek parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıkıca kıvrıyorum, sanki beni bir umutsuzluk uçurumuna düşmekten alıkoyan tek şey oymuş gibi. John öne doğru eğiliyor ve aramızdaki son bir santimi de siliyor. Göğsünü kürek kemiklerime bastırdığı an, gerginlik kaslarımdan sülük gibi akıyor ve ben ona doğru neredeyse sarkıyorum. Ve aniden burada olduğu için çok minnettar oluyorum. Sadece bu an için değil, henüz açıklayamadığım sayısız sebepten dolayı. Ya da belki hiçbir zaman.

Burnunu boynuma dayıyor ve kulağıma kadar bir çizgi halinde iffetli öpücükler konduruyor, her yeni dokunuşta beni biraz daha silahsızlandırıyor. "Konuş benimle," diye ısrar ediyor sessizce. "Bugün onu gördüğünde ne oldu?"

"O...*siktir.*" Solunum yolumu kesmekle tehdit eden suçluluk duygusunu bastırmak için duraklıyorum. "Gerçekten kötü durumdaydı. Tanrım, yüzü sanki hız torbası olarak kullanılmış gibiydi. Ama beni gördüğünde ne yaptı biliyor musun?"

"Ne?"

"Gülümsedi amına koyayım. Tıpkı bebekken ben odaya girdiğimde yaptığı gibi. Sırtarak bana bakardı, sanki lanet olası ayı asmışım gibi." Mizahtan yoksun kısa bir kahkaha attım. "Eskiden o bakışı hak ederdim. Dünyaya karşı bizdik. Şimdi benden nefret ediyor. Gerçi onu suçlamıyorum; suçlamalı da. Daha iki yaşına bile gelmeden ona sırtımı döndüm."

"Anlamıyorum," diyor John. Çatık kaşlarının başımın yan tarafına dayandığını hissedebiliyorum. "Okula birlikte yerleştirildiyseniz, bebekken ona nasıl sırtınızı döndünüz?"

"Fark etmez," diye mırıldanıyorum. Starkey'nin her gün yediği dayakların ve tecavüzlerin sebebinin ben olduğumu anladığında gözlerinde beliren o lanetli ifade gözümün önüne geliyor. "Her şeyi berbat ettim. Bunu düzeltemem."

John ellerini çekip beni kendisine doğru çeviriyor. Gururumun son kırıntısıyla başımı dik tutmayı başarıyorum. Ama bu tutuş en iyi ihtimalle zayıf ve her an kopup beni kemiksiz bir yığın halinde yere yığılacakmış gibi hissettiriyor.

Avuçlarıyla yüzümü çerçeveleyerek, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerimin içine bakıyor ve sessizce sırlarımı talep ediyor. Sanki yüksek sesle istemiş gibi, kısık sesle itiraf ediyorum: "Sana söylersem, duydukların hoşuna gitmez. Kalmayacaksın."

John göz temasını kesmeden dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bu cinsel bir şey değil. Bu bir ifade. Derin bir "Dene beni" ile devam ediyor.

İşte o anda yapacağıma karar veriyorum. Günahlarımı bu mükemmel adamın ayaklarına sereceğim ve yargılaması için sırlarımı tek tek ortaya dökceğim. Öğrenecek mi? Dehşete mi kapılacak? Ya da daha kötüsü, bana acıyacak mı? Bu tepkilerin hepsi ve daha fazlası mümkün. Ama artık bu duvarları ayakta tutma düşüncesine dayanamıyorum. Hayatımda gardımı indirebileceğim kimse olmadı. Etrafımda kendim olabileceğim tek bir kişinin bile olmasının vereceği rahatlamayı hayal bile edemiyorum.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilebileceğim konusunda şüphelerim var. Ama o kişinin John olabileceğine dair en ufak bir şans bile varsa - biz bu davada çalışırken kısa bir süreliğine bile olsa - o zaman bu riski almaya hazırım. Ve eğer korktuğum şeyi yapar ve aramızdaki şeyleri yok ederse... o zaman bu sadece kaçınılmaz olanı hızlandırır ve John ve benim geçici bir ateşkes yapan bir örümcek ve bir sinekten başka bir şey olduğumuz bir dünya hakkında hayal kurmayı bırakabilirim.

Yirmi İkinci Bölüm

JOHN

James'in bana açılacağını umarak nefesimi tutuyorum. Bana güvenmesini ve içeri girmeme izin vermesini umuyorum. Mavi gözlerinde toplandığını görebildiğim ıstırabı gözlerini kırpıştırmadan önce zapt etmeye çalışırken adem elması boğazını birkaç kez dolaşıyor. Ve tam da duvarlarını sağlamlaştırıp beni başından savacağından korktuğum anda... savmıyor.

"Annemiz, Neverland'in en iyilerinden, mavili bir çocuk olan düzenli seks arkadaşlarından biriyle çok fazla eroin aldıktan sonra öldü," diye acı bir şekilde başlıyor. "Kızın ölümü onun için bir sorundu. Çözümü beni tehdit ederek susturmak ve bizi apartmanda çürüyen bir cesetle baş başa bırakmak oldu."

Ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Adam iki küçük çocuğu ölü anneleriyle birlikte terk etti. Bunu lanet olası bir *polis mi* yaptı?"

Bakışları sertleşti. "Bana yalancı mı diyorsun, sevgilim?"

"Hayır! Tanrım, bu sadece... Kahretsin, bu bizim yaptığımızın tam tersi. Bizim insanları böyle pisliklere karşı *korumamız* gerekiyor, pislik *olmamız* değil."

"Tecrübelerime göre, polisler iyi adam kılığına girmiş kötü adamlardan başka bir şey değil. Hepimiz aynıyız, hepimizin kendi gündemleri var. Ama en azından kötü adamlar kim olduğumuzu ve ne istediğimizi açıkça söylerler. Polisler üniformalarını ve rozetlerini altlarında yatan suçluları gizlemek için kullanırlar."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirirken sert bir nefes çekiyorum, sonra da yenilmiş bir halde yanlarıma bırakıyorum. "Kolluk kuvvetleriyle sorun yaşamana şaşmamalı. Ve şimdi NPD'nin tamamı Croc'un cebindeyken, güvensizliğine yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyor. Anlıyorum, gerçekten. Ama Hook, hepimiz yozlaşmış pislikler değiliz. Bazılarımız gerçekten bir fark yaratmak istiyor."

"Rozet taşıyan herkesin aslında yozlaşmış bir pislik olduğunu varsayma hakkımı saklı tutmakla birlikte," diyor ciddi bir inançla, "itiraf etmeliyim ki artık onlardan biri olduğunuza inanmıyorum."

Yüz hatlarımı belli etmiyorum ama içimden Panthers Super Bowl'u kazanmış gibi seviniyorum. Kendini kanun kaçağı ilan eden ve tüm dünyada LEO'lardan nefret eden Kaptan Hook'tan daha büyük bir övgü gelebileceğinden emin değilim. Boğazımı temizleyerek, sırtım güneşin ısıttığı cama dönük olacak şekilde onun yanında duruyorum, böylece muhteşem yüzüne minnettarlık öpücükleri kondurmak zorunda kalmayacağım.

Bebek adımları, John. Onu korkutma.

Odağımı önümüzde tutarak, hikâyesini kaldığı yerden devam ettiriyorum. "Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Dokuz. Starkey yirmi aylıktı. Bize her zamanki gibi bakabileceğimi düşünmüştüm - annemiz zaten günlük işlerde pek yardımcı olmuyordu - ama ben sadece bir çocuktum. Yiyecek, çocuk bezi ya da başka bir şey bittiğinde bunları nasıl bulacağımı hesaba katmamıştım. Köşedeki bakkaldan bir şeyler çalmayı denedim ama pek de sinsi değildim."

"İşte bu yüzden ikiniz de Kayıp Çocuklar Okulu'na gittiniz." Olumlu bir ses çıkarıyor ama detay vermiyor. "O zaman Starkey'i nasıl terk ettiğinizi düşündüğünüzü anlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla o sana kendi gölgen kadar bağlıydı. Sen ya da Smee. Onlar da birbirlerine bağlıydılar. Aslında kardeş olduğunuz gerçeğini bunca yıl Smee'den saklamasına şaşırdım."

"Starkey bilmiyordu," diyor, sesi çakıllı. "Onu bu şekilde terk ettim. Okula gittiğimizde kimsenin bilmesini istemedim."

O benim kardeşimdi. Artık ona bakmak zorunda kalmak istemiyordum. Bir kez olsun başkasının sorunu olmasını istedim. Hatırlamak için çok gençti, bu yüzden bir süre sonra daha iyisini bilmiyordu.

"Bunu ondan sonsuza dek saklamak niyetinde olduğumu hiç sanmıyorum. Sadece kısa bir süreliğine ara vermek istedim."

"Evet, anlıyorum. Küçük kardeşler çok can sıkıcı olabiliyor." Michael benden sadece üç yaş küçük ama bazen çok daha fazlaymış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Beni yalnız bırakıp gitmesini dilediğim çok gün oldu. Ve on yaşından önce hiç onun tek yetkili bakıcısı olma pozisyonunda olmamıştım. Bu yüzden dokuz yaşındaki James'in küçük kardeşinden bir süreliğine uzaklaşmak istemesini kesinlikle yadırgayamam. "Sır saklamaya karar vermene ne sebep oldu?"

"Croc." Bu ismi hak ettiği tüm kinle söylüyor, ses tonundaki düşüş enseme tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Onun bir manipülatör olduğunu anlamam uzun sürmedi. Diğerleriyle olan herhangi bir bağlantısı ona koz veriyordu. Beni kontrol etmek için onları kullanacaktı. Ve eğer Starkey'nin kardeşim olduğunu öğrenirse, bu onun için en kötüsü olurdu."

"Vay canına," diyorum, zihnimdeki farkındalıklar kasırgasını ifade edemeyerek.

Hook'un herkesin inanmasını istediği kadar kalpsiz olmadığından hep şüphelenmişimdir. İsteksiz de olsa, birlikte büyüdüğü çocuklara içten içe değer verdiğinden. Şimdi bunu doğruladı. Uyuşturucu bağımlısı insanlar manipülasyon konusunda harikadırlar; sevdiklerini ve hatta yabancıları bir sonraki dozlarını almalarına yardımcı olmaları için bu şekilde kandırırlar. Önem verdiğiniz şeyleri alırlar - ister diğer insanlar olsun isterse en sevdiğiniz ikram gibi basit bir şey - ve size karşı kullanırlar.

Hook'un bu dünyadaki zorlu başlangıcı, bu özelliği nasıl tanıyacağını ve ona karşı nasıl savaşacağını bildiği anlamına geliyordu. Ve bu bilgiyi, kayıtsızlık göstererek ve herkesi kol mesafesinde tutarak diğerlerini korumak için elinden geleni yapmak için kullandı. Böylesine genç bir ruh için taşınması ne kadar ağır bir yük.

Söylediklerini tekrar düşünürken, aklım bir ayrıntıya takılıyor. "Starkey'nin kardeşin olduğunu bilmediğini söylemiştin. Sonunda ona ne zaman söyledin?"

"Ben yapmadım." Sanki kendini dik tutmak için kullandığı güç tükenmiş gibi, James yere oturana kadar aşağı kayıyor, ön kolları bükülmüş dizlerinin üzerinde duruyor. Onu takip ediyorum. "Ben onunla konuşurken gardiyanlardan biri Starkey'e bir not verdi. Çılgına döndü."

"Siktiğimin Croc'u," diye homurdandım. "Sana tuzak kurdu."

Omuz silkiyor. "Önemli değil. Yıllar önce doğru olanı yapıp çocuğa karşı dürüst olsaydım, elinde oynayacak bir kartı olmazdı."

"Neden yapmadın?"

"Gençken ağzından kaçırmasından korkardım. Sır saklamak konusunda her zaman bok gibiydi," diyor James hafif bir sırıtışla. Bu gülümseme sadece bir saniye sürüyor, sonra yüzündeki eğlence kayboluyor. "Ama büyüdüğünde ve okuldan ayrıldığında ona gerçeği söylemeliydim. Ya da en azından onu ve Smee'yi Peter ve diğerleriyle birlikte göndermeliydim. Ama yapmadım. Çünkü kardeş olduğumuzu bilmese de, Starkey'nin bir Korsan olarak ayak altında olması onu tamamen kaybetmekten daha iyiydi. Sanırım bu kaçınılmazdı. Artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

James başını geriye atıp duvara vuruyor, gözleri güneş ufka yaklaştıkça turuncu ışınların tavana süzüldüğü yere dikiliyor. Yanındaki yerimden, gözlerindeki suyun parıldadığını ve boğazının her şeyin dökülmesini engellemek için çalıştığını görebiliyorum. Acı çekiyor ve onu rahatlatmama ne kadar izin vereceğini bilmiyorum. Çok hızlı hareket edersem ya da çok fazla şey sunarsam, kendini kapatma ve beni dışlama riskiyle karşı karşıya kalabilirim. Bu yüzden sözlerimle elimden geleni yapıyorum ve yapmak için can attığım gibi onu kollarımla sarmaktan kaçınıyorum.

"O şokta. Kafasını toparlamak için biraz zaman bulduktan sonra iyi olacaktır."

"Anlamıyorsun," diyor, sesi duygu yüklü. "Doğduğu andan itibaren tek istediğim *onu korumaktı*. Okuldayken, ben... ben-şeyler yaptım-" James bir hıçkırığın başlangıcını andıran bir sesle boğuluyor ve tekrar denemeden önce kafasını bir, iki kez duvara vururken bunu sinirli bir hırıltıya dönüştürüyor. "Onun güvende olduğundan emin olmak için yapmam gerekeni yaptım, bunların hiçbirini *asla* yaşamak zorunda kalmayacağından emin olmak için. Daha büyük ve daha güçlüydüm. Üstesinden gelebilirdim. Ama Starkey ve diğerleri çok yumuşak, çok masumdular. Ve Peter'a ihtiyaçları vardı, bu yüzden..." Kalın kalın yutkunuyor ve gözünün kenarından koca bir damla yaş şakağından aşağı akıyor. "Ben olmalıydım."

Tanrım, beni öldürüyor. Yıllar önce James ve Croc arasında olanlarla ilgili şüphelerim yine su yüzüne çıkıyor. Kendi zihnimde kelimelere dökmeye cesaret edemediğim şeyler, onun bunları yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğinden daha fazla. Bunları bilmek midemi bulandırmaya ve kalbimi kırmaya yetiyor. Bir de öfke var. Bu mükemmel ama kırık adama dönüşen o kırık çocuk adına Croc'un hayatını söndürmek amacıyla ellerime alana kadar bu dünyayı alt üst etmek istiyorum.

Keşke ona adıyla seslenebilseydim, ama hâlâ anlamadığım nedenlerden ötürü, bu onu kaçırması garanti olan tek şey, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyle yetiniyorum. "Kaptan..."

"Sakın bana acıma sevgilim," diye ısıırıyor, gözlerini kapatıp ellerini yumruk yapıyor. "Sakın buna cüret etme."

"Sana acımıyorum," diyorum dürüstçe. "Sana *hayranlık duyuyorum*." Gözlerini açıyor ve dönüp bana bakıyor, kaşlarını birbirine düğümleyen sorular. Açık yüreklilikle cevapladığım sorular. "Bunu söylediğimde bana inanmayacağını biliyorum ama sen tanıdığım en cesur ve en özverili adamsın. Seninle tanıştığım ilk gece, sende özel bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ne olduğunu bilmiyordum ama bilmeme de gerek yoktu. İnsanlar senin hakkında ne söylerse söylesin -sen kendin hakkında ne söylersen söyle-

gerçekte kim olduğunu. Bunları duymak sadece haklı olduğumu kanıtlıyor ve hala da öyleyim. Sen tam olarak düşündüğüm adamsın. Ve bu adam *inanılmaz*." Cevap verdiğinde, sesindeki sessiz teslimiyet, şiddetli bir öfkeyle parladığı zamandan yüz kat daha kötü. "İşte burada Yanlış. Bu adam kardeşini hayal kırıklığına uğrattı. Her dövüldüğünde ya da..."

James gözlerini sıkarak kapatıyor, kalın kirpiklerinin arasından daha fazla gözyaşını iterek kesilmiş sakalına doğru akıtıyor. Kendimi ondan daha fazla ayrı tutamıyorum. Uzanıp yanaklarını avuçluyorum ve başparmağımla nemi fırçalayarak uzaklaştırıyorum, ancak yerini taze akıntılara bırakmasını izliyorum. Eğilerek alnımı onunkine yaslıyorum ve tüm gücümün temas ettiğimiz her noktadan, birbirine karışan nefeslerimizden ona geçmesini istiyorum. Acısını hafifletmeye yardımcı olacak her şeyi.

Titreyerek nefes veriyor, sonra burnunu çekiyor. "Onu görmeliydin John," diye fısıldıyor gözlerimin içine dayanamadığım bir çaresizlikle bakarken. "Starkey bir zamanlar olduğu çocuğun sadece bir kabuğu. Işığı... gitti. Bir daha asla odaya girdiğimde bana sıırtmayacak. Bunu ben yaptım, bu benim suçum ve ben sadece-"

Sonra baraj yıkıldı ve sevdiğim adam da yıkıldı.

Kulağına teselli sözcükleri mırıldanmıyorum. Bebeğini sakinleştiren bir anne gibi onu sessizce susturmuyorum. Sadece onu kendime çekip sarılıyorum ve kırılmasına izin veriyorum çünkü bunu hak ediyor. Daha önce hiç böyle bir lüksü olmamıştı. Her zaman güçlü olmak ve değer verdiği kişiler için en iyisini yapmak zorundaydı.

Herkes onu huysuz bir pislik, geçici ailelerinin bir parçası olmak istemeyen bir yabancı olarak görüyordu. Hatta birkaç ay önce, kız kardeşimin Peter'la nişanlandığı gece bile her türlü bağa karşı direndiğine şahit oldum. Yirmi yıldan fazla bir süredir, insanları *korumak* için onları kendinden uzaklaştırdı. Yıllar boyunca, başka kimse yaşamak zorunda kalmasın diye tarifsiz dehşetlere katlandı. Ve tüm bunları soğukkanlı ve sakin bir tavır sergileyerek yaptı, büyük baskı altında asla çatlamadı.

Sonunda sakinleşmeye başlar. Nefesleri göğsünde düğümlenmeyi bıraktı ve gözyaşları sürekli akmak yerine iki dakikada bir birkaç damla olacak şekilde yavaşladı. Boynumun yüzünü sıkıştırdığı tarafına bir öpücük konduruyor, sonra başını kucağıma koyup yere uzanana kadar kendini aşağıya bırakıyor. İç çekiyor. Rahatlamış gibi değil, dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibi.

Onu sevgiye boğmak için elime geçen nadir fırsatlardan yararlanarak bir elimi koluna koyuyorum ve başparmağımla teninde tembel daireler çizerken diğer elimle gür saçlarını tekrar tekrar karıştırıyorum. Aklından ne geçtiğini bilmiyorum ama aniden gerildiğini hissettiğimde iyi bir tahminim var.

"John-"

"Dur," dedim ona. "Bunun tek kelimesini bile kimseye söylemeyeceğim. Sana asla böyle ihanet etmem. Bana tamamen güvenmenin uzun zaman alacağını biliyorum, ama sadece dene, tamam mı?"

Anında kucağımda rahatlıyor ve ben onu okşamaya ve yatıştırmaya devam ediyorum, ellerimin altındaki hissi beni de yatıştırıyor. Onunla bu şekilde, cinsel kimyamızla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde samimi olma şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Gerçekçi biri olduğum için, bunun bir daha asla gerçekleşmeme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum, bu yüzden o duvarları aşmama izin verdiği her saniyeye değer veriyorum, çünkü eninde sonunda onları tekrar örmeye başlayacak. Koymak zorunda. Bu şekilde hayatta kalıyor.

"Johnathan," diye fısıldıyor yorgunluk ve uykunun sınırlarında sürüklenen birinin derin ve eşit nefesleri arasında.

"Evet," diyorum usulca, gerçekten uyanıp uyanmadığından emin değilim. "Sana güveniyorum."

Bu üç basit kelime benim felaketim oldu ve şimdi gözlerimden taşan duyguları geri kırıma sırası bende. Bu adam için çok ileri gittim. Kendini kötü adam sanan ama aslında kahraman olan adam. Güzel, kırık, hırpalanmış bir kahraman. Başka kimse gerçeği öğrenmese bile *ben*

öğreneceğim. Ve ben

Burada ona tapınmak için, dizlerimin üzerinde ve ayaklarının dibinde, bedenimi, kalbimi ve ruhumu sunuyorum.

O benim kaptanım. Ve bana sahip olduğu sürece, ben de *onunum*.

Yirmi Üçüncü Bölüm

KANCA

Genellikle GSXR-1000 motorumun titreşimlerini altımda hissetmek beni birkaç dakika içinde zen havasına sokmaya yeter. Ama bu gece, Buttfuck Nowhere'deki Lost Boys Lair'e gitmek için harcadığımız yirmi dakika bile sinirlerimin yıpranmasını engellemeye yetmedi.

John planın üzerinden en az yarım düzine kez geçti ve işe yarayacağına dair bana en az iki kez güvence verdi. Ve bunu her yaptığında, saçmalıyormuş gibi davrandım. Bir sürü sıkılmış evet-biliyorum bakışı ve ardından göz kamaştırıcı kapa çeneni bakışları vardı.

Sinir bozucu bir şekilde, ruh halimi benden bile daha iyi anlıyor. Çünkü her zamanki her şeyi kontrol eden tavrıma rağmen, ekibimle Jolly Roger'dan ayrılır ayrılmaz (John, Starkey'nin beyaz ve mavi Yamaha'sını ödünç aldı ve adam Yamaha'nın üzerinde olması gerektiğinden daha seksi), bu planda yanlış gidebilecek her şey içimden geçti. Her keşke beynimin ön tarafına o kadar sert çarptı ki, karartılmış kaskım onları bana işkence etmeye devam edecekleri yerde kilitli tutmasaydı, kafatasımdan fırlayıp kaldırıma düşeceklerdi.

Bu gece, bir hilenin içinde, başka bir hilenin içinde bir hile yapmaya çalışıyoruz. Planımız, Rus bebeğinin canlanması.

Bir: Korsanlar, Peter Pan'ın meşhur Cuma Şenliği partilerinden birine katılıyormuş gibi yapıyorlar.

Peri Tozu'nun dağıtımını kendi bölgesine genişletmek için bir anlaşma yapmak üzere Atlanta'nın önde gelen bir uyuşturucu kralıyla buluşmak için burada olduğumuz gerçeğini gizlemek için.

İki: John, Smee ve ben uyuşturucu kralıyla yapılan anlaşmanın tamamen düzmece olmadığını, federallerin adamlarıyla bir tür anlaşma yaptığını, böylece Croc'un taleplerini yerine getirdiğimi düşünmesi için bu sahte anlaşmayı yasalmış gibi göstererek iyi bir iş çıkardığını ve aslında onun tozunu zaten olduğundan daha fazla etrafa yaymadığımı iddia ediyoruz.

Ve üç: John ve ben sadece iş arkadaşımız gibi davranıyoruz ve diğer sayısız iğrenç şeyin yanı sıra her fırsatta sikimi onun ağzına sokmuyormuşum gibi davranıyoruz.

Evet, geçen hafta onun kollarında küçük bir orospu gibi yıkılmamışım gibi davranıyorum, çünkü çoğunu dünyada başka kimsenin bilmediği tüm sırlarımı anlattım. Bazılarından ayrıntılı olarak bahsetmemiş olsa bile, mezara götürmeye niyetlendiğim şeyler hakkında iyi bir fikir edinmemiş olmasına imkan yok. Pişman olduğum söylenemez - John ne zaman zorlayacağını ve ne zaman geri çekileceğini iyi biliyor - ama ben de bu durumdan pek hoşnut değilim.

Sanırım iç içe geçmiş *dört* numara oldu. Sana söylemiştim. Siktiğimin Rus bebeği. Ve bunu, herhangi bir parçası ya da her parçası yüzüme patlamadan başarmak için tüm öz kontrolüm ve disiplinim gerekecek. Ekibim ve ben Pan'ın ikinci bir dükkan olarak kullandığı devasa ek binada misafirlerimizin gelmesini beklerken bu gerçeği görmezden gelmeye çalışıyorum.

İn, birkaç düzine dönümlük bir arazi üzerine kurulu üç katlı eski bir çiftlik evi ve Pan'ın özel arabaları yeniden inşa ettiği arka tarafta bir ek bina. Burayı yıllar önce satın almış ve kendisi, Tink ve onu takip eden çocuklar için bir yuva haline getirmiş: Lightly, Nibs, Curly, Tootles ve Twins.

Yan not: Biz daha çocukken Wendy bu altılıya -sadece onları isteyenlere- gerçek isimlerini vermişti. O zamandan beri

sırasıyla Silas, Nick, Carlos, Thomas ve Tobias ve Tyler. Ama yıllarca Croc'un tembellikten onlara taktığı aptal isimleri kullandıktan sonra, genellikle bunları kullanıyorum. Ayrıca, bazılarını kızdırdığını biliyorum, bu da beni eğlendiriyor çünkü ben böyle bir hıyarım.

Her Cuma gecesi olduğu gibi, Kayıp Çocuklar İni, bahar tatilindeki seks düşkünü üniversite öğrencileri gibi parti yapan Neverland'lilerle dolup taşıyor. Bu partiler Pan'ın "çok çalış, daha çok oyna" zihniyetini uygulama yollarından biridir. Otuzuna yaklaşıyor ama hâlâ çoğu zaman on üç yaşındaymış gibi davranıyor. Korsanlar bu boktan kasabada yapacak daha iyi bir şey bulamadıkları için katılıyorlar ve bu onlar için stres atmanın iyi bir yolu. İçki, kadınlar ve balta fırlatma yarışmaları arasında, uzun bir hafta boyunca suç dünyasında çalıştıktan sonra gerginliklerini alıyor. En azından benim ekibim için öyle. Ben kenarda kalıp gözlem yapıyorum. Kaptan Hook *eğlenmez*.

"Cookson, saat kaç?" Yarısi sökülmüş 71 model bir Dodge Dart'ın kaputuna yaslandığım yerden söylüyorum. Şu anda saat takan tek kişi o ve hepimiz telefonlarımızı motosikletlerimizde bıraktığımız için - yasadışı işler yaparken yaygın bir uygulama, böylece kimse kayıt yapamaz veya fotoğraf çekemez - burada ne kadar zamandır beklediğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

"On buçuk, Kaptan."

John'a ters ters baktım. "Adamın geç kaldı, JD."

Trey Tannen'ın JD'nin Çöpçüler'deki günlerinden eski bir bağlantısı olduğu, dolayısıyla bu anlaşmayı JD'nin ayarladığı söyleniyor. Bu iki açıdan doğru çünkü Trey'in Scavengers dağılmadan önce bağlantıları vardı ve John'un ekibinin doğru ipleri çekmesiyle bu işe dahil edildi.

John ses tonunda en ufak bir endişe belirtisi olmadan, "O önemli bir adam, Kaptan," diyor. "Onun gibi adamlar her zaman modaya uygun şekilde geç gelirler."

"*Kim* olduğu umurumda bile değil. Lanet olası vaktimi boşa harcıyor," diye hırlıyorum.

Adamların geri kalanı havadaki gerilimden ve önlerinde beliren büyük kötü bilinmezlikle damarlarında dolaşan adrenalinden rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Bu öyle kolay bir iş olmayacak. Barışçıl ve her iki taraf için de faydalı bir anlaşma yapma niyetiyle tarafsız bir zeminde buluşuyor olmamız, işlerin ters gitmeyeceği anlamına gelmiyor. Ve kibirli, tetikçi haydutlarla uğraştığınızda, genellikle öyle olur. Şu anda ekibimin kafasından geçenler bunlar. Bana gelince, bu Tannen denen herifin federallere verdiği sözü tutmamasını ve ya bu "anlaşmadan" dönerek ya da doğrudan Croc'a giderek daha iyi bir anlaşma yapmaya çalışarak bana ihanet etmemesini umuyorum. O zaman hepimiz boku yeriz.

Her şeyi iptal ettiğimize ya da daha kötüsü JD'nin bize tuzak kurmuş olabileceğine dair blöf yapmama gerek kalmadan, metal garaj kapısı Pan'ı ve altı kötü görünümlü orospu çocuğunu ortaya çıkarmak için kaldırıldı. Tannen, ne kadar değerli olduğunu tahmin edemeyeceğim kömür rengi bir takım elbise giyen belalı bir Siyah adam, odanın ortasına adım atıyor.

Pan, diğer tarafta onunla birlikte hepimizi kapatmadan önce bana alışılmadık bir şekilde kasvetli bir uyarı bakışı atıyor. Ne kadar istesem de, yan gözle baktığı için onu suçlayamam. O ve Wendy sahildeki kendi evlerine taşınmış olabilirler ama burada iş yaparak ateş hattına yerleştirdiğimiz hâlâ onun ailesiydi. Yine de elimizdeki en iyi seçeneğin bu olduğunu biliyordu. Bir toplantı ne kadar halka açık olursa, herkesin soğukkanlılığını koruma şansı o kadar artar ve bu taşra partisi tarafsız bölge gibi görünse de, Korsanlar buranın Tannen'dan çok bizim bölgemiz olduğunu biliyor, bu da Croc bunu duyduğunda ona iyi görünmemizi sağlayacak. İşte buradayız.

Karşımdaki uşaklar patronlarının arkasında sıralanıyor ve beni iki yandan kuşatan adamlarla eşleşiyorlar. Bu toplantıyı düzenleyen kişi olarak otorite konumumu pekiştirmek için kıpırdamıyorum ama John iki ekip arasındaki irtibatı sağlayan kişi olarak kendisinden beklendiği gibi adamın elini sıkmak için öne geçiyor. "Tannen, seni görmek güzel. Geldiğin için teşekkürler."

"Uzun zaman oldu McRae," diyor Tannen ihtiyatla. "Karanlıkta kaldığını sanıyordum. Ya da öldüğünü."

"Hayır." John'un ağzı seksi bir sırıtışla kıvrılıyor ve göz kırpmıyor. "Beni öldürmenin o kadar kolay olmadığını sen de herkes kadar iyi biliyorsun." Gömleğinin eteklerini kaldırarak, kaburgalarının sol tarafının altında yılanmış, beyaz bir bıçak izine benzeyen şeyi gösteriyor. John'u benden başka gömleksiz gören tek Korsan'ın Smee olması iyi bir şey çünkü *bu* birkaç saatten daha eski değildi. Vücudunu süsleyen sanat eserleri gibi tamamen sahte olduğundan bahsetmiyorum bile.

Tannen "yara izine" kıkırdarak bakar. "Evet, hatırlıyorum." Sonra diğer adamlarına şöyle açıklıyor: "JD, bir barda kız kardeşime vurmaya çalışan bir pislige müdahale etti. Başına bela oldu ve bu süreçte saygımı ve minnettarlığımı kazandı."

Gerginliğin azaldığı hissedilir. Mekandaki her erkek, aralarında bir geçmiş ve güven olduğunu bilerek biraz daha rahatlıyor. G-men açısından akıllıca bir hamle ve Tannen performansı ile şimdiden bir Oscar'ı hak ediyor. Belki de her şeye rağmen bu iş yürüyecek.

Sonunda benim sıram geldi. Ben Tannen'la ortada buluşurken John bana saygı göstererek geri çekiliyor. "Adım Hook," diyorum, elimi uzatmamayı tercih ederek. Hoşluklar benim tarzım değil ve eğer bu buluşma gerçekse, iyi bir izlenim bırakmak zorunda olan ben değilim. *Ona bir* parça aksiyon teklif ederek bir iyilik yapıyorum, tersini değil. "Bunu kısa ve tatlı tutacağım, böylece hepimiz gecemize devam edebiliriz. Büyük, yeni bir şey yapıyoruz. Ve eğer ilgileniyorsanız, sanırım her iki taraf için de faydalı bir anlaşma yapabiliriz."

Tannen bir yılan oyuncacısının gülümsemesiyle, "Sadede gelen erkekleri severim, Hook," diyor. "Anlat bakalım."

"Fred Croc adında bir adam için çalışıyorum; belki duymuşsunuzdur."

Parmaklarının tersiyle çenesini ovuşturarak başını sallıyor. "Evet, adını duymuştum. Son zamanlarda büyük liglere girmeye çalışan küçük bir zamanlayıcı."

Birkaç yıl, tıpkı ilk başladığımda yaptığım gibi. Böyle bir adama saygı duyuyorum."

Bunun senaryonun bir parçası olduğunu biliyorum ama birinin Croc'a saygı duyabileceğini söylemesi bile kanımı kaynatıyor. Gerçek tepkimi gizleyerek sırtıyorum. "Hepimiz öyle değil miyiz? Ve büyük liglerden Dünya Serisi'ne geçmek üzere. Yeni bir uyuşturucusu var, Fairy Dust. MDMA gibi, sadece daha güçlü ve vücut parıltısı gibi görünüyor. Deriden emiliyor, saniyeler içinde kan dolaşımına karışarak kulüp çocuklarının ve çılgınların çıldırmasına neden oluyor. Ayrıca, küçük bir sim torbası bir sürü haptan daha az dikkat çekicidir. Yerel sahnede çok başarılıyız ama büyümek istiyoruz."

"Vücut parıltısı." Trey şüpheli bir kaş kaldırıyor. "İyi bir şey mi?"

Ona nadir bulunan ve tamamen zorlanmış *normal bir insan olduğumu* söyledim.

Gülümsüyor. "En iyisi."

"Şartlar nedir?"

"Yüzde 30'la başlamanız için size bin kilo vereceğiz."

Tannen irkilmiyor bile. "Hayatta olmaz dostum. Zamanımı harcamaya değmez.

%45'ten iki tane istiyorum."

"Eminim biliyorsundur ama bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun. Küçükten başlayacağız ve ne kadar iyi taşıdığınızı göreceğiz. Her şey yolunda giderse, daha büyük bir sevkiyat ve pastadan daha büyük bir pay için yeniden pazarlık yapabiliriz."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokan Tannen, teklifimi düşünüyormuş gibi yaparak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Test edebileceğim bir ürününüz var mı?"

Parmaklarımı şıklatıyorum ve John elinde küçük bir poşetle öne çıkıyor. Daha açamadan Trey onu durdurdu, planlandığı gibi.

"Burada olmaz," diyor sertçe. "Alınma ama ben lanet bir kobay değilim. Evde bunu benim için deneyebilecek kızlarım var. Harika bir fırsat olsun ya da olmasın, bölgemde bir sürü ölü ya da hastanelik kulüpçü varken federalleri kapıma getirme riskini göze alamam. Kızların senin ışıltında eğlendiklerini varsayarsak, anlaştık."

Trey senaryoyu uyguluyor ama ilaç yüzünden hastanelik *olan* kızları hatırlayınca azı dişlerimi toz haline getiriyorum. O kızlardan kaçına bizzat sattım, küçük bir poşet dolusu yanardöner parıltıyı ellerine tutuşturdum ve sonra onları koma dolu kaderlerine gönderdim? Kardeşimi tehlikeden kurtarmak için Croc'un malını satmamın bir önemi yok. *Ben* bile günahların iyi niyetle yok edilemeyeceğini biliyorum ve öyle ya da böyle, Şeytan'a her zaman hakkı ödenir.

Bazen, gecenin sessizliğinde, Toz'un dengesiz olduğunu bilseydim farklı bir şey yapar mıydım diye merak ediyorum. Yine de bir kişinin acısını bağışlamak için sayısız kişinin hayatını riske atar mıydım? Karanlık anlarımda, cevabımı beğenmiyorum.

Sessizliğimi fark eden John beni korumak için yumuşak bir adım attı. "Eminim Kaptanımın neden bununla gitmene izin vermekte tereddüt ettiğini anlayabiliyorsundur, Tannen. Sana kefil oldum. Eğer dışarı çıkıp bu boku tersine çevirirsen, tüm operasyonumuz tehlikeye girer ve olan bana olur. O zaman kız kardeşine, onun için bıçağın önüne atlayan adamın neden bir metre altında olduğunu açıklamak zorunda kalırsın. Beni anlıyor musun?"

Trey gösterişli yüzüklerle süslü büyük bir elini kalbinin üzerine koyar. "JD, eski bir dosta asla böyle ihanet etmem. Potansiyel iş ortaklarını düşman edinmek gibi bir alışkanlığım da yok, özellikle de Fred Croc gibilerini. Sana söz veriyorum."

John bana baktı ve ben de ona hafifçe başımı salladım. "Devam et" ve belki de "kıcıımı kurtardığın için teşekkürler" der gibi. Ama tam John onu teslim etmek üzereyken, bir şey ek binanın metal çerçevesinin yan tarafına çarpıyor -BOOM! - ve kıyamet kopuyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

KANCA

İKİ EKİP DE SİLAHLARINI ÇEKTİ. Tannen'ın adamlarından biri onun önüne geçip silahını doğrudan kafama doğrultuyor, aynı anda John da aynısını yapıyor, iri gövdesiyle beni koruyor ve hayduda ateş ediyor. Odada ateş gücü olmayan tek salak bendim. Çatı katında bir Desert Eagle'ım var ama neredeyse hiç taşımıyorum. Davranışlarıma bakılırsa buna hiç ihtiyacım yok. Şimdi Quentin Tarantino filmlerinden fırlamış bir şeyin içindeyiz, birden keşke bavulumu hazırlasaydım diyorum.

Durum kızıştıkça keskin suçlamalar sözlü mermiler gibi uçuşuyor, iki taraf da ilk geri adım atan olmak istemiyor. Şu anki tehlike çok gerçek. Trey ve adamları arkamda duran azılı suçlular gibi ve hiçbiri gerekirse yakın mesafeden çatışmaya girmekte tereddüt etmeyecektir. John'a doğrultulan silah midemi bulandırıyor ve kalbim kaçmaya çalışan dengesiz bir hayvan gibi göğüs kafesime çarpıyor. Onu itip yolumdan çekmek istiyorum ama yapamıyorum. Onu başka bir şekilde güvene almalıyım.

Odayı tiz bir ıslıkla inleterek avazım çıktığı kadar bağıryorum. "Herkes sakın olsun!"

Tannen omzunun üzerinden adamlarına silahlarını indirmemeleri ama tutmaları için bir emir vererek beni takip ediyor. Havadaki gerginlik kiriş gibi sıkı ve o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum, ter ve çok fazla

testosteron. Şimdi ortalık sessizleştiğine göre, birkaç sarhoşun boğuk kahkaha seslerini duyabiliyoruz, ardından Peter eve geri dönmezlerse onları dövmekle tehdit ediyor.

Smee konuşur. "İşte, gördün mü? Sadece bazı pislikler olmamaları gereken yerlerde dolaşıyorlar. Kimse seni pusuya düşürmeye gelmiyor, Tannen. Şimdi hepimiz elimizdekileri bırakıp uslu duralım."

"Hadi ama Trey," diye ekler John. "Beni bilirsin. Bu temiz bir buluşma ve selamlaşma. Adamlarına geri çekilmelerini söyle, biz de aynısını yapalım."

Tannen bir elini kaldırarak ekibine işaret verdi ve saniyeler içinde dükkândaki herkes silahlarını kılıflarına ya da bellerine soktu. Tuttuğum nefesi ihtiyatlı bir şekilde bırakarak John'un omzuna dokundum. Hemen kıpırdamayınca, hırçın bir sesle "JD" dedim. Sonunda tekrar yanıma geldi ama çenesindeki kasların zıplamasından beni tekrar savunmasız bıraktığı için mutlu olmadığını anlıyorum.

Korumacılığının karnımda yarattığı hafif hissi görmezden gelerek, elimi toz torbasına uzatıyorum, sonra onu Tannen'a veriyorum, o da bana memnun bir baş selamı veriyor.

"O zaman bunu tamamlanmış bir anlaşma olarak kabul edeceğiz," diyor. "Hazır olduğunuzda bana haber verin, takası ayarlayalım."

"Croc'u iyi haberlerden haberdar edeceğim. Eğer siz ve adamlarınız buralarda takılmak isterseniz, partide eğlenecek çok şey var."

"Teşekkürler, ama biz almayalım. Almaya geldiğimiz şeyi aldık. İrtibatta olacağım, Hook."

Başımı salladım. "Dört gözle bekliyorum."

Tannen'ın ekibi gider gitmez ve ben de geceden kalanlarla kutlama yapmak için kendiminkinden izin alır almaz, garajın uzak tarafına geçip çalışma tezgahının önündeki metal katlanır sandalyeye çöküyorum. Ellerimi yüzümden aşağı ovuşturarak, duvarlarımı indirip havayı ciğerlerimin derinliklerine çekmeye konsantre olmak için kendime kısa bir an tanıyorum. Lanet olsun, bu çok yakındı. O haydutlar ateş açabilirdi ve ekibim

Şimdiye kadar beton zemindeki lekelerden başka bir şey değildi. *John...*
Siktir!

Yan hizmet kapısının açılma sesiyle omurgam sanki sırtıma metal bir çubuk sokulmuş gibi dikleşiyor ve dokuz yaşımdan beri mükemmelleştirdiğim ilgisizlik maskesi yerine oturuyor.

"Sadece benim," diyor John, kapıyı arkasından kapatırken.

Ayağa kalkıyorum ve tek kaşımı saç çizgime doğru kaldırıyorum.
"Kendini nitelemenin en yanlış yolu bu olsa gerek sevgilim."

Bana doğru adım atarken dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor. "Öyle mi? Bunu bir iltifat olarak kabul edebilir miyim?"

"Hayır, ama sana ne alabileceğini söyleyeceğim," diyorum, onu daha yakına çekmek için gömleğinin önünü yumrukluyorum, iyi olduğuna, iyi olduğuna, lanet olası iyi olduğuna dair kendime güvence vermek için vücudunu hissetmeye ihtiyacım var. "Benim di-"

Kapının tekrar açılma sesi aramızda bir şimşek çakması gibi oluyor ve Peter ile Wendy dükkana girmeden hemen önce birbirimizden ayrılıyoruz.

"Aman Tanrım, John!"

Wendy bir bulanıklık içinde açık alana koşar ve kendini ağabeyinin kollarına atar. Smee'nin bu haftaki görevi Peter'a durum hakkında bilgi vermektir, buna John'un çok gizli bir görev için izini kaybettirdiği ve neredeyse arka bahçelerinde, bendenizle birlikte çalıştığı gerçeği de dahildi. Sadece bu bile Wendy Darling'i çılgına çevirmeye yetmişti.

"Hey, kardeşim, sakın ol yoksa yeni havalı dövmelerimi sileceksin. Sokakta itibarım için onlara ihtiyacım var, biliyorsun," diyor ve kıkırdayarak kadının boğazını sıkarak elini nazikçe kırıyor.

Pan onun yanına yanaşarak ve parmaklarını onunkilerle birleştiriyor.
"Dövmelerin sana kazandırdığı sokak itibarının Kaptan Tarçınlı Rulo'nun etrafında takılmakla yok olduğuna eminim."

"Oh, güzel," diye cevap veriyorum dalgınca. "Sonunda tanıştığımız günden beri senin için beslediğim ölüm arzusuna sahipsin. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Wendy nişanlısının göğsüne şakacı bir şekilde vurur. "Peter, kendine gel ve Kanca'dan özür dile."

"Haklısın Wen, kesinlikle özür dilemeliyim." Bana sırtıırken, mavi gözlerindeki aptal pırıltıdan ağzından çıkacakların hoşuma gitmeyeceğini anlıyorum. "Hook, senin büyük ve kötü şöhretinin tarçınlı çörek gibi olman yüzünden yerle bir olmasına üzıldüm."

Birkaç hafta önce, muhtemelen mavi bir çizgiye küfreder ve Pan'ın boğazına doğru hamle yapar, yüzündeki sırtışı fiziksel olarak silme arzusuna yenik düşerdim. Ama adrenalin düşüşünden dolayı enerjim mi yok yoksa dişlerini dökerek Wendy'yi travmatize etmek mi istemiyorum, tek yaptığım kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak ve alışık olduğum sıkılmış bakışlarımı atmak.

"Senden gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun?"

Göz kırıyor. "O zaman tam tersi bir gün olmalı, çünkü hepimiz beni gizliden gizliye sevdiğini biliyoruz."

İç çekiyorum. "Tanrım, çok yorucusun."

Pan her zaman mide bulandırıcı derecede neşeliydi, hatta kötü niyetli vasilerin yönetimi altında çocukken bile. Bu lüksü için ona çok kızardım. Benim asla karşılayamayacağım bir lükstü.

Öte yandan, Croc benim yerime onu hedef almış olsaydı bile Pan'ın yine de o acayip mutlu halini sürdürmeyeceğinden emin değilim. Peter'ın "sürekli pozitif" geni DNA'sına sıkıca yerleşmişti. Ya da belki de kışına sıkıca sokulmuş bir gökkuşağıydı. Her iki durumda da, eğer bardağının yarısı doluysa, daha küçük bir bardak bulur ve iyi talihi hakkında böbürlenirdi. Çocukların liderlerinin bu tür bir tavrına ihtiyaç duyduklarını inkar etmeyeceğim, ama bu onun çok sinir bozucu olmadığı anlamına gelmiyordu. Ve adil olsun ya da olmasın, bu yüzden ondan hep nefret etmişimdir.

Sonra, ben okuldan taşınmadan bir yıl önce, görmemesi gereken bir şey gördü ve ondan daha da nefret ettim. Pan'ın umurunda değil gibi,

Gerçi. Son on yılda beni ısrarla Kayıp Çocuklar ailesine dahil etmeye çalıştı. Ben de aynı ısrarla ona siktir olup gitmesini söyledim. Acı düşmanlar olarak bir arada yaşamayı bilmemizin tek yolu bu. En azından benim bakış açımdan. Onun bizi daha çok didişen kardeşler gibi gördüğüne eminim.

Wendy John'a dikkatle bakar ve başını sallar. "Çok...şey, bir Korsan gibi görünüyorsun. Alınma, Hook." Omuz silkiyorum. "Babam seni böyle görseydi, tuğlayı yana doğru sıçardı."

John onun saçından bir tutam koparıp göz kırptırıyor. "Babam biraz yedeklenmiş gibi görünüyor. Belki Noel'de böyle ortaya çıkarım."

Gülüyor. "Bu kesinlikle ilginç bir olay olurdu." "Olaylardan bahsetmişken," diyor Pan, bir kolunu Wendy'nin omzuna dolayarak "Düğün planları yapıyorduk."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındım. "Ve bu da benim işaretim." Ama ben uzaklaşmadan Pan beni durdurdu.

"O kadar hızlı değil, Hook. Sağdıcım olarak bekârlığa veda partisi fikirlerini ve ne kadar harika olduğumu vurgulayan bir konuşmayı tartışmamız gerekecek. Bunlar hafife alınacak görevler değil."

Başardı. Peter Pan sonunda beni aptal yerine koydu. Çünkü az önce söylediklerine verecek bir cevabım yok. Hiç yok.

Wendy sinirli bir şekilde dudağını ısırıyor ve göz ucuyla John'un yüksek sesle gülmemek için eliyle ağzını kapattığını görebiliyorum. Oh, işte bu. Bir şaka! Tabii ki öyle çünkü bu adamın ağzından çıkan her şey bir şaka.

Bir nefes veriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Gerçekten komik, Pan. Neredeyse beni kandırıyordun."

"Ama şaka yapmıyorum, dostum." Hâlâ gülümsüyor ama yüzündeki ifade samimiyete dönüşmüş durumda. Peter'ın pek çok şeyiyle başa çıkabilirim ama ciddiyet bunlardan biri değil.

"Hayır," diyorum odayı geçerken, kendi adamlarından biri yerine sağdııcı olarak beni -ömür boyu düşmanı olan beni- istemesine neyin sebep olduğunu sormayı reddederek.

"Harika, o zaman bunu düşüneceksin," diye sesleniyor arkamdan.

Ona omzumun üzerinden geleneksel orta parmağımı gösterip kapıdan çıkıyorum. Dışarı çıktıktan sonra, Tannen'la anlaşmanın nasıl gittiğini bildirmek için Croc'u hızlıca aradım. Uyuşturucunun Atlanta bölgesine yayılması haberinden memnun olduğunu söylemek çok hafif kalır. Benimle gurur duyduğuna dair mide bulandırıcı bir yorum yaptı ama tek umursadığım şey Starkey'nin ben farkına varmadan çıkacağını söylemesi. Bunu duymak bana ihtiyacım olan umut kırıntısını veriyor. İster Croc'un ister John'un eliyle olsun, kardeşim yakında serbest kalacak. Ve bu bilgi beni son altı aydır yaşadığım ilk iyi ruh haline sokuyor.

John dükkândan çıktığında, onu köşeden gölgelerin içine çekiyorum. Kulak memesini ısııyorum ve iniltisi doğrudan sikime gidiyor. "Fırsatın varken git keyfine bak, Johnathan. Çünkü eve döndüğümüzde, aletimdeki her damar kışının içine kazınana kadar seni becereceğim." Kışının kıvrımını avuçlarken ve onu ikiye ayırmayı planladığım kotun üzerinden sıkarken homurdanıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Şimdi geri dönelim, Kaptan. *Lütfen*."

"Hayır. Mürettebatın geri kalanıyla takılmalısın, yoksa şüpheli görünürsün. Ama sarhoş olma. Kendine bir bira al ve onu içmeden önce hemşirelik yap. İctikten sonra binmene izin *vermem*, *sarhoşken* de binmem. Her şeyi benim şartlarımla, benim programımla yapacağız. Anladın mı?"

Başını sallar ve zorlukla yutkunur. "Evet, Kaptan."

"Güzel. İkna edici olsan iyi edersin. Bir ya da üç saat içinde ayrılabiliriz, bu tamamen sana bağlı. Çok sabrım var ve seni bekletmek umurumda değil." Ağzımızı birbirine çarpmak ve dilimle ona göstermek istiyorum.

Tam olarak onu nasıl becereceğimi biliyorum ama bu çok riskli. Ayrıca, onu beklentiyle çıldırtmayı seviyorum. "Şimdi git."

Tek kelime etmeden evin bulunduğu yöne doğru adımlarını atıyor, kaslarının esnemesiyle sarmalanmış ve hareketlerinin zarafetiyle gizlenmiş erkeksi bir güç. Görevi olan bir adam ve görevimi tamamlaması için sabırsızlanıyorum, böylece görevime başlayabiliriz.

Sonunda, John Darling'in her parçasına sahip olacağım - en azından almaya gücümün yettiği her parçasına. Ve onları alacağım, acımasızca ve özür dilemeden, olduğum kötü Korsan gibi.

Yirmi Beşinci Bölüm

JOHN

Bu gece müthiş bir yolculuk oldu ve ben henüz iyi kısmına bile gelmedim. Adrenalinim şimdiden pek çok kez yükseldi - bu öğleden sonra Tannen'la buluşmayı planlarken, otoyolda bir crotch roketiyle yüz milin üzerinde koşarken, dükkândaki patlayıcı açmaz ve sonra James'in lazer bakışları beni sıkarken bana Korsan oynattığı sonsuzluk. Çok sayıda tansiyon düşmesi yüzünden bitkin düşmüş olmalıydım ama kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ayrıca daha önce hiç James'in kafasına silah doğrultulduğu andaki kadar korkmamıştım. Kariyerim boyunca pek çok silahın namlusuna baktım ama hiç o anki kadar korkuya kapılmamıştım. Kendimi James'in önüne yerleştirmem için geçen saniyede, tetiğin çekildiği ve bir kurşunun kafatasını parçaladığı bir görüntü zihnimde parladı. Neredeyse kendimi kaybediyordum.

Eğitimim, içgüdülerimle hareket edip anlık tehdidi etkisiz hale getirmek yerine JD olarak rolümde kalmamı sağlayan tek şeydi. Bu da teknik olarak eğitimime *aykırı* olurdu, çünkü yirmi adımlık bir alanda bir düzine başka silah çekilmişken akıllıca bir hareket değildi. Ama içimdeki her şey adamımı tehdit etmeye cüret eden o piçi indirmem için haykırıyordu. Bu davanın dün gibi kapanmasını istiyorum, böylece birkaç aylık hapis cezasını atlatabilir ve hayatının geri kalanına

artık sürekli tehlikede. Onu kaybetme ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. Sonunda benim olduğuna göre.

Henüz kabul etmeye hazır olsa da olmasa da o benim. Ve ben de önemli olan her şekilde onun olmak üzereyim.

Jolly Roger'a döndükten sonra Cecco partiye diğerleriyle birlikte alt katta devam etmem konusunda ısrar etti. James'in bizi Kayıp Çocuklar'ın evinde kalmaya zorladığı iki saat boyunca zaten gergindim. Tek yapmak istediğim yukarı koşmak ve erkeğimin ayaklarına kapanmaktı. Ama Cecco ve diğerlerini geri çevirmek şüpheli görünebilirdi. James haklı, onlara karşı görünüşümü korumam gerekiyordu ve bu da Kaptan'ın özel ikinci kaptanı gibi değil, mürettebattan biri gibi davranmam anlamına geliyordu. Bu yüzden Hook arkasına bile bakmadan çatı katına çıkarken ben kaldım.

Aşağıda iki bira daha içtim ama yapacak bir şey yoktu. Şanslıydım ki, bir düzineye yakın içtiğimi düşünecek kadar bok suratlıydılar. Bütün gece beni yakından izleyen Smee hariç herkes. Kulüp binasında bir saat geçirdikten sonra, sanırım kendimi dışarı atmak üzere olduğumu hissetti ve kabul edilebilir bir çıkış yapmam için bana gereken çıkışı verdi.

Şimdi merdivenlerden çatı katına çıkarken, karnımda bir sürü pterodaktıl uçuyor, heyecanla kanatlarını çırpıp ve beklentiyle içimi tırmalayan büyük dev şeyler. Bana o kadar güçlü bir şehvet enjekte ediyorlar ki, kan dolaşıma karışıyor ve ben alev alev yanana kadar uzuvlarıma hücum ediyor.

Evimiz olarak görmeye başladığım mekâna girdiğimde, James'i bana mastürbasyon yapmamı emrettiği gece onu bulduğum yerde buluyorum; bacaklarını iki yana açmış, tahtına uzanmış bir kral gibi görünüyor. Görkemli bir şekilde gömleksiz, dövmelemlerden oluşan tablosu tam teşhirde ve meme uçlarındaki altın halkalar lamba ışığında bana göz kırptıyor. Ama beni asıl etkileyen şey, siyah çerçeveli gözlükleri ve kocaman ellerinde tuttuğu *Monte Kristo Kontu'nun* yıpranmış kopyası.

Burada olduğumu biliyor, ama açık alandan geçerken bana doğru bir bakış bile atmadı ve önünde durduğumda beni görmezden gelmeye devam ediyor.

Her şeyi benim şartlarımla, benim programımla yapıyoruz.

Tedirgin bir hırıltıyı zar zor bastırıyorum. Tenim çok sıkı ve James saatler önce beni Pan'ın dükkânının yanından çekiştirdiğinden beri kocaman ereksiyonumu kıvrılmamış tişörtümle saklıyorum. İçimdeki alfa erkeği istediğimi almak, onu duvara yaslamak ve dikkatli kontrolü alev alıp sonunda teslim olana kadar öpmek için yanıp tutuşuyor.

Ama bu yeni yanım, Hook'un sahip olduğu yanım, ne kadar sürerse sürsün beklemek istiyor. İyi ve hazır olduğunda bana dikkatini vereceğini biliyorum ve bu beni daha da ateşlendirmese lanet olsun. Ona verdiğim tepkiler beni şaşırtmaya devam ediyor ama artık onları sorgulamıyorum. Bu adamla tamamen doğal hissediyorum ve kendi tenimde onlara teslim olacak kadar rahatım.

Ona teslim olmak.

"Kaptan," diye yalvarıyorum, sesimin ne kadar istekli çıktığını umursamadan. "Ben buradayım." "Demek buradasın."

Kayıtsızca sayfayı çeviriyor ve okumaya devam ediyor.

Lanet olsun, bir şeylerin -herhangi bir şeyin- olması için çaresizim. Önünde dizlerimin üzerine çökerek tişörtümü yukarı çektim.

"Aklından bile geçirme sevgilim," diye bağırır gibi alçak bir sesle. Gömleğimin tekrar yerine düşmesine izin veriyorum ve onun çakmak çakmak mavi gözleriyle buluşuyorum. Kitabını ve okuma gözlüğünü yan masaya bırakıp doğruluyor. Kasılmış karın kasları bakışlarımı çekiyor ve bel kemerinin içinde kaybolan siyah saç çizgisine sokulma arzusu içimi yumruklarken dudaklarımı yalıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kollarını dizlerine dayayıp cevabımı beklerken gözlerim yüzüne kayıyor. "Düşündüm ki-"

"İşte senin sorunun da bu, düşünüyordun. Daha da önemlisi, aşağıdan yukarıya doğru çıkıyordun ve bu işler böyle yürümez."

Kaşlarımı birleştirdim. Daha önce hiç D/s ilişkisi yaşamamış olsam da bazı terminolojilere yeterince aşınayım. "Hayır, ben-"

"Evet, öyleydin," diyor ses tonuna elik katarak. "Bana istediğin şeyi, istediğin zaman yaptırarak durumu kontrol etmeye çalıştın ve işte bu noktada *uvalladın*. Sana benim programıma göre hareket ettiğimizi söyledim, bu da ne zaman hoşuma giderse o zaman bir şeyler yapacağımız anlamına geliyor. Bu bir testti. Başarısız oldun." şeytani bir sırtış dudaklarını büküyor. "şimdi bunları sen al."

James kalasıyla sandalyenin kolu arasındaki mindere uzanıyor ve bir parmağından sarkan bir dizi metal kelepçeyi çıkartıyor. *Benim* metal kelepelerim. Onda da tıpkı benimkiler gibi mat siyah bir çift olması fazla tesadüf olurdu. "Onları benim odamdan aldın."

"Düzelتيyorum. Ödünç almana izin verdiğim oda *benim*. Dolayısıyla içinde ne varsa bana ait."

Kaşlarımı atıyorum ve "Kanunlar böyle işlemiyor." diyorum.

"Artık öyle. Konuşmaya devam edersen ağzını tıkarım. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum.

Smee'nin odası. İrlandalı piç cehennem gibi sapık."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. James'in bir keresinde bana her şeyi yaptırabileceğini hissediyorum ama şu anda sadece *beni* sertçe ve acımadan *becermesine* ihtiyacım var. Ama istediğimi elde etmemin tek yolu, bazılarını henüz bilmediğim kurallarına uymak. Sorun değil; çabuk öğrenirim.

Sonra anladım. Buraya gelene kadar ihtiyaçtan tüylerimin diken diken olacağını biliyordu. Onu harekete geçirmek için çaresiz kalacağımı biliyordu. Gözlerimi kısarak, "Bana tuzak kurdun." dedim.

James aşağı uzanıyor ve kot pantolonumun içinden zorlanan sikimi sıkıyor. Ciğerlerimden bir nefes boşalıyor ama pozisyonumu korumayı ve utanmadan onun pençesine atılmamayı başarıyorum. "şikayet mi ediyorsun, sevgilim?"

"Hayır, Kaptan," diye homurdandım. "Asla."

"O zaman ayağa kalk," diye emrediyor ve kelepçeleri arka cebine sokarak benimle birlikte ayağa kalkıyor. "Kımıldama."

Yapmayı planladığı şeyi durduracağından korktuğum için neredeyse nefes almaya korkuyorum, ama artık doğrudan bir emrin bir yanıt gerektirdiğini biliyorum. Bundan da öte, ona benden duymak istediği sözleri vermek istiyorum. "Emredersiniz Kaptan."

İki eliyle tişörtümün boynunu kavradığında nabzım hızla atıyor. Kuvvetli bir çekiş için kendimi hazırlıyorum ama asla gelmiyor. Bakışlarımı tutarak, ince pamuğu *yavaşça* yırtmaya başlıyor, beklentiyi uzatıyor, sabrımı tişörtümle birlikte parçalıyor. Kumaşın ikiye ayrılma sesi, kulaklarımdaki kan uğultusuna ve hızlanan nefeslerimin hışırtısına karışıyor. Göğsümün ve karnımın her santimini ortaya çıkardığında, iç sıcaklığım bir derece daha artıyor. Sonunda alt etek ucuna ulaştığında, yırtık gömleği omuzlarımdan itiyor ve yere unutulmuş bir şekilde düşmesine izin veriyor.

Etrafımda dolaşarak bileklerimi arkamdan kelepçelerimle sabitliyor. İçgüdüsel olarak, sınırlı hareket kabiliyetimi test ediyorum. Bileziklerin arasındaki metal zincirin şingirtisi tamamen onun merhametine kaldığım gerçeğini ortaya koyuyor ve bu beni tahrik ediyor.

Sağ eli boğazımın ön kısmına dolanıyor ve sıkarken beni kavıyor, başparmak halkasının pürüzsüz metali hızla atan nabzıma baskı yapıyor. "Bu gecedен itibaren, sevgilim," diye şakağımı törpülüyor, "sen *benimsin*."

Uzun bir iç geçirdim. "Sonunda."

James kulağımın kabuğunu ısıyor, sonra elleri gezinmeye başlarken vücuduma bakmak için yüzünü yanımda tutuyor. Uzun, zarif parmakları göğüs kaslarımda ve karın kaslarımda tepelerinde ve vadilerinde geziniyor. Yumuşak, sıyıran dokunuşlar ve keskin olmayan tırnakların hassaslaşmış, dövmesiz tenimde yaptığı sert sıyrıklar arasında gidip geliyorlar ve kızarmış oluklarla beni kendi mülkiyetiyle işaretliyorlar.

Bir saniye meme uçlarımı hafifçe okşuyor, sonra karnımın derinliklerinden bir inilti koparana kadar kavıyor ve büküyor. Sıkım o kadar sert ve taşaklarım o kadar sıkı ki fiziksel acı çekiyorum. Yalvarma ihtiyacı neredeyse dayanılmaz, ama onu geri ısıyorum. Zar zor.

James sanki çabaladığımı hissetmiş gibi tek kelime etmemi imkânsız hale getiriyor. Çenemi kavırıyor ve otoriter öpücüğü için yüzümü çeviriyor, kendi NC-17 derecelendirmesine ihtiyaç duyacak kadar pis bir ağız sikişinde dilini benimkine doğru itiyor. Karanfil sigaralarının, kötü kararların ve kirli seksin tadı beni uyuşturuyor ve umarım bu yükseklikten asla inmem.

Kalçalarını öne doğru bastırarak kot pantolonla kaplı ereksiyonunu tuttuğum ellerime sürüyor. Kalın uzunluğunu hevesle ovuyorum, kumaşın yok olmasını diliyor, onu ten tene hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. O da aynı ihtiyacı duymuş olmalı ki birden kemerini ve fermuarını çözmeye koyuldu. Bir saniye sonra mükemmel siki avuçlarımın arasında serbest kaldığında birlikte inliyoruz ve ben onu uzun, sert vuruşlarla okşuyorum.

Hırlayarak öpüşmemize ara verip sakallı çenemi ve boynumu yalayıp ısırarak beni yakıyor. "İşte bu, sevgilim. Onunla yeniden tanış. Damarları, çıkıntıları, şişman kafayı. Çünkü seni her santimiyle yok etmek üzereyim."

"Tanrım," diye boğuluyorum. Sikişinin her milimetresini yakından tanıyorum. Elime geçen her fırsatta ona ağızla taptım. James'e kafa vermek sürekli bir özlem haline geldi. "Beni çevir ki seni emebileyim. İzin ver-"

"Hayır."

Sırf onu kızdırmak için şikâyet etmek ya da ona kontrolcü piç demek gibi aptalca bir şey yapmamak için çenemi sıkıyorum. Başka bir zaman onun damarına basmak ve ne tür cezalar alabileceğimi görmek eğlenceli olabilir ama şu anda ona çok ihtiyacım var. Benimle her şeyi sonuna kadar götürmesi için haftalardır bekliyorum; şimdi bunu mahvetmeyeceğim.

Sonunda kot pantolonumu çıkarmak için aşağı uzandığında, beklentiyle nefesimi tutuyorum. Pantolon ve iç çamaşırı kıcımdan aşağı itiliyor ve acı verici sert ereksiyonum saatler sonra ilk kez rahatlarken ciğerlerimdeki hava hırıltılı bir şekilde dışarı çıkıyor.

Avucunun içine tükürüyor, bu iğrenç hareket Pavlov'un köpeklerinden biri gibi içimde bir uyarılma dalgasını tetikliyor. James'in beni işaretlemek gibi bir huyu var. Dişleriyle. Tırnaklarıyla. Tükürüğüyle. Kokusuyla. Dölüyle. Buna bayılıyorum. Beni onun olarak damgalamasını istiyorum, onun özünün damarlarımda akmasını ve kime ait olduğumu inkar edemeyecek hale gelene kadar tenimi kaplamasını istiyorum.

Tükürükle kayganlaştırdığı avucuyla sikimi kavırıyor ve sert bir şekilde çekiştiriyor. Vücudum bir nefesle eğildi. "*Oh lanet olsun.*" Taşaklarımı sıkamak için aşağı indiğinde, başım omzuna düşüyor ve bacaklarım gevşiyor. Gücümü yeniden kazanamadan yere yığılmamı engelleyen tek şey karnıma dolanan kalın kol oluyor.

"Bu kadar erken gelmeyi aklından bile geçirme, sevgilim. Kendini kontrol altına al ve tut. O orgazm benim, *bana* ait ve kışının derinliklerine gömüldüğümde onu hissetmek istiyorum. Beni duyuyor musun?"

İnledim. "Emredersiniz Kaptan." Bu emri yerine getirebileceğime hiç güvenim yok. Üzerimde bu şekilde çalıştığı sürece bir dakika daha dayanabilirsem şanslıyım. Ama deneyeceğimden eminim çünkü boşalırken onun kalın şaftının etrafında kenetlenme düşüncesi benim yeni cennet fikrim.

"Şu haline bak." Bakışlarını, iri elinin şaftımda aşağı yukarı kaydığı yere kadar takip ediyorum. Sırtın yanından her geçişinde ve köke geri batmadan önce başın üzerinde her kıvrılışında, taşaklarımda şimşekler çakıyor. "Bu kocaman alet ne zamandır benim için sert, sevgilim?"

"Yıllar, Kaptan," diye rahatça itiraf ediyorum. "*Lanet olası yıllar.*"

James boynuma doğru hırlayarak beni okşamaya devam ediyor. "Bunu bilmek hoşuma gidiyor. Beni bu kadar uzun zamandır istiyor olman. Bunun beni kötü bir piç yaptığını biliyorum ama umurumda değil."

"Beni ikimizin de istediği gibi sikmezsen kötü olursun."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Bakalım seni mahvettikten sonra da böyle hissedecek misin?"

Sözleri biraz dalgın ve acaba birazdan yapacağımız akıllara durgunluk veren sekse mi atıfta bulunuyor yoksa

geleceğimiz. Bu dava bittiğinde ve artık ortak hedeflerimiz ve zorunlu yakınlığımızla birbirimize bağlı olmadığımızda ne olacağı hakkında.

Ona hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemek istiyorum. Her şey bittikten sonra ondan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Son on yılda tek gecelik ilişkilerden uzun süreli erkek arkadaşlara kadar pek çok sevgili edindim ve hiçbiri onunla yaşadığım bu karmaşık, etiketlenmesi imkânsız şeyin eline su dökemez.

Başka biriyle güvende olmaktansa James Hook tarafından mahvedilmeyi tercih ederim.

Ama bunları söylememe fırsat vermiyor. Kürek kemiklerimin arasına bastırarak, yüzümün yan tarafı sandalyesinin minderine dikilene kadar beni öne doğru eğiyor. Bağlı ellerim sırtımda ve kığım havadayken, bedenimin hizasından arkamda beliren ona bakıyorum.

Kot pantolonum hala dizlerimin üzerindeyken ayaklarımı gidebildikleri yere kadar tekmeliyor. Elleri sırtımda, yanaklarımda ve kalçalarımda rastgele desenler oluşturarak dolaşmaya başlıyor. Sert dokunuşlarının, kontrolü elinde tutan bir adamın verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Nasırlarının tenimi aşındırması ve vücut tüylerimi hafifçe çekmesi, parmaklarının kaslarıma aralıklı olarak sahiplenici bir şekilde girmesi, başparmaklarının umutsuzca dokunmasını istediğim tek yerin etrafında dolanırken alay etmesi.

"Mmm, sevgilim." Bakışlarını benimkilere kilitleyerek işaret parmağını ağzına sokuyor, sonra ıslak parmağını dikiş yerimden aşağıya, dar deliğimin üzerinde gezdiriyor ve göğsümden bir inilti çıkmasına neden oluyor. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun. Ve ben açlıktan ölüyorum."

Sonra çömeliyor ve onu göremediğim için hissettiğim yokluk, dili yanaklarımda arasında uzun bir çizgi çizdiğinde yerini şehvet patlamasına bırakıyor. Keskin bir nefes alıyorum ve diliyle büzüşmüş deliğimi yalamadan önce nefesi bırakacak zamanı zar zor buluyorum. Daha fazla baskı uyguluyor, sonra daha fazla, ta ki o sıkı halkayı kırıp içeri girene kadar.

"*Tanrım*," diyorum kısık sesle. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Vücudumla ziyafet çekerken çıkardığı hırıltı elektrik akımları gibi içimde uğulduyor ve ben coşkuyla inliyorum. Keşke beni yerken onu izleyebilseydim, keşke beni ağzıyla sikerken ve dişleriyle etimi kemirirken gözlerinin içine bakabilseydim. Ama tek yapabildiğim hissetmek ve duymak. Dilinin aşırı hassas apış aramdaki sıcak gezintisini hissediyorum, tükürdüğünü duyuyorum, parmağının küt ucunun sürtünmesini hissetmeden önce tükürüğünün kıvrımındaki kirpiğini hissediyorum.

"Lütfen Kaptan," diyorum kıcımı baskıya karşı geri iterek.

Elinin yanağıma sertçe vurması, ateşli bir zevki doğrudan sikime gönderiyor ve iniltimi bastırmak için yüzümü yastığa bastırıyorum. "Kıpırdamadan dur."

Benimle biraz daha dalga geçiyor, kararlılığımı test ediyor ve tekrar çuvallamamı bekliyor. Ama düzeltmeyi ne kadar sevmiş olsam da, penetrasyonu daha çok istiyorum, bu yüzden bir kasımı bile oynatmıyorum. Tabii bir sonraki nefesimden daha fazla boşalmaya ihtiyaç duyduğum için titrememi saymazsanız.

"İyi çocuk, Johnathan."

Övgüsü beni rahatlatıyor ve o üç basit kelimeyi tekrarladığı sürece sonsuza kadar dayanabileceğimden emin oluyorum. Ama sonra plastik bir şişenin kapağını kapatır gibi bir ses duyuyorum ve sabırsızlık bir kez daha içimde vızıldıyor çünkü ne olacağını biliyorum. Soğuk kayganlaştırıcı hedefine ulaştığında dişlerimin arasından tıslıyorum. Şeytanım etrafa yayarken kıkırdıyor ama sonra ciddileşiyor.

"Bana bunu istediğini söyle, sevgilim. Parmaklarımın kıcını sikmesini, seni gererek açmasını ve sikime hazırlamasını istediğini söyle."

Hiç tereddüt etmedim. "Onu istiyorum. Hem de çok istiyorum."

"O zaman Kaptanınız için kapıyı açın," diyor, sesi şehvetle çakıllı. "Aç ve beni içeri al."

Sonunda -sonunda- James yağlanmış tek parmağını yavaş bir hareketle kıcımın içine sokuyor. Tanıdık yanma hissiyle gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve zevk her itişte daha da artıyor. Kot pantolonum, boştaki eliyle bacaklarımın arasına uzanabileceği kadar alçak,

ve beni o acımasız parmağıyla sikerken, kesemi çekiştiriyor ve testislerimi avucunun içinde yuvarlıyor.

"*Lanet olsun*, böyle yapmaya devam edersen boşalacağım," diye homurdandım. "Hayır, gelmeyeceksin. Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın."

Kendine olan güveni diğerlerinin üzerine bir şehvet katmanı daha ekliyor ve doruk noktamı tutmak için derin nefesler almaya odaklanmak zorunda kalıyorum. O da işe yarıyor, ta ki göt deliğime daha fazla kayganlaştırıcı sürüp ikinci bir parmak ekleyene kadar. Sonra üçüncüyü. İçeri girip çıkarken onları içimde makaslıyor, beni daha fazla açmaya çalışıyor. Çok fazla inliyorum, yalvarıyorum, övüyorum ve küfrediyorum ama bunların hiçbiri onu etkilemiyor. Bir planı var ve ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, tıpkı söylediği gibi işleri kendi hızında halledecek.

Tüm bunlar yüzünden ölebileceğimi düşündüğümde, çekiliyor ve ayağa kalkıyor. Serbest bırakılmış bir kısıtlamayla gergin bir sesle, "Vakit geldi" dedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

KANCA

DARLING BENİ ÖLDÜRECEK, yemin ederim.

Hiç düşünmeden içine dalmadan önce kendimi toparlamak için burnumdan derin bir nefes alıyorum. Şehvet güdümlü kendimi onun kıkında doyurma ihtiyacımın onu riske atmasına ya da herhangi bir şekilde incitmesine izin vermeyi reddediyorum. Yetişkinlikteki seks hayatım düzensiz ve alışılmadıktı. Penis tercihimizi gizli tutmayı seçmem (beni takip eden erkekler bunu bir zayıflık olarak görecektir ve benim konumumda bunu göze alamam), kadınlarla tatmin edici olmayan birçok ilişki ve sadece eşcinsel ilişki uygulamalarında bulduğum diğer ilçelerdeki rastgele erkeklerle ara sıra anonim sikiş anlamına geliyordu.

Bu karşılaşmalar benim için kendi elimin yapabileceğinden daha fazlasını yapmış olsa da, hiç biri John'la birlikte olmanın verdiği hissin bir parçası bile değildi. Dövmeleri olsun ya da olmasın, adam çok seksi. Vücudu sağlam kaslardan tuğla tuğla inşa edilmiş bir tapınak. Her birine dilimle tapmak, dişlerimle sertliklerini test etmek istiyorum. Aleti bir sanat eseri gibi, uzun, kalın ve lezzetli damarlı. Ben iriyim, ama o sertleştiğinde kuzeye doğru en ufak bir kıvrımla düpedüz kocaman, sanki istediği şey için zorlanıyor. *Benim için zorlanıyor gibi.*

Cüzdanımdan prezervatifi çıkarıyorum ve folyo paketi dişlerimle yırtıyorum.

"Kaptan, eğer..." Duraklıyor, sonra alt dudağını ısırıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı, sevgilim."

"Daha önce hep güvende olduysan," diyor tereddütle, "prezervatifi atlamakta bir sakınca görmem."

Kahretsin. Bu adamın içine çıplak bir şekilde batma fikri sikimin seğirmesine ve ucundan döl sızmasına neden oluyor. Ama aynı zamanda kendine karşı bu kadar dikkatsiz olması da beni kızdırıyor. Kelepçelerinin zincirini ve omuzlarından birini tutarak onu dik tutuyorum, sonra çenesinden kavrayarak başını çeviriyorum. Gözlerimi ona dikerek alçak sesle ve net bir şekilde konuşuyorum.

"Ben her zaman korundum ama bu konunun dışında. Erkekler prezervatifi atlamak için size duymak istediğiniz her şeyi söyleyecektir. Kaç kere birinin seni prezervatifsiz becermesine izin verdin?"

"Asla, sadece..." diyor, dudaklarını yalamak için duraklıyor. "Bunu sonsuza dek istedim. Seni hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki."

Ah, lanet olsun. Öfkemi anında yatıştırıyor ve kendimi dudaklarımızı şiddetli, her şeyi tüketen bir öpücükle birbirine çarpmaktan alıkoyamıyorum. Kirli sakalının dudaklarıma sürtünmesini ve parmak uçlarımda törpülenmesini seviyorum. Bira, naneli sakız ve onun tadı var ve bu kombinasyon beni tek bir damla alkol olmadan sarhoş etmeye yetiyor.

Kendimi ayırıp uzanarak şişmiş sikini ve ağır taşaklarını büyük elimle kavrayıp sıkıyorum. Nefes nefese kalıyor ve nefesini tutuyor, şüphesiz izin verilmeden önce yükünü atmamaya çalışıyor.

"Sonuçları alana kadar sana söylemeyi planlamıyordum ama birkaç gün önce klinikte test yaptırdım. Eğer temiz çıkarsam, seni çıplak bir şekilde becermeme engel olamayacaklar. O zamana kadar prezervatif kullanacağız. Ve bir dahaki sefere güvenliğin ya da iyiliğin konusunda bu kadar umursamaz olursan - ve bu her durum için geçerli, sevgilim, sadece seks için değil - seni yatağıma bağlarım ve kolum bitene kadar kıcını kemerle kırbaclarım. Anlaştık mı?"

Başını sallarken altın rengi gözleri eriyor. "Evet, Kaptan. Benimle ilgilendiğiniz için teşekkürler."

Ondan yayılan şefkat, kaburgalarımın arkasındaki siyah şeyi arayan sürüngen sarmaşıklar gibi içimde dolanıyor. Ben onları kesip atamadan, kendilerini zar zor atan kütlenin etrafına tekrar tekrar sarıyorlar, ta ki o şey şimdiye kadar kaçındığım tüm yumuşak hislerle tamamen kozalanıncaya kadar.

Hiç kimse beni bu adam kadar etkilemedi. Ve hayatımda ilk kez, kalbimin bundan farklı bir şey olarak çıkmasının mümkün olup olmadığını merak ediyorum... bu görevin ötesinde atmaya devam etmek için bir nedeni olan canlı ve güçlü bir şey.

"Yerine dön, sevgilim."

Aletini bıraktığımda ve yüzünün yan tarafı tekrar sandalye minderine dayanana kadar omuzlarını aşağı ittiğimde inleyen bir nefes bırakıyor. Sikimi rekor bir sürede kılıfına sokuyorum ve şaftımın her tarafına bol miktarda kayganlaştırıcı sürüyorum. Sorunsuzca girebilmem için hâlâ bol miktarda var ama Johnathan'ım pis olmamı seviyor, bu yüzden eğilip doğrudan çatlağına tükürüyorum.

"*Ah kahretsin evet,*" diye tıslıyor.

Başparmağımla büzülmüş deliğinin etrafındaki tükürük lekesini ovaladığımda inliyor ve kıcını yukarı kaldırarak dokunuşumu kovalıyor. *Yaramaz çocuk.* Şeytan gibi sırtıyorum ve onun bu küçük ihlalini yuvarlak bir küreye sert bir şaplak atarak değerlendiriyorum. İnleyerek titriyor ve ben de büyük bir memnuniyetle kırmızı el izimin sihir gibi ortaya çıkışını izliyorum.

"Lanet olsun, izlerimi üzerinde görmek hoşuma gidiyor," diye homurdandım. "Ben de- *Oh lanet olsun.*"

Kahretsin doğru çünkü aletimin tepesini onun dar deliğine bastırdım ve ucumu öpen sıcaklık keskin bir nefes almamı sağladı. Kelepçeli ellerini sıkıyor ve onları sırtının küçük kısmına yeniden yerleştirmeye çalışıyor. Vücudunun açısı ve tenini kaplayan ter parlaklığı nedeniyle yerçekimi ellerinin kürek kemiklerine doğru kaymasına neden oluyor ki bu hiç de rahat değil. Daha önce olduğu gibi zinciri metal bileziklerin arasından kavıyorum. Fakat

Ayağa kalkması için onu çekmek yerine yumruğumu omurgasının dibine koyarak onu bu ek yükten kurtarıyorum.

Kollarındaki ve omuzlarındaki kasların gevşediğini gördüğümde, odağım tüm dünyanın daraldığı noktaya dönüyor. Tanrım, şimdiden cennet gibi hissettiriyor ve içeride bir parmak genişliğinden fazla değilim. Basıncı sabit tutarak, sikimin kalın başıyla beni dışarıda tutmaya çalışan kas halkasını yavaşça itiyorum.

"Tanrım, çok büyüksün," diye homurdanıyor.

Neredeyse homurdanacaktım çünkü onun yanında ben bir hiçim. Sadece onun kitle imha silahını kışlarına aldıkları için kalıcı olarak ikiye bölünmüş bir sürü erkek olduğunu varsayabilirim. Sonra bu düşünceye kapıyı çarpıyorum çünkü John'u başka biriyle düşünmek beni bir şeyleri ateşe vermek için kaşındırıyor.

Geçmiş ilişkileri hakkındaki üstünkörü konuşmamızdan John'un lisede kendini bulmaya başladığından beri sağlıklı bir cinsel hayatı olduğunu biliyorum. Daha önce ona karşı duyduğum kıskanç nefreti körükleyen bir gerçek... yani daha önce. Kuşkusuz, hala travmasız yetişmesini kıskanan bir yanım var, ama bu konuda yeni olmadığı için de memnunum. Her zaman doğal bir üst olduğunu söylese de, ara sıra alt da oldu, bu yüzden ona çocuk eldivenleriyle davranma konusunda endişelenmeme gerek yok. Daha önce hiç benim kadar büyük biriyle birlikte olmamış olması da egomu yatıştırmak için çok yardımcı oluyor.

"Beni alabilirsin," dedim ona. "Ne yapacağını biliyorsun. Nefes ver ve dışarı it." Yapıyor ve sikimin başı nihayet sıkı halkayı geçerek kendimi kışına gömmek için bana sınırsız erişim sağlıyor. Ben dibe vururken birlikte inliyoruz, ağır toplarım onun kışına çarpıyor. "Aferin oğlum," diye homurdanıyorum, o istilaya uyum sağlarken pozisyonumu koruyorum. Burnumdan derin nefesler alıyorum ve beşe kadar sayıyorum. Bundan daha fazla bekleyemem. "Bana hazır olduğunu söyle, lanet olsun. Seni mahvetmemi söyle."

"Çok hazırım. Lütfen Kaptan, sana ihtiyacım var. Becer beni, mahvet beni.

Bizi iyi hissettir, *lütfe lütfe lütfe*-"

Çekiyorum ve eve geri çarpıyorum; sonra hareketi tekrar tekrar tekrarlıyorum. Zevk çılgınlıkları ve küfür dizileri beni bir yarış atının böğrüne vurulan kırbaç gibi tahrik ediyor. Bir elimle kelepçeleri tutarken, diğer elimle kalçasını kavırıyor ve her hamlemde onu kendime çekiyorum. Kaygan etlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sesler, homurdanmalarımız, hırıltılarımız ve iğrenç sözlerimiz, kabaran nefeslerimiz ve tıslayan soluklarımız, hepsi ödüllü bir porno filme layık bir film müziği oluşturuyor ve hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Johnathan Darling'den daha ateşli, daha sıkı bir şey yok ve o tamamen benim, benim, *benim*. Kendimi onun vücudunda kaybetmek istiyorum, orayı evim yapmak istiyorum. Her duştan sonra kendimi onun kokusuyla kaplamak istiyorum, böylece hep *onun* gibi kokacağım. Onu tenime damgalamak istiyorum, böylece sonsuza dek benim bir parçam olsun, kaçınılmaz olarak işleri berbat ettikten ve hayatımdan çıkıp gittikten sonra bile.

Ama bu gerçeklik kontrolü şu anda ihtiyacım olmayan bir tekme, bu yüzden onu zihnimden itiyorum. İhtiyacım olan şey ondan daha fazlası. Her zaman daha fazlası. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Onu yukarı çekerek, bir kolumu onunkinin arasından geçirip göğsünün etrafına sarıyorum ve diğer elim sikine iniyor. Dölünü üç parmağımda topluyorum, ona ne yaptığımı görebilmesi için yukarı kaldırıyorum, sonra kulağına emrimi homurdanıyorum.

"Aç."

Bir iniltiyle itaat ediyor ve parmaklarımı ağzının derinliklerine sokuyorum. Büyük bir çabayla, sikimi elimin itişine uyacak şekilde yavaşlatıyorum, parmaklarımı sikimmiş gibi emerken ve dillerken inlemesinden zevk alıyorum. Parmaklarımı geri çekerek tükürüğünden toplayabildiğim kadarını topluyorum. Parıldayan tükürük telleri bizi bağlı tutuyor, alt dudaktan parmak uçlarına, özensiz ve seksi bir gösteride. Sonra elimi indirip hepsini sikine sürüyorum ve sert ve acımasız vuruşlarla ona mastürbasyon yapmaya başlıyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa başını omzuma bırakıyor. Bundan

faýdalanýýorým we kalçalarym öñeeki cezalandıřıcı hıızına ulařırken ağızımla boynuna saldıřýorým. Elim hızlı ve konsantre bir řekilde

şısko sikinin hassas ucuna pompalıyorum. Onu diğer tüm erkekler için yok etmeye kararlı bir koçbaşı gibi sıkı kılıfının içinde pistonlarken kıcının aletimi boğma şekliyle yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım, bu çok iyi. *Sikeyim, sikeyim*, boşalacağım. Kaptan, lütfen gelmeme izin verin, lütfen *lütfe lütfe lütfe*," diye yalvarıyor, gözlerini kapatıyor ve tutmak için savaşıyor.

Ona izin vermeme, neredeyse patlayana kadar onu tekrar tekrar sınırlama yönündeki doğal eğilimim bu gece yok. Onun hakkını verecek kadar uzun süre dayanamayacağım. Onunla oynamak için çok zamanım olacak ama şu an o zaman değil.

"Yap şunu," diye hırlıyorum çenesinin kenarına karşı, iyi bir önlem için ısııyorum. "Elime boşalırken bu kıcın sikimi boğduğunu hissetmek istiyorum. Yap şunu, Johnathan. Benim için gel. Kaptanın için gel."

İri, güçlü erkeğim sırtını dikleştiriyor, göklere doğru bağırırken tüm kasları geriliyor. Aleti avuçlarımda içinde zonklıyor ve ucundan fişkıran kalın beyaz döl ipleri bizi sıcak, yapışkan bir karmaşayla kaplıyor. Ve tıpkı olacağını bildiğim gibi, kıcı atan bir kalp gibi etrafımda kenetleniyor ve nabız atıyor, ben hazır olmadan önce kendi doruk noktamı sağlıyor.

Omurgamın dibinde dönen ve taşaklarımda toplanan ateş aniden sikimi parçalıyor. Kondomu doldururken lanet okuyorum, inliyorum ve biraz daha lanet okuyorum, keşke onun yerine John'u dolduruyor olsaydım, onu içeriden dağlıyor olsaydım. *Yakında*, kendime söz veriyorum. *Çok yakında*.

Her ikimize de orgazm sonrası baş döndürücü hissin tadını çıkarmamız için birkaç dakika veriyorum, ama uzun süre oyalanmamıza izin verebileceğim bir konumda değiliz. Kolları çok ağrımadan onu kelepçelerden kurtarmalıyım.

Dişlerimi sıkarak, yumuşayan sikimin şimdiye kadar yaşadığım en büyük sikişten kaymasına izin vermek için geri çekiliyorum. Ayrılırken tıslayarak protesto ediyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Beni saran sıcaklığını şimdiden özledim, ki bu da

Seks bittikten sonra tüm fiziksel teması kesme ihtiyacımın tam tersi.

"Şşşt, sadece rahatla," diyorum şakağına doğru, aramıza uzanıp kaygan bölgeyi normal haline döndürmek için hafifçe masaj yaparken. Bir gün döllerimin ait olduğu yerde kalmasını sağlamak için bunu yaptığımı hayal ettiğimde aletim seğiriyor, ama John'un şansına, bu kadar erken bir şeye yeniden başlayamayacak kadar bitkinim. "İyi misin?"

İç çekerek, "Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım" diyor. Sonra o muhteşem gözlerini bana çeviriyor ve gülümsüyor. "Sen iyi misin?"

"Ukala." Hızlı, morartıcı bir öpücük için ağzımı onunkine yapıştırdım. "Prezervatifi hemen halledeyim, sonra da kelepçelerden kurtulmana izin vereceğim." Banyoya gidip lastiğı bağlayıp çöpe attıktan sonra ellerimi yıkıyorum ve yanıma bir havlu alıyorum.

John'u yerde diz çökmüş, sandalyeme yaslanmış halde buluyorum, sanki bacakları onu daha fazla taşıyamıyormuş gibi. Kot pantolonu hala kalçasının ortasına kadar inmiş ve onu tamamen açıkta bırakıyordu. Başımı eğerek manzaraya hayranlıkla bakmak için duraklıyorum.

"Kanca," diye bağıyor. "Kelepçe."

"Tavrına dikkat et sevgilim, yoksa anahtarı nereye koyduğumu unuturum." Bu bir yalan. Omuzlarının iyi bir masaja ihtiyacı olduğunu biliyorum ve sorumlu bir Dom olarak ona bir tane vereceğim. Benim yatağımda. Bu ikinci raunda yol açabilir ya da açmayabilir (kesinlikle açacaktır).

John bana bakıp gülüyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bunlardan anahtar olmadan da çıkabilirim."

"Gizli bir operasyona giderken yanında *hileli* kelepçeler mi getirdin? Nesin sen, 12 yaşında mı?"

Başını sallıyor. "Hileli kelepçeler değil ve yine de otuz saniyeden kısa sürede onlardan kurtulabilirim."

Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Kanıtla."

John olduğu yerde kalıyor, topuklarının üzerinde oturuyor ve bakışlarını bir kez olsun benimkilerden ayırmıyor. Arkasında ne yaptığını göremiyorum ama kolları kesinlikle bir şeyler yapıyor. Neredeyse kaslarının hareketleriyle oynaması dikkatimi dağıtacaktı ama merakım daha güçlü. Kafamda yirmi beş rakamına ulaştığımda, John kollarını öne doğru getiriyor, açık kelepçeleri uzun bir parmağında sallanıyor.

"Vay anasını, bu çok ateşli."

Şakacı bir kaşını kaldırıyor. "Gözaltından kaçmak seksi mi?"

"Benimle tanıştın mı?" Ben deadpan. Güldüğünde elimi uzatıp kalkmasına yardım ediyorum. Kendini toparlarken -beş dakikadan kısa bir süre içinde onu parçalara ayırmayı planladığım için tamamen anlamsız- "Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorum.

Botlarından birini çıkarıp havaya kaldırıyor. "Ayakkabı bağcıklarında özel ağıletler var." Sonra bana bağcığının ucuna takılan küçük metal sustalıyı gösteriyor.

"Lanetleneceğim," diyorum sakalımı ovuşturarak. "Öğret bana."

"Benden -FBI'da görevli bir özel tim memurundan- bilinen bir suçluya kelepçelerden nasıl kaçılacağını öğretmemi mi istiyorsunuz? Bunun benim açımdan akıllıca olacağından emin değilim."

Kollarımı tekrar kavuşturuyorum ve meydan okurcasına tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve bilinen bir suçlu olan benim için artık güzel bir TFO'yla yatmanın akıllıca olacağından emin değilim."

Gözleri büyüdü. "Ayakkabı bağcıklarını yarın sipariş edeceğim."

"İyi fikir. Şimdi kışını yatağıma sok ve eğer önümüzdeki otuz saniye içinde çıplak olmazsan, seni o kadar uzun süre kenetlerim ki hangimizin sabıka kaydı olduğunu hatırlayamazsın."

Kulaktan kulağa gülümseyerek, "Başüstüne, Kaptan" diye karşılık verdi. Sonra diğer botunu çıkarıyor, yatak odama doğru dönüyor ve koridorda tek adım atan bir gelinden daha yavaş hareket ediyor.

Böylece Bratty Johnathan ilk kez ortaya çıktı. Kıkırdayarak kemerimin gevşek ucunu tutuyorum ve çatı katının sessizliğinde yankılanan bir gıcırtı ile ilmeklerden çekiyorum. Odama girmeden önce bir küfür fısıldadığını duyuyorum ama artık çok geç. Oyunu o seçti. Oynamaktan çok mutluyum.

Hazır ol ya da olma sevgilim, işte geliyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

JOHN

Dikiz aynama tekrar bakıyorum ve otoyoldan çıkıyorum. Buraya kadar her şey yolunda. Varış noktam sadece otuz dakika uzakta, ama kuyruğumun olmadığından emin olmak için iki saattir etrafta dolaşıyorum. Muhtemelen ilk bir saatten sonra bir şeyim kalmamıştı ama yine de tetikte olmanın bir zararı yok.

Koltuğumda kıpırdanırken irkiliyorum, ama sırtışımlı bunu hemen bastırıyor. Son üç haftadır gündüzleri her türlü Korsan işiyle uğraşıyoruz. Ama geceleri -ve bazen sabahları- James beni anlamsızca beceriyor. Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Her geçen gün duvarları biraz daha alçalıyor, savunması biraz daha inceliyor. Çatı katındayken artık daha rahat görünüyor, oysa daha önce kendi yaptığı bir kafese hapsedilmiş gergin bir canavar gibiydi. Arada bir kahkaha atmasını sağlamayı bile başardım. Her seferinde verdiği tepkiye o da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Her seferinde de kaşlarını çattı ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı, bu da *beni* güldürdü.

Artık daha çok uyuyor. Yanına taşındığımda nadiren uyuduğunu, bunun yerine oturma odasında kitap okumayı tercih ettiğini fark ettim. Ama seks yapmaya başladıktan sonra, ben onun yanına sokulmuş uyurken o yatakta kitap okumaya başladı. Yaklaşık bir buçuk hafta sonra nihayet uyuduğunu fark ettim.

Geceleri okuduğundan daha fazla saat. Harika seks hayatımızın ve yataktaki arkadaşlığımın uykusuzluğunu tersine çeviriyor olabileceğini düşünmek beni heyecanlandırıyordu.

Sonra onun sorununun uykusuzluk değil, kabuslar olduğunu öğrendim.

James çoğu insan gibi kötü rüyalarından uyanmıyor. Yatakta çırpınmaz, bağırılmaz ya da dik durmaz. Kendini sarsarak uyanıyor - gözleri hızla açılıyor, nefesleri hızlı ve sık geliyor ve kalbi bir tavşan gibi atıyor - ama her şeyin yavaşlamasını sağlamaya çalışırken bazen bir dakikadan az, bazen beş dakikadan fazla orada öylece yatıyor.

Benimle ilk kez birlikte olduğunda, vücudu altımda sertçe sarsıldığında uyandım. Bu sefer hemen kalktı ve kolumun altından sıyrıldı. Uyandığımı ona belli etmedim ama kitabını alıp odadan çıkışını izledim. Ne olduğunu tam olarak anlamamıştım. Ta ki ertesi sabah ona bunu sorana kadar ve o da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkene kadar. İşte o zaman *çok önemli* bir şey olduğunu anladım.

Her gece olmuyor ama ilkinden beri ne zaman uyansam ve o yanımda olmasa oturma odasına gidiyorum. Onu sandalyesinden çekip kanepeye götürürken tek kelime etmiyorum. Oturur oturmaz uzanıp başımı kucağına koyuyorum ve onu konuşmaya ya da baş etme mekanizmasını değiştirmeye zorlamadan sessiz desteğimi sunuyorum. Sonra o kitabını okurken parmaklarını saçlarımda gezdirirken ben uykuya dalıyorum. Bu, onunki gibi kâbuslarla ve bunlara neden olan bastırılmış travmalarla başa çıkmak için tam olarak önerilen bir terapi değil, ama ona yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Şimdilik, en çok ihtiyaç duyduğu anda onu bir nebze olsun rahatlatılabildiğim için mutluyum. Bence bu, ne kadar ilerlediğimize dair çok şey söylüyor ve işler zamanla daha da iyiye gidecek.

Odağımı tekrar elimdeki göreve çevirerek aynayı son bir kez kontrol ediyorum. Takip edilmediğimden emin olunca arabayı Neverland'in kuzeyindeki bir sanayi sitesine çekiyorum. Arabayı park ettim ve Matt'in

Henderson siyah sedan arabasına yaslanmış. Kırklı yaşlarının ortalarında, sırık gibi, kirli sarı saçlı, şahin bakışlı ve günde iki paket sigara alışkanlığı olan biri. FBI'da görev gücü memuru olduğumdan beri benim SSA'm (Denetleyici Özel Ajan). Biraz sert bir adamdır ama iyi bir adamdır ve iyi anlarız. Onu koyu renk bir takım elbise içinde görmeye alışkınım ama bugün gündelik kıyafetler giyiyor - kot pantolon ve siyah hafif bir kapüşonlu sweatshirt - birileri bizi birlikte görürse kim olduğu belli olmasın diye.

"Matt," diyorum el sıkışarak selamlaşırken. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de." Sigarasının izmaritini yere atıyor ve botunun burnuyla eziyor. "Takip edilmediğine emin misin?"

Kaşlarımı ona doğru eğerek alaycı bir ifadeyle bakıyorum. "Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim." Sigaradan dolayı kahkahasında hafif bir hırıltı var. Sonra, inanılmaz bir şekilde, yeni bir tane yakıyor. "Bu bok seni öldürecek Henderson."

"Evet, sigara içmeseydim bu işin stresinden felç olurum ve o zaman gizli buluşmalarımızın tadını çıkaramazdım, yani bu da var."

"Benimle buluşmak, gizli ya da başka türlü, dört gözle beklediğin en iyi şeyse, hayatındaki bazı seçimleri yeniden değerlendirmek isteyebilirsin." Sinsi bir sırıtış dudaklarımı büküyor. "Seni suçladığımdan değil, sadece benim için biraz yaşlısın, hepsi bu."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Vay canına, bu düşündüğümde çok daha fazla acıttı. Bana yaşlı dediğine inanamıyorum."

Kıkırdarak konuyu işe çeviriyorum. Dışarıda olmak ve bir süreliğine başka biri olmak konusunda endişelenmemek güzel ama birkaç saatten fazla dışarıda kalmamalıyım. "Starkey'nin durumu nedir? Croc daha mutlu olduğu için ondan vazgeçtiler mi?"

Sigarasından uzun bir nefes çekerken Henderson'ın gözleri benden uzaklaşıyor. İçimi bir ürperti kaplıyor. "Matt, ne oldu? Starkey'ye bir şey mi oldu? Tanrı aşkına, söyle bana."

Matt arabadan iner, duruşu artık tembel değil tedirgindir. "Nasıl olduğunu bilmiyoruz. Artık hapishanede bir bağlantımız yok."

Bakışlarımı kısıyorum. "Ne demek istiyorsun? Fallon'a ne oldu?"

Seth Fallon da başka bir özel ajan. Onu güvenlik ofisinde çalışması için hapishaneye gönderdiler. İşlemlerden sorumlu olduğu gerekli formlar aracılığıyla planlanan ziyaretlerden haberdar olacaktı. Ayrıca tüm güvenlik görüntülerine de erişimi olacak. Bir sürü bürokrasiyi aşmadan bunları mahkemede kullanabileceğimizden değil ama Starkey'e *izinsiz bir* ziyaret olup olmadığını görebilecekti. Yozlaşmış bir müdür ve gardiyanlar tarafından yönetilen bir hapishanede gözümüz kulağımız olmaktan başka bir şey yapma yetkisi yoktu.

Matt beyaz bir duman üfler ve endişelendiğinde yaptığı gibi göğsünü kaşır. "Fallon'dan bir haftadır kimse haber almadı, John. O kayıp."

Oh lanet olsun. Lütfen hayır. Seth berbat bir espri anlayışı ve harika saçları olan harika bir adam. Güzel bir ailesi var. Karısı ve üç küçük kızıyla tanıştım. Bu bok fırtınası sirkinin elebaşı Fred Croc sayesinde babasız büyüyecek kızlar.

"Allah kahretsin!"

Dönerek yumruklarımı arabanın kaputuna vuruyorum, sonra burnumdan yavaşça nefes alırken başımı eğiyorum.

"Biliyorum," diyor, sesi normalden daha yumuşak. "Bak, onu arayan adamlarımız var. Bırak da Fallon'u kurtarmak için biz endişelenelim." "Kurtarmak" kelimesi içimi ürpertiyor. Hâlâ hayatta olduğundan şüphelenilen biri için kullanılacak türden bir kelime değil bu. "Ciddiyim evlat. Canavarın karnındayken dikkatini kaybetmeyi göze alamazsın. İş hâlâ yapabiliyor musun yoksa seni çekmem mi gerekiyor?"

Başımı iki yana sallıyorum ve arabayı itiyorum, kişisel eşyalarımı çok daha sonra açana kadar kilitliyorum. Croc'u hayatının geri kalanında parmaklıklar ardına koyduktan sonra. "Ben iyiyim. Başka neyin var?"

Matt sürücü tarafındaki açık camdan uzanıp bir dosya aldı. Dosyayı bana uzatarak ciddiyetle şöyle dedi: "Dün isimsiz bir ihbar aldık. Kontrol etmeni istiyoruz, bakalım doğruluk payı var mı?"

Dosyayı çevirip açıyorum ve görüşme dökümünü hızlıca tarıyorum. Sonuna geldiğimde ciğerlerimdeki hava çekilmişti. FBI'ın bu davaya dahil olmasının bir nedeni var ve bu yeni bir uyuşturucu yüzünden değil. Sadece uyuşturucuyla ilgili olsaydı, DEA hala başlangıçta olduğu gibi, ben Korsanlar'a sızmadan çok önce olduğu gibi ilgileniyor olurdu. Hayır, Croc'un operasyonunda uyuşturucudan daha fazlası olduğundan şüphelenmeye başladığımızda FBI olaya dahil oldu. Peri Tozu'nu çocuk oyuncağı gibi gösteren bir şey.

"Tanrım," diye homurdandım. "Gerçekten yanıldığımızı umuyordum."

"Hâlâ olabiliriz. Bunun iyi bir ipucu mu yoksa bir tuzak mı olduğunu bilmiyoruz. Somut bir kanıt olmadan içeri girmek her şeyi berbat edebilir ve Croc serbest kalabilir."

Henderson haklı. Bunu kontrol etmeliyim, başka bir şey yapmadan önce ucun sağlam olduğundan emin olmalıyım. James'e bile söyleyemem. Elimde somut bir kanıt ve Croc'u alaşağı edecek bir plan olmadan olmaz. Çünkü Croc ve Hook hakkında şüphelendiğim şeyler doğruysa, bu iş çok çirkin bir noktaya varacak. Bu olmadan önce, kabuslarındaki canavarın kellesini gümüş bir tepside sunabileceğimden emin olmak istiyorum.

Sakinleştirici bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve idarecimin sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Otuz dakika boyunca strateji geliştirdikten ve keşif için bir plan yaptıktan sonra ayrılmaya hazırlandım. Neverland'e dönmek için sabırsızlanıyorum, böylece bu göreve başlayabilir ve Henderson'a rapor verebilirim. "Teşekkürler Matt. İrtibatta olacağım."

"Öyle olduğundan emin ol," diyor elini uzatarak. "Orada dikkatli ol, John. Bu adamı yakalamak istiyorum ama bir başkasını daha kaybetmek pahasına değil."

adamlarımızdan biri."

Zaten birini kaybettiğimizi hatırlatan acıyı yutuyorum ve başımı sallıyorum. Bir dakika sonra tekrar yoldayım ve Croc'un tabutuna son çiviye çakmak için yeterli kanıt bulabilmek için dua ediyorum. Ama aynı zamanda, isimsiz ihbarın fiyasko olmasını da umuyorum, çünkü bu tür bir çivi en çok sevdiğim adamın canını yakacak olan çividir.

Yirmi Sekizinci Bölüm

JOHN

Glock 19'umun şarjörünü avucumun içine düşürüp dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar yerine itip kot pantolonumun bel kemerinin içine sokuyorum. Dün Matt'le yaptığım toplantı bu operasyonu ikinci aşamaya taşıdı ve bugünkü toplantının amacı Croc'un gözüne girip depoda gerçekte neler olup bittiğini öğrenebilmek. Ve bunu James olmadan yapmak zorundayım.

Ne araştırdığımı ona söylemenin sorun olmayacağını düşünsem bile, yine de ona ne yaptığımı söyleyemezdim. Kimseyi umursamam kabadayılığı tam bir saçmalık. Bu adamın tek *yaptığı* umursamak. Ve eğer Croc'la bütün ağır işlerin döndüğü yerde yalnız buluşmayı planladığımı bilseydi, James benimle gelmek için ısrar ederdi. Ama benim yolum, Hook'tan ve düşük seviyeli bir uyuşturucu satıcısı olarak sıradan işlerden ayrılmaya çalışıyormuşum gibi davranmak. Amacım ilk denemede ihtiyacımız olan kanıtı elde ederek Croc'u alaşağı etmek ve James'i onun pençelerinden sonsuza dek kurtarmak. Bu da davanın iyiliği için gerçekler konusunda yaratıcı olmam gerektiği anlamına geliyor.

Derin bir nefes alarak yatak odamdan çıktım ve mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalıştım. Kendimi bir grup azılı suçluya entegre ederken sevdiğim adama yalan söylemekten daha az gergindim. Müzik setinden Metallica'nın *S&M* albümü bangır bangır çalışıyor, ağırlık kaldırırken dinlemeyi sevdiğini öğrendiğim bir şey. Çünkü tabii ki Metallica'nın ağır versiyonlarını tercih ediyor.

metal grubunun popüler şarkılarına San Francisco Orkestrası eşlik ediyor. Hook toplum içinde her ne kadar eğitimsiz çete reisi rolünü oynasa da, özel hayatında benden daha kültürlüdür. Odasında küçük bir kütüphane programı başlatmaya yetecek kadar farklı türde ve konuda kitapla dolu bir duvar dolusu raf var.

Eğimli bench press sehpasında başının üzerinde ağırlık kaldırdığı yere doğru ilerliyorum. Bacakları, aralarında diz çökmek için cazip bir davetle yayılmış ve ağız sulandıran gövdesi, kasları hareketleriyle dalgalanırken bir ter parıltısıyla kaplanmış.

"Hey, daha sonra döneceğim. Bir süreliğine dışarı çıkmam lazım."

Çubuğu rafa geri koyduğunda ve ona veda öpücüğü vermemi beklediğinde kalbim küt küt atıyor. Ben de öyle yaptım. Eğiliyorum, bir elimle sakallı çenesini kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, tuzlu tadının ve öpücüğüme doğru eğilişinin tadını çıkarıyorum.

Seks söz konusu olduğunda, James bir şeyleri başlatmaktan çok mutludur ve genellikle bunu yapar. Ama yine de yatak odasının dışında şefkat gösteren ilk kişi o değil. Hayatının son duvarına tutunuyor. Eninde sonunda yıkacağım. O zamana kadar, benden gelen herhangi bir şefkati her kabul edişinde kalbim eriyor.

İsteksizce, içinden akan tüm o adrenalin odak noktasını ağırlık kaldırmadan göt sikmeye çevirmeden önce geri çekiliyorum. Antrenmanlarımızdan birinin terli bir seks festivaline dönüşmesi ilk kez olmuyor. Ama randevumu kaçırma riskini göze alamam. Çok şey tehlikede.

Doğrulduğumda, keskin mavi bakışları beni takip ediyor. "Nereye gidiyorsun?" "Henderson'la buluşacağım." *Eninde sonunda*. "Sadece birkaç saat sürer.

ya da öyle." Bu yalanın kalbime sapladığı bıçağı görmezden gelerek gülümsüyorum ve ekliyorum: "Merak etme. *Diners, Drive-Ins and Dives*'in birkaç bölümünü izleyebilmemiz için bolca zamanım olacak. Guy Fieri'ye karşı gizli bir şeyler hissettiğini biliyorum." Ona göz kırpıyorum ve odayı geçip arka kapıya gidiyorum.

Ama temiz bir kaçış yapamadan, "Johnathan" diye bir ses duydum.

Tam adımı kullanması beni bir suçluluk duygusuyla daha yüzleştiriyor, çünkü bu *onun* sevgi versiyonu ve sahtekârlığımla bunu lekeliyormuşum gibi geliyor. Yüzüme rahat bir ifade yerleştirerek geri dönüyorum. "Öyle mi?"

"Her şey yolunda mı? Matt ile daha dün görüştün."

"Evet, her şey yolunda. Sadece benimle üzerinden geçmek istediği birkaç şey daha var." Yalan dilimde acı bir tat bırakıyor ama onun iyiliği için gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Yakında döneceğim."

Birkaç sonsuz saniye boyunca beni incelerken nefesimi tutuyorum. Başını sallayıp baskılarına devam ettiğinde nefesimi veriyorum ve çatı katından ayrılıyorum. Yirmi dakika sonra Starkey'nin bisikletini şehrin güney ucunda terk edilmiş bir tersanedeki deponun önüne park ediyorum. Arazideki deponun ön kapısına geldiğimde, ellerinde AK-47'ler olan iki asker görünümlü orospu çocuğu beni durduruyor.

"Kollar dışarı," diyor uzun boylu adam, silahını bana doğrultarak. İkinci adam beni yere yatırdı ve sırtımdaki silahı kolayca buldu. Ama saklamaya çalışmıyordum ki.

Silahsız olduğumdan emin olduktan sonra beni büyük, endüstriyel ve açık bir alana götürüyorlar. Dikkatli bir taramayla herhangi bir kamera fark etmedim ama bu bölümde kamera olmasını da beklemezdim. Bu bizim işimizi bizim yerimize yapmak, mahkemede kullanmamız için tüm yasadışı faaliyetleri kaydetmek gibi olurdu.

Odanın sol tarafında, silahlı adamlar onlara göz kulak olurken, iç çamaşır ve sütyenli kızların ışıltılı Peri Tozu'nu bir onsluk poşetlere paylaştığı sıra sıra masalar var. Bu sahne Matt'in beni uyardığı bir sahne - kızlar uyuşturucuyu kolayca çalamasınlar diye iç çamaşırlarıyla çalıştırılıyorlar - ama yine de beni öfkeliyor. En azından kızlar istismara uğramış ya da gergin görünmüyorlar. Muhtemelen her gün gelip çenelerini kapalı tutmaları için yeterince iyi para alıyorlar ve bunu yapmazlarsa ne olacağına dair sağlıklı bir korku dozu var.

Alanın sağ tarafı daha büyük miktarların -tahmin etmem gerekirse yaklaşık bir kiloluk paketlerin- istiflendiği ve

Paletlerin üzerinde selofana sarılmış. Croc'un daha geniş bir dağıtım için Hook'u zorlamasına şaşmamalı. Kuzey Carolina'nın doğu yarısının tamamını kapsıyor olsak bile yerel kulüplerde ve rave'lerde bu kadar satmamız yıllar alır. Croc'un bu miktarda ürünü satabilmesi için büyük şehirlerde bu işi yapan Tannen gibi büyük adamlara ihtiyacı var.

Hiç etkilenmemiş gibi davranarak, depo alanının arkasındaki çift korumalı başka bir girişe yaklaşırken her iki yanımdaki haydutlara ayak uyduruyorum. Korumalarım beni çelik kapıdan geçirerek binanın idari bölümüne götürüyor - ya da en azından tersane faaliyeteyken öyleydi. Ön taraftaki alan ne kadar gürültülüyse, arka taraf neredeyse ürkütücü derecede sessiz. Croc'un bulunduğu yere giderken labirent gibi koridorlarda dolaşırken geçtiğimiz odaların hiçbirinde etrafta dolaşan ya da nöbet tutan kimse yok.

"Patronun daimi maaş bordrosunda mısınız, yoksa şu eski militan üçüncü parti paralı asker gruplarından biri misiniz?"

Daha önce ale t i m l e neredeyse biraz fazla kişiselleşen adam başını çevirmeden, "Bunu bilmen gerekseydi bilirdin," diyor. "Buna itiraz edemem," diyorum alçak sesle kıkırdayarak, benimle oynayarak karakterin umursamaz tavrı.

Bir koridorun sonundaki en uzak odalardan birine varıyoruz ve kapıyı kapatan bir kamera ve şifreli giriş için bir tuş takımı olmadığını fark etmeden edemiyorum. Ya Croc burada bir ofis kurarken tembellik etmiş ya da aptalca bir şekilde farklı girişlere yerleştirdiği tüm bekçi köpeklerinin yeterli güvenlikten fazlası olduğunu düşünüyor. Korumalardan biri kapıyı çalıyor ve bizi içeri alıyor.

Oda oldukça geniş, belki yirmi metre karelik bir alan, ancak tüm mekandaki tek mobilya parçası Croc'un para sayma makinesi ve tüm yüzeyi kaplayan banknot yığınlarıyla oturduğu büyük bir metal hizmet masası. Şu anda bir çizgi film karakteri olsaydı, kendi parasıyla dolu bir ambarın içinde keyifle yüzen Varyemez McDuck olurdu.

"JD, seni görmek güzel." Yüzündeki yapmacık sırıtış bana yalan söylemediğini gösteriyor. Sırf meraktan mı yoksa aradığıma gerçekten sevindiğinden mi, emin değilim.

"Bu kadar kısa sürede benimle görüştüğünüz için minnettarım."

"Saçmalık. Çalışanlarımla iş konuşmaktan her zaman mutluluk duyarım. Tartışmak istediğiniz konu bu, değil mi? İş mi?"

"Bu doğru. Daha spesifik olarak, sizdeki rolüm. Ama Şey 1 ve Şey 2'nin önünde konuşmamayı tercih ederim," diyorum başımı bekçi köpeklerine doğru eğerek.

Croc güler ve ellerini önündeki masada bulunan tek açık alana vurur. "Senden hoşlandım, McRae."

Adamlarına gitmeleri için başıyla işaret ettiğinde elimi uzatıp ekliyorum: "Ama önce silahımı geri istiyorum." Adamlar durdu ve silahımı tutan homurdandı. Croc'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Hadi ama. Ölmeni isteseydim, bunu Rambo özentileriyle dolu bir yerde yapmazdım."

Croc elini salladı ve adam ofisten çıkmadan önce 9 milyonumu gönülsüzce iade etti. Sırtımın küçük kısmına sıkıştırılmış metali hissettiğim anda biraz daha rahat nefes alıyorum. Croc'un emrindeki ateş gücüne karşı bir şansım olduğundan değil, ama bunca yıldır bir tabanca taşıdıktan sonra, onsuz bir uzvum eksikmiş gibi hissediyorum.

Ellerini çıkık bağırsağının üzerine koyan hedefim beni dikkatle inceliyor. "Şimdi, neden oturmuyorsun ve senin için ne yapabileceğimi anlatmıyorsun?"

Adam zeki, savunmamı düşürecek kelimeler seçiyor, sanki gücü olan benmişim ve o sadece bana yardım etmek için buradaymış gibi. Sanki beni ya da ne istediğimi umursuyormuş gibi. O sadece *benim onun* için ne yapabileceğimle ilgileniyor. Ben de tam olarak böyle oynuyorum.

"Sizin için yapabileceğim şey bu. Dust'ı yönetmek iyi bir iş ama bana göre değil. Hook ve diğer adamlar bu işten memnun görünüyorlar.

Kulüplerde satış yapmanın getirdiği parti avantajları. Ben sadece daha *ciddi* bir işe alışkınım, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Anladığını belli eden alçak bir ses çıkarıyor. "Çöpçüler'de yaptığınız gibi mi?"

"Bu kesinlikle harika olurdu. Dante'nin infazcılarında biri olmak hoşuma gidiyordu ve işimde çok iyiydim." Dante Ellis geçen yıl çete çökertilene kadar Çöpçüler'in lideriydi. Şu anda maksimum güvenli bir hapisanede seksen ila ömür boyu hapis cezasını çekiyor, bu yüzden onun adını anarken nispeten güvendedim. "Ama Dante'nin yeni bir işe girme planları vardı -sadece birkaçımızın bildiği planlar- ve belki de sizin gibi iyi bir iş anlayışına sahip birinin bunun ne olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm. Çünkü para potansiyeli Peri Tozu ile yaptığınızın on katı."

"Peki Dante'nin bu kadar ilgilendiği şey neydi?" diye soruyor gözlerini hafifçe kısarak.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Kızlar."

Kendini yakalamadan önce kaşları alnına doğru kanatlanıyor. İfadesi yumuşuyor ve kartlarını yeleğe yakın tutarken bile kendini beğenmiş bir gurur haline geliyor. "Peki ya kızlar, tam olarak?"

"Bilirsin işte," diyorum, hınzır bir sırıtış dudaklarımı büküyor. "Özlenmeyecek ama hala kafasında dişleri olanları satın almak ve onları, kızların bir veya iki saatlik zamanı için en yüksek doları ödemeye istekli belirli bir müşteriye belirli hizmetler sunabilecekleri bir yerde tutmak."

Croc ayağa kalkıyor ve masasının etrafından dolaşarak önümde duruyor. Kollarını kavuşturup masanın kenarına yaslanıyor. "Hook bu konuda ne düşünüyor?"

Homurdanıyorum. "Hook'a ya da ekibinden birine bu konuda hiçbir şey söylemedim. Üst düzey adamınız alınmasın ama uyuşturucudan fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum." Ellerimi kaldırarak ekliyorum, "Saygısızlık etmek istemem."

-Korsanların hepsi toz taşımakta iyidir ama kız ticareti bambaşka bir şeydir. Dante'nin operasyonunu yönetmeye hazırdım.

sıkıştım. Şimdi aynı şeyi sizin için yapmak ve bize bir ton para kazandırmak istiyorum."

"Düşünme tarzını sevdim, JD. Hadi, sana göstereceğim bir şey var."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

JOHN

Croc'u ofisten çıkıp birkaç koridordan geçerek arka merdivenlerden ikinci kata çıkarken dışarıdan sakin ve etkilenmemiş görünüyorum. Ama içimde temkinli, dikkatli ve gerginim. Bir brifingde olası senaryoları duymak, gerçeğe bakmaya hiç benzemiyor. Henüz hiçbir şey görmedim ama şimdiden farkı hissediyorum.

İkinci kat, binanın geri kalanının sadece üçte biri büyüklüğünde ve her iki tarafta dört kapıyla çevrili tek bir koridor var. Ancak alt kattaki tipik ahşap ofis kapıları yerine bunlar küçük pencereleri olan kalın metal kapılar. Croc beni sağdaki ilk kapıya götürüyor ve içeri bakmamı işaret ediyor, ben de bakıyorum.

Şok, öfke, suçluluk, daha fazla öfke... kirli zeminde duran bir şiltenin üzerinde sutyen ve iç çamaşırından başka bir şey giymeden yatan sarı saçları keçeleşmiş bir kıza bakarken hepsi bana çarpıyor. Vücudunun geri kalanı simlerle kaplıydı. Yaşıyor -neyse ki nefes aldıkça göğsü yükseliyor- ama gözbebekleri büyümüş ve boş bakışlı, halsiz.

Sanki etkilenmişim gibi ıslık çalıyorum, sanki yumruğumu o lanet olası suratına indirmekten kendimi alıkoymuyormuşum gibi. "Bu odaların hepsi dolu mu?"

"Evet. Bir sürü kızım var. Bu benim ilk partim ama düzenli bir rotasyon yapmayı planlıyorum. Birkaç hafta içinde onları gemiyle taşıyacağım.

Brezilya'daki bağlantıma. Sonra yeni bir grup kız alacağım, onlar buradayken yaklaşık bir ay boyunca onlardan para kazanacağım ve onları ortağıma sattığımda daha da fazla para kazanacağım. Durula ve tekrarla," diye şeytani bir kıkırdamayla bitiriyor.

Kocaman gülümsüyorum. "Kahretsin, Croc. Masaya değerli bir şey getirdiğimi sanıyordum ama sen şimdiden benden çok ileridesin. Kendimi bir pislik gibi hissetmiyorum."

Omzuma vuruyor ve sıkıyor. Dokunuşu midemi bulandırıyor ve elini bırakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hayır. Sadece bu işi yürütmek için tam da aradığım türden bir adam olduğunu kanıtlıyor. Haklısın, Hook bu tür şeyler için fazla korkak."

Ürünlerin geri kalanına bakmak istiyormuş gibi yaparak koridorda yürüyorum, böylece kendimi kaybedip sırf James'e hakaret ettiği için onu boğmayacağım. "Nereden buluyorsun bunları? Dust'ı satın alan kulüp üyelerinden mi?"

"Asıl fikir buydu ama çok riskli. Ben protokolü, kayıp olduklarını bildirecek kimsesi olmayan kızlarla değiştirmeden önce oğlanlar birkaç tanesini aldı. Çoğunlukla fahişeler ve kaçaklar. Peri Tozu iyi bir yan iş ve kolluk kuvvetlerinin dikkatini asıl para kazanandan uzaklaştırmak için dikkat dağıtıcı bir unsur."

"Çok akıllısın." Bu kaçık herife yaptığım her iltifatta kendimden biraz daha nefret ediyorum. Önünden geçtiğim her odada başka bir kız var, tıpkı onun dediği gibi. Biri usulca ağlıyor... diğeri volta atıyor ve kendi kendine ya da onu duyamayan biriyle konuşuyor... ondan sonraki çürüklerle kaplı ve köşede sallanıyor... Tanrım, midem bulanıyor. Croc'u bayıltmak ve her birini buradan çıkarmanın bir yolunu bulmak istiyorum.

Ama yapamıyorum. Onları kurtarmayı ne kadar çok istesem de yapamam. Henüz değil. Bu şekilde olmaz. Ama Tanrı yardımcım olsun, kurtaracağım. Yakında. Bulduklarımıyla birlikte ekibime geri dönmeliyim ki bir baskın planlamak ve onu sayısız suçundan dolayı tutuklamak için gerekli tüm izinleri alabilelim. Onu parmaklıklar ardına koymak

James ve Starkey'i sonsuza dek özgür bırakmamın ve Croc'un kızları cinsel köleliğe satmasını engellememin tek yolu hayat.

Düşüncelere dalmışken, Croc konuşana kadar son kapıda durduğumu fark etmiyorum. "Tatlı bir kış parçası, ha?"

Bu adamın yanında kısa bir an için bile olsa dikkatimi dağıttığım için kendimi zihinsel olarak azarlayarak, sarkıntılık eden pislik rolünü oynuyorum ve kıza bakıyorum. Güzel bir kız, ya da köşede oturmuş duvara bakarken bu kadar zayıf ve üzgün görünmeseydi güzel olurdu. Kuzguni saçları omuzlarına dökülüyor ve yanakları çökmüş, yüzünün ve çenesinin açılması gerekenden daha keskin görünüyor. Diğer kızlar gibi o da iç çamaşırlarına kadar soyunmuş ve simlerle kaplanmış.

"Şimdiye kadar gördüklerim arasında kesinlikle en ateşlisi," demeyi başarıyorum sözlerimi şehvetle süsleyerek. Sanki beni duymuş gibi başını çeviriyor ve soluk yeşil gözlerini pencereden bana diyor. Sinirle dikkatimi ondan ayırıp Croc'a yöneltiyorum. "Bu parıltı da neyin nesi? Hepsini Dust'a falan mı bulaştırdın?"

Omuz silkiyor. "Onları işleri konusunda daha hevesli hale getiriyor ama bunu onlara sadece iş saatlerinde veriyoruz. Gündüzleri işin uyuşturucu kısmını yürütüyorum; geceleri ise alt kattaki herkesi binadan çıkarıyorum ve ikinci kattaki iş yerini açıyorum. Canlı mallarımı bilen adamlar binanın arka tarafındaki ayrı bir girişten giriyorlar. Ödeme alt katta yapılıyor, sonra arkadaş seçimlerini yapmaları için yukarı çıkmalarına izin veriliyor. Müşterilerin odalara girip çıkmasına izin vermek ve kontrolden çıkmamalarını sağlamak için burada kalan bir güvenlik görevlisi var."

"Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsünüz. Etkilendim."

"Öyle olmalısın. Onu test sürüşüne çıkarmak ister misin?" diye soruyor ve esmere başını sallıyor.

Gösteriş yapmak için bile olsa ondan faydalanma fikri midemi bulandırıyor. Ama beni içeride bırakacaksa

Buradan kaçmadan önce fotoğraflı kanıt bulabilirim.

"Ne kadar?"

"Bu sefer ücretsiz. Buna işe başlama bonusu diyelim."

Ona hınzırca sırıtarak, "Çok cömertsin patron, teşekkürler," diyorum.

Croc cebinden çıkardığı anahtarlarla kapının kilidini açıyor ve ona doğru yürüyor. Ben daha ne yaptığını anlayamadan başparmağını bir peri tozu torbasına daldırıp koluna sürüyor.

"Bu onu hemen canlandırır. Tamamen senindir," diyor, ayağa kalkıyor ve Vanna White'ın ödülünü sergilediği gibi kolunu ona doğru uzatıyor.

Kahretsin. Ona tekrar ilaç vermesinden nefret ediyorum ama bu doza kötü bir tepki vermediğinden emin olmak için ilaçtan kurtulana kadar yanında kalmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Yanından geçip gidiyorum, yürüyüşüm kolay ve telaşsız. Gittiğini ya da kapıyı kapattığını duymadım ama bir kadının içine girmek üzere olan kanunsuz, ahlaksız bir adam olarak bunu umursamazdım

-İsteyerek ya da istemeyerek. Bu yüzden ona odaklanıyorum.

Güzellik, onu düşünmeye başladığım gibi, başını eğiyor ve ölü gözlerle ve uzaklara bakan bir bakışla beni izliyor. Korkmuş ya da üzgün değil, ağlamıyor ya da uzak durmam için yalvarmıyor. Hayır, teslim olmuş durumda ve bu çok daha kötü. Vazgeçmiş. Kurtarılacağına, sevdiklerine kavuşacağına, bedeni ve eylemleri üzerinde yeniden özerkliğe sahip olacağına dair umudunu yitirmiş. Onun yeşil bakışlarında gördüğüm yenilgiden ve yıllar önce James ve tüm Kayıp Çocuklar da dahil olmak üzere pek çok masum ruha verdiği zarardan sorumlu olan adamı yok etmek istiyorum.

Sonra her şey olur. İlaç etkisini göstermeye başlar ve tavırları büyük ölçüde değişir. Dokunmaya ve dokunulmaya doyamıyormuş gibi ellerini vücudunda ve saçlarında gezdirirken yeşil gözleri artık cam gibi. Ama onu huzursuz eden değişmiş bir durumda olmasına rağmen

ve üretilmiş arzuyla ağrıyor, bana ihtiyatla bakıyor ve bir sonraki adımdan korkuyor ve bu beni öldürüyor.

Hayatımda ilk defa kurtarıcı olarak görülmüyorum. Genellikle kötü adama haddini bildirmek ve kurbanı kurtarmak için gelen kişi ben olurdum. İnsanların bana rahatlama, minnettarlık ve hatta isteksiz bir kabullenişle baktıkları oldu. Ama hiç kimse beni avına doğru ilerleyen aç bir kurt gibi izlemedi. Arkamdaki adamın beni bu duruma sokmasından, beni bu kadının gözünde bir avcı haline getirmesinden nefret ediyorum. Bu anla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum. Aklıma gelen tek plan, niyetimi Croc'un beni rahat bırakmasını sağlayacak kadar inandırıcı kılmak. Onu ayağa kaldırıp duvara yaslıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Dudaklarından en hafif iniltinin çıktığını duyuyorum ve içimde bir umut dalgalanıyor. Tamamen gitmemiştii. Hâlâ kurtarılacak bir parçası var. Ve zaman ve özenle, belki geri kalanı da geri getirilebilir.

Beni sadece onun duyabileceği kadar sessiz olmaya dikkat ederek, doğrudan kulağına konuşuyorum. "Şşşt, sorun yok, tatlım. Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum."

Bir adım geri çekilip kemerimi çözmeye başlıyorum, sonra Croc'un hâlâ odada olduğunu yeni fark ediyormuşum gibi bakıyorum. "İzlemekten zevk falan mı alıyorsun?"

"Belki," diyor şeytani bir sırıtışla. "Ya da belki sadece senin gerçek bir anlaşma olduğundan emin olmak istiyorumdur. Ekibimde yumuşak kalplere ya da yumuşak penislere yer yok, JD."

"Benimle ilgili yumuşak bir şey yok, Croc."

Bana meydan okurcasına bakarken tüm eğlence izleri kayboluyor. "Kanıtla."

Otuzuncu Bölüm

KANCA

John'un çatı katından dışarı adımını atmadan önce yalan söylediğini biliyordum; sadece nedenini bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Sadece *nereye* gittiğini biliyorum. İddia ettiği gibi idarecisiyle buluşmak yerine, John'un "JD" telefonundaki GPS izleyicisi sayesinde depoya gittiğini biliyordum. Korsanlarımın her birini takip edebilirim. Bunu sık sık yapmam gerekmiyor ama hepsini bir noktada kontrol etmem gerekti.

İşin garibi, John'a karşı kullanmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

Bana yalan söylemesi çok canımı yaktı ama neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Hiç kimseye güvenemedim. Onun da beni hayal kırıklığına uğratması an meselesiydi.

O gider gitmez ihanetinin acısını içimde bastırdım ve neyin peşinde olduğunu öğrenmeye karar verdim. İki dakikalık bir duş aldım, üzerime bir şeyler giydim ve bisikletimle peşinden gittim. Yolculuğumun onuncu dakikasında, bulunduğu yerde hareket etmeyi bıraktı. Croc'un deposunda.

Croc'un motorumu görmeyeceği şekilde binanın uzak tarafına park ettim, sonra burada iş yaptığım her gün yaptığım gibi korumalara dostça bir selam vererek içeri girdim. İstediğim gibi girip çıkma iznim var ve dükkân yerine depodan daha büyük miktarlarda Toz aldığımızdan beri silahlı fedailer beni yarı düzenli olarak görmeye alıştılar.

John'u ön tarafta göremediğim için Croc'un ofisinde olması gerektiğini düşündüm. Patronla rutin bir toplantım varmış gibi davranarak, arkadaki idari alana açılan kapıda nöbet tutan iki adama yaklaştım. Sahte cazibemi kullanarak onları isimleriyle selamladım ve yumruklarını tokuşturdum. En başından beri Croc'un tuttuğu güvenlik grubundaki adamlarla arkadaş olmaya özen göstermiştim. Birbirleriyle *iyi geçinen*, birbirlerinden *şüphelenmeyen* adamlar. Eninde sonunda onların kör güvenine ihtiyacım olacağını biliyordum.

Bir dakika saçmaladıktan ve müstehcen bir şakaya güldükten sonra, patronla işim olduğunu varsayarak bir saniye bile düşünmeden geçmeme izin verdiler. Binanın en arka tarafındaki odalara ulaşana kadar boş labirent koridorlarda ilerledim. Croc'un kapalı kapısının diğer tarafından John'un sesinin geldiğini duyabiliyordum, bu yüzden bitişik odalardan birine saklandım ve kapıyı aralayarak bekledim. Çıkmaları uzun sürmedi ve Croc'un John'u ters yöne götürmesini izledim.

Bu birkaç dakika önceydi ve hala geri dönmediler, o zaman neyin peşindeler? O yöndeki tek şey bir arka çıkış ve ikinci kata çıkan bir merdiven. Gitmediler çünkü John'un konumu neredeyse tepemde, bu da üst katta oldukları anlamına geliyor. Yukarıda ne olduğunu bilmiyorum - Croc'un o alanı herhangi bir şey için kullandığını hiç bilmiyordum- ama beklemekten bıktım. İçimde kötü bir his var ve John'la ne halt ettiği konusunda yüzleşmem gerekiyor.

Bir karar veriyorum ve güvenilebileceğim tek kişiyi arıyorum. "Smee'yi ara," diyor arsız piç, duyabileceğiniz bir sırtışla telefondan.

"Croc'u arayıp birinin dükkânı dağıttığını söylemeni istiyorum. Biri içeri girmeye çalışmış gibi görüldüğünü söyle, muhtemelen rakip bir kulüp."

Smee'nin sesi artık çok ciddi. "Hasarı görmek için koşarak geleceğinden eminim. Söylediğinizi düşündüğüm şeyi mi söylüyorsunuz, Yüzbaşı?"

"Ortalığı dağıtın. İyi görünmesini sağlayın ve kameralardan uzak durun.

Ama aramayı *şimdi* yapın."

"Emredersiniz, Kaptan. Olmuş bilin."

Bir dakika bile geçmeden Croc bana doğru geliyor. Ofisinde hızlıca durduktan sonra koridorda geri koşuyor, tırnaklarını tükürmeye hazır gibi görünüyor. Temiz olduğumu anladığım anda harekete geçiyorum ve merdivenlere yöneliyorum. Sahanlığın tepesine ulaştığımda, koridorun sonundaki açık odadan John'un sesinin geldiğini duyuyorum.

"Hadi tatlım, yatağa uzan."

Derin sesi hoşgörölü ve kandırıcı, tıpkı bir sevgiliyi kollarınıza almak için ikna edeceğiniz gibi. Botlarım koridorun aşağısındaki beton zeminde gümlerken kulaklarıma kan hücum ediyor. Köşeyi döndüğümde kırmızıyı görüyorum. John'un sırtı uzaktaki duvara dönük ve neredeyse çıplak bir kadın ona lanet olası bir ağaç gibi tırmanıyor, kollarını geniş omuzlarının arkasına kilitlemiş ve bacaklarını beline dolamış, koyu renk kot pantolonu çözülmüş kemerinin ağırlığıyla açılıyor.

"*Ne haltlar dönüyor burada?*" Hırladım.

John kafasını kaldırır. Bir an için yüzünde şok, suçluluk ve panik karışımı bir ifade belirdi. Ama sonra beni gördüğüne sevinmiş gibi rahatladı. Onu pantolonunu indirirken yakaladığımda. Neredeyse tam anlamıyla.

"Yardım edin de onu üzerimden alın. Lanet bir örümcek maymunu gibi."

"Aletini ona sunmadan önce bunu düşünmeliydin.

-" Kız omzunun üzerinden bana bakıyor ve acı bir karşılık dudaklarımda canlanıyor. "Brandy?"

Yeşil gözleri cam gibi, siyah saçları dağınık ve karışık, yumuşak kıvrımlarının yerini keskin açılar almış. Ama bu o. Taş Ocağı'nda Peri Tozu sattığım son kız. Gergin görünüyor, bana eskisinden daha çok annemi hatırlatıyor. Onlara doğru yürümeye başladığımı fark etmiyorum, ta ki kız fiziksel olarak bir iniltiyle geri çekilip vücudunu John'un kiyle birleştirme çabasını tekrarlayana kadar.

John yumuşak bir sesle, "şşşt, sorun yok, hadi," diyerek onun çıplak sırtını ve düğümlenmiş saçlarını okşuyor. "O da sana zarar vermek için burada değil, söz veriyorum." Kız tekrar onun kollarında sakinleştiğinde, benimle göz göze geliyor. "Onu tanıyor musun?"

Başımı sallıyorum ama sonra kendimi durdurup başımı sallıyorum. "Adamların beni aldığı gece ona biraz toz sattım. O neden burada dostum?"

Hiçbir şey söylemiyor, ağzıyla değil. Ama gözlerinde çözemediğim bir mesaj var. Sanki bana anlatmaya çalıştığı şeyin tüm yapboz parçalarını görebiliyorum, ama ters duruyorlar ve çözmek için hangi parçaların nereye gideceğini bilmiyorum.

Evet, biliyorsun. Sadece bakmak istemiyorsun.

Hafif titremelerini durdurmak için yumruklarımı sıkarak, John'un hâlâ kızı teselli etmeye çalıştığı yere doğru ilerliyorum.

"Brandy, beni hatırladın mı?" Başını onun omzundan kaldırıyor ve sanki ben burada değilmişim gibi bana bakıyor. John'a sertçe soruyorum, "Yuvarlanıyor mu?"

"Croc beni onunla bırakmadan önce üzerine geçirdi. Ne kadar kalacağını bilmiyorum. Buradan çıkmam gerek."

"Bir süre meşgul olacak," diyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Kafatası yüzüğümü çıkarıp görmesi için havaya kaldırıyorum. "Brandy, bunu hatırlıyor musun? O gece kulüpte çok sevdiğini söylemiştin." Bakışlarında bir tanıma belirtisi belirdi. Yüzüğe uzandı ama ben geri çektim. "JD'den ayrılırsan sana veririm."

Birkaç saniye kıpırdamıyor, ama sonra nihayet bacaklarını indiriyor ve yırtık pırtık şilteye tırmanıyor. John pantolonunun fermuarını çekerken bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben onu durduruyorum. "şimdi olmaz," diye homurdanıyorum. "Onu buradan çıkarmalıyız."

Dönüyorum, onu kucağıma alıp arkadan bisikletime taşımaya hazırım. Ona gömleğimi vereceğim ve-

John'un eli pazumu tutuyor. "Yapamayız. Henüz olmaz."

Elinden kurtulup yüzüne bakıyorum. "Ne demek istiyorsun, biz *Yapamaz mıyız?* Sana ne yapamayacağımızı söyleyeyim; onu burada bırakamayız."

"Üzgünüm Kanca, ama buna mecburuz." Sesini yumuşak tutuyor ama tonu hiç de öyle değil. Ayaklarıma kapanıp bana Yüzbaşı diyen Johnathan değil bu. Bu, görev gücü memuru John Darling, tehlikeli bir suçluyu yakalamak için federal bir soruşturmada çalışan bir adam. Çatı katımın duvarları içinde benim isteğime boyun eğebilir, ama dışarıda yetki onda ve planına uymazsam beni eve sürüklemek için bayıltacağını ve daha sonra af dileyeceğini hissediyorum.

"John..." Kafamı sallıyorum, şu anda zihnimde dönen karmaşayı dile getiremiyorum.

"Onu kurtaracağız." Büyük bir eliyle enseme avuçluyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Sana söz veriyorum, kurtaracağız."

Yalan söylediği, Croc'la kim bilir ne hakkında bulunduğu ve kendini tehlikeye attığı için ona hâlâ kızgınım ama onun kalbini biliyorum ve John boş vaatlerde bulunmuyor. Onu bu yerden kurtarana kadar rahat etmeyecek. Sertçe başımı sallıyorum, sonra ondan ayrılıp Brandy'nin yan yattığı yere çömeliyorum. Vücudu vücudunda dolaşan toz yüzünden huzursuz ve onu son gördüğümünden beri ne kadar ilaç verildiğini merak ediyorum. Açıkta kalan teninin neredeyse her santimi parıltılarla kaplı.

"Tanrım," diye törpüledim. "Her tarafı bok içinde."

"Hepsi öyle." John'un sözleri yumuşak ve dikkatlice söylenmişti. Bu kadar az şey söyleyerek bana çok şey anlatmış oldu. Yapbozun parçalarını ters çevirerek beni görmek istemediğim resme bakmaya zorladı.

Kızlar. Croc *kızlarla ilgileniyor*. Birkaç dakika önce bu kattaki odaların önünden geçerken dikkat etmemiştim ama artık her birinde Brandy'nin farklı bir versiyonunun olduğunu biliyorum. Yalnız. Çıplak. Uyuşturulmuş. *Tecavüze uğramış*.

Öfke, kızgınlık ve hissetmek istemediğim daha zayıf şeyler gözlerimin arkasına batıyor ve havamı kesen dev bir piton gibi boynumun etrafında daralıyor. Birkaç kez sertçe göz kırpıyorum ve boğazımı temizliyorum.

Elimdeki kafatası yüzüğü. On yılı aşkın bir süredir Croc'u ve tüm operasyonunu sona erdirme görevimin sembolü olan belalı mücevher parçası.

Şimdi Brandy'ye verdiğim sözün bir sembolü olacak.

Yüzüğü avucuna yerleştirerek parmaklarını sıcak metalin etrafında kıvırıyorum ve bakışlarını tutarak gözlerimdeki inancı görmesini istiyorum. "Şimdi gitmem gerek ama geri döneceğim. Seni buradan çıkaracağım Brandy, yemin ederim. Ben çıkana kadar bunu benim için tut, tamam mı?"

Ağlamaklı yeşil gözleri bana bakıyor ve çenesi titriyor. "Korkuyorum," diye fısıldıyor.

Lanet olsun. Görünüşe göre kara kalbimin kırılması mümkünmüş. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve elimin titremesini görmezden gelerek saçlarını yüzünden alıp nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum." *Kahretsin, biliyorum.* "Ama ne zaman korksan ya da hiç umut yokmuş gibi hissetsen, bunu avucunda sıkmanı ve senin için geri geleceğimi hatırlamanı istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

Başını sallıyor ve bu yeterli olmalı çünkü lanet olası aklımı kaçırmadan önce buradan çıkmam gerekiyor. Ayağa kalkıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hızla odadan çıkıyorum. Koridorda başımı eğiyorum ve durmuyorum. John'un Brandy'nin kapısını kapatıp onu kendi kişisel cehennemine geri kilitlediğini duyduğumda değil. Beni arka merdivenlerden takip ederken botları arkamdaki boşluğu kapladığında da. Bisikletime atlayıp şeytanlarımdan kaçmaya çalışırken adımı söylediğinde bile.

Bölüm Otuz Bir

KANCA

O ZAMAN

Yaş 17

BEDEN DIŞI DENEYİMLER. Bazı insanlar bunlara inanmıyor. Zihnin bedeni geride bırakıp sanki siz başka biriymişsiniz gibi etrafı izleyebileceğine ya da kendisini tamamen başka bir yere yerleştirebileceğine inanmazlar.

Yanılıyorlar. Bunu her zaman yapıyorum. Croc'un elleri bana her dokunduğunda, beni kavradığında, beni manipüle ettiğinde. Vücudum otomatik pilota geçiyor ve beynim triyaj moduna geçiyor.

Çoğu zaman beni yeni ayın zirvesinde, suyun gece gökyüzü kadar mürekkep gibi olduğu sahile götürür. En çok o zaman severim; dünya siyah bir hiçlik boşluğu, dev bir boş levha olduğunda ve tek yaşam belirtisi kulaklarıma çarpan dalgaların sesi, dudaklarımı kaplayan tuz spreyi ve saçlarımı karıştıran okyanus esintisi olduğunda.

Diğer zamanlarda, kendimi odanın diğer ucundan izlemeye zorluyorum. Başımı eğiyorum ve soğukkanlılıkla rastgele ayrıntılara odaklanıyorum. Yağlı saçlar

Her hamlesinde alnına çarpıyor. Tırnaklarının altında biriken kir, etli parmaklarını her esnettiğinde tenimde izler bırakıyor. Yemeğiyle oynayan bir kurdun sadist gülümsemesinin ardında, eforla dişlerini gıcırdatma şekli. İzliyorum, ezberliyorum ve sonra bir gün intikamımı alacağıma dair yeminimi yeniliyorum.

Bir de nadir zamanlar vardır. Şu anki gibi, gerçekten karşılık verdiğim zamanlar. Hareketsiz *kalmadığım*, işi kolaylaştırmadığım ve lanet olası çenemi kapalı tutmadığım zamanlar. Sonucun yine aynı olacağını biliyorum - kazanamayacak kadar zayıf olduğum için değil, kaybetmekten başka çarem olmadığı için - ama arada bir, bir dahaki sefere boyun eğdiğimde tekrar kaybetmeden önce savaşmam ve haysiyetimin o tek *parçasını* geri kazanmam gerekiyor.

Ancak bugün, mücadele etmek için başka bir nedenim daha var, saygınlığımı geri kazanmaktan çok daha büyük bir neden. Geceleri sahile zihinsel yolculuklar yapamam, bağımsız gözlem yapamam. Şu anda ne olursa olsun mevcut ve anın içinde olmak zorundayım.

Bedenimi birkaç saniye önce kirle kaplı bir masanın (her zaman lanet bir masa vardır) üzerine itildiğı yerden kaldırırken bu düşüncüyü aklımın önünde tutuyorum. Beni tekrar yere düşürmek için suratıma ekile vurduğunda ve elmacık kemiğimdeki patlama kafama öyle bir güçle yayıldığında aklımda tutuyorum ki kafa derimin tepesi patlamış gibi hissediyorum.

Kalın ön kolunu omuzlarıma dayayıp ağırlığını bana verdiğinde çenemi sıkıyor ve intikam yeminimi hatırlıyorum. ırpınan kollarımı yakalayıp belime öyle bir yapıştırıyor ki bileklerimdeki kemiklerin büküldüğünü hissediyorum ve bu yemini kimsenin bulamayacağı derin, karanlık bir yere saklıyorum.

Ve bedenim onun itişleriyle, o lanet olası saatin tik taklarıyla, sanki lanet olası bir metronomla zaman tutan lanet olası bir müzisyenmiş gibi aynı anda sarsıldığında, bu yemini nefretimin her damlasıyla besliyorum,

Acımın her zerresini ve utancımın her yüz buruşturmasını. Sonra onun büyümesini, büyümesini ve büyümesini izliyorum, ta ki o aşağılık canavar olana kadar.

Homurtuları arasında kulağıma güldüğünde tuzaga yakalanmış kuduz bir hayvan gibi hırlıyorum. "Bugün sidik ve sirke dolusun, değil mi evlat?"

Yanağımdaki şişlik çoktan sağ gözüme ulaştı, bu yüzden onun üzerimde gezindiğini göremiyorum. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. "Siktir. Sen. Seni. Parçası. Parçası. Bok parçası."

Kelimelerimi diğer her şeyle aynı anda tükürmemi takdir edeceğini düşünmüştüm. Ama dişlerime gelen hızlı sağ kroşe aksini gösteriyor. Kanın bakır tadı ağızıma dolup dudaklarımın kenarından dökülürken neredeyse gülecektim ama yine de tepkilerimi kontrol edebilecek kadar ne yaptığının farkındayım. *Plana sadık kal. Durumu kontrol et.*

"Umarım son dört yıldır sikini içime sokmaktan zevk almışsındır, ihtiyar," diye boğulmayı başarıyorum, konuşurken masaya kan sıçırıyor. "Neredeyse buradan çıkıyorum; o zaman eğlencen sona erecek."

"Hayır. Şehirde bir tek senin kışın yok James. Sadece güzel, taze bir et alacağım. Zaten benim zevklerim için çok yaşılanıyorsun."

Cesedimi çiğnemen lazım, göt herif.

Yine saldırmak, uğruna çok çalıştığım gücü kullanmak ve onu devirmek, onu ortaya çıkaran iblis bile onu tanıyamayana kadar yüzünü yumruklamak istiyorum. Zihnim bile bana karşı savaşıyor. Gitmek, geri dönmek güvenli olana kadar başka bir yere gitmek istiyor.

Ama bunların hiçbirini yapamam. Yoluma devam etmeliyim; bunu atlatmalıyım. Bu da Croc'u sinirlendirip diken üstünde tutmaya yetecek kadarını yapmak demek, ben de öyle yapıyorum.

Mücadele etmek için yarım yamalak bir iş yapmakla meşgul olduğumdan, şu anda duymak istediğim son ses "Kanca!" diye bağırana kadar arkamızdaki kapının açıldığını fark etmiyorum.

Pan'a buradan siktir olup gitmesini söyleyemeden, ağır bir şeyin sert bir şeye çarpma sesi duyuldu. Bir saniye sonra, Croc

Benden uzaklaşıyor ve beton zemine yığılıyor, pantolonu ve iç çamaşırı hala kalçalarına dolanmış, çirkin aleti pislik içinde bir çizgi çiziyor ve geri çekilen grotesk bir yılan gibi sönüyor.

Pan piç kurusuna bakıyor, gözleri kocaman ve şaşkınlıkla dolu. Onun bu dalgın halini kendime -ve kıyafetlerime- çeki düzen vermek için kullanıyorum. Şu anda parçalanmış yüzümü düzeltmenin bir yolu yok, bu yüzden fazla kanı temizlemek için kolumu ağzımda gezdiriyorum. Tam o sırada Peter'ın elinde bir yangın söndürücü olduğunu fark ediyorum ve ne yaptığını anlıyorum. Bir mucize umuduyla bakışlarımı tekrar Croc'a çeviriyorum... Hayır. Hâlâ nefes alıyor. Sanırım kazara bir ölüm evrenden çok fazla şey istemektir.

"Neler oluyor, Hook?" Pan sonunda bakışlarını ben ve Croc arasında bir ileri bir geri gezdirerek, "Ne oluyor?" diyor. Neredeyse on altı yaşında olmasına rağmen hâlâ sahip olduğu masumiyet karşısında kıskançlık mideme saplanıyor. Ona bu lüksü sağlayan ben olsam da, bu ona olan kızgınlığımı azaltmıyor.

"Neden-" tekrar deniyor ve sonra duruyor.

Tam olarak o anı görüyorum. Wendy ile yaptığı şeyin başka şekillerde de yapılabileceğini ve bunun rızaya dayalı olması gerekmediğini anladığı an. "Eğitimimin" işi öğrenmekle ilgili olmadığını anladığı an. Beyni tüm ifşaatlarla tıkırdarken aslında yeşilin beş tonuna dönüşüyor, buna izin vermeye hazırım. Ama yangın söndürücüyü düşürdüğü ve hasta olacakmış gibi görüldüğü anda saldırıyorum.

Onu gömleğinden tutup duvara çarpıyorum. "Sakin kasma, Pan. O şeyi kilit altında tut, anladın mı? Kilitle. Kilitle. Kilitle."

"Evet." Başını sallıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Tamam, ama-"

"Ama hiçbir şey. Gördüklerini unut ve buradan defol git. Bu konuda *kimseye* tek kelime edersen seni öldürürüm."

Kaşları birbirine kenetlenirken mavi gözleri yumuşuyor. "Dostum, ben bunu asla yapmam. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, biz bir aileyiz. Neden Croc'u ezdiğimi sanıyorsun?"

Kafatası mı? Seni bir şekilde incitiyordu, o kadarını biliyordum ve bunu yapmasına izin veremezdim." Başını sallıyor ve çenesini sertleştiriyor. "Bunu yapmasına asla izin vermezdim. Özür dilerim, Hook. Bilmiyordum."

"Bunu yapmaman gerekiyordu," diyorum onu bırakıp uzaklaşırken.

Pan bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve tekrar Croc'a bakıyor. "Bunca zamandır bizi bundan, ondan koruyordun, değil mi?"

Harika. İhtiyacım olan son şey onun beni istemediğim bir yere koyması. "Ben bir bok yapmadım Pan. Aptal masallarındaki kahramanlardan biri olduğumu düşünme, çünkü gerçek hayat öyle değil. Onun kaçık zihninin nasıl çalıştığını bilmiyorum ve umurumda da değil, tamam mı?"

"Evet, tamam." Nefesini dışarı üflüyor. "Kahretsin, bunun için bizi öldürecek."

"Hiçbir şey yapmayacak."

Pan bana inanmaz bir bakış fırlattı. "Sence bizi eğlence olsun diye döven adam kafatasını ezmeme izin verecek mi?"

"Onu kontrol altına aldım. İkimize de elini sürmeyecek. Sadece buradan siktir olup git ve bu olanları unut." Beş dakika önce beni taciz eden adamlar beni yalnız bırakmaktan emin değilmiş gibi tereddüt ettiğinde, kapıyı işaret ediyorum. "*Git!*"

Sonunda dinliyor. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Croc'un üzerinden geçip masanın karşısındaki raftan küçük video kayıt cihazını alıyorum. Kaydı durduruyorum, ihtiyacım olanı yakaladığından emin olmak için kontrol ediyorum ve daha önce bu depoya girdiğimden beri ilk tam nefesimi alıyorum. Sigorta poliçem sağlam.

Her ne kadar nefret etsem de, intikamım söz konusu olduğunda, Croc'a karşı uzun vadeli bir oyun oynamalıyım. Onu şimdi alt edersem, okul batacak ve çocuklar dağılacak. Nerede olduklarını ya da nasıl bir eve düştüklerini bilmeyeceğim. Starkey'e ne olacağını bilemeyeceğim. Bunu yapmam gerek.

Hepsi çıkana kadar çocukları okulda bir arada tutmak ve aynı zamanda Croc'u kontrol altında tutmak.

Bazen bildiğin şeytan bilmediğinden daha iyidir. Şimdi taşınmak üzereyim, okuldaki durumu kontrol etmenin bir yoluna ihtiyacım var - beni becermesini içermeyen bir yol - ve bunu yapmanın tek bir yolunu düşünebildim. O piç kurusuna Şantaj yaparak.

En iyi koz bu değil ama elimdeki tek şey bu ve Şu ana kadar her şey plana uygun gitti - Pan'ın ortaya çıkması hariç. Daha önce, video kamerayı yerleştirmiştim. Sonra Croc'un gözlerinin üzerimde olduğunu anlayınca onu görmemiş gibi yaptım ve paketten bir sigara çıkarıp dükkanın arka köşesindeki depoya girdim. Daha önce burada sigara molası verdiğim için cezalandırılmışım, bu yüzden beni görür görmez saldıracağını biliyordum.

Bundan sonrası sadece iyi bir performans sergileme meselesiydi. Zihinsel olarak kontrolden çıkmak ve fiziksel olarak kayıtsız kalmak yerine, olduğu tecavüzcü gibi görünmesini sağladım. Bonus olarak, bunun tek seferlik olmadığını, dört yıldır bu işi yaptığını ve daha küçük çocuklarla devam etmeyi planladığını itiraf etmesini sağladım.

Elimde kokulu tuz olmadığı için, Croc'u uyandırmak için kaburgalarına tekme atmak gibi biraz daha barbarca bir taktik uyguluyorum. Kendine geliyor, hırıltılar çıkartıyor ve kendi üzerine kıvrılıyor.

"Uyan, uyan, göt herif. Gösteri zamanı." O ciğerlerine hava çekmeye çalışırken ben bir sigara daha yakıyorum.

"Sana hiç doğmamış olmayı dilediçeğim," diye hırılıyor.

Bir duman üfleyerek sırtıyorum ve tek sağlam gözümle ona bakıyorum. "ok geç. Annem senden önce davrandı bile." Yanına ömelip kamerayı kaldırıyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Küçük hoparlörden gelen sesleri engelliyorum, bir saniyesini bile yeniden yaşamak istemiyorum ve bunun yerine gözlerinin her geçen saniye daha da büyümesini memnuniyetle izliyorum.

"Bu iş şöyle olacak," dedim ona. "Sen ve ben iş ortağı olacağız. Buna karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaya girmek diyebiliriz."

Homurdanıyor ve kameraya doğru hamle yapıyor ama ben tam zamanında çekip alıyorum. "İyi deneme, ama muhtemelen geçirdiğin beyin sarsıntısı seni çok yavaşlatıyor, bu yüzden sadece dinlesen daha iyi olur."

"Ne istiyorsun, seni küçük pislik?"

Artık tüm dikkatini çektiğime göre, ona şartlarımı sunuyorum. Dükkânında ve diğer işlerinde onun için çalışacağımı, ne isterse yapacağımı söylüyorum. Kendi ekibimi yönetmeme izin verdiği ve yaşadığı sürece başka bir çocuğa elini sürmediği sürece videoyu yayınlamayacağıma söz veriyorum. İstemeye istemeye kabul ediyor, hatta bana ölmemi umuyormuş gibi bakıyor ama ikimiz de o kadar şanslı değiliz. En azından bu sefer yaralarımı sarmak için geride kalan ben değilim. Lanet olası bir değişiklik için sıra onda.

Tam gitmek için döndüğümde metalik bir şey gözüme çarpıyor. Bir raf ünitesinin kenarının altında yerde duruyordu. Arkamda Croc'un inlemelerini duymazdan gelerek onu alıp inceliyorum. Kötü görünümlü bir kafatası şeklinde kalaylı bir yüzük. *Bulanındır*. Yanıma alıp sağ başparmağıma takıyorum ve sırtıyorum. Üzerime tam oturuyor ve dükkândan çıkarken hissettiğim kadar havalı görünüyor. Okula geri dönerken içimde bir güç dalgalanıyor. Sonunda kazanmıştım. Croc'u kendi oyununda alt ettim ve artık ben gittikten sonra diğer çocuklardan birine o iğrenç pisliğini çevirmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ama zafer kazandığım yerden uzaklaştıkça, güç duygusu dağılmaya başlıyor ve her zamanki duygular üzerime çöküyor. İğrenme, utanç, aşağılanma. Ağırlıkları boğucu. Ve şimdi daha da kötü çünkü bir tanık var. Biri biliyor. *Lanet Pan*.

Odamıza döndüğümde, banyoya giderken kimseyi tanımıyorum, Smee ya da Starkey'i bile. Kapıyı arkamdan kilitliyorum, sonra duş alanına giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum, nereye düştüklerini umursamıyorum

Ya da kendiliğinden alev alırlarsa. Köşedeki sıcaklık düğmesini gidebildiği kadar sıcaklığa çevirerek yere çöküyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Haşlayıcı su vücudumun üzerinden akarken titreyerek nefes veriyorum. Croc'un kirlettiği tüm etleri yakıp yok ettiğini, yerini onun dokunuşunu asla bilmeyecek yeni bir tene bıraktığını hayal ediyorum.

Başparmağımın kenarını harca sürttüğümde kanın fayansın üzerine aktığını görene kadar elimi hareket ettirdiğimi bile fark etmiyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bu bir dürtü haline geldi, "seanslarımdan" sonra kendimi yapmaktan alıkoyamadığım bir şey. Belki de acıyı belirli bir noktaya odaklayabileceğim ve sonra uyuşmuş hissetmeye geri dönene kadar vücudumdan sulu kırmızı perçinler halinde sızmasını izleyebileceğim fikridir. Belki de bu harçta bir delik açma fikrini seviyorum, benden geriye kalanları yiyip bitiren deliğe uyması için onu daha büyük ve daha belirgin hale getiriyorum.

Bakışlarım başparmağımın dibinde duran yüzüğe düşüyor. Çökük siyah gözler, üçgen burun boşluğu ve dişlek gülümsemesinin üzerinden bana bakıyor. Yüz ifadesi tehditkâr, sanki ona karşı gelmeye cüret eden herkese acı vaat ediyor. *Bana bulaşmayın. Pişman olursun.*

Şu andan itibaren tam olarak böyle olacağım. İçimdeki bu deliğin her şeyi almasına izin vermeyeceğim. Başladığım işi bitirmeye, intikam yeminimi yerine getirmeye yetecek kadar param olduğundan emin olacağım. Yarın ya da gelecek yıl, hatta önümüzdeki birkaç yıl içinde bile olmayacak ama olacak işte.

Bu arada, Croc benden ne bekliorsa onu yapacağım. Onun için çalışacağım, onun için kanunları çiğneyeceğim. Olmamı istediği her şey olacağım -ahlaki kuralları olmayan bir suçlu, geçmişini unutan ve geleceğini planlamayan bir adam. Sonra, hiç beklemediği bir anda, *ona sırtımı döneceğim*. Beni besleyen eli, her karanlık anının ve ruhumda açtığı her yaranın vahşiliğiyle ısıracacağım. Croc'un kaderi mühürlendi. Öyle ya da böyle.

I. İrade. Bitir. Onu.

Otuz İkinci Bölüm

KANCA

ŞİMDİ

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, 421 numaralı otoyoldan çıkıyorum ve Fort Fisher Anıtı'nı geçerek daha önce en az yüz kez gittiğim Kune Plajı'nın küçük bir bölümünün ön yoluna doğru kıvrılıyorum. İlerledikçe kum kaldırımını daha fazla kapladığı için hızımı yavaşlatıyorum. Yolum bittiğinde bisikletimi bırakıp uzun adımlarla köpüklü sörfün dolgun toprak üzerinde kıvrıldığı yere ulaşıyorum.

Buraya gelmeme şaşırmamış olsam da, tersaneden hızla çıkarken aklımda bir hedef yoktu. Tek bildiğim Jolly Roger'a geri dönmeyeceğimdi. Mürettebatımdaki adamlardan kaçmayı başarsam bile, çatı katına dönmem söz konusu olamazdı. John'un fiziksel olarak orada olup olmaması önemli değildi, evimin her santimetrekaresini işgal etmişti. Buzdolabı onun sıkıcı sağlıklı yiyecekleriyle doluydu, egzersiz aletleri ağırlık odasının her yerinde duruyordu, banyo malzemeleri onunkilerle doluydu ve her yer onun gibi kokuyordu.

Lanet yatağım da dahil.

Ona sadece benimle uyumasına izin vermenin daha kolay olduğunu söyledim, böylece tek yapmam gereken onu becermek için dürtü duyduğumda yuvarlanmaktı, ama ikimiz de bunun olduğunu biliyorduk.

Bundan daha fazlası. Onun söz konusu olduğu yerde yumuşamıştım. Bir süre sonra bizi gerçek bir *çift olarak* düşünmeye başlamıştım. Bir evi, yemekleri, antrenmanları ve yatağı paylaşan iki normal adam. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?

Yanlış. Bu çok büyük bir anlaşıma.

Çünkü John normal bir adam olabilir ama ben tam tersiyim. Depodaki o sahne bunu kanıtladı. Bu, benim normal adam maskemi yakın mesafeden sıkılmış bir kurşun gibi parçalayan bir gerçeklik dozuydu. Yüzüğümü Brandy'nin eline verdiğim ve ondan - *hepsinden* - uzaklaşmam gerektiğini anladığım an, o kendi kendime yarattığım sanrıyı kan kaybından ölmesi için yerde bıraktım. Böyle bir yalanı sürdürmenin bir anlamı yok. Gerçeği ortaya çıkarmak için yanıp kül olmadan önce ancak bu kadar dayanabilir.

Uzun yola rağmen vücudum hâlâ depoda olanların öfkesi ve ıstırabıyla titriyor. Eğer kendimi kontrol altına almak için bir şansım varsa, o da bu ıssız sahil şerididir. Gündüzleri turistler ve yerli halkla dolup taşıyor ama geceleri bomboş. Hayatımın geri kalanından yeterince uzakta, huzur bulduğum tek yer burası.

Ama bu gece teselli bulabileceğimi sanmıyorum. Ne burada, ne de başka bir yerde. *Her şey* tarafından çok fazla tüketildim. Öfke. İstirap. Pişmanlık. Utanç. Hepsi içimde bir acı kasırgası gibi dönüyor ve hız kazanıyor, o dört yıldan kalan her anıyla, ne olduğumu hatırlatan her şeyle daha da güçleniyor.

Kırılmış. Hasarlı. Lekelenmiş. Aşağılanmış.

Suyun kenarına ulaştığımda başımı arkaya atıyorum ve kükrüyorum. Karşı koyamayan kadınların ve çocukların kaderlerine gelişigüzel karar veren her neyse ona kükrüyorum. Hayat hikâyelerinde böylesine sefil, trajik bölümleri hak edecek hiçbir şey yapmamış ve ruhlarındaki lekelerle yazılmış o yırtık pırtık sayfaları yeniden yazmanın hiçbir yolu olmayanlara.

Tuzlu esinti çılgınlıklarımı gökyüzüne ulaşmadan uzaklaştırıyor. Tanrılara karşı katartik bir korkuluk olmayacak. Ben bile reddedildim

küçük bir misilleme.

"James."

Birkaç metre arkamdan geliyor ve vücudumdaki tüm kaslar kocaman bir mengene gibi kemiklerime kenetleniyor. Bana adımla son kez seslendiğinde -Pan'in Wendy'ye evlenme teklif ettiği gece sahilde- kötü anılar canlandı. Onu duvara fırlattım ve kokusu beni kendime getirip onun Croc olmadığını fark edene kadar neredeyse boğuyordum.

Bu sefer John'un kabusum olmadığını anlamak için koklamama gerek yok. Sesinin derin baritonu beynime kazınmış durumda. Vücudunun her santimini tanıdığım kadar yakından tanıyorum. Ama bunun bir önemi yok. Hâlâ o ismi duymak istemiyorum. Çok fazla nefret ve kızgınlıkla sarmalanmış durumda. Acımdan zevk alan bir canavarın titreyen dudaklarından döküldüğü ilk anda James olmaktan çıktım.

"Sana bana asla böyle hitap etmemeni söylemiştim," diye homurdanıyorum, gözümü mürekkepli suya dikerek.

Yaklaştığını hissediyorum. "Neden? Neden isminden bu kadar nefret ediyorsun?"

Yumruklarımı sıkarak arkamı dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum. Şu anda bu kadar güzel olmasından nefret ediyorum. Rüzgâr saçlarında bir aşığın parmakları gibi geziniyor, ay ışığının zar zor görülebilen görüntüsü sert çenesini ortaya çıkarıyor ve deri ceketini güçlü omuzlarını sıkıca sarıyor. Omuzları dünyanın ağırlığını zorlanmadan taşıyabilecek kadar sağlam görünüyor.

Çok cazip. Kendimi rahatlatmak, bu ezici baskının kalktığını hissetmek ve böylece nihayet nefes alabilmek düşüncesi neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Ama bundan daha bencilce bir şey olamaz. Çünkü bu yükü boşaltmak, her şeye rağmen değer verdiğim adamın üzerine yıkmak anlamına geliyor ve bu asla geri alabileceğim bir şey değil. Bir kez ortaya çıktı mı, sonsuza dek çıkar. Ve bunu ona *yapamam, yapmayacağım*. Johnathan'a değil.

Tüm gücümü toplayıp, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Saptırmak. "İşte daha iyi bir soru. Beni nasıl buldun? Buraya geldiğimi kimse bilmiyor. Burası

Kendime ait tek yerim. Sanki hayatımın her alanını işgal etmekten sapıkça bir zevk alıyorsun."

İç çekiyor, konu değişikliğimdeki hayal kırıklığı belli oluyor. "Senin için endişelendim, tamam mı? Ve insanları takip eden tek kişi sen değilsin. Operasyon başlar başlamaz bisikletine ve arabana birer tane yerleştirdim."

"Bu saçmalık, sevgilim. Benim iznim olmadan bunu yapmaya hakkın yoktu. Ve saçmalık demişken," diye hırlıyorum, "*bana yalan söyledin. Gözümün içine baka baka, yüzüme karşı yalan söyledin.*"

En azından ürküp bakışlarını kaçırma nezaketini gösterdi. "Biliyorum, özür dilerim. Eğer teselli olacaksa, beni fiziksel olarak hasta etti."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu bir bonus."

Johnathan omuzlarını dikleştirerek bana bakıyor ve pişman sevgilimden FBI'ın otoriter memuru John'a dönüşüyor. "Yalan söylediğim için özür dilerim ama sonuçta yapmam gereken bir iş var. Croc'un uyuşturucudan daha fazlasını yürüttüğüne dair ihbar aldık ama kanıta ihtiyacımız vardı. Kanıt toplamakla görevlendirildim. Bunu yapmak için Croc'un, Peri Tozu satmaktan daha fazlasını yapmak için onunla görüşmek üzere arkanızdan gittiğimi düşünmesine ihtiyacım vardı."

"O zaman bana ne yaptığını söylemeliydin." Daha önce John'un sahtekârlığı hakkında düşünecek pek vaktim olmamıştı. Benden sır saklaması gerektiği için ne yaptığı konusunda çok endişeliydim. Ama şimdi tehlikede olmadığını ve başka bir adamın kollarında olmadığını bildiğim için -en çok korktuğum iki şey- hayal kırıklığının içime şurup gibi yayıldığını, yavaş ve yoğun bir şekilde duvarlarımda açtığı çatlakları doldurduğunu hissediyorum. "Sana güvendim -kimseye yapmadığım bir şey- *çünkü* senin farklı olduğunu düşündüm. Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"*Siktir et.*" Üç dev adımda John benimle burun buruna geldi ve ateş püskürüyordu. "Bana güvenebileceğini çok iyi biliyorsun. Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı da. Sana ne yaptığımı söylemek istemediğimi mi sanıyorsun? Bu yalan kalbime batan bir diken gibiydi."

Kontrolümdeki yıpranmış iplik kopuyor. "O zaman yapmamalıydın O!

" "Başka seçeneğim yoktu! Bana dürüstçe söyleyebilir misin?

Croc'la onun bölgesinde tek başıma buluşmamı sorun etmedin mi? Tüm eğitimime rağmen, ondan on kat daha kötü adamlara karşı kendimi koruyabilsem bile, buna asla izin vermeyeceğini biliyordum."

Birbirimizin ayna görüntüsüyüz, sörfün kenarında duruyoruz. Yumruklar sıkılı, çeneler kenetli, vücutlar sarmal. Okyanus esintisi artıyor, sanki gerginliğimizden besleniyormuş gibi etrafımızda bir çılgınlığa dönüşüyor. "Yanılıyorsun. Sen büyük bir çocuksun; ne istersen yapabilirsin."

"Şimdi kim yalan söylüyor?" diye alay ediyor.

Sıradan bir omuz silkme denemesi yapıyorum ama depodan hızla uzaklaştığımdan beri şeytanlarımın tüm ağırlığını taşıyan omuzlarımın hareket ettiğini sanmıyorum. "Ne istersen düşün sevgilim. Umurumda bile değil."

Yalancı.

Önce o yalan söyledi. Ben sadece onu takip ediyorum. Gerçekten olgunca.

Siktir git.

"Güzel," diyor, "çünkü Croc'a geri dönüyorum ve ona ne isterse yapmaya hazır olduğumu söylüyorum."

Dönüp benden uzaklaşıyor, botları sanki biz ölümlüler gibi kumda yürümenin zorluklarına maruz kalmıyormuş gibi mesafeyi kolaylıkla kat ediyor. Boğazım kapanmaya başlıyor, hava kaynağımı kesmekle tehdit ediyor ve kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki kalp krizi geçireceğime yemin edebilirim. Onun ve Croc'un düşüncesi.

Tanrım, Johnathan değil. "HAYIR!"

John olduğu yerde durur. Omuzları birkaç saniye yükselip alçalıyor. Nefesimi tutup beni görmezden gelip devam edip etmeyeceğini bekliyorum. Topuklarının üzerinde dönüp bana doğru yürüdüğünde rahatlatarak neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Neden olmasın? Dürüstlük mü istiyorsunuz? O zaman vaaz ettiğin şeyi uygula. Beni neden Croc'un yakınında istemediğini söyle. Ondan neden bu kadar nefret ettiğini söyle. İsminden neden nefret ettiğini söyle. Lanet olsun, *ne istersen söyle.*"

"Neden?" Ben de bağıryorum. "Bana iğrenerek bakabilesin diye mi? Bana acıyasın diye mi?"

Beni düzeltmek mi?"

"Hayır, lanet olsun, böylece seni *anlayabilirim*. Sana her şeyimi ve sahip olduğum her şeyi verdim. Seninle tanışana kadar vermem gerektiğini bile bilmediğim şeyleri. Ama sen de benim için aynısını yapmazsan bunların hiçbir anlamı kalmayacak. *Bırak. Beni. İçeri al.*"

Sözlerinin her biri göğsüme vuran elleri gibi, beni kışkırtmaya, direncimin sınırından düşene kadar beni itmeye çalışıyor. Ama eğer vazgeçersem, onu da kendimle birlikte karanlığa sürüklemiş olacağım ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

"Her şeyi konuşup halledebilirmişiz gibi davranıyorsun ama benim gibi biri için bu işler böyle yürümez. Kötü adam sonsuza dek mutlu olamaz!"

"Neden böyle olduğun konusunda ısrar ediyorsun? Kimin için çalıştığın ve hayatta eline gerçekten boktan bir el geçmesi seni kötü adam yapmaz. *Bu hikayenin kahramanı olduğunu* ne zaman anlayacaksın?"

Lanet olsun! Tüm hatalarıma nasıl bu kadar kör olabilirim? Ellerimi saçlarıma daldırıp, kafa derimdeki acı, sıkılmış gözlerimin arkasında lekeler dans ettirene kadar çekiştiriyorum. Kendimi, itibarımı ve dolayısıyla kardeşimi korumak için her zaman sırlarımı sakladım. Şimdi, hayatımda ilk kez, sırlarımı başka birini korumak için saklamak istiyorum. *Onu korumak* için. İstedğim son şey, tüm bunların John'u lekelemesi. O çok iyi, çok saf. Bu şekilde kalmasına ihtiyacım var. Onu mahvetmenin sorumlusu ben olamam. Konu bu olduğunda olmaz.

İri elinin, kalbimin hâlâ uyuşturulmuş bir yarış atının toynaklarından daha hızlı çarptığı göğsümün üzerinde gezindiğini hissediyorum. Ama dokunuşu Xanax'ın fiziksel bir formu gibi davranıyor ve beni yavaşça kontrol edilebilir bir seviyeye kadar sakinleştiriyor.

Saçlarımı serbest bırakarak elini iki elimle kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Ama tam sonunda geri adım attığını düşündüğüm anda, "Sen kahramansın ve sonsuza dek mutlu bir yaşamı hak ediyorsun. Bunu sana verecek, seninle paylaşacak kişi ben olmak istiyorum. Ama beni içeri almazsan, savaşıma şansımız bile olmadan bizi mahvediyorsun demektir."

Her şeyi yanlış anladı. Bizi mahveden şey onu psikiyatrist olarak kullanmamak değil. Geçmişimdeki pislikler. Benim için normal ilişki diye bir şey yok çünkü şeytanlarım hiçbir yere gitmiyor. Gölgelede gizlenip aramızı daha da açmak için fırsat kolluyorlar.

John'la ilişkiye girmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de uzak duracak kadar güçlü değildim. Kısa süreli de olsa en ufak bir mutluluğu tatmanın cazibesi çok büyüktü. Trajik sonumuzun kaçınılmaz olduğunu bilerek teslim oldum ama bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim.

Arkamı dönüp, ses tellerimi tahrip edecek kadar yüksek ve uzun bir sesle hırlarken kıyı şeridi boyunca ilerliyorum. *Daha ileri gitmeden bu işi bitir. O incinmeden önce. Sadece yap şunu.* Yönümü değiştirerek ona doğru hücum ediyorum ve parmağımı göğsüne saplıyorum. "Ne söyleyeceğimi zaten biliyorsun, değil mi? Değil mi?"

Başını bir kez sallar. "Sadece bir fikrim var, somut bir şey yok. Ve eğer bana söylememeye karar verirsen, söz veriyorum bunu araştırmayacağım, hatta Croc'u gözüaltına aldıktan sonra onu dövmeyeceğim."

Bana bir çıkış yolu veriyor. Daha önce bana söylediği beyaz yalana rağmen, John sözünün eri bir adam. Hayır dersem, çatı katına çıkar, hayal kırıklıklarımızı siker atar ve tüm bunlar olmadan önceki halimize geri döneriz. Ama birbirimizin kollarına sarılarak geçirdiğimiz her gece, tüm bunlar bittiğinde daha çok acı verecek ve ödünç alınmış zaman üzerinde çalışıyoruz.

"Peki," diyorum, ses tonum teslimiyetle ağırlaşıyor. "Öğrenmeyi o kadar çok istiyorsun ki, sana anlatacağım. Ama bu *her şeyin sonu olur* ve bir daha bu konu hakkında konuşmayız. Anlaştık mı?"

Vücudundan gerginlik sızıyor ve o muhteşem gözler başını sallarken yumuşuyor. "Anlaştık."

Ona istediğini verdiğimi sanıyor.

Vermiyorum.

Neyi kabul ettiğini anladığında çok geç olacak. Zaten öyle.

Bu her şeyin sonu.

Otuz Üçüncü Bölüm

KANCA

JOHN KILINI BİLE KIPIRDATMIYOR. Göğsü hareketsiz olduğu için nefes aldığını bile sanmıyorum. Sanki gözünü kırparsa beni korkutup susturacağından korkuyor. Korkmayacak. Benden istese bile durmazdım. Bu, frenleri çalışmayan kaçak bir tren.

Geçtiğimiz on altı yıl boyunca beni her gün ayakta tutan şey bastırma üstüne bastırmaydı. Her şeyi geri ittim ve derinlere ittim. Bana eziyet eden olayları düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım ve bundan hiç bahsetmediğime eminim. Kimseye bu konuda tek bir kelime bile etmedim. Bir kere bile.

Tam da bunu yapmaya hazırlanırken, sahip olduğum her içgüdü bana çenemi kapatmamı söylüyor. Çünkü Pandora'nın kutusu bir kez açıldı mı, bir daha kapanmaz. Ama şimdi itiraf etmeye bu kadar yakınken, başka bir şey bir siren çağrısı gibi bu içgüdüğü geçersiz kılıyor. Hayatımda ilk kez, bu yükü benimle birlikte bir başkasının omuzlamasına izin verebilirim.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunu onun üzerine yıkmak bencilce bir hareket - ne istediğini düşünmesine rağmen - ve daha iyi bir adam bunu kendine saklardı. Ama ben daha iyi bir adam değilim. Hatta *iyi bir* adam bile değilim. Ben bir Korsan'ım, altın kalpli ve bal rengi gözleri olan bir polisle işi olmayan, duygusal olarak bodur bir suçluyum. Darling'in de benim gibi düşünmesinin zamanı geldi.

"Croc küfürbaz bir pislikti. Dayak atmadığı tek kişi Tinker Bell'di çünkü o Delia'nın sorunuydu. Okuldaki hayat kolay değildi ama atlatılabilirdi. Çürükler iyileşir, kemikler onarılırdı. Tek yapmamız gereken on sekiz yaşına gelene kadar elimizden geldiğince bununla başa çıkmaktı; o zaman özgür olacaktık.

"Ama on dört yaşına geldiğimde bir şeyler değişti. Dükkânda çalışırken Croc'un bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Akşam yemeğinde, ne yaptığımı herkesten daha çok dikkat ediyordu. Yanlış bir şey yapmamı beklediğini düşündüm. Sadist piç, elinin tersiyle ya da kapalı yumruğunun darbesiyle ceza vermekten hoşlanıyordu ve en büyükleri olarak, küçük çocuklardan daha şiddetli dayaklara dayanabiliyordum."

John bir küfür mırıldanır ve kavga etmek için can atıyormuş gibi ağırlığını kaydırır. Gerçi bu onun için yeni bir şey değil. O ve Wendy haftada birkaç gece bizimle takılırken, Croc'un birimize ya da birkaçımıza sinirlendiği çok belliydi. Detaylar asla konuşulmazdı ama John ve Wendy ellerinden geldiğince çocukların arasını düzeltmeye çalışırlardı. Hiç dokunulmayan Tink ve ben hariç herkes.

Bir keresi hariç, dağıldığımda kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim. O zaman altın gözlü, çok konuşan cılız bir çocuk başparmağıma yara bandı sarmış ve ona Johnathan dememi istemişti.

Tanrım, beş ömür önceymiş gibi geliyor. Bir de şimdiki halimize bak. Birbirimizden ayrı dünyalar olmaktan çıkıp o kadar iç içe geçtik ki onsuz nasıl olduğumu hatırlıyor muyum bilmiyorum.

Dikkatimin dağıldığını hissederek, "Bakma ve izleme ne kadar sürdü?" diye sordu.

"O kadar uzun zaman oldu ki artık fark etmedim bile. Sonra bir gece yemekten sonra bana onunla ofisine gelmemi söyledi. Bana dükkânı nasıl işleteceğimi öğretmeye başlamak istediğini, böylece bir gün devralabileceğimi söyledi."

Hatıra, boynumun arkasını kavrayan ve saç çizgime sürtünen hayalet gibi nasırlı parmakları büyütürken içimi bir titreme kaplıyor. Sıkı hissetmeye başlıyorum

O zamanki gibi kaşınıyor, derimden sürünerek çıkmak ya da bir yılan gibi derimi yüzmek istiyordum. Dokunuşunun hissinden kurtulmak için her şeyi yapardım.

Titrememi kontrol etmek için ellerimi iki yanımda yumrukluyorum ama mideme kramp girmesine engel olamıyorum. Sanki vücudum çirkin gerçeği söyleme yeteneğimi yakıp yok etmek istiyormuş gibi boğazıma bir safra kaçıyor. Bunun beni bu kadar güçsüz kılmasından *nefret* ediyorum. Kaç yaşıma gelirsem geleyim, ne zaman bir şeyleri hatırlamak zorunda kalsam, yeniden o korkak çocuğa dönüşüyorum. *Bugün değil, değilim. John'un önünde olmaz.*

"Hey," dedi nazıkçe, "iyi misin?"

"İyiyim," diye ısırdım, kastettiğimden daha sert bir şekilde.

Tanrım, ne yapıyorum ben? Tüm bunları gerçekten yüksek sesle söyleyecek miyim? Şuna

O mu?

Daha önce beni baştan çıkaran sirenin çağrısı aniden kayboldu ve meşhur gemimin rotasının sarp kayalıklara karşı yok olmaya ayarlandığını çok geç fark ettim. Hiçbir şey bana John'un sevgilisi olmak kadar gurur ve amaç duygusu vermemişti ve bunu yapmam gerekenden daha erken bir zamanda bir kenara atmak üzereyim.

Her zaman yaptığım gibi şeytanlarımı ait oldukları gölgelere geri göndermeliydim ve gizli görevim sürerken birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarabilirdik. Planladığım gibi cezamı çektikten sonra Neverland'i terk edip bilinmeyen yerlere gideceğim ama en azından geriye dönüp bakabileceği güzel anıları olacak.

"James..."

Tetikleyici kelimedden irkiliyorum ama John'un sesiyle daha az acıdığını fark ediyorum. Özellikle de homurdanan bir sadistin sürünge hırıltısı yerine, kendi dudaklarımla ezberlemek için sayısız saatler harcadığım dolgun dudaklardan geldiğini görebildiğimde. Keşke kendi ismimden nefret etmeseydim. Annemin bana verdiği ve alınamayacağını düşündüğüm tek şeydi. Croc yanıldığını kanıtladı. Kendi bedenim üzerinde sahip olduğum

özerkliği çalmak yeterli değildi; kimliğimin bir parçasını da söküp alması gerekiyordu.

"İlk ismimden neden bu kadar nefret ettiğimi bilmek ister misin? Sana söyleyeyim. İyi dinle sevgilim, çünkü işte bütün resmi bir araya getiren bulmacanın son parçası," diyorum kısık sesle. İçimde uykuda yatan tüm nefret, öfke ve kızgınlık yükseliyor ve terle birlikte gözeneklerimden sızana kadar şişiyor. "Çünkü Croc onu sadece *bana tecavüz ederken* ya da bana tecavüz ettiğini *düşünmemi* istediği zamanlarda kullandı.

"Bu onun kendi özel şakasıydı, düzenli olarak ofisinde becerdiği çocuk için kullandığı hastalıklı küçük evcil hayvan ismiydi. Ve adımı her söylediğinde ve gözlerimdeki tiksintiyi ya da yanaklarımdaki gözyaşlarını gördüğünde gülüyordu, çünkü benim lanet olası acımdan zevk alıyordu. Bu cehennemini neredeyse dört yıl boyunca yaşadım ve bu yılların her biri bir öncekinden iki kat daha uzun geldi."

Sertçe yutkunarak ve burnumdan nefes alarak kusma isteğimi yenmeyi başarıyorum. Geri kalan her yerimin boktan bir gösteriye dönüştüğünü düşünürsek, küçük bir zafer. Gecenin serinliğine ve rüzgârın esintisine rağmen alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve kalbim yeniden çarpmaya başladığında omurgamdan aşağı süzülüyor. Bir elimi sakalıma sürerek sakinleşmeye çalışırken birkaç temizleyici nefes alıyorum. Ama iblislerimi kafeslerinden çıkarıp açıkta benimle alay edebilmeleri için serbest bırakmak duruma hiç yardımcı olmuyor. John'a sırtımı dönerek okyanusa bakıyorum ve kıyıya vuran alçak beyaz dalgalara odaklanmaya çalışıyorum.

Kuru dudaklarımı yalayıp Pavlovvari bir iniltiyi bastırmak zorunda kalana kadar neredeyse işe yarıyor. Tuzlu deniz spreyinin tadı John'un seks sırasındaki ya da antrenman sonrasındaki tenine benziyor ve bedenimin onun rahatlığını aramaya yönelik yeni doğuştan gelen ihtiyacına engel olamıyorum. Ama onu ne kadar kuma yapıştırmak ve kendimi onun içinde kaybetmek istesem de yapamıyorum. Seks için yanlış bir zaman olmasa bile, bu artık onunla yapabileceğim bir şey değil. Onun yerine gözlerimi ileri dikip devam ediyorum.

"O yıllar ne kadar cehennem gibi olsa da, Croc'un dikkatini üzerimde tutmaya özen gösterdim. O iğrenç pisliğini diğer çocuklara da bulaştırmasına izin veremezdim. Benden büyük ve güçlüydüm; onları korumak benim sorumluluğumdu, ben de öyle yaptım. Okuldan ayrılmadan önce bile, ben taşındıktan sonra onları korumak için bir planım vardı. Bu yüzden Starkey'e olanları öğrendiğimde kendimi kaybettim. Brandy'yi çıplak, kafası güzel ve toz içinde gördükten sonra kendimi kaybetmemin nedeni de buydu, çünkü Croc'un gerçek oyununun seks ticareti olduğunu o zaman anladım. John-" Sesim kesiliyor ve bitirmeden önce boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, o kızları oradan çıkarmazsak ölümden beter bir kaderle karşı karşıya kalacaklar."

"Yapacağız dostum, söz veriyorum." Bunu o kadar vurgulu söylüyor ki, haklı olduğuna dair kendime bir parça umut veriyorum. "Bir baskın için ihtiyacımız olan kanıtlar elimde. Her şeyi onay için komuta zincirine göndermek için sadece birkaç güne ihtiyacım var."

Daha fazla ayrıntı için onu sorguya çekmek yerine sözüne güvenerek başımı sallıyorum. "Tüm bunların en kötü yanı ne biliyor musun? Eğer okulu ateşe vermeseydim Starkey ve o kızlar şu anda bulundukları yerde olmayacaklardı."

"Bunun mümkün olmasına imkan yok."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum ve ona geri dönüyorum. "Oh, ama var. Kundakçılıktan içeri girdiğimde, Croc evimi aradı ve şiddet içeren seanslarımızdan birinde ona yaptığım şantaj videosunu buldu - hepsi taşınana kadar onu diğer çocuklardan uzak tutan şey buydu. Ama kasetle birlikte, Starkey'nin yıllar önce ofisindeki dosya dolabından çaldığım personel dosyasını da buldu. Kardeş olduğumuzu kanıtlamak için bir gün bunu Starkey'e göstermeyi planlamıştım ama Croc uyuşturucusunu satmam için onu koz olarak kullanmaya karar vermeden önce buna fırsatım olmadı - normalde asla kabul etmeyeceğim bir şeydi bu.

"Uyuşturucu satmak bazı kızların hastanelik olmasına, bazılarının da cinsel kölelik için kaçırılmasına neden oldu. Ve Starkey'nin istismara uğraması

ve hapishanede benim yaşadığımdan daha kötü tecavüze uğradılar. Hepsi doğrudan ya da dolaylı olarak benim yaptığım bir şey yüzünden acı çekiyor."

John gözlerini kapatıyor ve sert bir küfür fısıldıyor. Nefes alırken burun delikleri açılıyor ve çene kaslarının esnemesinden dişlerini gıcırdattığını anlıyorum - ara sıra uykusunda ve soğukkanlılığını kaybetmemeye çalıştığı zamanlarda yaptığı bir şey, ki bu nadiren oluyor.

Yine de tepkisine şaşırmadım. Gerçeklerden daha önce şüphelenmiş olabilir ama şüphelenmek ve bilmek çok farklı şeylerdir.

Bu sabah yatağında uyandığımızda, o benim yanıma sokulmuştu ve iri vücudu benimkinin yarısına kadar sarkıyordu ve ben hala onun Kaptanıydım. Beni mürettebatımın sert bir lideri, çatı katında eşit bir ortak ve sevgisine olmasa bile itaatine layık bir alfa Dom olarak görüyordu. Onun sevgisini kabullenmeyi kendime yediremiyordum ama bu, bana her baktığında o altın gözlerinde parıldamasına izin vermesini engellemiyordu.

Ama artık her şey değişiyor.

Artık John, geriye hiçbir şey kalmayana kadar her karşılaşmada insanlığımdan bir parça koparan bir canavar tarafından yüzlerce kez kirletildiğimi biliyor.

Şimdi neden öfke dolu, sevgisinin hediyesine karşılık verme temel yeteneğinden yoksun bir insan için zavallı bir bahane olduğumu biliyor.

Artık ne kadar berbat durumda olduğumu biliyor... ve hep öyle olacağımı.

Ve orada durup her şeyi değerlendirirken, gençliğinden beri benimle ilgili sahip olduğu algı çarpıklaşıyor ve çok farklı bir şeye dönüşüyor. Daha karanlık ve gerçeğe daha yakın bir şeye. Tam da şu anda John benim zaten bildiğim şeyi fark ediyor: Onun Kaptanı olmayı hak etmediğimi. Onun hiçbir şeyi olmayı hak etmiyorum. O ışıpta büyüyor ve ben onu sadece gölgede bırakabilirim.

Bu her şeyin sonu.

John uzun bir nefes verdi ve sonunda bakışlarımla buluştu. "Bütün bunların senin suçun olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama suçlanmayı hak eden tek kişi

Bu, gözlerinin arasına bir kurşun sıkma zevkini tatmak için peşine düşmemeye çalıştığım o pislik heriftir."

"Sıraya girin." Bu bir şakaydı, ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, düz düştü. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp birkaç saniye boyunca bana bakarken alnına endişe yerleşiyor. Çok fazla düşünüyor, bu da muhtemelen bundan sonra söyleyeceklerinden hoşlanmayacağım anlamına geliyor.

"Lanet olsun, çok üzgünüm-"

"*Yapma*," diye bağıryorum göğsünü iterek. "Sakin üzgün olduğunu, keşke bilseydim dediğini ya da insanların başka birinin trajedisıyla karşılaştıklarında söyledikleri diğer üstünkörü saçmalıkları söylemeye cüret etme. Sana acımanı istemediğimi söyledim ve duygusal sadakanı da kesinlikle istemiyorum."

Daralmış bakışlarında öfke kıvılcımları çıkıyor. "Benimle tek sorunun bu değil, değil mi?" diye homurdanıyor. "Mesele sadece söylediklerim değil -çünkü Tanrı korusun seninle empati kuruyorum- mesele *hissettiklerim*. Benim de senin için bir şey *hissetmemi* istemiyorsun."

Geçmişin tüm acısını ve bugünün incinmişliğini serbest bırakarak ona bağıryorum. "Hayır, *istemiyorum*! Çünkü bu öyle bir şey değil! Bunu sana kaç kere söylemem gerektiğini bilmiyorum." Elimi aramızda bir ileri bir geri sallıyorum. "Sen ve ben mi? Yaptığımız bu şey? Sadece *sevişiyoruz*. Yine de beni yanlış anlama Johnny-Boy, sen mükemmel bir sikişçisin, o yüzden bir dahaki sefere sık aramaya çıktığında kendini küçümseme."

"Şaka yapıyor olmalısın. Beni aşağılamanın ve kendine söylediğin saçma sapan yalanları bana da söylemenin beni uzaklaştıracağını mı sanıyorsun?" Ayaklarını yere basıyor ve gülüyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki gerekirse sahili tek başına zapt etmeye hazırmış gibi. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek, göt herif. Ve 'pislik' kelimesini sevgiyle söylüyorum, sadece açık olalım diye."

"Ve açıklığa kavuşturalım, sevgilim," diyorum, burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar ona doğru adım atıyorum. "Sana bir şey söylediğimde -kelimenin tam anlamıyla sana söylediğim her şeyi- *hiçbir şey söylemedim*. Sözlerim de kalbim kadar boş. Eğer beni motive eden bir duygu varsa, o da nefret ve suçluluktur. Bu duyguların hiçbiri bende yok.

Sana gelince ikincisi, ama zorlamaya devam edersen ilkinden bolca alacağım."

Keskin bir nefes alıyor ve yüzümü inceliyor, yalan söylediğime dair bir ipucu arıyor ama bulamıyor. Her kelimemde ciddiydim, sadece onun düşündüğü gibi değil. Hiç şüphe yok ki, tüm bunlar sona erdiğinde, konu ona geldiğinde, ne yapacağımı bildiğimden daha fazla nefrete sahip olacağım... *kendim* için. Gelecekte çok daha kötü şeyler yaşamaması için onu her uzaklaştırmak ya da kesip atmak zorunda kaldığımda, bu nefret beni canlı canlı yiyip bitirecek. Hayatımın geri kalanında, onun ihtiyacı olan Dom ve hak ettiği erkek olamadığım için kendimden nefret ederek yanacağım.

Sonunda ifadesi hayal kırıklığıyla ağırlaşarak düşer. Büyük bir adım geri atıyor ve evrensel bir teslimiyet işareti olarak çenesini bir kez aşağı eğiyor. Benim mihenk taşım haline gelen gözlerine bakarken -benimkileri yatıştırabilecek tek ruha açılan bal rengi pencereler- aramızdaki her şeyi etkili bir şekilde öldürdüğümü biliyorum. Tam da istediğim gibi.

Onu sığınağımın kıyı şeridinde geride bırakırken, umursamamaya çalışıyorum.

Otoyolda son hızla ilerlerken, olanın ve asla olamayacak olanın yasını tutmamaya çalışıyorum.

Ve kardeşimin yatağında, John'un bedeninin sıcaklığı ve ağırlığı yanımda olmadan uyanık yatarken, şakaklarımdaki ıslak izleri fark etmemeye çalışıyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

JOHN

BEKLİYORUZ. Berbat.

Birkaç ay önce, Wendy'nin Güney Carolina'daki bir müşterisi için yaptığı özel bir arabayı teslim etmekte olan Peter ile paylaştığı sahil evindeki mobilyaları yeniden düzenlemesine yardım ediyordum. Yolculuğunun yaklaşık iki saatinde benzin almak ve tuvaleti kullanmak için durdu. Tuvalette dururken, salak herif Wendy'ye check-in mesajı olarak bir sik fotoğrafı göndermenin komik olacağını düşündü ve telefonunu tuvalete düşürerek tamamen kızarttı. Gerçek Pan tarzında, güldü, çöpe attı ve eve döndüğünde yeni bir cep telefonu için endişeleneceğini düşünerek yolculuğuna devam etti.

Ancak yolculuğu, patlak bir lastik, sel fırtınasını beklemek için kenara çekilmesi ve *ikinci bir patlak* lastik gibi hatalar komedisine dönüştü. Bu arada kız kardeşim ona ulaşamadığı ve GPS yerini bulamadığı için çıldırıyordu. Adımlarını hızlandırmasını, endişeden hasta olmasını ve neredeyse en az dört kez güzergahı üzerindeki her hastaneyi ve polis departmanını aramasını izledim. Ona ne kadar iyi olacağına dair güvence verirsem vereyim, bir türlü rahatlayamıyor ve ortaya çıkacağına inanamıyordu.

Nihayet o gece saat ondan kısa bir süre sonra kapıdan içeri girdi. Wendy, ne kadar korktuğunu hatırlayana kadar onu sıktı ve yüzünü rahatlamış öpücüklerle doldurdu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, boktan gününün katalizörü olarak penis fotoğrafı girişiminin hikayesi pek de iyi gitmedi

İyi. Konu kız kardeşim olduğunda düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı sonraki iki hafta boyunca çok huysuzdu.

O zaman kız kardeşimin dramatik davrandığını düşünmüştüm. Yani, bahsettiğimiz kişi Peter Pan'dı. Wendy ile tekrar bir araya geldiğinden beri çok olgunlaştı, ancak adam hala üstün yetişkinlik becerileri veya rasyonel düşünce süreci ile tanınmıyor.

Ama şimdi... Kahretsin, şimdi anlıyorum.

Çünkü James'in o sahilde beni bırakıp gitmesinin üzerinden neredeyse yirmi saat geçti ve son on dokuz saatinde endişeden aklımı kaçıırıyordum. Bisikletine taktığım takip cihazını bulup çıkarmış ve telefonunu Hwy 421'in kenarına atmıştı. Dün gece eve gelmediğinde, aklımdan sürekli olarak olası her türlü kötü senaryo geçti.

Onu beklemek için sandalyesine oturdum ama burnumda kokusu ve elimde kitabıyla bu sabah saat dört civarında bir yerde sızmışım. Birkaç saat sonra sarsılarak uyandım ve herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye kulak kabarttım ama çatı katı ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Wendy'ye yaptığım gibi kendime de muhtemelen iyi olduğunu söylememe rağmen kalbim sıkıştı ve midem düğümlendi. "Muhtemelen" lafını bir türlü atlatamıyordum.

İşte o zaman erkek arkadaş sapığı moduna geçtim. İçinde uyuyup uyumadığını görmek için yatağını kontrol ettim (uyumamıştı), arabasındaki takip cihazını kontrol ettim (arkadaki garajdan hareket etmemişti), Smee'ye onu görüp görmediğini veya ondan haber alıp almadığını sordum (olumsuz, en ufak bir endişe de duymadı, *bu* da beni sinirlendirdi) ve geri dönüp şarja takmış olma ihtimaline karşı her yarım saatte bir ölü telefonunu aradım (her seferinde doğrudan telesekretere).

Ve şimdi son yedi saatimi volta atarak, saçlarımı çekiştirerek, boynumu ovuşturarak ve tırnaklarımı yiyerek geçirdim. Wendy beni şimdi görebilseydi, bunu asla unutamazdım.

Balkondan merdivene tırmanan botların çıkardığı gümbür gümbür sesle adımlarımın ortasında donup kalıyorum. Yarım saniye içinde odanın karşısındaydım. Kapıyı çekerek

Kendimi erkeğimin kollarına atmaya hazırım ama kısa kesiyorum. "Cecco," diyorum, hayal kırıklığının ağırlığının yüzüme vurmamasını umarak. yüzümün üzerinde. "Ne oldu?"

Küçük bir plastik kap tutarak sırtıyor. "Biraz şeker ödünç almam lazım."

"Şeker?" Düşmanlarına işkence etmesiyle tanınan bu adama kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi, JD," diyor, "umarım benim gibi bir adamın pişirme gibi ev içi basitliklerin tadını çıkaramaz. Eminim Kaptan'ın sihirli mutfak becerilerinden faydalanmışsınızdır, haksız mıyım?"

Yanaklarım kızardı. Onun sihirli becerilerinden yemekle ilgili olanlardan çok daha fazla yararlandım. "Hayır, dostum, pişirmenin yanlış bir tarafı yok. Sadece hazırlıksız yakalandım, hepsi bu." Tepkimi gizlemeye çalışarak boğazımı temizliyorum ve mutfığa yöneliyorum. "Hadi, sana biraz getireyim."

"Kaptan buralarda mı?" diye soruyor, beni çatı katına kadar takip ederek.

Dolaptan şekerini alırken bu gözlem kalbime bir endişe bıçağı daha saplamamış gibi davranıyorum. "Hayır," diyorum gelişigüzel. "Sık sık gelip gidiyor ama bana ne yaptığıyla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Ben sadece zar zor katlandığı geçici ev arkadaşayım."

Cecco kabı bana uzatıyor, sonra da ağır dövme kollarını kahvaltı tezgahının üzerinde kavuşturuyor. "Merak etme dostum. Starkey'i geri aldığımızda patron eski haline dönecek, sen de Korsanlar'daki yerini hak etmiş olacaksın ve hepimiz gibi sana da kendi kamaranı vereceğiz."

"Dört gözle bekliyorum."

Tezgâha doğru yürüyorum ve şeker dolu kabı ona veriyorum. Gözlerini kısarak omzuma bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Elini uzatıp gömleğimden bir şey alırken donup kalıyorum. Ama sonra gülümsüyor ve birkaç saç telimi tutuyor. "Görünüşe göre saçların dökülmeye başlamış, JD."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve kıkırdıyorum. "Kel olursam belki Smee bana asılmayı bırakır."

O da gülüyor. "Sanmam. Sonra görüşürüz, dostum." "Sonra görüşürüz."

Yumruklarımızı tokuşturuyoruz ve Cecco şekeriyle kapıya doğru ilerlerken ben meşgul görünmeye çalışıyorum. O gider gitmez çatı katının boşluğu ve James için duyduğum endişe geri geliyor. Çok boğucu. "Buradan çıkmam gerek."

Beş dakika sonra koşu kıyafetlerimi giydim ve tam bir buçuk saat boyunca vücudumu cezalandırdım, sınırlarını zorladım, kaslarımdaki yanmayı dikkatimi dağıtmak için kullandım. Geri döndüğümde hava kararmıştı ve titreyen bacaklarım beni merdivenlerden çıkaracak kadar zor dayanıyordu. Kendimi içeri bırakıyorum ve terden sıırılsıklam olmuş kıyafetlerime aldırmadan yatağa yığılma hedefiyle odama doğru ilerliyorum.

Kulaklarıma hücum eden kandan neredeyse duymuyorum: banyodan gelen akan suyun sesi. *O evde.* İyi olduğu için duyduğum büyük minnettarlığın yerini, beni endişelendirdiği için onu boğazlama dürtüsü alıyor. Sanki hayatında kalmayacak, onun için mücadele etmeyecek başka biriymişim gibi beni itip kakması ve yüzüstü bırakması büyük cesaret. *Bizim için savaşmayacak biri.*

Banyoya doğru yürürken, ona ağzının payını vermek için kapıyı açıyorum. Ama onu gördüğüm anda göğsümdeki havayla birlikte öfkem de dağılıyor.

Oh, James...

Duş spreyinin altında dururken, ellerini önündeki fayanslı duvara dayamış, başı omuzlarının arasından sarkıyor. Onu önemsemesi, ona destek olması, onu *sevmesi gereken* insanların bin bir ihanetine uğramış, ıssızlığın resmidir.

Henüz farkında değil ama bu döngüyü durduracak adam benim. Sadece durdurmakla kalmayacağım, etrafı onu seven insanlarla çevrili olana ve günlerini tiksintiyle gözlerini devirerek ve bize homurdanarak şikayet ederek geçirene kadar o sürtüğü tersine çevireceğim. Ve biz de devam edeceğiz.

O göz devirmeler ve şikâyetler azalıp yok olana kadar ve daha da fazlası, sonunda kolay gülümsemelere ve saklamadan kahkahalara dönüşene kadar onu sevmek. Bu tür bir dönüşüm yıllar alabilir ama umurumda değil. Bugünden itibaren, bu benim hayattaki bir numaralı görevim.

Banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Terli kıyafetlerimi çıkarıp yere bırakırken sağ başparmağının hareket ettiğini fark ediyorum ve midem sıkışıyor. Ama ucunu derzlere sürtmek yerine, düz bir şekilde uzanıyor ve sarsıntılı hareketlerle ileri geri sürtüyor, sanki kendine zarar vermemeye çalışıyor. Sanki geçmişinin bugününü yönetmeye devam etmesine izin vermek istemiyor gibi.

Ve bu olasılık, ne kadar küçük olursa olsun, bana umut veren şeydir.

Büyük muhafazanın cam kapısını açıp içeri giriyorum. "Defol git," diyor, sesi zımpara gibi sert.

"Hayır." Kollarımı ona doluyorum ve önümü sırtına bastırıyorum. Geriliyor ve beni üzerinden atma girişimine karşı kendimi hazırlıyorum. Bu hemen gerçekleşmeyince, ıslak omzuna ve boynunun kenarına yumuşak öpücükler konduruyorum. Kulağına geldiğimde, "Seni seviyorum James" diyorum.

Hırlayarak arkasını döndü ve göğüs kafesime sertçe vurarak duş spreyi bizi ayırana kadar beni geri çekilmeye zorladı. Bana dik dik bakıyor, öfkesi su perdesini delip geçiyor. "Bana asla böyle hitap etmemeni söylemiştim. Sana *nedenini* bile söyledim ve sen *hala bunu yapıyorsun!* Eğer sunabileceğin sevgi buysa, sevgilim, bunu istemiyorum." Elini bırakarak başını sallar. "Artık sunabileceğin hiçbir şeyi istemiyorum. Bu iş bitene kadar Smee'nin kamarasında kalabilirsin. Beni rahat bırak."

"Seni yalnız bırakmaya hiç niyetim yok," diye ısırdım, suyun içinden geçip ellerimi iki yanına dayayarak. "Ayrıca hiçbir yere gitmiyorum - ne bu çatı katından ne de senin hayatından - bu yüzden itaatsizliğimi bağışlayın *Kaptan*, ama bu emri alıp *itebilirsiniz*. İsminize gelince..."

Vücudumu eğip onu köşeye sıkıştırıyorum, daha büyük bedenimi ve daha fazla kasımı kullanarak nadir hakimiyet anımı uyguluyorum. Beni uzak tutmak için doğal rollerimizi kullanmasına izin verirsem lanetleneceğim. Onun için dizlerimin üzerine çökmekte sorun yaşamam da, gerektiğinde ayakta duracağımı ve onunla dişe diş mücadele edeceğimi öğrenmesi gerekiyor.

"Onu neden geride bıraktığını anlıyorum ama o şerefsiz senin hiçbir parçanı, adını bile hak etmiyor." Sakallı çenesini ellerimle kavrayarak bakışlarını tutuyorum. "Onu geri almana yardım etmeme izin ver."

Kalın kalın yutkunuyor. "Onu geri alamam."

"Evet, yapabilirsin." James'in eninde sonunda danışmana ihtiyacı olacağını biliyorum ama eğitimimin bir parçası olarak temel psikoloji öğrendim ve ona bu konuda yardım edebilirsem, denemek zorundayım. Belki o zaman umutsuz vaka olmadığını anlar. "Bunun üzerinde her seferinde biraz çalışacağız ve sadece samimi ve sevecen olduğumuzda, böylece zihninin bizi geçmişle karıştırma şansı olmayacak."

Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor. "Şimdi de beynimin nasıl çalıştığını bilen lanet bir psikiyatrist mi oldun?"

Tanrım, kızginken bile çok güzel. Simsiyah saçları sivri şeritler halinde yüzüne dökülüyor ve kirpiklerinin uçlarına su damlaları yapışıyor. Ama beni kendine çeken, alev alev yanan mavi gözleri. Uzak durmam için beni uyarıyorlar, ama tek istediğim alevleri tarafından tüketilmek.

"Hayır, James," diye fısıldıyorum, zar zor sertleştirmede içimde bir umut kabarıyor. "Ben seni seven ve kalbinin nasıl çalıştığını bilen adamım."

O itiraz edemedi dudaklarımı onunkilere bastırıp uzun, tatlı bir öpücük konduruyorum. Arkasında sıcaklık yok. Bu bir beyan, bir söz. *Seni seviyorum. Senin için buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.* Hareket etmiyor, dokunuşuma ve hatta öpücüğüme karşılık vermiyor ama bunların hiçbirisi önemli değil çünkü beni itmiyor da. Ve bu bana her şeyden çok iyi olacağımızı söylüyor.

Geri çekilmeye başlıyorum ama yüzümü tutup, "Allah belanı versin," diye hırladıktan sonra ağzını yüzüme çarpmadan önce fazla uzaklaşmıyorum.

Lanet olsun, bu öpücük. *Bu öpücük o kadar ateşli ki* beni yakıyor. Acımasız ve talepkâr, dili benimkiyle yaşlanmayan bir hâkimiyet ve boyun eğme savaşında düello yapıyor. Ama henüz ona bu gücü vermeye hazır değilim. Bu konuda geri adım atmayacağımı anladığından emin olana kadar olmaz. Eğer seks yoluyla iletişim kurmak istiyorsa, onu kalmama izin verecek kadar akılsız hale getirmekten çekinmem.

Onu tekrar köşeye sıkıştırarak, ellerimi kaygan göğsünün ve karın kaslarının üzerinde kaydırarak kalınlaşan sikine ulaşıyorum. Şimdilik benimkini görmezden gelerek bir elimle şaftını, diğer elimle de ağır taşaklarını kavıyorum. Keskin bir nefes almak için öpücüğü kesiyor. Başını geriye atıyor, ben sıkıp okşarken kısık bir iniltiyle serbest bırakıyor ama o mavi gözlerin ait oldukları yere, bana dönmesini istiyorum.

"Bana bak," diye emrediyorum hoyratça.

Çenesi kasılıyor ve ben onun baskın tarafının bir sapkınlıktan daha fazlası olabileceğini çok geç fark ediyorum. Bir zamanlar ona emirler verilmişti ve o da savaşmak yerine emirlere uymayı seçtiği için bu onu - kendi zihninde-

-Kendi istismarına ortak oldu. Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamaz, ancak algı gerçekliktir ve James'in buna inanmadan önce yapması gereken çok şey var.

Derin bir nefes alarak onu bırakıyorum ve kendimi sıfırlamaya zorluyorum. Buraya seks için gelmedim. Onu rahatlatmak ve aramızdaki bu uçurumu düzeltmek istiyorum ve yapacağım şey de tam olarak bu. Ellerimi boynunun dibine yerleştirip başparmaklarımla onu nazikçe okşuyorum. Sonra ses tonumu yumuşatarak tekrar deniyorum. "Kaptan, lütfen. Bana bakar mısınız?"

Sonsuz birkaç saniyenin ardından bunu yapıyor ve o küçük umut tohumu kalbime ekiliyor. "Vay be. Evet, aynen böyle," diyorum cesaretle. "Bana baktığında sanki ruhuma bakıyormuşsun gibi hissediyorum. Adını söylediğimde görmeni istediğim şey bu. Sana dokunan *benim*, seni seven *benim*. "Sen çok güzelsin James" dediğimde bunu görmeni istiyorum.

Burun delikleri genişliyor ve ölçülü nefesler alırken boynundaki kordonlar ellerimin üzerinde keskin bir rahatlama ile göze çarpıyor. Benim güvenliğime gösterdiği özeni hatırlayarak ben de aynısını onun için yapıyorum. "Bunu söylemeye devam edeceğim. Çok fazla gelirse durmamı söyle, söz veriyorum duracağım. Tamam mı?"

Onun bana yaptığı gibi sözlü bir onay talep etmiyorum; buna ihtiyacım yok. İhtiyaç duyarsa dışarı çıkabilir. Bana şu anda durmamı söyleyebilir.

Ama yapmıyor.

Alnımı onunkine yaslayarak okyanus mavisi derinliklere bakmaya devam ediyorum. "James," diye mırıldanıyorum, adını duamış ve o da benim dinimmiş gibi söylüyorum. Göğsünün inip kalkması dışında bir heykel gibi duruyor, ben de devam ediyorum. "Seni çok özledim James, bunu biliyor musun? Seni ilk gördüğüm andan itibaren beni kendine çektin; senin ateşinin pervanesi oldum. Sanırım kalbimin bir parçası hep senindi, o zamanlar bile. Şimdi mi?" Muhteşem yüzünü incelemek için geri çekiliyorum. "Kahretsin James, şimdi her şeye sahipsin."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye homurdanıyor. "Her ne yaşadıysak bitti. *Ben* bitti."

Başımı salladım. "Bunun tek nedeni artık her şeyi bildiğim için burada kalmayacağımı düşünmen, ama yanıyorsun. Hiçbir yere gitmiyorum." Ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum, öfkem ses tonumu sertleştirecek kadar yükseliyor. "Ve bunun nedeni sana acımam ya da diğer saçmalıklar değil. Sana olanlardan nefret ediyormuyum? Buna inansan iyi edersin. Şimdiye kadar kana susamışlığın tadını hiç bilmedim ve bunu her düşündüğümde yargıç, jüri ve cellat gibi davranma isteği daha da güçleniyor. Ama bunun neden burada olduğumla hiçbir ilgisi yok."

"Neden buradasın?"

İç çekişimi durduramıyorum. "Sana seni sevdiğimi söylediğim onca zaman beni duymadın mı?"

"Bir şeyi söylemeniz ya da ona inanmanız, onun doğru olduğu anlamına gelmez." "*Bu-*"

"Hayır, değil!" Sert bakışlarıyla beni kıştırarak öfkeyle arkamı işaret ediyor. "*Bu gerçek hayat değildi John,*" diyor, gür sesi fayanslarda yankılanıyor. "Bir balonun içinde yaşıyorduk, iki normal adam gibi davranıyorduk, ama bu konuda hiçbir şey normal değil ve bu çatı katının dışında *çalışmıyoruz.*"

"Sen neden bahsediyorsun? Neden olmasın?"

"Bu kadar zeki bir adama göre, bu konuyu mantıklı bir şekilde düşünme konusunda berbat bir iş çıkarıyorsun, o yüzden sana açıklayayım. Ben her zaman kanunun yanlış tarafındaki berbat kötü çocuk olacağım ve bu dava bittiğinde, sen her seferinde bir berbat kötü adamla dünyayı kurtaran Görev Gücü'nün altın çocuğu olmaya geri döneceksin."

Gözle görülür bir şekilde sakinleşmeye çalışırken ellerini ıslak saçlarında gezdiriyor. Tekrar konuştuğunda ses tonu kararlı. "Yağ ve suyun birbirine karışmayacağını herkes bilir, sevgilim. Özgürce ve sık sık sevişmemize izin veren bir durumda eğlendik, ama hepsi bu kadardı. Bu anlaşmada duygulara yer yok ve sen bunu çoktan aştın, bu yüzden buna son veriyorum. İşimiz bitti. Şimdi siktir git ve huzur içinde duş almama izin ver."

Bölüm Otuz Beş

KANCA

John'un hayatımdan çıkıp gitmesi fikri karşısında aşırı heyecanlanmamak için kendimi düzenli ve dengeli nefesler almaya ZORLUYORUM. Son yirmi dört saatte bunu kabullenmek için yeterince zamanım olduğunu sanıyordum.

Yanılmışım.

Ben de lanet bir ikiyüzlüyüm.

L kelimesini kullanamıyor olabilirim ama John Darling'e karşı ciddi duygular beslediğimi inkar edemem. Dün gece Starkey'nin yatağında yatarken, ruh halim bir sarkaç gibi öfkeden, hayal kırıklığı ve mutsuzluğa, pişmanlığa ve sonra tekrar geriye doğru sallanıyordu. Kardeşim dışında başka biri için hiç bu kadar berbat olmamıştım. Artık kendimi bile tanıyamaz hale gelmeden önce buna bir son vermeliyim. O gittikten sonra, hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşana kadar kendimi unutana kadar içeceğim ve sonra yoluma devam edeceğim.

Ama gitmiyor. Yaşlı ruhlar gibi olan gözleriyle beni inceliyor. Dünyaya gösterdiğim şeylerin ötesine bakıyorlar ve halkın tüketimine uygun olmayan her şeyi görüyorlar, bir sebepten dolayı sakladığım şeyleri.

Siktir et. Gitmeyecek kadar inatçıysa, giderim. Ama etrafından dolaşmak için hamle yaptığım anda yolumu kesti. "O kadar hızlı değil. Madem 'anlaşmamızı' mahkemeye veriyorsun, benim de karşı argüman hakkım var."

"Tanrım, seninle ilgili her şey polis benzetmesi. Onu mahkemeye çıkarmadım, sevgilim. Onu infaz ettim."

Kaşlarını çatıyor ve kocaman kollarıyla bana destek oluyor.

"Peki, söyleyeceğini söyle de bu işi bitirelim. Bu oyundan bıktım."

"Bu bir oyun *değil*" diyor, ses tonu ciddi. "Sana daha önce neden kolluk kuvvetlerine girdiğimi söylemiştim. Senin ve diğerlerinin sizin için savaşacak, sizi koruyacak kimseniz olmamasından nefret ediyordum. Kendilerine yardım edemeyenleri korumaya yardım etmek benim görevim; bu bana bir amaç veriyor."

John ellerimi avuçlarının arasına almak için duraklıyor. Başını eğip yaralı sağ başparmağımın ucuna bir öpücük konduruyor -kendimi incittiğimde John'un ne kadar üzüldüğünü düşünene kadar neredeyse bugün yine mahvediyordum- ve karşılık vermeden önce boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum.

"Demek istediğimi kanıtladığın için teşekkürler. Artık gidebilirsin." Ellerimi onunkilerden çekmeye çalışıyorum ama o bir öküz kadar güçlü. Kasları ve yetenekleriyle beni alt etmek istese, hiç şansım olmazdı. Bu bana verdiği boyun eğme hediyesinin ne kadar özel olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor. Bu hediye, üzerime uymayan bir gömlek gibi geri dönmek için beni öldürüyor, çünkü hiç kimse benim için John'dan daha mükemmel olamazdı. Ne yazık ki ben onun için aynısı olmaya yakın bile değilim.

"Bitirmeme izin vermedin," diyor sesinde çelik gibi bir tonla. "Sana karşı hissettiklerimin aşk olduğunu biliyorum - *gerçek aşk*, koşullardan doğan geçici bir şey değil - çünkü senin için her şeyden vazgeçebilirim. İhtiyacın olan buysa yarın rozetimi ve silahımı teslim eder ve asla arkama bakmam. İnsanlara yardım etmenin bizi bu kadar çelişkiye düşürmeyecek başka yollarını bulabilirim. Ama bulamadığım şey, benimkiyle aynı anda atan başka bir kalp. Benim için o sensin. İyileşmene yardım etmek istiyorum ve hayatımın geri kalanını seni severek geçirmek istiyorum - sen beni kendinden uzaklaştırsan bile."

Boğazım biraz daha daralırsa nefes alamayacağım. Sertçe yutkunarak, tuğlayı mideme geri itiyorum, umarım orada ezilir.

Sahip olamayacağım bir gelecekle benimle alay eden aptal çırpınan şeyler. Altın rengi gözleri felaketime giden yol, bu yüzden onları bırakıyorum. Bakışlarım boynundaki dövmenin kenarlarından kayarak köprücük kemiği boyunca uzanan kavisli dövmeye yerleşiyor. *Utanmak Yok, Merhamet Yok.* Böylesine nazik bir ruh için çok sert bir slogan. Onun için sert. Benim için mükemmel.

Ona yalan söylemenin işe yaramayacağını bilmeliydim. O bir insan saçmalık dedektörü gibi. Titrek kararlılığımdan geriye kalanları toplayarak son kartımı oynadım ve ona doğruyu söyledim.

"Ben böyle bir belaya değmem, John. Kariyerini bir kenara atmana izin vereceğimden değil, ama *başını* belaya sokmaya değmem. Bu kendini küçümseme de değil; bu basit bir gerçek. Kafamda dönen boktan şeylerin yüzeyini bile kazımadın. Senin gibi biri için iyi değilim. Şu an göremiyor olabilirsin, ama bu sadece bir zaman meselesi olacak. Ve her gece, sen kollarımda uykuya dalarken, yarın nihayet o kapıdan çıkıp gideceğin gün olacak mı diye merak edeceğim."

"O zaman her sabah uyandığımızda, kahvaltıda ne yiyeceğimiz gibi sıradan şeyleri merak edene kadar sana yanıldığını her seferinde bir gün kanıtlayacağım." Aramızdaki boşluğu silerek göğsünü benimkine bastırıyor ve güçlü elleriyle çenemi kavırıyor. "Kötü günlerimiz olmayacak demiyorum - gezegendeki her çift gibi kavgalarımız olacak - ama kızgınlığımız bittiğinde özür dileyeceğiz ve birbirimizi anlamsızca becereceğiz. Ve ben senin kafanın içindeki pislikten korkmuyorum, bu yüzden beni istediğin kadar itebilirsin çünkü hiçbir yere gitmiyorum. Ne bugün, ne gelecek yıl, ne de bundan elli yıl sonra."

Bedenim, içimdeki duygu seline karşı kendini bir arada tutmanın zorluğundan titriyor. "Kahretsin Johnathan, beni kurtaramazsın." Dökülmemiş gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle, anlaması için yalvarıyorum. "Karanlıkta çok uzun süre yaşadım. Sırf seninle olmamı istiyorsun diye beni ışığına sürükleyemezsin."

Altın rengi derinliklerinde parlayan inançla fısıldar: "Eğer ışığa gelemiyorsan, o zaman seninle karanlıkta yaşayacağım. Kurtulabileceğine inanmana gerek yok James. Ben buna ikimiz için de yeterince inanacağım. Tek yapman gereken seni sevmeme izin vermek."

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın akmasına ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. *Seni sevmeme izin ver.* Kulağa çok basit bir istek gibi geliyor ama benim için aşılamaz gibi geliyor. Birinin sevgisini kabul etmek, ona gerçekten güvenmek anlamına geliyor *ve bu kadar savunmasız olma düşüncesi beni korkutuyor.*

Ancak John'a güveniyorum ve duvarlarımı yerinde tutma çabalarımın rağmen, geçtiğimiz birkaç hafta içinde bir ara duvarlarımı onun tırmanabileceği kadar indirdim. Şimdi tek yapmam gereken kalmasına izin vermek.

Gözlerimi açarak onun dalgın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve teslim oluyorum. "Tamam."

Beni günahkâr ve tatlı bir öpücük için kendine çekmeden önce yüz hatlarını kaplayan rahatlamayı bir anlığına yakalıyorum. Dudakları benimkilere mükemmel bir şekilde yapışıyor, su damlalarının kapalı ağızlarımızdan akmasına neden oluyor ve kirli sakalının hafif sıyrıkları güneşe doğru akan elektrik karıncalanmaları gönderiyor. Burnumda onun kokusu, bedenimde onun vücudu varken, tarif edilemez bir doğruluk dalgası üzerime çöküyor.

Her ayrıntıyı ezberliyorum, bu saniyeleri beynime kalıcı olarak kazıyorum. Gelecekte nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, hırpalanmış, kara kalbimi onu yok etme gücüne sahip tek adamın ellerine teslim ettiğim anı unutmak istemiyorum. Hayatımda ilk kez... kahretsin, kendime uğursuzluk getirmek istemiyorum ama... gerçekten *umutluyum*. Bunu John yaptı. Eğer mutlu olmamam gerekiyorsa ve John'un kaderi benim çöküşüm olacaksa, o zaman inişimin her tatlı dakikasının tadını çıkaracağım.

Öpüşmemizi keserek suyu kapatıyor, beni duştan çıkarıyor ve bir banyo havlusu alıyor. Ben de aynısını yapmak istiyorum ama elimi tekrar yanıma götürüyor ve sessizce hareket etmememi tembihliyor. Dudağımın içini ısırarak

Kollarımın, sırtımın ve göğsümün üzerinde uzun, yavaş hareketlerle beni kurularken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Kimsenin benimle ilgilenmeye ya da bana şefkat göstermeye çalışmasına alışık olmadığımı söylemeye gerek yok. Ancak sert polis erkek arkadaşımın daha yumuşak bir tarafı var, bana ilgi ve şefkat gibi şeyler vermek için çabalayan bir tarafı. Bu da, seks hayatımızda onun boyun eğmesini ve hizmetkârlığını kabul ettiğim kadar (talep üzerine) günlük hayatımızda da bunları kabul etme konusunda daha iyi olmam gerektiği anlamına geliyor.

Kuşkusuz, John'un benimle bu şekilde ilgilenmesine izin vermek, havluyu baldırlarımdan aşağı indirirken yüzünün önünde sertleşen aletimin kanıtladığı gibi berbat değil. Gizemli bir gülümsemeyle vücuduma bakıyor ama yalamadan ayağa kalkıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve bunu düzeltmek için onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamayı düşünüyorum. Ama çenemin altına hızlı bir öpücük kondurduğunda, her zamanki Dom eğilimlerim onun şefkati karşısında eriyor. Bu benim için yeni bir dinamik, tamamen hazırlıksız olduğum ama John'la deneyimlemek istediğim bir şey. Bu yüzden birkaç etkili hareketle kendini kurulamasını bekliyorum, sonra beni tekrar yatak odama götürmesine izin veriyorum.

Yatağın başucundaki masadan kayganlaştırıcı şişesini alarak, "Sırt üstü uzan," diyor.

Donup kalıyorum. Şimdiden her şeyi mahvedeceğim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "John, yapamam..." Boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Eskiden üstte olduğunu biliyorum ama senin için altta kalamam, hatta seni ağzıma bile alamam," diyorum kalın bir sesle. "Keşke yapabilseydim, ama-"

"Hey, bunların hiçbirisi umurumda değil. Bu alanlardaki eksikliklerini fazlasıyla telafi ediyorsun. Hiçbir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissetmiyorum, söz veriyorum." Ellerini kollarımda gezdirerek parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Bana güveniyor musun?"

Biliyorum. Bunu duşta kendime itiraf ettim zaten. Şimdi ona da itiraf etme zamanı geldi. "Evet," diye huysuzca cevap verdim. "Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi yatağa geç." Rahat bir gülümsemeyle,
"Lütfen." diye ekledi.

Bu ılımlı tavrını başka bir zaman cezalandırmak üzere bir kenara koyarak -tipik rollerimizde olmadığımız için bunu hak ettiği için değil, sadece ikimiz de onun cezalandırmalarından zevk aldığımız için- kendimi yatağın ortasına sırtüstü yerleştiriyorum. Sonra John'un güçlü bir kedi gibi sürünerek yanıma gelip kalçalarımın üzerine oturmasını izliyorum.

İster inanın ister inanmayın, içimi kaplayan endişeye engel olamıyorum. Samimiyet hiçbir zaman seks hayatımın bir parçası olmadı. John yatağıma girmesine izin verdiğim ilk kişiydi, ama o zaman bile sevişmemiz hep cinsel, sapkın arzuları tatmin etmekle ilgiliydi. Ve ben ben olduğum ve duvarlarımı sağlam tutmam gerektiği için hiçbir zaman yüz yüze seks yapmadık. Ama John tam bir yıkım topu modunda ve aramızdaki son tuğlayı da yıkmadan tatmin olmayacak.

Bakışlarımı tutarak, şişeyi yana fırlatıp zonklayan sikimi kavramadan önce avucuna bir miktar kayganlaştırıcı döküyor. Şaftımı yukarı doğru okşarken ve alevlenmiş başın üzerinde kıvrılırken keskin bir nefes alıyorum. Başparmağı üstte geziniyor, köküme doğru kaymadan önce pre-cum damlasını da beraberinde götürüyor. Tekrar yön değiştirmesini bekliyorum ama elini düzleştirip kayganlaştırıcıyı taşaklarıma sürüyor ve ben patlamaya çok yaklaşıp kadar onları çekiştirip yuvarlıyor.

Tam kenara gelmeden önce geri çekiliyor, sonra parmaklarını kalçalarımın arasına sokuyor. Gerginleşiyorum ve dişlerimi sıkıyorum, kafamdaki tüm kötü şeyleri tetikleyeceğinden emin olduğum bir dokunuş için hazırlanıyorum ve-

John gözlerimin içine bakarken yatıştırıcı bir sesle, "Şşt, güven bana," diyor. Kuru dudaklarımı yalıyorum ve ona sarsak bir baş sallama hareketi yapıyorum. Bir saniye sonra kaygan parmak uçlarını taşaklarıma bastırıldığında ödüllendiriliyorum - seks sırasında kimsenin daha aşağısını keşfetmemesi için her zaman kısıtladığım taşaklarımin hemen altındaki hassas bölge - ve sinir açısından zengin bölgeye dairesel hareketlerle masaj yapıyor.

"Oh lanet olsun." Karnımda alev alev yanan zevk taşaklarımı sıkıca yukarı çekiyor. Başımı yastığa bıraktığımda göğsümden acı dolu bir inilti çıkıyor. Bir kez daha beni orgazmın eşiğine sürüklüyor, sonra

durur ve onu bu işkenceyle tanıştırdığım için pişmanım.

Baştan başlar ve her şeyi tekrar yapar-yukarı, döndürür, üzerinden, aşağı, indirir, ovalar ve tekrarlar. Diğer eli de harekete katılıyor, bazen ilkiyle birlikte çalışıyor, bazen de ters yönde ilerliyor. İki elini bir düzine gibi hissettiriyor ve mide kaslarım sürekli kasılma durumundan dolayı kramp girme tehlikesiyle karşı karşıya.

Dokunuşunun aniden yok olduğunu hissettiğimde, başımı kaldırdığımda onu shaftının uzunluğuna kayganlaştırıcı sürerken buluyorum. Yumruğu kocaman sikinin üzerinde hareket etmeye başladığında büyüleniyorum, sadece birkaç hızlı vuruşta kaygan ve parlak hale getiriyor. Tam ben onun yerini almak üzereyken öne doğru eğiliyor, ellerini başımın yanına koyuyor ve siklerimizi vücutlarımızın arasında birbirine sürtmeye başlıyor.

"Uhn," diyor homurdanarak, "lanet olsun bu iyi hissettiriyor." Sonra dişlerini dolgun alt dudağına gömüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

O altın havuzlarda yüzen şefkat ve cinsel sürtünmemizden omurgamın dibinde tutuşan kıvılcımlar ölümcül, alışılmadık bir kombinasyon.

Benim, benim, lanet olası benim.

Bu kelime John'la ilk kez aklımdan geçmiyor, ama ilk kez bu iddia dikenli tellerle çevrilmiş bir karmaşa gibi gelmiyor. Başının arkasını kavrayarak onu aşağı çekiyorum. Bana doğru açılıyor ve ben ağzını yalıyorum, dilimin her hamlesiyle onu sahiplenirken o da kalçalarının her pompasıyla beni sahipleniyor. İnemelerinden gelen titreşimler doğrudan taşaklarıma ulaşıyor ve siklerimizin birbirine sürtünmesiyle yarattığı cennet her zamanki dayanıklılığımı tehdit ediyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum sıkılmış çenemin arasından ve saçlarını avuçluyorum. "O dar kıçın içini istiyorum bebeğim. Benim olanı istiyorum."

Bana gülümsüyor ve yemin ederim gözleri nemle parlıyor. "Bana 'bebeğim' demeni seviyorum."

Dudaklarımdan o kadar doğal döküldü ki söylediğimi fark etmedim bile. Bu adam bu gece içimdeki her türlü şeyin kilidini açıyor ve her biriyle birlikte göğsümdeki çelik bant gevşeyerek çok daha rahat nefes almamı sağlıyor. "Bu iyi," diyorum, yüzünü çerçeveleyip başparmağımı yanağına sürterek. "Çünkü bu seninle yaşadığım birçok yeni şeyden biri gibi görünüyor."

John alnını benimkine dayıyor. "Sanırım bu yeni şeyleri seveceğim."

"Sevindim. Ama ikimizin de acısına son vermezsen," diye uyarıyorum, dikkatini tekrar istediğim yere çekmek için kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum, "eski şeyimi yapacağım ve devralacağım." Komodine doğru uzandım ama beni durdurdu.

"Artık prezervatif yok." "John-"

"Sonuçları aldığımı biliyorum," diyor. "Onları gördüm. İkimiz de temiziz, güvendeyiz ve artık aramızda hiçbir şey istemiyorum. Ne duygusal ne de fiziksel olarak."

O haklı. Hâlâ prezervatif kullanmamız için bir neden yok, o zaman neden tereddüt ediyorum? *Çünkü bu en azından bir bariyeri yerinde tutmanın bir yolu, işte bu yüzden.* Tanrım, bu berbat bir şey. Onunla her şeyi berbat etmemden bıktım. Bunu nasıl yapacağımı ya da ne kadar süreceğini bilmiyorum ama öyle ya da böyle, bu iblisleri öldüreceğim ve John'un olduğuma inandığı adam olacağım.

"Tamam," diyorum kısık sesle. "Artık prezervatif yok. Sadece biz."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor ve beni öpüyor, dilinin ucu dudaklarımı zar zor sıyrıyor, sonra ağızma karşı konuşuyor. "Teşekkür ederim."

Bunun benim repliğim olduğundan eminim, ama bana bunu söyleme şansı vermiyor. John yataktan şişeyi kapıyor ve beni daha fazla kayganlaştırıcı ile sıvıyor. Aletim en sevdiği yere kaymasına dakikalar kaldığını bilerek inanılmaz derecede sertleşiyor. John sert yanaklarının arasına kayganlaştırıcı sürmek için arkasına uzandığında, bu açıdan kısıtlı görüşe içerliyorum. Onu seyretmeye bayılıyorum.

Ben onu sikimi alması için gererken, göt parmaklarımı içine çekiyor. Sonra tekrar, beni aldığında yüzündeki ifadeyi izlemek her şeyin üstünde olabilir.

Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve beni yerime oturtmaya çalışıyor ama ben bileğini tutuyorum. "Seni incitmek istemiyorum. Önce seni hazırlamama izin ver."

"James..." Adımı söylediğinde nabzım hâlâ hızlı atıyor, ama hemen yatışıyor. Söyleyişinde başka biriyle karıştırılamayacak kadar büyük bir hassasiyet var. Elimi bileğinden çekip kalçasına yerleştiriyor. "Senin için ya da bu an için daha hazır olamazdım. Bunu bir saniye daha ertelemek istemiyorum."

Bununla birlikte, beni girişinde hizaladı ve yavaşça kendini horozumun üzerine indirdi. Lateks olmadan, sıcak deliği beni var olduğunu hiç bilmediğim yoğun bir zevkle yakıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, kıcı sikimi santim santim yutuyor, ta ki tamamen oturana kadar. Göz bebekleri şehvetle şişmiş, yanakları kızarmış ve pelüş dudakları sıkı nefeslerle ayrılmıştı. O muhteşem ve tamamen benim. "Kımılда, Johnathan. *Şimdi kımılда.*"

İnleyerek yapıyor. Uzun, ölçülü vuruşlarla ileri geri sallanıyor, kendini şaftıma sürtüyor. Her şeyi hissediyorum -her siniri, her damarı, sikimin başındaki kabarık çıkıntıyı- hepsi John'un kıcının sıkı yumruğunda tekrar tekrar sürükleniyor. Gözlerim, kocaman sikinin göbeğime kadar uzanan koyu renkli kıllar boyunca sürtündüğü karnımın alt kısmına kilitlenmiş durumda. Ona uzanmak üzereyim, ama onun yerine parmaklarımızı birbirine doluyor ve ellerimi başımın iki yanındaki yatağa doğru itiyor.

Nefes alışım hızlanıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Vücudum savaş halinde, John'un bana binmesinin artan coşkusundan zevk almak istiyor ama geçmişimin herhangi bir kısıtlama ipucuna saldırmasını bekliyor.

John bedenini benimkine yaklaştırıyor ve kollarımızı yukarı doğru uzatarak gözlerimin içine bakıyor. "Şşşt, burada sadece biz varız," diye fısıldıyor. "Kimseye izin verme

başka bir şey. Seni tutmuyorum; sadece tutuyorum."

John'un varlığı şeytanlarımdan daha güçlü olduğunu kanıtlıyor ve beni o anılara bağlayan zincirlerin sonunda kırılıp düştüğünü hissediyorum. Sabah beni tekrar hapsedeceklerini biliyorum ama şimdilik özgürüm. Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum ve bu ana ait olmayan her şeyin gitmesine izin veriyorum.

Aşağıya doğru itişlerini karşılamak için kalçalarımı yukarı yuvarlayarak onu yavaş ve sert bir şekilde becermeye başlıyorum. Bendeki değişimi okuyunca yüzü rahatlıyor ve ağzı beni en iyi şekilde öldüren o kolay gülümsemeyle kıvrılıyor. "Seni çok seviyorum James," diyor saygıyla.

John'un adımı tekrarlaması giderek etkisini azaltıyor. Her söylediğinde, kaygı dalgası zayıflıyor ve daha çabuk dağılıyor. Belki de haklıdır. Belki bir gün adımı ondan başka birinden de duyabilir ve bu konuda iki kez düşünmeyebilirim. Belki benim adım da herkes için olduğu gibi benim için de sıradanlaşabilir. Duyduğumda belli bir tepki vermek için eğitildim, bu yüzden zamanla *eğitilmemiş olabilirim*.

"Tekrar söyle."

Gülümsemesi büyür. "Seni seviyorum."

"Benim adımla," diyorum huysuzca ellerini sıkarken. "Benim adımla tekrar söyle."

Kalbindeki her duygu bal rengi bakışlarında parıldarken kalçaları hiç durmadan hareket ediyor. "Seni seviyorum James. Ben seninim ve sen de benimsin. Sana ne dersem diyeyim, ruhuma kazınan isim *James'tir* ve hep öyle kalacaktır." Ağzını benimkine bastırıyor, sonra dindar bir dua gibi zikrediyor. "James, James, James. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Göğsüm tanımadığım ve etiketleyemediğim duygularla kabarıyor. Suçluluk, nefret ve seçkin birkaç kişi için sadakatten başka bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdi çok daha fazlasıyla dolup taşıyorum. John'un yaptığı gibi bir şeyleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama elimden geldiğince ona göstermek istiyorum.

Ellerimi onunkilerden çekerek, bağlantımızı kaybetmeden bizi yana yuvarlıyorum. Alttaki kolum başını yastıklayıp geniş omuzlarını sararken, serbest elim onu dizinin arkasından kavırıyor ve bacağını kalçamın üzerine kaldırıyor. Derin, ölçülü vuruşlarla daracık kıcını sikiyorum, her birinde yumuşakça inleyip sızlanmasının tadını çıkarıyorum.

"Bir şeyi anlamana ihtiyacım var," diyorum, Dom ses tonumdan bir parça katarak ve tüm dikkatini ona vermek için bizi sabit tutarak. "Bu sözleri sana geri söyleyemem çünkü bu onları ucuzlatır. Ben senin gibi sevme yeteneğine sahip değilim, ama senin için hissettiklerim *benim* yapabileceğim her şey. Benden boş sözler anlamına gelecek bir şey söylemeyi reddettiğim için bundan şüphe etmeni istemiyorum."

"Bunu geri söylemeni hiç beklemiyordum. Sadece gözlerine bakarak kalbini görebildiğim için kelimeleri duymama gerek yok."

Tanrım, ben bu adamı hak etmiyorum. Ama bunun onu elimde tutmama engel olmasına izin vermeyeceğim. Artık bırakmayacağım. "O zaman şu andan itibaren seni sahipleniyorum. Ben senin her şeyin olacağım, tıpkı senin benim olacağın gibi. Hizmetçim, sevgilim ve ortağım. Seni becereceğim ve sana sarılacağım. Sana emredeceğim ve seni besleyeceğim. Seni cezalandıracağım ve koruyacağım."

Daha fazla dayanamayarak tekrar hareket etmeye başladım. "Kapıyı açık tuttum ve sana kaçmanı söyledim. Sen reddettin. Şimdi kapıyı çarparak kapatıyorum ve anahtarı fırlatıyorum." Ağzımı kulağına dayıyorum ve sesimi bir oktav alçaltıyorum. "İyi ya da kötü, Johnathan, *sen benimsin*."

"Ben seninim," diye iç geçiriyor, sonra yüzünü boynuma gömüyor ve itişlerim sertleştiğinde tenime karşı "oh fuck" diye inliyor. Üstteki bacağını arkama asıyorum ve birlikte hareket ederken elimi dalgalanan kaslarının üzerinde kaydırıyorum. Benim bittiğim ve onun başladığı çizgiler bulanıklaşıp birleşirken tüm benlik duygumu kaybediyorum. Duşumuzun nemi, zevkimiz arttıkça yerini tere bırakıyor. Alt bedenlerimiz birbirine çarpıyor ve sabit bir ritimle birbirinden ayrılıyor. Hava ihtiyacı bizi ayırana kadar öpüşüyor, emiyor ve ısıırıyoruz.

Avucumun içine tükürüyorum ve sikini yumruklamak için aramıza uzanıyorum. Sıkı kavrayışından tıslıyor ve sert vuruşlarla onu sarsmaya başladığımda küfrediyor.

"Benim için gel, bebeğim." Kalçalarımı daha sert ve daha hızlı pistonluyorum, bizi sonuna kadar götürüyorum. "Seni uçurduğumda nasıl göründüğünü görmek istiyorum."

"James, Tanrım, çok yaklaştım, ben-"

Sözleri kesiliyor ve ağzı sessiz bir haykırıyla açılıyor, tüm vücudu doruğa ulaşmanın gücüyle kasılıyor. Tamamen tükenene kadar ona verdiğim her sert darbeye beyaz dölllerinin karnımı ve göğsümü kirpiklemesini memnuniyetle izliyorum. İlk kez beni işaretlemesine izin veriyorum ama son olmayacağı kesin.

"Sıra sende," diyor büyük pençesiyle yüzümü çerçeveleyerek. "İçime gel James. Seni hissetmek istiyorum. Bana sahip çık. Seninle damlayana kadar doldur beni."

"*Siktir.*" Hangisinin daha ateşli olduğunu bilmiyorum - pis ağzı, dar kışına vururken kanalının hala çıplak aletimde darbeler halinde sıkışma hissi ya da ona yalvardığı şeyi vermek ve onu içeriden benim olarak damgalamak için ilkel ihtiyacım. Bu beni uçurumun kenarına savuran ölümcül bir kombinasyon. Onu bir mengene gibi tutarak alınlarımızı birbirine bastırıyorum ve onu dölleriyle dolduruyorum.

"Evet bebeğim, benden al," diyorum, sikimin etrafını sıkarken onunkine uyan bir iniltiyle. "Tanrım evet, aynen böyle. Kahretsin, çok iyi hissediyorsun."

Tüm enerjimiz tükenene ve ikimiz de hareket edemeyene kadar hareketlerimizi yavaşlatıyoruz. Terli ve yapış yapışız ve bir duşa daha ihtiyacımız var ama sabaha kadar idare eder. Ayrıca boynundaki dövmeyle temizlemesine yardım etmek için aklıma bir not alıyorum, böylece yerine yenisini yaptırabilir.

Yumuşayan sikim nihayet ondan ayrıldığında, parmaklarımı büzüşmüş deliğine bastıracak gücü topluyorum; sonra, "Sıkı dur, Johnathan. Kışının dölleriyle damladığını görmek istediğim zamanlar olacak, ama

Bu gece sana verdiğim her şeyin koyduğum yerde kalmasını istiyorum." Parmak uçlarımla altındaki kas halkasının kapandığını hissettiğimde, "Aferin oğlum" diye fısıldıyorum.

John'un gözleri sevgiyle parıldıyor. Umarım o da benimkinde benzer bir şey görüyordur. Düşünceli bir şekilde dudağını ısıyor ve sonra "Bu hayatımın en güzel gecesi idi" diyor.

"Benimki de," diyorum dürüstçe. "Şimdi git uyu."

Nemli alnına bir öpücük konduruyorum ve kollarımın arasına girip başını çenemin altına sıkıştırdığında rahatlıyorum. Yarın bu yeni ilişkiyi nasıl yürüteceğimizi öğreneceğimiz yepyeni bir dünya olacak ama bu gece balonun tadını biraz daha uzun süre çıkarabileceğiz.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Bir an için nasıl yanıt verebileceğimi düşündüm, sonra onunla ilişkili olarak kendi gerçeğimde karar kıldım. "Sana sahip olmak."

Otuz Altıncı Bölüm

JOHN

"Aman Tanrım, şişmanlamamı mı *istiyorsun*?" Görevim olan parmesan peyniri rendelemeyi bıraktım ve erkek arkadaşımın tuttuğu tavada eriyen tereyağına dehşet içinde baktım.

Erkek arkadaşım. James'e her baktığımda, bu kelime zihnimde bir balon gibi şişiyor, ta ki patlayıp konfeti gibi tüm vücuduma neşe parçaları yağdırana kadar. Resmi olarak şimdilik gizli bir çift olmamızın üzerinden sadece birkaç gün geçti ama bir haydut olarak tüm çirkin görevlerimi bir kenara bırakırsak, bunlar hayatımın en güzel günleri oldu.

Bana verdiği standart yanıtta olduğu gibi, James o muhteşem mavi gözlerini deviriyor. "Bu alfredo sosu. Alfredo sosunu tereyağı olmadan yapamazsın. Ve yapabilseydin bile," diye hızla ekliyor, argümanımı doğru tahmin ederek, "*yapmazdım*, çünkü bu çok yanlış."

İçimden gülümsüyorum - yemeklerinin dürüstlüğünü savunurken çok sevimli oluyor, özellikle de kışını saran solmuş kot pantolonu ve beyaz V yakasıyla - ama elimdeki peynir parçasını tavaya doğru tutarken kaşlarımı çatıyorum. "İyi ama bir *bahçe küreği* dolusu tereyağına ihtiyacı var mı?"

"Bahçe küreği de ne?"

"Bilirsiniz, bahçelerde çukur kazmak için kullanılan el küreği."

Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Hayır, bilmiyorum. Nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Her bahar annemin evin etrafına çiçek dikmesine yardım ederdim, şimdi de babamın geleneğini sürdürmek için yapıyorum."

"Bu kadar sert vücutlu bir adam için için çok yumuşak, bunu biliyor musun?"

"Yemeklerimize yağ koymaya devam edersen benim de dışım yumuşak olur."

Sırıtarak ocağın ısınısını ayarlıyor ve tahta bir spatulayla tereyağını hareket ettiriyor. "Bahse girerim geniş kenarlı bir şapka ve bahçe eldivenleriyle oldukça seksi görünüyorsunuzdur."

Ukala alaycı davranıyor ama ben yemi yutmuyorum. Onun yerine kendiminkileri ortaya koyuyorum. "Aslına bakarsan var," diyorum peynir rendelemeye devam ederek. "Bir dahaki sefere bana yardım edebilirsin. Eminim sana fazladan bir hasır şapka ve eldiven bulabilirim."

Homurdanıyor. "Nedense bahçe işlerinin pek bana göre olduğunu sanmıyorum." "Tamam," diyorum kayıtsızca. "O zaman sadece denetleyebilirsin ve beni şeyler. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde toprakta sürünürken ihtiyacım olan şeyi bulmak her zaman kolay olmuyor."

Kıpırdanmayı kesiyor ve yoğun bakışlarının başımın yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyorum. *Yakaladım.* "Ellerin ve dizlerin mi? Toprakta mı?"

Tanrım, ne zaman sesini böyle düşürse, sikim eğitilmiş bir hayvan gibi seğiriyor. Etkilenmemiş gibi yaparak, hayatımın en önemli işiymiş gibi peyniri metal rende üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ettirmeye devam ediyorum. "Mm- hmm. Gerçekten çok terliyorum ve kirleniyorum ve orada uzun süre kaldığımda dizlerim ve kaslarım ağrıyor. Zor ve bazen acı verici ama sonuçta buna kesinlikle değiyor."

Birkaç saniye içinde James tavayı ocaktan indiriyor ve beni bir seksen döndürerek tezgâha yapıştırıyor. İşte böyle, tahmin edilebilir erkeğim tuzağıma düşmüştü. Kollarının arasına hapsolmuş olan ben olabilirim ama yemimi kapıp beni tam da olmak istediğim yere koyan o.

"Hâlâ bahçecilikten mi bahsediyoruz, Johnathan?"

Kalçalarını öne doğru bastırıyor, iri ve her geçen saniye daha da büyüyen çıkıntısını, ona ulaşmak için zorlanan sikime sürtüyor. Ama henüz kırılmadım. İnemelerimi ve akşam yemeğinde alfredo yerine *beni yemesi için* yalvarışlarımı geri alıyorum. Fırsatını bulduğunda onunla oynamak çok eğlenceli ve onu kızdırmanın cezasının son derece zevkli olduğunu öğrendim.

"Elbette," diyorum kurnazca. "Başka ne hakkında konuşuyor olabilirim ki?"

Burası kontrolü ele aldığı ve arsızlığımın bedelini ödediği kısım. Neredeyse beklenti ve ihtiyaçtan titriyorum. Ama sırtarak "Sadece kontrol ediyordum" dediğinde senaryoyu tersine çeviriyor. Sonra beni itiyor ve ocaktaki işine geri dönüyor. "Buzdolabından küçük bir kutu süt alabilir misin?"

Ani değişimden dolayı hala şaşkınım, otomatik pilotta onun için alıyorum, flörtümün nerede bu kadar yanlış gittiğini görmek için önceki dakikaları kafamda tekrar ediyorum. Ama kalın, beyaz sıvıyı eriyen tereyağının içine döktüğünde kendime geliyorum.

"O süt değil, *krem şanti*" diye yakınıyorum. "Tanrım, üst üste üçüncü gecedir böyle bir şey yapıyorsun. Bu da yemekten sonra ikinci bir egzersiz yapmam gereken üçüncü gece olacak demek. Bunu yakmak için ne tür bir kardiyo yapmam gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

Evet, biliyorum. Tam bir CrossFit hödüğü gibi konuşuyorum ama aniden ortaya çıkan mavi taşaklarım beni sinirlendiriyor. Ancak erkek arkadaşım bu tavrımdan etkilenmemiş görünüyor. Karışımı karıştırmaya devam ederken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor... Ve bir anda sinirim uçup gidiyor. Sürekli huysuz olan Kaptan Kanca'dan gerçek bir gülümseme göreceğimi ummaya asla cesaret edemezdim, ama geçen geceki buluşumuzdan bu yana, her gün biraz daha fazla olmak üzere kısa süreli görünmeye başladılar. Ve ben her seferinde kaynak makinesinin altındaki buz küplerinden daha hızlı eriyorum.

Başını çevirip siyah saçlarının arkasından bana bakıyor ve bir an için ne kadar seksi olduğunu düşünerek dikkatimi dağıtıyor. Ama o, "Ben

Oldukça iyi bir fikrim var, evet," dedikten sonra bana göz kırpmıyor - lanet olası göz kırpmıyor - oyuna getirilenin ben olduğumu fark ediyorum.

"Vay anasını! Bunu beni antrenman yaparken izleyip nesneleştirmek için mi yapıyorsun? Senin için sadece bu muyum? Bir et parçası mı? Bakılacak güzel bir şey mi? Benim de duygularım var, biliyorsun."

Bir kahkaha krizine kapılmadan önce arkamı dönüp sahte bir hışımla uzaklaşıyorum. Çok uzağa gidemiyorum. Güçlü kollar arkamdan dolanıyor ve beni en yakın duvara yaslıyor. Derin kıkırdaması sırtımda yankılanıyor ve ruhuma işliyor. Mutlu bir Kanca'nın sesi bana hayat veriyor. Bu her şey. *O her şeyim.*

"Hadi bebeğim, beni suçlayamazsın," diye kulağıma gürlüyor, sonra boynumdan aşağı bir öpücük çizgisi çiziyor. "Sen egzersiz yaparken terin vücudunun her kıvrımından ve vadisinden aşağı damlaması? Bu manzaradan zevk almamak için ölü olmam gerekir."

Başımı yana eğiyorum ve kıkırımı hâlâ sert olan sikine doğru sallıyorum. Kendini tutmadan önce bir nefes tıslıyor ve beni sırtmaya zorluyor. "Beni şişmanlatmaya çalışmaya devam edersen *ölümü ayarlayabiliriz.*"

Gülüyor ve beni yüzüne çeviriyor. Çenemi kavrayarak beni iki, üç kez dudaklarımdan öpüyor. "Bu kadar ateşli olman benim suçum değil, sevgilim. Antrenmanların benim oturma odamdan canlı porno izlemek gibi."

"Öyle mi?" Bundan daha sert bir şey söylemek istiyordum ama o tekrar boğazımın dibinde ağzı açık öpücükler bırakmaya başladı ve elleri gömleğimi yukarı itiyor.

"Evet." Meme uçlarımı çimdikliyor ve ben bir iniltiyle başımı geriye atıyorum. "Bunların delinmesini istiyorum. Gümüş çubuklar onları benim için sert ve hassas tutacak. Kulağa nasıl geliyor, Johnathan?"

"Gerçekten iyi, Kaptan," diye cevap veriyorum, kalçalarım duvardan kalkıyor, sikimin ihtiyacı olan baskıyı arıyor. "Gerçekten çok iyi."

Beni daha sert iğneliyor-

Kulak tırmalayan bip sesleri bizi mutfakta dönen dumana karşı uyarıyor. "Kahretsin!"

Hemen harekete geçen James, içinde yanmış malzemeler olan tencereyi ocaktan alıp lavaboya bırakırken, ben de bir mutfak havlusu kapıp kulaklarımız kanamadan önce alarmı durdurmak için önünde sallıyorum. Bunu başardıktan sonra çatı katında dolaşmaya başlıyoruz ve havayı temizlemek için tüm pencereleri açıyoruz.

"Gördün mü? Eğer daha şişman olsaydın, dikkatim dağılmaz ve yemeği yakmazdım.

Sen lanet olası bir yangın tehlikesisin."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum, hatalarımı kabullenmeye hazırım ki kahvaltı barındaki cep telefonum gelen bir mesajla cıvıldıyor. Donup kalıyoruz ve patlamak üzere olan bir bombaymış gibi bakıyoruz. Bu benim kullan at telefonum. Son birkaç gündür çatı katında sürekli yanımda tuttuğum telefon, çünkü Matt'ten Croc'a karşı harekete geçmek için elimizde yeterli kanıt olup olmadığına dair bir haber bekliyorum.

"Oku, John. Ne yazıyorsa, onunla ilgileneceğiz."

Tüm bunlar başladığında, James'i Croc'a karşı bir dava oluşturmama yardım etmeye ikna etmek için çok çalışmam gerekti. Şimdi ise ne olursa olsun bu işte birlikte olduğumuz konusunda bana güven veriyor. Sadece birkaç ayda ne kadar büyük bir fark. Yüz tane tahminim olsaydı, sonumuzun böyle olacağını tahmin edemezdim. Tek umudum daha sonra olacakların her şeyi berbat etmemesi.

Telefonu aldım ve şifreli mesajı okudum. Adrenalin kan dolaşıma giriyor ve damarlarımda akıyor, kaslarımı daha büyük, cildimi daha sıkı hissettiriyor, sanki Süpermen'in uzaylı DNA'sı enjekte edilmiş gibi. Bu avın heyecanı.

Dudaklarımın kenarları kurt gibi sırtarak geri çekiliyor. "Bu hafta depoya gidiyoruz."

Tezgâha yaslanmış, yakışıklı yüzünde inançsızlık okunuyor. "Yeterince kanıt var mı? Gerçekten biz mi yaptık?"

"Evet, bebeğim. Başardık."

"Tanrım," diyor bir avucunu yüzünde ve kısa sakalının üzerinde gezdirerek. "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. Bu Starkey demek-"

Sözünü kesiyor ve boğazını sıktığını bildiğim duygu yumağını yutuyor. Kardeşi için endişelenmediği tek bir gün bile olmadı. Boynunun arkasını destekleyici bir şekilde sıkarak bakışlarını tutuyorum. "Bu Starkey'nin eve gelebileceği anlamına geliyor."

James sertçe başını sallıyor. İkimiz de Starkey'nin sadık olduğu kaptana ve acısı için suçladığı kardeşine karşı beslediği karmaşık duygulardan bahsetmiyoruz. İyileşme yolunda önünde uzanan uzun yoldan ve aralarındaki bağı gizli tutma kararı nedeniyle James'i affetme umudundan da bahsetmiyoruz. Tüm bunlarla başa çıkmak için bir zaman olacak ama o zaman şimdi değil.

"Sonra ne olacak?" diye soruyor.

Onu serbest bırakıyorum ve yapılması gereken her şeyi zihnimden geçirirken bir nefes veriyorum. "Bir ekip oluşturacağız, operasyonu her açıdan analiz edeceğiz, sonra da kızları dışarı çıkarmak ve Croc'u alt etmek için bir plan yapacağız. Planlamanın nasıl gittiğine bağlı olarak iki ila dört gün arasında herhangi bir zamanda gerçekleşecek."

"Tamam, gidelim."

Kolunu tutup onu kısa sürede durduruyorum. "Sen değil. Toz yüzünden Narkotik'in de yardımıyla FBI olarak *biz* demek istedim. Sen burada kalıp olağan dışı bir şey yokmuş gibi davranıyorsun."

James elimden kurtuldu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın John. O pislikle yaşadığım onca şeyden sonra, bunun için beni geride bırakamazsın."

Nasıl onun Dom sesi varsa, benim de polis sesim var. "*Yapabilirim ve yapacağım.* Bu ciddi bir iş James. Bunun için eğitilmedin. Gelmeni istesem bile -ki istemiyorum- başka hiç kimse buraya bir mil bile yaklaşmana izin vermez. Senin görevin beni örgütün içine sokmaktı ve sen bunu başardın.

Bu. Sizin işbirliğiniz ve yardımınız olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Bunu unutmayın."

"Sakın bana patronluk taslamaya kalkma." "Ben-"

"Bu büst senin olduğu kadar benim de. *Onu alaşağı etmeyi hak ediyorum, lanet olsun.*"

Omuzlarından tutarak onu hafifçe sarsıyorum. "Onu indireceksin, yemin ederim. Ama şimdi değil. Savcılığın tanığı olarak mahkemeye çıkacaksın. Yaptığımız anlaşma buydu, hatırladın mı? Starkey için af, sen ve Smee için de ona karşı tanıklık etmeniz şartıyla en az hapis cezası. *İfadenizle* onu alaşağı edeceksiniz. Hiç işiniz olmayan bir baskında *vurularak değil.*"

Mavi kıvılcımlar gözbebeklerinden fişkırmayı keser ve kaşlarının kızgın çizgileri yumuşar, sonra burun köprüsünün üzerinde bir endişe çizgisi oluşturmak üzere birbirine bağlanır. "Kahretsin, vurulacaksın. Önceden, işinin bir parçası olduğunu bildiğim bu soyut şey gibiydi, ama şimdi..." Beni kemer halkalarından tutup kendine çekiyor, alnımızı birbirine bastırıyor ve gözleri kapanırken nefes veriyor. "Sadece... sakın canın yanmasın."

Ellerimi sırtına doğru kaydırıyorum. "Ben bunun için eğitildim James. İyi olacağım. Ama bu hafta depoya yaklaşmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Eğer senin için endişelenirsem, odaklanamam. O zaman yaralanma ihtimalim katlanarak artar."

İç çekerek kollarımdan ayrıldı. Onu şimdiden özledim. "Evet, tamam," diyor kesik bir baş sallamasıyla. "Sadece onu getireceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

"O zaman ben de."

Beni kendine çekiyor ve sanki savaşa gidiyormuşum gibi öpüyor ve sanırım öyle de yapıyorum. Sözel olarak ifade edemediği tüm duygularını bu öpücüğe döktüğünü hissediyorum. Beni geleneksel şekilde sevemiyor olabilir, ama geçen gece söylediği gibi, bana karşı hissettiklerinin şimdiye kadar hissettiklerinin en güçlüsü olduğunu biliyorum.

yetenekli. Bana göre aşk budur, ama bu sonuca kendi başına varmalıdır.

Ayrıldığımızda, tek amacı düşmanını alt etmek olan o soğukkanlı, soğukkanlı adama geri dönüyor. "Devam et. Bitir şu işi."

İhtiyacım olan birkaç şeyi toplamam sadece beş dakikamı alıyor ama bu süreyi gizli kimliğimden sıyrılıp özel tim görevlisi kimliğime bürünmek için kullanıyorum. Kapıda duraksıyorum, onu terk etmek zorunda kalmamayı diliyorum ama her şey bitene kadar gerçekten birlikte olamayacağımızı biliyorum. Bu beni harekete geçirmek için yeterli bir motivasyon.

"Unutmayın, tutuklanmaya direnmek ya da kelepçelerinizden kaçmak yok," diyorum, rastgele bariz ifadelerle yatma vaktini geciktirmeye çalışan bir çocuk gibi. James, planın Croc'la yapılan büyük baskından sonra onu ve Smee'yi tüm mürettebatla birlikte tutuklamak olduğunu biliyor. Korsanlardan herhangi biri Smee ve James'in federallerle çalıştığını öğrenirse, hayatlarının geri kalanında sırtlarında hedef olacaklardı. Cezaları uzun olmayacaktır, belki altı ay falan, ama daha az süre için anlaşma yapmış gibi görünmeleri için yeterli olacaktır, ki zaten hepsi de bunu yapmaya çalışacaktır.

Gözlerine tam olarak ulaşmayan alaycı bir sırıtışla "Tüm eğlencemi elimden al, neden yapmıyorsun?" diyor.

Bu ikimiz için de kolay değil. Bu kapıdan çıktığımda her şey değişecek. Balonumuz patlayacak ve gerçek dünya içeri girecek. *Bu* şekilde yaşamayı öğrendiğimiz gibi, o hapisteyken başka bir şey daha öğrenmek zorunda kalacağız ve sonra dışarı çıktığında bir başkasını ve tüm bunların kazanmak için savaştığımız her şeyi nasıl etkileyeceği konusunda endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Yüzümden okunuyor olmalı çünkü James yanıma geliyor ve bana son bir öpücük veriyor. "Biz iyi olacağız. Git hadi."

İyi *olacağımıza dair* yeni bir güvenle, "Diğer tarafta görüşürüz" diyorum.

"Görüşürüz o zaman."

Sonra savaşa hazırlanmak için çatı katını ve erkek arkadaşımı geride bırakıyorum. Gidip birkaç iblis öldürme vakti geldi.

Otuz Yedinci Bölüm

KANCA

ŞEYTAN'IN YAPTIĞI EN BÜYÜK HİLE, dünyayı kendisinin var olmadığına inandırmaktı.

Bu sadece bir filmde bir replik, ama hiçbir şey bende bu cümle kadar yankı uyandırmadı. Filmde, kötü adam Keyser Söze'den bahsediyor.

-Herkesin hakkında bir şeyler duyduğu ama hiç görmediği adam. Bazıları onun var olduğuna inanıyor, bazıları ise inanmıyor. Meğer bunca zamandır gözlerden uzakta saklanıyormuş, o hiç tahmin etmediğiniz olay örgülerinden biri ve gerçekleştiğinde, ilk seferinde kaçırdığınız tüm ipuçlarını aramak için filmi zihninizde geri sarmaya başladığınızda ağızınız açık kalırsınız.

Son on iki yıldır kendi Keyser Söze versiyonumu yaratmaya çalışıyorum. Croc benim varlığımı biliyor elbette ama bilmediği şey, benim onun sandığı gibi itaatkâr bir köpek olmadığım. Zamanımı kolluyor, onun çöküşünü sağlayacak doğru fırsatı bekliyordum. Ve beklerken, onun isteksiz kölesi olduğumu düşündüğünden emin oldum. Ona hizmet etmek için diğer Korsanlar kadar hevesliymişim gibi davranmanın bir anlamı yoktu; bu saçmalığı hemen anlardı ve ben o kadar iyi bir aktör değilim. Ama gidecek hiçbir yeri olmayan, istismara uğramış ve parçalanmış bir çocuk, bildiği tek hayat bu olduğu için mi burada kalıyor? Bu inandırıcı. Dahası, Croc'un egosuna oynuyor ve onu gerçeklere karşı körleştiriyor.

Şimdi, on yıldan uzun bir süre göz önünde saklandıktan sonra, olay örgüsü sadece birkaç gün uzaklıkta ve ben lanet olası ellerimin üzerinde kanatlarda oturmaya mahkum edildim. Kanatlarda bile değil. Soyunma odasında mecazi anlamda kilitli kalmam emredildi, böylece değerli imparatorluğunun üzerindeki perdenin indiğini fark ettiğinde o pisliğin yüzündeki ifadeyi göremeyeceğim.

Zımpara kağıdının açıkta kalan bir sinire sürtünmesi gibi içimi sızlatıyor. Ama lanet bir aptal gibi, John'a onu endişelendirmeyeceğime söz verdim. Ona endişesini nereye götürebileceğini söylemek üzereydim ki bunun onu tehlikeye atabileceğini söyledi. Bu beni durdurdu. Onu kaybetme ihtimali, intikam ateşimi söndüren bir kova buzlu su oldu. Croc'u ortadan kaldıran baskının bir parçası olma ihtiyacım, John'un o depodan zarar görmeden çıkmasına duyduğum ihtiyaç kadar güçlü değil.

İşte bu yüzden John ve ekibiyle değil de Cecco, Cookson, Bill Jukes ve Robert Mullins'le birlikte kulüp binasındaki Karga Yuvası'ndayım, diğerleri ise depoda daha fazla Dust envanteri topluyor. Ayrıca bu yüzden hayatımın en kötü ruh hali içindeyim. Ve her şey göz önüne alındığında, bu bir şey söylüyor.

"Kaptan, diğerlerini beklerken bu geceki görevlerin üzerinden geçelim mi?" Bill Jukes soruyor.

Starkey'nin bana verdiği Zippo'yu parmaklarımın arasında çevirerek, "Belki de bu gece Croc'un kirli işlerini yapmamalıyız," diyorum. "Belki de evde kalıp kafayı bulmalıyız. Bu bana daha eğlenceli geliyor."

Adamlar tedirgin bakışlar atar ve kimin uçarı liderlerini sorgulayacağı konusunda sessiz "değil" ifadeleri kullanırlar. Her zamanki gibi Cecco öne çıkıyor.

"Her şey yolunda mı, Kaptan?"

İyi misin? Kahretsin hayır, iyi değilim. On çeşit iyi değilim, ama kimsenin derimden atlamaya hazır olduğumu bilmesine izin veremem. Keşke bir hafta sonra olsaydı da baskın bitmiş, Croc parmaklıklar ardında, Starkey özgür olsaydı ve ben de John'un güvende olduğunu görebilseydim.

kendi gözlerimle. Bir hapishane ziyaretçi kabininin pleksiglasının arkasından olsa bile.

"Sadece bugün yorgunum." Paketimden bir karanfil sigarası çıkarıp yakıyorum. Sigara içmek genellikle sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olur ve bana yapacak bir şey verme bonusuna sahiptir. "Merak etme, işimizi yapacağız. Her zaman yaparız."

Cecco'nun telefonu çalar. "Skylights'tan arıyorlar," diyor. Telefonu açmasını işaret ederek arkama yaslanıyorum ve sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum. Cecco telefonu açıyor ve Skylights'ın söyleyeceklerini dinlerken odada bir sessizlik oluyor. Sonra gözleri bana kayıyor ve soruyor: "Emin misin? Tamam, sıkı otur."

Telefonu kapattığında öne doğru eğilip bir duman üflüyorum. "Ne oldu?"

"Ben Starkey." Karnım zonklarken kalbim boğazıma fırlıyor. "Skylights, Dust'ı yüklerken arka koltukta Starkey'le birlikte birkaç adamın gelip deponun arkasına doğru gittiğini gördüklerini söyledi."

Ayağa kalkıyorum, içim titriyor. Hangisinin beni daha çok heyecanlandırıldığını bilmiyorum: küçük kardeşimle uğraşmaya cüret ettiği için Croc'u yere sermek mi yoksa hayatta ve özgür olduğundan emin olmak için kollarımı Starkey'e dolamak mı?

"Starkey olduğundan *emin* mi?"

Cecco başını sallar. "Starkey geçerken onlara doğru baktı. Skylights iyi görünmediğini söyledi, Kaptan."

"Şimdi neredeler?"

"Yüklemeden sonra tersaneden ayrıldılar, böylece burada kalırlarsa şüphe çekmezlerdi."

"Bizimle bir mil kuzeydeki benzin istasyonunda buluşması için mesaj at."

Birkaç dakika içinde beşimiz Cookson'ın karartılmış Escalade'yle otoyolda uçuyoruz. Depodan uzak durmam gerektiğini biliyorum ama John baskının muhtemelen birkaç gün daha gerçekleşmeyeceğini söyledi ve Croc'un Starkey için planlarının ne olduğunu görmek için oturup bekleyemem.

Croc sebepsiz bir şey yapmaz, bu da onu beni başka bir şekilde manipüle etmek için kullanacağı anlamına geliyor. Cesedimi çiğneyerek.

Starkey'i hapisten çıkarmak Croc'un yapabileceği en kötü hamleydi. Çünkü artık iyi davranmak umurumda değil. O piçin başına neler geleceğini biliyorum. Tek amacım Starkey'i oradan çıkarmak. John'un ekibi harekete geçmeden çok önce girip çıkmış olacağım. Sonra, gerekirse, ortalık yatışana kadar bir otelde saklanırsınız.

Benzin istasyonuna varıyoruz, kiraz kırmızısı Mustang'in yanına yanaşıyoruz ve bekleyen ekip üyelerimize katılıyoruz. Korsan olmam dışında.

"Smee hangi cehennemde?"

Alf Mason, "Croc'un Starkey'i başka bir yere götürmediğinden emin olmak için ofisi izliyor." diyor.

"Güzel, bu akıllıcaydı. Pekâlâ, dinleyin." Devasa cipin bizi meraklı seyircilerden koruduğundan emin bir şekilde, ayrılmadan önce sırtımın altından aldığım Desert Eagle'ımı çıkarıyorum. Şarjörünü kontrol ettikten sonra tekrar güvenli bir şekilde belime sokuyorum. "Bu iş artık bitmiştir. Croc'un kişisel çıkarları için bizden birini bize karşı kullanmasına izin vermeyeceğim. Kardeşimizi geri almak için oraya gidiyorum. Bunun gelecekteki iş durumumuz için ne anlama geleceği hakkında hiçbir fikrim yok" - bunun bir önemi olmayacak çünkü zaten yakında hepimiz hapse gireceğiz - "bu yüzden aranızda bu işe katılmayan varsa, şimdi konuşmanın tam zamanı."

Robert Mullins silahını kontrol eder. "Sizinle, Yüzbaşı."

Diğerleri de aynı şeyi yapınca, ekibimin beni desteklemesinden memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Croc'un neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden kafanızı dört açın, ama tahminimce Starkey'i doğrudan ofisine götürdüler, bu yüzden arkadan dolaştılar. Her şey normalmiş gibi ön taraftan geçeceğiz; eğer soran olursa, yeterince ürün almadığımızı ve patronla bazı yeni fikirler hakkında konuşmak istediğimizi söyleyeceğiz.

"Amaç herhangi bir alarm vermeden oradan çıkmak çünkü tüm o AK'lere karşı kazanacak ateş gücümüz yok. Bu yüzden

Ofise girer girmez durumu derhal kontrol altına almalıyız. O piçi domuz bağı ile bağlayıp ağzını tıkasak ya da bayılsak da umurumda değil ama ona destek çağırma şansı veremeyiz."

Noodler gülümser. "Bunu sevdim. Starkey'i kırmızı bayrak çekmeden oradan nasıl çıkaracağız?"

"Hepiniz ön kapıdan çıkacaksınız, kibar ve rahat bir şekilde. Kimsenin yanınızda olmadığını fark edeceğini sanmıyorum ama fark ederlerse Croc'la özel bir toplantıda olduğumu söyleyin. Sonra Starkey'i arka çıkışa götüreceğim. Dışarıda genelde tek bir nöbetçi olur, ondan kurtulmanın bir yolunu bulurum. Arabayla dolaş, bizi al ve kimse farkına varmadan oradan çıkalım. Sorusu olan?"

"Hayır, Kaptan, biz hallederiz," diyor Cecco, parmak eklemlerini kırarak ve ağırlığını değiştirerek, harekete geçmeye hazır.

"O zaman gidelim."

Kamyona doluyoruz, birkaç adam arka ambar bölümüne oturmak zorunda kalıyor ama her iki araç da daha şüpheli görünecek. Cookson tersaneye dönüyor ve kapıda nöbet tutan askerlere diğer adamların ilk seferde yeterince toz almadıklarını söylemek için duraklıyor. Bize el sallıyorlar ve Cookson bizi nakliye konteynerleri mezarlığından geçiriyor, sonunda deponun yanında duruyoruz. Kamyondan iniyoruz ve adamlarımı aşağıya, köşeyi dönüp deponun ana girişindeki çift metal kapıya doğru yönlendiriyorum.

Her zaman var olan öfke denizim yüzeyin hemen altında kaynıyor, dalgalar halinde yükseliyor ve beni kardeşim için bir kurtarma yürüyüşüne itiyor. Bir yanım Croc'un onu buraya getirerek bir tuzak kurduğunu anlıyor, ama onun kötü zamanlaması sayesinde adamlarım her ne ise bize bir adım önde olmayı başardılar.

Çelik yelek giymiş ve omuzlarına AK-47'ler asmış iki muhafız biz içeri girerken başlarıyla bizi selamlıyor. Sonuçta, ne olduğumuz umurlarında değil.

Burada ne yapıyorsun? Burada olmak için iznimiz var yoksa kapıda durdurulurduk.

Etrafımda olup biten yasadışı şeylerden kasıtlı olarak kaçınarak ve üstümde olup biten trajik şeyleri düşünmemek için kendimi zor tutarak deponun geniş ön odasında ilerlerken gözlerimi ileriye dikiyorum. *Neredeyse bitti.* Sonra John kızların icabına bakılmasını sağlayacak ve biz de bu günahlardaki payımızın bedelini ödeyeceğiz. Hapishane berbat bir yer ama hepimiz cezamızı çektik; daha fazlasını çekmek bizi öldürmez ve bunu yapmamız en doğrusu. Hiçbirimiz masum değiliz. Starkey hariç hiçbirimiz.

Starkey. Dayan evlat. Ben de geliyorum.

Her zamanki gibi, idari kanada açılan kapıdaki muhafızlar üzerinde sahte tılsımı kullanıyorum ve sorun çıkarmadan geçmemize izin veriyorlar. Smee'nin gözetleme noktasının nerede olduğunu bilmiyorum ama bu konuda da endişelenmiyorum. Bizi görür görmez kavgaya katılacaktır.

Botlarım uzun koridorun mesafesini tüketiyor, arkamda cehennem köpekleriyle hesaplaşan bir iblis gibi intikam ateşiyle yanıp tutuşuyorum. Croc'u ne pahasına olursa olsun yere sermeye ve kardeşimi buradan çok uzaklara götürmeye hazırım. Ama nihayet kapıdan içeri girdiğimde, gördüğüm şeye hazırlıklı değildim.

Masanın kenara itilmesiyle birlikte, normalde boş olan odanın odak noktası artık iki kişidir - ikisi de Starkey değildir. Croc, şakağına dayadığı silahıyla dizlerinin üzerine çökmüş olan Smee'nin yanında kibirli bir şekilde durmaktadır. Elleri bir şekilde arkadan bağlanmış, yüzü şişmiş ve kan içinde, sert bir rüzgâr onu devirecekmiş gibi görünüyor.

"Ah, sonunda buradasınız. Soru-cevap bölümümün yıldırım turu için tam zamanında geldiniz," diye anons ediyor Croc, sanki oyun gecesi için şarap ve atıştırmalıklarla gelmişiz gibi. Suratına sekiz silah doğrultulduğunda kabadayılığını çok çabuk kaybedecek.

"Seni orospu çocuğu." Arkama uzandım, ama güçlü eller kollarımı kavrayınca kısa kesildim ve silahımdan kurtuldum. "Ne oluyor lan?"

neler oluyor?" Cecco ve Cookson'ın beni tuttuğunu ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bunun beni korumak için olmadığını anladığımda önce bir şok, sonra da öfke dalgası içimden geçiyor. Birleşik güçlerine karşı nafile bir mücadele vererek onlara bağıryorum. "Ne halt ediyorsunuz siz?"

Aldığım tek cevap arkamdaki birinin bileklerimi sıkıca birbirine bağlaması oluyor. Croc'un siyah boncuk gözlerindeki o çok tanıdık sadist parıltı karşısında içim sıkılıyor. Sırıtsı büyüyor ve kendimi paslı bir kancanın ucunda kıvrılan bir solucan gibi hissetmeme neden oluyor. Adamların geri kalanı düşmanımın etrafını sarmak için yayılıyor ve bu durum suratıma ok gibi çarpıyor.

Korsanlarım artık benim mürettebatım değil. Tabii gerçekten öyleyseler.

Öfke ve kızgınlığın beni tüketmesini bekliyorum ama en ufak bir kıvılcım bile çakmıyor. Bir zamanlar bu büyüklükte bir ihanet aklımı başımdan alırdı. Tüm kimliğim Korsanların Kaptanı olmak üzerine kuruluydu. Bu, boktan geçmişimin küllerinden doğduğumun ve daha iyi bir şey olduğumun kanıtıydı. Hiç gücüm yokken istediğim tüm güce sahip olmuştum. Güç benim için her şey demekti.

Ama artık bunların hiçbiri umurumda değil. Bu bir amaç için bir araçtı. *Onun sonu*. Bu iş bittiğinde, güce ya da unvana ihtiyacım olmayacak. O yüzden siktir et onları. Her birinin canı cehenneme. En azından onlara parmaklıklar ardında daha fazla zaman verdiğim için kendimi suçlu hissetmek zorunda değilim. Beni ilgilendirdiği kadarıyla hepsi hapiste çürüyebilir. Ben sadece kardeşimi önemsiyorum.

"Planın nedir, Croc? Acı çektirmekten zevk aldığın kişi benim. Neden Smee ile uğraşıyorsun? Ve Starkey hangi cehennemde?" Croc güler. "Çok fazla soru var, James."

Adımın o çakıllı sesle söylendiğini duyduğumda ve o alaycı ince dudaklarla şekillendiğini gördüğümde derimin üzerinde milyonlarca örümcek geziniyor. Bir balyozu pencereden içeri savurmak kadar kolay bir şekilde, Croc ilerlememin merkezini havaya uçuruyor, geriye sadece giderek zayıflayan bir çerçeveye umutsuzca tutunan kırılğan pürüzlü parçalar kalıyor.

"Yine de soru-cevap ruhuna giriyorsun, bu iyi. Ama bu oyunda soruları soran benim. Smee'ye epeyce şey sordum, değil mi evlat?" Croc, Smee'nin kaburgalarına bir tekme savuruyor; Smee iki büklüm olup soluk soluğa kaldığı için muhtemelen çoktan kırılmıştır. "Bunu sana karşı kullanmaya çalışmaktan hiç rahatsız olmadım. Diğerlerine gelince... Ne derler bilirsin. Hırsızlar ya da bu durumda katiller arasında onur yoktur. Küçük çetenizin lideri olduğunuzu düşünmenize izin vermek hoşuma gitti ama onlar her zaman bana hesap verdi. En azından ikisi hariç hepsi," diyor tiksinierek, İrlandalıya bakarken.

Omuzlarını elinden geldiğince sıkarak Smee başını kaldırıp şişmiş gözleriyle gözlerimin içine bakıyor. "Sonuna kadar... Kaptan."

Boğazım utanç ve pişmanlıktan oluşan sert bir yumrunun etrafında kapanıyor. Bu adam küçüklüğümüzden beri benim yanımdaydı ama ona bağlılığının ve dostluğunun benim için ne kadar önemli olduğunu hiç söylemedim, hatta ima bile etmedim. Şimdi duymasını umarak ona başımı sallıyorum. *Sen benim ailemsin. Kan bağıyla değil, seçimle. Sadakatin için teşekkür ederim kardeşim.*

"Ne büyük kayıp." Croc tembelce silahını Smee'ye doğrultur- "*HAYIR!*"

Otuz Sekizinci Bölüm

KANCA

DARBE, Sme'e'nin vücudunu şiddetli bir sarsıntıyla parçalayan görünmez bir şimşek çakması gibi sağır e d i c i . Başını eğip tişörtünde karnının üzerinde açılan on sent büyüklüğündeki deliğe bakarken zaman yavaşlar. Kıpırmızı bir su birikintisi oluşuyor, sonra kalın bir boya gibi akıyor, sanki biri musluğu açmış da sürekli akıyormuş gibi hacim ve basınç kazanıyor. Bana bakıyor ve konuşmak için ağzını açıyor, ama tek çıkan hafif bir hırıltıdan sonra ürkütücü bir şekilde hareketsiz, beton zemine yığılıyor.

Göğsümden acı dolu bir çığlık koparken zaman normal hızına geri dönüyor. Arkadaşıma doğru hamle yapıyorum, ancak sıkı tutuluyorum ve Skylights ve Alf Mason'ın onu bir çöp torbası gibi köşeye sürüklemesini izlemek zorunda kalıyorum.

"Oh, Tanrım. *Smee...*" Bacaklarım tutmuyor ama kollarımdan tutulup tekrar ayağa kaldırılıyorum. "Kardeşim nerede, seni hasta herif? *Starkey nerede?*"

Croc'un yüzündeki sıkılmış ifade onun ne kadar büyük bir sosyopat olduğunu gözler önüne seriyor. "Hapishaneden hiç ayrılmadı. Ama artık çocuğa ihtiyacım olmayacağını bildirmek için müdürü aradım. Ayrıntıları ona bıraktım ama gökyüzündeki o büyük korsan gemisinde Smee'ye katılacak. Tabii zaten orada değilse."

Kırmızı öfke görüşümü yıkıyor. "*Seni öldüreceğim!*"

"Hayır, yapmayacaksın," diye alay ederek bana doğru yürüyor. "Bunu şimdiye kadar yüzlerce kez yapabilirdin, ama yapmadın. Çok sertmişsin gibi davranıyorsun ama öldürmek için miden yok. Kabul et James, yüreksizsin." Tekme menzilinın hemen dışında duruyor ama içki kokan terinin kokusu burun deliklerimi yakacak kadar yakın. "Seni bu yüzden seçtim, biliyorsun. Çünkü kolayca manipüle edilebiliyordun. Kırılmıştın. Hasarlı. Zayıf."

Sıraladığı her kusur, John'un benim için yazdığı yeni anlatıda -inanmaya başladığım anlatıda- bir delik açıyor. Bozuk olmam düzeltilemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ancak kendi gerçekliğimle yüzleştüğimde, geri kalanının ne olduğunu açıkça görebiliyorum: John'un annesinin çocukken onlara anlattığı gibi ayrıntılı bir peri masalı.

Ancak bunu tamamen göz ardı etmeden önce, Starkey'i ziyaretimden sonra John ile yaptığım konuşmanın bazı bölümlerini hatırlıyorum.

Sana hayranım... Sen tanıdığım en cesur ve en özverili adamsın. Seninle tanıştığım ilk gece, sende özel bir şeyler olduğunu anlamıştım... Sen tam olarak düşündüğüm adamsın. Ve bu adam inanılmaz.

Bilmesem, John'un düşüncelerini doğrudan kafamın içine yansıttığına yemin edebilirim. Ama ister zihinsel telepati ister sezgisel bir bilinçaltı olsun, Croc'un yemine kanmamı ve kontrolden çıkmamı engelliyor.

Gerçek şu ki, şu anda kendim hakkında neye inandığım önemli değil ve *Croc'un* şimdi ya da sonra ne düşündüğü de kesinlikle önemli değil. Yıllarımı alsa da umurumda değil. Eğer bundan sağ çıkarsam, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onun varlığının her parçasını zihnimde yakacağım. Lanet olası bir anı bile.

Gözlerimi sıkarak, Croc'un şüphe tohumlarını ateşe verdiğimi hayal ediyorum, tıpkı onun değerli okulunu ateşe verdiğim gibi.

"Seninle konuşurken bana bak, evlat!"

Yüzümde meydana gelen bir patlama kafatasımda yankılanırken başım sağa dönüyor. Yanağım hızla atan nabzımla aynı anda zonkluyor ve yapışkan bir ıslaklık izi aşağıya, sakalıma doğru ilerlediğinde sol gözümün altında büyükçe bir yara açtığını varsayıyorum.

Gözlerime dolan uzun saçlarımın arasından ona bakarak homurdandım, "Siktir. Seni."

İnce dudaklarının köşeleri geri çekiliyor ve ürpertici bir kıkırdamayla cevap veriyor. "Belki sonra, ama şimdi biraz sohbet edeceğiz. Eğer bana bilmek istediklerimi söylersen, yaşamana izin veririm."

Yaşamak mı? Az önce tek arkadaşımın ölümünü izledim ve annem onu hastaneden eve getirdiğinden beri tek yaşama sebebim olan küçük kardeşim, eğer henüz ölmediyse, onun hemen arkasında olacak. Artık burada kalmak çok anlamsız görünüyor.

"Bana JD'nin gerçekte kim olduğunu söyle."

Johnathan.

Croc bir saniye içinde yaşama sebebimi elimden alıyor ve bir saniye sonra bana başka bir sebep veriyor. Her gülümseme, her öpücük, her kucaklama, her *seni seviyorum...* *Zihnimde* zihinsel bir canlandırma gibi yanıp sönüyor, kalbime hayat veriyor ve karanlıkta umudu ateşliyor. Smee ve Starkey'i kaybetmek beni mahvetti. Ama John'la birlikte bir yaşam için en ufak bir şansım bile olursa, kendimi parça parça bir araya getirmenin bir yolunu bulacağım.

Bunu atlatmalı ve buradan gitmeliyim. Ona bir söz verdim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, yaşlı adam. Bildiğim kadarıyla JD tam olarak söylediği kişi." Timsah sanki yüzüme mi yoksa karnıma mı yumruk atması gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Bak, burada bilgi uzmanı ben değilim, sensin. Her zaman yaptığın gibi onu buraya getirdikten sonra kontrol ettirdiğini düşünmüştüm."

"Yaptım," diyor dişlerini sıkarak. "Çıkış yaptı."

"O zaman benden ne istiyorsun? Bu boktan hiçbir şey bilmiyorum." Üst dudağım bir hırıltıyla kıvrılıyor ve alaycılığımın ben durduramadan serbest kalmasına izin veriyor. "Ben sadece itaatkâr bir köpeğim, mutlu bir şekilde kahrolası efendisinden emir alıyorum-"

Croc'un bakışları sağıma kayıyor ve Cookson yumruğunu karnıma öyle bir indiriyor ki, sanırım yaralı parmak eklemleriyle omurgamı sıyrıyor. Hırıltılı bir hırıltıyla iki büklüm oluyorum ama tam olarak kendime gelemeden tekrar dik konuma getiriliyorum.

"Sana inanmıyorum James."

Bir bakış daha, bu sefer arkasından Noodler'a. Deli herif *The Shining*'deki Jack Nicholson gibi sırtarak önüme geçiyor ve sağ elinin dördü gerçek, dördü sahte sekiz parmağına da muşta takıyor. Kendimi korumak için iki saniyeden az zamanım var. Kolunu geriye doğru savurdu, salladı ve çeneme sapladı.

"SİKTİR!" Bir çivili bombanın patlaması gibi, dayanılmaz bir acı her yöne fırlıyor, hem kemiği hem de eti parçalıyor. Ağzım, diş etlerimde yer değiştiren dişlerimden akan kanın bakırımsı tınısıyla doluyor. Kulaklarımın çınlaması durmadan önce, yan tarafıma birkaç kaburgamı kıracak kadar sert bir yumruk daha indiriyor. Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda *boşalıyor* ve DNA'm Noodler'ın yüzüne okul öncesi bir çocuğun boya sıçratma projesi gibi sıçırıyor.

Hiç etkilenmeden üçüncü bir darbe için hazırlanıyor ama Croc son anda onu durduruyor. Hizaya geri dönen Noodler, ağzının etrafındaki kanımı yalayarak büyük bir gösteri yapıyor. Tanrım, bu adamın ne kadar dengesiz olduğunu nasıl fark etmedim? Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama böğrümde saplanan bıçak darbesiyle duruyorum. *Lanet olsun, çok acıyor.* Tamam, sığ nefesler. Sığ nefesler de iyidir.

"Sana neden burada olduğumuzu söyleyeyim James. Cecco bir süredir JD'den şüpheleniyordu," diyor Croc, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Geçen gün senin çatı katına uğradı ve JD'nin boynundaki dövmenin çocuklar için yapılan sahte dövmeler gibi döküldüğünü fark etti."

Lanet olsun, bunun olacağını ona söylemiştim. Buradan sağ çıkarsam, böyle aptalca bir hareket için kıcını tekmeleyeceğim; her dövme için bir şerit ve onları değiştirmek zorunda kaldığı her sefer için iki şerit.

"Şimdi, tüm çete üyelerinin dövmesi olmadığını biliyorum ama *sahte* dövme yapmadıkları da kesin," diye vurguluyor Croc, hayal kırıklığı giderek artıyor. "Sonra dün aradı ve anlaşmayı kontrol etmek için Atlanta'ya gideceğini söyledi. Ancak Tannen bana söylediği halde JD'nin hiç gelmediğini *duydum*. Sence Tannen neden yalan söyledi James?"

"Gerçekten umurumda değil," diyorum tembelce, enerjim düşüyor.

"Bence biliyorsun. Ayrıca söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini düşünüyorum. Bu yüzden, son kez söylüyorum..." Croc etli bir eliyle beni boğazımdan yakalıyor ve *sıkıyor*. "*Kim. O. O.*"

Kahretsin. Nefes almak... Nefes almak güzeldi. Son zamanlarda acı veren, sığ olan bile. Elinden alınana kadar istemsiz bir işlev için asla tam olarak minnettar olmadığın ortaya çıktı. Bayılmadan ve Croc baygınken harcanabilir olduğuma karar vermeden önce hızlı düşünmeliyim. Kokteyl pipeti genişliğindeki bir hava yolundan oksijen emmeye çalışırken, bunu oynamak için iki yol buluyorum.

Bir: Hayatım için bilgi pazarlığı yapıyormuş gibi davranıp sonra da FBI ile işbirliği yapmaya zorlandığımı itiraf edebilirim. Croc'un Hollywood'un sattığı saçmalıklara kanmasını ve FBI ile DEA'nın birbirlerine karşı çalıştığına dair bir hikaye uydurmasını, böylece John'un sorumlu kişileri bilgilendirmek için birkaç günlüğüne buraya çekilmesini umabilirim. *O zaman Croc* tüm operasyonu harekete geçirmeden önce John'un bir iki gün içinde buraya gelmesini ummak zorundayım.

İki: Onu "JD" hakkında en az onun kadar bilgisiz olduğuma ikna etmeye çalışın, sonra da onu bulup Croc'a teslim edeceğime söz vererek hayatım için pazarlık yapın, ancak daha sonra bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere ülkenin diğer ucuna taşınmakta özgür olacağım.

İkisi de sağlam planlar. Benim yerimde diğer Korsanlardan biri olsaydı işe bile yarayabilirdi. Sorun şu ki, Korsanlar arasında çok fazla geçmiş var.

Ben ve Fred Croc, diğèrinin nasıl çalıştığına dair çok fazla mahrem bilgiye sahip çok fazla sır.

Ona gerçekten yardım etmeye çalışmayacağımı biliyor. Ben de yaşamama izin vermeyeceğini biliyorum.

Bu da her iki tarafın da pazarlık yapmasının boş vaatlerden başka bir şey olmayacağı anlamına geliyor.

Bu bir çıkmaz.

Ama pek sayılmaz, çünkü bağlı, kanlı ve nefes alamayan bir tek ben varım.

Ne yapacağını biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve avuçlarında hissedebiliyorum. Ne bilip bilmediğimi, ona ne söyleyip söyleyemeyeceğimi umursamayı çoktan geçti. Dokuz yaşımdan beri Croc hayatımın her alanını kontrol etmekten zevk alıyor. Bunu sona erdiren kişi olmak onun Büyük Finali olacak, muhtemelen yıllarca hayalini kurduğu bir şey, tıpkı benim intikamımın hayalini kurduğum gibi.

Artık benim için *Monte Kristo Kontu diye bir son* olmayacak. FBI ile çalışmayı kabul etmeseydim belki her şey farklı olabilirdi. Ama John'u hayatıma sokan karardan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum, ne kadar kısa sürmüş olsa da. Sanırım Croc'un eninde sonunda bir şekilde üstünlüğu ele geçireceğini hep biliyordum, bu yüzden kaderim araya girmeden önce John'la geçirdiğim zamana minnettarım...

Nereye varmaya çalıştığımı hatırlamıyorum... Yoğun sis beynime baskı yapıyor... Düşünceler parmaklarımın arasından su gibi akıp gidiyor, onları tutamıyorum... Görüşümün kenarlarından siyahlık sızıyor. Ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum... azıcık bile olsa... işe yaramıyor. Sonunda, oksijen eksikliği gücümün son ipliğini de çekiştiriyor, kaslarımın kemiklerim üzerindeki tutuşunu çözüyor... dizlerim bükölüyor.

Bu sefer dizlerimin üzerine düşmem için serbest bırakılıyorum ama Croc'un acımasız pençesi daha da sıkılaşıyor...

"Lanet olsun patron, duydun mu? Ne oluyor lan?"

Alf Mason'ın sesindeki panik, amansız karanlığa karşı savaşmam için bana son bir doz adrenalin enjekte ediyor.

Ben de o zaman duyuyorum.

Silah sesleri arasında bağırışlar, komutlar ve çığlıklardan oluşan uzak bir kakofoni.

Boynumdaki mengene mandalı yerinden çıktı ve yere yığıldım. Son saniyede vücudumu döndürmeyi başarıyorum ve yan tarafıma yatıyorum, bu da ellerimi kullanmadan yüzüstü yatmamı engelliyor. Beynime, ciğerlerime, kaslarıma hücum eden tatlı oksijenin geri dönüşüyle kafam berraklaşmaya başlıyor - kahretsin, bir daha asla havasız kalmak istemiyorum.

Hâlâ zihinsel olarak halsizim, olan biteni takip etmeye çalışıyorum. Baskın şimdi gerçekleşiyor. Birkaç gün içinde değil. *Şimdi*. Kahretsin, bu hiç iyi değil. Croc emir yağdırıyor, birkaç adama nöbet tutmalarını söylüyor ve diğerlerini bir çıkış bulmaları için dışarı gönderiyor. Bir çıkış bulacağından şüpheliyim. Etrafın federal ajanlarla çevrili olduğuna eminim. Gerçi bunu *ona* söylemedim. Fırtına gibi küfretmeye ve hala odada bulunan herkesin hayatını tehdit etmeye devam ederken, eski oyun kitabımdan bir hamle yapıyorum ve zihnimin sürüklenmeye başlamasına izin veriyorum...

Beton zeminin soğuğu kıyafetlerimin arasından sızıp tenime işlemeye başlıyor. Pozisyonumu ayarlamaya çalışıyorum ama Smee'nin cansız bedenini bir metre bile uzakta olmayan köşede gördüğümde donup kalıyorum. Onu ve kardeşimi kaybetme kâbusu bir yıkım dalgası gibi üzerime çöküyor. Gözyaşlarım gözlerime doluyor ve şakağımdan ve burnumun kenarından düzenli damlalar halinde yere düşüyor.

Şu anda ikisi için de yapabileceğim bir şey yok. İçinde bulunduğum durumu göz önüne alırsak, kimse için yapabileceğim pek bir şey yok. Ama son bir çaresizlik içinde, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Gözlerimi kapatarak, tam olarak inanmadığım yüce bir güce ilk duamı ediyorum.

Sevgili Tanrım ya da yukarıda beni dinleyen her kimse... John'un burada olduğumu bilmesine izin verme. Lütfen. Odaklanmasına ve güvende kalmasına ihtiyacım var. Endişelenmesine izin veremem. Lanet olsun.

Ona bir söz verdim.

Bölüm Otuz Dokuz

JOHN

ADRENALİN POMPALANIRKEN LAZER ODAKLI, deponun arkasına giden küçük bir ekiple birlikte nakliye konteynerlerinin arasındaki gölgelerden geçiyorum. Diğer ekipler ön ve yan çıkışlardan depoyu temizlemeye çalışırken bizim işimiz kızları ve arka girişi emniyete almak. Asıl amaç tutuklamak, ancak mevcut kiralık ateş gücüyle sessizce gitmeleri pek olası değil. Adamlarımız sağ salim çıkar ve baskın Croc'un kelepçelenmesiyle sonuçlanırsa, tüm bu operasyonu başarılı sayacağım.

O pisliği alaşağı etme isteğim, polis olmadan yıllar önce bile içimi kemiriyordu. Bu günün gelmesi o kadar uzun sürdü ki, sonunda gerçekleşiyor olması neredeyse gerçeküstü. Yeşil ışık yakıldıktan sonra otuz altı saatten kısa bir süre içinde planımızı uygulamaya koymayı başarmamız küçük bir mucize. Bundan daha uzun süre dayanabilir miydim bilmiyorum. Croc kötülüğün kişileşmiş hali, bir sosyopat ve yırtıcı ve insan kaçakçılığı anlaşmasının getirdiği baskıyla daha da dengesizleşti. Ne yapacağı belli olmuyor ve en büyük korkum, ben onu korumak için yanında değilken James'e bulaşması.

Bunun için bana ihtiyacı olduğundan değil -kendini ve diğer herkesi koruyabileceğini kanıtladı- ama söz konusu o olduğunda mantıklı düşünmem beklenemez. James bir insanın beş yaşamı boyunca atlatması gerekenden çok daha fazla badire atlattı. Daha fazla pislikten korunmayı hak ediyor, ben de bunu yapacağım. Croc'u gözaltına alıp parmaklıkların arkasına götürür götürmez,

James daha rahat nefes alabilecek ve daha iyi uyuyabilecek. Sonra da geçmiş i iyileştirmeye ve geleceğimizi inşa etmeye odaklanacağız.

Alçakta kalarak, bir nakliye konteynerinin arkasına çömelmek için son yirmi metreyi hızla geçiyoruz. Tüm adamlarım hazır olduğunda, telsizime sessizce konuşuyorum. "Mavi Takım pozisyonunu aldı."

"Kırmızı Takım yerini aldı."

"Yeşil Takım pozisyonunu aldı."

Bu hepimiziz. İçeri girme emrini almamıza dakikalar kaldı. "Tüm ekipler beklesin" diyor ekip lideri. "Siyah bir Escalade'imiz var. geliyor."

Cookson mı? Kahretsin. Yalnız mı yoksa diğerleriyle birlikte mi geldi? Korsanlardan dördünün haftalık Toz envanterini almak için burada olduğunu ve yaklaşık yarım saat önce ayrıldığını biliyoruz, ancak James ve diğer dördü duyduğumuz son rapora göre kulüp binasına geri döndüler.

"Dikkatli olun, araç binanın batı tarafına park ediyor. Sürücü ve arkadaki iki yolcu araçtan iniyor. En arkada iki kişi vardı, yani beş kişi ama başkaları var mı göremiyorum. Schmidt, onları görebiliyor musun?"

Ana girişi ele geçirmek üzere konumlanmış olan Yeşil Ekibin lideri Schmidt'ten bir cevap gelir. "Onları görüyorum. Üçü yolcu tarafından çıktı. Hepsi ön tarafa doğru ilerliyor."

Kamyonda sekiz kişi mi var? Tüm gruptan bir kişi eksik. Umarım... Kulağımdaki cihaza dokunarak, "Schmidt, Hook onlarla mı?" diye soruyorum.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra "Olumlu."

Kalbim durdu. *Tanrım, hayır. Hayır, hayır, hayır.* Birden vücut zırhım beş yüz kilo ağırlaşıyor ve tüm vücudum ter içinde kalıyor. Buraya gelmesine ne sebep olmuş olabilir? Ona uzak durmasını söyledim. Uzak duracağına *söz vermişti.*

Lanet olsun, her şeyi iptal etmek, herkese geri çekilmelerini ve başka bir gece için yeniden toplanmalarını söylemek istiyorum. Ama bu operasyondan ben sorumlu değilim ve eminim ki

DEA ve FBI'ın bölgedeki en büyük baskınlarından birini, sırf sevdiğim adamın çapraz ateşte kalmasından korktuğum için iptal etme yetkisine sahip değilim.

Hayır, yapabileceğim tek bir şey var, o da olabildiğince hızlı bir şekilde James'i bulmak. Onu güvenli bir yere götürdüğümde -barikatlı bir dolap bile olsa umurumda değil- işimi yapmaya ve takım arkadaşlarıma yardım etmeye odaklanabilirim. Beni teselli eden tek şey tutuklanmaya direnmeyecek olması. Geldiğini biliyor; sadece *şimdi geldiğini bilmiyor*. Ne olduğunu anladığında teslim olacaktır.

İyi olacak. İyi olacak.

Yeterince inanırsam gerçeğe dönüştürebileceğim bir mantra gibi bunu kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum. Bu işin ters gidebileceği ve James'in bundan zarar görmeden kurtulmasından başka bir şeyle sonuçlanabileceği düzinelerce yolu düşünmeyi reddediyorum. Eğer kendimi bu yola sokarsam, odaklanamam.

Takım Liderinin sesi telsizden gelir. "Binanın içindeler. Tüm ekipler emrimle harekete geçmeye hazır olsun..."

Son siparişi beklerken bir sonsuzluk geçiyor. Yanımdakilerden zihinsel olarak hızlıca özür diliyorum. Kendi görevim için onları terk etmek üzereydim. İkinci kattaki her neyse onunla başa çıkmak için yeterince adam var, ama daha sonra haydutluk yaptığım için başım belaya girecek. Umurumda değil. İşime mal olsa da fark etmezdi; benim için James'i buradan çıkarmaktan daha önemli bir şey yok.

"Git!"

Harekete geçip arka girişe hücum ediyoruz. Sadece bir nöbetçi var. İlerlerken teslim olması için bağıryoruz. Silahını kaldırdı. Tek bir atış bile yapamadı. Yüzükoyun yatan cesedinin yanından geçip binaya giriyoruz. Koridorlarda diğer bölgelerden gelen bağırışlar ve silah sesleri yankılanıyor ama biz dikkatimizi toplayıp kızların tutulduğu odalara giden arka merdivenlere yöneliyoruz. Ancak merdiven boşluğuna geldiğimizde, koridorda Croc'un ofisine doğru ilerliyorum. İçgüdülerim bana

James tüm ekibiyle birlikte birkaç kilo daha toz almak için burada değildi. Bir şey oldu, yani Croc her zamanki gibi olayın merkezinde.

"Sevgilim! Ne yapıyorsun?"

Arkamı döndüğümde Sanchez'in merdivenlerin dibinde durduğunu gördüm. Kendisi bir özel tim görevlisi ve iyi bir arkadaşım. Dün gece ona James'le olan ilişkiyi anlattım. Bir operasyonun kişiselleşmesine izin verdiğimi itiraf etmek riskliydi ama aylardır ailemden uzaktaydım ve birine güvenmeye ihtiyacım vardı.

"Onu bulmalıyım," diyorum, anlaması için dua ediyorum.

Sanchez küfretti, sonra çenemi kaldırdı. "Git. Ben seni korurum. Sakın ölme yoksa seni yine ben öldürürüm."

"Anlaştık. Sağ ol dostum."

Topuklarımın üzerinde dönüp havalanıyorum, Croc'un ofis kapısını net bir şekilde görmemi sağlayacak koridordaki dönüşe yaklaşırken duvara yakın duruyorum. Daha o kadar ilerlemeden, bot sesleri ve tanıdığım sesler beni bir oyuğa sokuyor. Duvarın etrafını görecektik kadar hareket ediyorum ve beş Korsan'ın açık depoya doğru koştuğunu izliyorum, hiçbirini aradığım kişi değil. Hangi Korsan'ın kayıp olduğunu bilmiyorum ama sekiz kişilik grubun tamamı düşündüğüm gibi Croc'un ofisindeyse, James ve diğer ikisi hâlâ orada olmalı.

Beş kişi benim pozisyonumu geçtikten sonra koridorun sonuna doğru ilerliyorum ve köşeye bakmak için kendimi duvara yaslıyorum. *Tavan pencereleri ve Noodler. Bu da James'in hâlâ ofiste olduğunu gösteriyor ve bu da hiç hoşuma gitmiyor.* Hiç vakit kaybetmeden koridora çıkıyorum ve Glock'umu kaldırıyorum. "FBI, silahlarınızı indirin, görev başındasınız-"

Sahte dövmelemlerim ya da yüzümdeki kırıksıklıklar olmadan beni tanıyıp tanımadıklarını bilmiyorum ama silahlarını kaldırdıkları anda bunun bir önemi kalmıyor. *POP! POP!* İkisini de yere düşüren iki temiz atış yapıyorum. Silahım hala çekili halde yanlarına koşuyorum, silahlarını tekmeleyip nabızlarını kontrol edene kadar temkinli davranıyorum. Gitmişler. *Lanet olsun.* Kişinin ne kadar kötü olduğu umurumda değil.

Kendimi savunmak için bunu yapmak zorundayım, amacım asla bir can almak değil. Bunu sadece bir kez yaptım ve hala bana ağır geliyor.

Ayağa kalkıp ofis kapısını tekmeliyorum... ve doğruca kabusuma dalıyorum.

Birkaç saniye içinde durumu fark ettim. Croc odanın ortasında duruyor, bir yandan şakağına silah dayarken bir yandan da erkek arkadaşımın vücudunu kendine siper ediyor. James hırpalanmış. Yanağı ve alt dudağı kesilmiş, şişmiş ve kanıyor, boynunun yanlarında parmak ve başparmak şeklinde kırmızı izler var ve elleri arkadan bağlı. Smee köşede, kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde ölümcül bir şekilde hareketsiz yatıyor. *Siktir, Smee*. İçime bir keder yumruğu çarpıyor ama henüz hissetmeme izin veremiyorum, bu yüzden zihinsel olarak kapıyı daha sonrası için kapatıyorum.

"Croc! İndir şu lanet silahını. Tutuklusun."

"Hiç sanmıyorum, *JD*," diye hırlıyor. "Bana bir oyun oynadın, bunu kabul ediyorum. Ama şimdi üstünlük bende. Silahını at yoksa kafasına bir kurşun sıkarım."

Kalbim bir flaş ışığı hızıyla kaburgalarımaya çarpıyor ama yüz hatlarımı sabit tutuyorum. James'in benim için ne anlama geldiğini bilmiyor. Onun için ölebileceğimi bilmiyor. Net bir atış şansım yok ve James'i riske atmaya hiç niyetim yok, bu yüzden sabit duruyorum ve blöf yaparak bundan kurtulmaya hazırlanıyorum.

Ama sonra James başını silahın namlusuna yaslar. "Yap şu n u Croc. Korkaklığı bırak ve daha önce yaptığın işi bitir." "Kapa  e n e n i , Hook," diye bağırıyorum, üzerimdeki paniğin gelmemesini umarak sesime yansıdı. "Burada emir verecek konumda değilsin."

James benimle bakışlarını kilitliyor, elektrik mavisi gözleri söylenmemiş duygularla yüzüyor. "O beni bırakırsa, sen de onu bırakırsın. Bu işin bitmesinin tek yolu bu."

"Hayır, *değil*."

"Johnathan..." diye fısıldarken gözleri bana yalvarıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*Hayır.*"

"Burada neler oluyor?" Croc'un bakışları ellerime takılıyor. Tutuşumu düzeltiyorum ama hafif titremeyi durduramıyorum. Sonra James'e bakıyor, tam da alt kirpiklerinin arasından bir çift gözyaşı süzülürken. "Oh, bu çok mükemmel."

Croc'un kıkırdaması kanımı donduran kibirli bir kahkahaya dönüşüyor. Az önce avantajlı olma şansımızı kaybettik. Zihnimi boşaltmaya ve yeni bir plan yapmaya çalışarak yavaş bir nefes alıyorum. James'in yüzündeki kederli ifade beni öldürüyor. Orantısız bir gülümsemeyi zorlayarak, "Gitmiş olman gerekiyordu," diyorum.

"Biliyorum," diyor sesi titreyerek. "Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim."

İki damla gözyaşı daha dökülüyor ve her şeyden çok onları yanaklarından silebilmeyi diliyorum. Keşke onu öpebilsem, sarılabilsem ve her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlayabilsem. Tek yapmam gereken Croc'u konuşturmak, adamlarıma buraya gelmeleri için zaman vermek ve bu orospu çocuğunu indirmek.

"Sorun yok bebeğim," diyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Ne kadar dokunaklı olsa da biraz acelem var." Croc silahı James'in çenesinin altına koyar ve öyle bir bastırır ki havası kesilir. "Silahını buraya fırlat *Johnathan* ve bunu hızlı yap. Eğer düşersem James'i de yanımda götürürüm, bu yüzden en iyi seçeneğin buradan çıkıp gitmeme izin vermen."

James başını sallamaya çalışır ama Croc silahını daha derine sokarak James'in hırıldamasına neden olur. "*Tamam, tamam!*" Ellerimi yalvarırcasına havaya kaldırarak söylüyorum.

Silahımı yavaşça yere indiriyorum ve ona doğru itiyorum. Silahı almasını bekliyorum, böylece hızlı davranırsam onu etkisiz hale getirme şansım olabilir, ama yapmıyor. Sadece masanın altında bir yere kaydığı tarafa doğru tekmeliyor. *Lanet olsun.* Ona ulaşmak için bile masayı duvardan uzaklaştırmam gerekecekti.

Daha da kötüsü, eğer Croc odada bir silah bırakmaya razıysa, o zaman burada kimseyi bırakmayı planlamıyor demektir. En azından canlı olarak.

"Şimdi," diyor, şeytana uygun bir sırıtışla dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını geri çekerek. "Hikâyesi sonlandıralım James. Uzun zamandır bekliyordum."

Kırkınıc Bölüm

KANCA

Korkuyu yakından tanıdığımı sanıyordum.

Dokuz yaşındayken ayaklarımın dibinde ağlayan bir bebekle annemin cansız bakışlarına baktım. Çok geçmeden, bir iblisin neşeli gözlerine bakmanın nasıl bir şey olduğunu, bana öyle sert vurdu ki bayıldım

-Düzinelerce saatin ilk seferinde. Ve dört yıl boyunca, sadece saatin tik tak sesi bile beni öylesine derinden dehşete düşürdü ki, iliklerime kadar işledi ve bir daha hiç çıkmadı.

Ancak bunların hiçbirisi şu anda beni pençelerine alan korkunun yanına bile yaklaşamaz.

Şahdamarıma bir silah dayandığı için değil. Ama yakında *olmayacağından* korktuğum için. Benim üzerimde olduğu sürece, John'un üzerinde değil. Bunu böyle tutmalıyım. En azından şu lanet fermuarları çıkarana kadar.

John bana bir çift Hapisten Bedava Çık ayakkabı bağı alma sözünü yerine getirmişti. Croc beni canlı kalkan olarak kullanmak için yerden sürüklemeyden önce, o fark etmeden küçük metal bıçaklardan birini almayı başardım. Bağcıkları ciddi bir şey için kullanma şansım olacağını hiç düşünmemiştim; bu daha çok bir şakaydı. Ama bu şaka tersine dönmek üzere. Tabii önce elimi kesmezsem.

Fuuuuuuck. Plastik şeritlerden birini bileğime dolamaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum. Mümkün olduğunca az hareket etmem gerekiyor ki

ama çok sıkı takılmışlar. Plastik derimi kesiyor, bu da canımı çok acıtıyor ama kandan dolayı daha kolay kaymasını sağlıyor. Sağ elimin parmaklarının sustalıyı içeri sokabilmesi ve dişleri serbest bırakabilmesi için kilit mekanizmasını sol bileğimin belirli bir noktasına getirmem gerekiyor. İki elimi de kullanabilmem için tek ihtiyacım olan *bir* bağın serbest olması.

"Hadi, Croc. Beni rehin aldın. Gidelim," diyorum, bana ve kaçma ihtiyacına odaklanmasını sağlamayı umarak.

John önerime karşı çıkıyor. "Hiçbir yere varamazsın, Croc. Yapabileceğin en iyi şey teslim olmak ve Brezilya'daki bağlantın hakkında bilgi karşılığında bir anlaşma yapmaya çalışmak. Alınma ama sen göldeki en büyük balık değilsin. Onlara daha büyük birini verirsen hoşgörü kazanırsın."

Hayatlarımız tehlikedeyken John'un ne kadar seksi göründüğünü fark etmek yanlış mı? Belki biraz abartıyorum -tamam, muhtemelen çok abartıyorum- ama ne kadar güçlü ve belalı olduğuna hayran olmamak elde değil. Sahte dövmeleeri gitmiş ve çenesi tıraş edilmiş ama simsiyah taktik kıyafetlerinin ve teçhizatının iri gövdesini sarma şekli çok seksi. Eğer bu bir ölüm kalım meselesi olmasaydı, kesinlikle tahrik olurum. Tahrik olmaktan bahsetmişken... Fermuar bağı neredeyse geldi...

Croc homurdanıyor. "Sanırım şansımı deneyeceğim. Ama önce," diyor başını çevirip kulağıma doğru konuşarak. "Aşık çocuğa veda et."

Dünya aynı anda hem yavaşlar hem de hızlanır.

Croc hedef değiştirirken silah boğazımdan çıkıyor ve John'un gözlerindeki teslim olmuş ifade içimi parçalıyor. Onun incinmesine izin veremem. *Vermeyeceğim.*

Sonunda metal şeridi fermuarın içine soktum ve bileklerimi ayırdım, hemen uzanıp sürpriz unsurunu ve irade gücümü kullanarak silahı Croc'un elinden aldım. İşkencecime şiirsel bir adalet sağlamamla bitmeyecek bir sonucu kabul etmeyi reddediyorum.

Ve şimdi yapabilirim.

Bana yaşattığı her saniye acı ve korkuyla kükreyerek dönüyorum ve silahı alnının ortasına dayayıp onu duvara çarpana kadar geriye doğru itiyorum. "Şimdi ne yapacaksın, orospu çocuğu? Ha? *Şimdi* o kadar da sert değilsin, değil mi?"

Croc bana istediğim, *hak ettiğim tepkiyi* vermiyor. Şu anda altına işiyor, hayatını bağışlamam için yalvarıyor, bana yaptığı her aşağılık şey için özür diliyor olmalıydı. Ama Croc değil, hayır. Sanki ona yüzyılın fıkrasını anlatmışım gibi kıkırdıyor.

"Neye gülüyorsun lan sen?"

"Sen, James," diyor, siyah gözleri her zaman olduğu gibi benimle alay ediyor. "Sana söyledim, beni öldürecek cesaretin yok."

"Haklısın, yapmadım. Ama bu, kardeşimi dövdürmeden, tecavüz ettirmeden ve öldürtmeden önceydi." Bileğimdeki kesiklerden dolayı kanlı olan sol elim, boğazını sıkarak bir engerek çenesi gibi saldırıyor. Silahın namlusunu kafasına daha sert bastırırken, parmaklarım boynunun etli kısmına saplanıyor. Parmak uçlarımda nabzının attığını hissedene ve bir deri bir kemik kalmış nefeslerinin kesik kesik hırıltılarını duyana kadar yavaşça, giderek daha fazla sıkıyorum.

Tepkisinin her saniyesinin tadını çıkarabilmek için yüzüne doğru yaklaşarak, "Yıllardır beni kırmaya çalıştın ve bunca zaman sonra sonunda başardın. Tebrikler, orospu çocuğu, çünkü kırılan ben sadece seni öldürecek cesarete sahip değil... *bundan zevk alacak.*"

Timsah'ın gözleri parlıyor. *İşte orada. Sonunda.* İblisimin gözlerinde ilk kez gerçek bir korku dolaşıyor ve uzun zamandır beklenen bu adaleti içimize çekerken içimdeki o ergen çocuğun iç çektiğini hissediyorum. O kadar güçlüyüm ki titriyorum. Varlığımın her dakikası buna, hayatımı geri aldığım ve *onunkini sona erdirdiğim* ana doğru ilerliyordu.

"James..."

Tüm vücudum irkiliyor ve zihnim bu iğrenç kelimeyi hoş ses tonuyla **b a ğ d a ş t ı r m a y a** çalışıyor. Croc'un dudakları hiç kıpırdamadı-

"James, bebeğim, bana geri dön..."

O ses... Pek anlamadığım başka şeyler de söylediğini duyuyorum - destek ve tıbbi yardımla ilgili bir şeyler - ama sesi hoşuma gidiyor, o kadar derin ve rahatlatıcı ki. Sıcak notalarına gömülmek, kendimi onun rahatlatıcı tenoruna sarmak istiyorum...

Ama yapamam. Henüz yapamam. Croc önümde, silahımı kafasına dayamış ve hayatı ellerimde. İşkencecim sonunda merhametime kaldı... ve verecek hiçbir şeyim kalmadı.

İşaret parmağımı korumadan geçirip tetiğe dokunduruyorum.

Sol tarafımdaki hareket beni donduruyor. *Johnathan*. O burada. Hâlâ tehlikede. "Git buradan, John."

"Hayatta olmaz," diyor, "sensiz hiçbir yere gitmiyorum." "Lanet olsun, *sadece git*," diye yalvarıyorum sıkılmış çenemin arasından.

"Hayır. Silahı bana ver James; bunu yapmak istemezsin."

Elimdeki titreme daha da kötüleşiyor. Sabit tutmak için mücadele etmem gerekiyor ama bedenim isyan ediyor. Sanki sabit bir elin bedeli başka bir yerde parçalanmamış gibi, gözlerim dökülüp diğerleriyle aynı yolu izlemeden önce daha fazla lanet olası gözyaşıyla doluyor. Onlara ve temsil ettikleri zayıflığa kızıyorum, beni *ona* karşı her zaman olduğum gibi korkak olarak damgalıyorlar ve ondan, yaptıklarından ve unutmama asla izin vermeyeceği şeylerden korkmaktan çok sıkıldım.

"Evet," diye fısıldıyorum, kâbusumun ruhsuz pencerelerine bakarak. "Evet."

"Hayır, bilmiyorsun," diye ısrar eder John. "Seni *tanıyorum*; seni *seviyorum*. O değmez

."

"O benim lanet kardeşimi öldürdü!"

"Hayır, yapmadı!" John bana bir adım daha yaklaştı. "Starkey'i dışarı çıkardık

bugün erken saatlerde; o *ölmedi*."

Başım yana kayıyor, altın rengi gözlerinde sözlerine uygun gerçeği arıyorum. "Onu çıkardın mı? Yaşıyor mu?"

Başını sallıyor. "Evet bebeğim, o iyi. Sana söz veriyorum."

Tanrı'ya şükür. Güçlü bir rahatlama neredeyse bacaklarımı altımdan çekip alıyor ama ayakta kalmayı başarıyorum.

"Buradan çıkar çıkmaz seni ona götüreceğim. Ama işimi yapmama ve Croc'u tutuklamama izin vermelisin, tamam mı?"

Geriye dönüp bakıyorum, hâlâ göt herifin boğazını ölümüne kavramış durumdayım. Kırmızıyı geçmiş ve koyu mora doğru yol alıyor. Birden ona dokunduğum için tiksindim. Jartiyer yılanının aslında bir kral kobra olduğunu fark eder gibi, elimi geri çekiyorum ve adımlarımı tersine çevirmeye başlıyorum, John'un kolunu tutarak onu da yanıma alıyorum. Onunla aramıza olabildiğince mesafe koyarken gözlerimi ve silahımı Croc'a dikiyorum. Ona yakın olmak istemiyorum, aynı havayı paylaşmamızı bile istemiyorum.

"James," der John sakince. "Silahı bana vermenin zamanı geldi."

Croc hâlâ ayakta ama duvara yaslanmış, bir eliyle boğazını ovuştururken oksijensiz kalan ciğerlerini doyuracak kadar hava çekmeye çalışıyor. Saçları dağınık, gömleği pantolonundan yarıya kadar sıyrılmış ve yüzü her zamanki solgun rengine dönmüş olsa da, derisi gözlerinin altında yeni kırılmış kan damarlarıyla noktalı. Artık çocukluğumdaki canavara benzemiyor. O sadece suç imparatorluğu olmadan bir hiç olan zavallı yaşlı bir adam. Karma onun hapishanedeki daimi yoldaşı olacak ve bu yeterli olmalı.

John'a dönerek silahı ona uzattım. Başını sallayarak nazikçe kabul ediyor, doğru şeyi yaptığımı ve her şeyin yoluna gireceğini bilmemi istiyor. Ve belki de ilk kez ona gerçekten inanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim yoğun duygularla boğuklaşıyor, "için..." Kahretsin, o kadar çok şey var ki, bunu nasıl bitireceğimi bile bilmiyorum. Ama onun bana ihtiyacı yok.

"Her zaman, Yüzbaşı." John bana hızlı ve güven verici bir şekilde ağzını eğiyor, sonra tekrar polis moduna geçiyor. "Duydun mu?" diyor, binanın içinde bir yerlerde birbirlerine bağırان adamların seslerini işaret ederek. Croc'un kıpırdamadığından emin olmak için ona bakıyor - kıpırdamamış - sonra aşağıya bakıyor

şarjörü avucunun içine bırakırken el konulan 9 milimetre. "Bunlar bizim desteğimiz ve sağlık görevlileri. Onlara da sana bakmaları konusunda bir bok verme. Bir yere gitmiyoruz..."

Başka hiçbir şey duymuyorum. Ne John'un dersini, ne koridorlarda yankılanan destek seslerini, ne birbirlerine bağırışlarını, ne de kendi düşüncelerimi. Çünkü Croc arkasından bir silah daha çıkarıyor. Ve John'a nişan alıyor.

Düşünecek zaman yok. John'u uyaracak zaman yok. Croc'u etkisiz hale getirecek zaman yok. Her şeyin farklı olmasını dileyecek zaman yok. Zamanım *olan* tek bir şey var.

Soluma doğru bir adım atıyorum.

Bölüm Kırk Bir

JOHN

Tek bir kalp atışı süresine yüzlerce pişmanlık sığdırabilirsiniz.

Keşke yapsaydım.

...onu kelepçeledi.

...gözlerimi ondan ayırmadım.

...baskını durdurmaya çalıştı.

...dün James ile kaldı.

...çocukken birine Croc'tan bahsetmiştim.

Tüm bu pişmanlıklar ve daha fazlası bir saniyeden kısa bir süre içinde aklımdan geçti. Bunlardan herhangi birini yapmış olsaydım, belki de bu anın yaşanmasını engelleyebilirdim.

Ama yapmadım. Ben de yapmadım.

Croc'un silahının dolu olduğunu varsaymalı ve öylece bırakmalıydım, ama bir silahın şarjörünü kontrol etmek -özellikle de benim olmayan bir silahın- ikinci doğamdır. Düğmeye bastım ve şarjör sol elime kaydı, daha önce binlerce kez yaptığım bir şeydi bu.

Ama asla kontrolsüz bir mahkumun huzurunda değil.

Hâlâ mermisi olduğuna emin olmak için şarjörü çıkardığım anda, çevremde Croc'un hareket ettiğini görüyorum. Sonra her şey bir anda oluyor.

Başka bir silah çıkarıyor ve göğsüme nişan almak için kolunu düzeltiyor.

Klipsi yerine oturttum. James

önüme atlıyor.

Sol elimle gömleğini yumrukladım, onu yana çekmeye

hazırdım. 9 milyonu kaldırıyorum.

Namluların parladığını görmeden hemen önce silah sesleri havada bir kırbaç gibi şaklıyor.

Göğsümde yoğun bir yumruk hissederken James'in vücudu sarsılıyor ve bana çarpıyor.

Tetiği çekiyorum.

Croc'un kalbinin olması gereken boş alandan kan fişkirir ve bir delikten dökülür, ardından bir yığın halinde yere yığılır.

"James."

Bana doğru yığılmaya başladı, yerçekimiyle olan savaşını kaybediyordu. Silahı kenara bırakıyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu yere indiriyorum. Çıkış yarası aramak için başımı eğerken onu itip kakmamaya çalışıyorum. Kurşun bana da isabet ettiği için bir yarası olduğunu biliyorum ama kanamayı durdurabilmek için neresi olduğunu görmem gerekiyor. Kan öksürmemesinin, kurşunun ana organlarını ıskaladığı anlamına gelmesini umuyorum. Ama kanama çok gerçek bir tehdit ve ondan sonra da enfeksiyon.

Kahretsin, bu kötü. Gerçekten çok kötü.

Her iki yarayı da bulduktan sonra yeleğimi çıkarıp polo ve atletimi çekiyorum. Sonra başını dikkatlice kucağıma kaldırıyorum ve toplanmış gömlekleri her iki kurşun yarasına bastırıyorum.

Kanla kaplanmış ve kurumuş gözyaşlarıyla çizgili güzel yüzü acıyla buruşuyor. Boğazım daralıyor ve konuşabilmek için yumruk büyüklüğündeki çakıl taşını yutmak zorunda kalıyorum. "Lanet olsun bebeğim, aklından ne geçiyordu?"

"Croc benden bir şeyler almaktan... sapıkça bir tatmin duyuyor." James yarasının izin verdiğinden daha hızlı nefes almaya çalışırken yüzünü buruşturarak homurdanıyor. Yüzümdeki ifade her neyse, çarpık gülümsemesinin ipucuyla onu silmeye çalışıyor. "Seni de... almasına izin vermeyecektim."

Yüce İsa. Sevgiden aciz olduğunu düşünen adam benim için kurşunun önüne atladı. Onu öpsem mi yoksa boğsam mı bilemiyorum. Sonunda ölümcül şekilde yaralanmış erkek arkadaşımı boğmanın onu hayatta tutma amacıma ters düştüğüne karar verdiğimde başımı sallıyorum. "Seni çılgın, pervasız adam. Kurşun geçirmez yelek giyen bendim."

Bakışları, üzerinde parlak sarı FBI harfleri olan zırhımı ilk kez görüyormuş gibi göğsüme düşüyor. "Kahretsin..." Tekrar bana bakarak kuru dudaklarını yalıyor ve ekliyor: "Son birkaç dakika için bazı pişmanlıklar yaşıyorum."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırsa da gülmekten kendimi alamıyorum ve havada süzülerek omzuna düşüyorum. Kan parmaklarımın arasından sızmaya başlıyor. İşler sarpa sarmadan önce Sanchez telsizden bana yolda bazı yaralılarla karşılaştıklarını ama en kısa zamanda burada olacaklarını söyledi. Ama onlara *şimdi* burada ihtiyacım var. Ekibimin sesini duyuyorum, bu yüzden omzumun üzerinden bir doktor için bağıryorum ve James'in gözlerinin kafasının içine yuvarlanmaya başladığını görmek için tam zamanında geri dönüyorum.

Onu sarsarken, paniğimi gizleme zahmetine bile girmiyorum. "*Hayır, hayır, hayır!* Sakın bayılma Kanca, beni duyuyor musun? Uyan lan!"

Gözlerini tekrar açar ve ne kadar zayıf olduğuna dair düzgün bir bakış atar. "Bu Kaptan... sana..."

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek. "Sen benim Kaptanımsın ve hep öyle kalacaksın. Sadece biraz daha dayanmanı istiyorum, tamam mı? Sadece *biraz daha*."

Sonunda Sanchez ve ekibimizden başka bir adam bir sedyeyle odaya giriyor ve hemen triyaj moduna geçiyorlar. Sanchez Smee'ye, diğeri de hemen öldüğü ilan edilen Croc'a yöneliyor. Sanchez şok olmuş bir şekilde "kahretsin" diye mırıldanmadan önce hızlı bir açıklama yapacak zamanım bile olmuyor, ardından Smee'nin hâlâ hayatta olduğunu -ama zar zor- ve karnından vurulduğunu açıklıyor.

Tanrı'ya şükürler olsun. "Onu buradan çıkarın ve tıbbi müdahale yapın, onu kurtarmak için elinizden geleni yapın," diyorum ve sonra kucağımdaki adama bakıyorum. "Yap

iki tıbbi uçuş."

Sanchez telsizle birkaç sağlık görevlisine başka bir sedye ve tüm teçhizatlarını getirmelerini söylüyor, sonra da "Kızlar ve vurulan birkaç adamımız yüzünden batağa saplandılar," diye açıklıyor. "Lanet olası AK-47'ler, dostum. Ama yoldalar, sen burada bekle, ben de kuşları havalandırayım."

Başımı salladım. "Biz burada olacağız."

Onlar gider gitmez dikkatimi tekrar James'e veriyorum. Acele etmeleri gerekiyor. O kadar çok kan var ki, vücudunda ne kadar kan kalmış olabilir bilmiyorum.

Bana bakıyor ve yemin ederim kalbindeki her şeyin o berrak mavi havuzlarda parladığını görebiliyorum. "Johnathan..."

"Kaptan," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum..."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. *Lanet olsun, söyledi. Beni sevdiğini söyledi.* Bu adama karşı hissettiğim her şeyle dolup taşıyorum ve her günümü ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçirmek için sabırsızlanıyorum.

"Ben de seni seviyorum James. Hem de çok."

"Üzgünüm..." diyor, sesi çakıllı ve göz kapakları kayarak kapanıyor. "Gitti..."

"Hayır bebeğim, az önce gözlerini kapattın. Onları benim için tekrar aç." Çok zayıf. Kolunu kaldırdığında, sanki onu aşağı çeken görünmez bir ağırlığa karşı savaşıyor gibi. Elini tutup yüzüme götürüyorum, avucunun ortasını öpüyorum, sonra yanağıma bastırıyorum. Sonunda bana tekrar baktığında rahat bir nefes alıp gülümsüyorum. "Gördün mü? Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Biliyorum..." Gözlerinin kenarından bir damla yaş kaçıyor ve saç çizgisine doğru kayıyor. "Ben... ben..."

Kolu elimin içinde gevşiyor ve göz kapakları kapanıyor. "Jaaaaaames!"

İşte o zaman sağlık görevlileri Sanchez'le birlikte içeri giriyor ve diğer ikisi James'le ilgilenibilsin diye beni geri çekiyor.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Yaşadığı onca şeyden, uğruna savaştığı onca şeyden, fedakârlıklarıyla kurtardığı herkesten sonra. Lanet olsun, bu onun hak ettiği son değil.

Sonunda kötüler ölür, kahramanlar değil. İşte bu yüzden Fred Croc'un göğsünde bir kurşun var ve eğer onu tekrar öldürebilseydim, seve seve öldürürdüm.

James kendini asla kahraman olarak görmemiş olabilir ama ben daha iyi biliyorum.

O bir kahraman. O *benim* kahramanım ve bu da onun *yaşaması gerektiği* anlamına geliyor.

Ama bu bir peri masalı değil. Bu gerçek hayat. Ve gerçek dünyada kahramanların her zaman öldüğünü çok iyi biliyorum.

Bölüm Kırk İki

KANCA

CHRIST, kimse ölümün bu kadar acı verici olacağını söylemedi.

Eğer öbür dünya böyle bir yer ise, beni dünyadaki cehennemime geri gönderin, lütfen ve teşekkürler. Ya da belki de gerçek cehennemdeyimdir - benim gibi biri için ebedi varış noktası olması kesinlikle daha muhtemeldir - bu durumda Günah Prensi'nin işkence oyununu hızlandırması gerekir.

Duyularımı her seferinde biraz daha açarak etrafımı değerlendirmeye çalışıyorum. Uzaklarda bir yerde konuşan insanların boğuk seslerini duyabiliyorum ama ne konuştuklarını anlayamıyorum.

Yumuşak bir kıkırdama duyuyorum ve sonra her şeyi net bir şekilde duyuyorum ve bir kadın sesi yumuşak bir şekilde "322'yi kontrol ediyorum... Tamam, evet, geliyorum..." diyor. Söylediklerinin geri kalanı, bir kapı kapanışı olması gereken başka bir kısık sesle kapanıyor.

Ölmemiş o zaman. Sadece aşırı derecede kırılmış. Ne olduğunu, buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum ama hafızam bulanık. Sanki detayları benim için düzenlenmiş bir beyaz tahtaya gözlerimi kısarak bakıyorum ama önünde tül bir perde asılı, tüm kelimeleri bulanıklaştırıyor.

Şimdilik düşünmeyi bırakıp bedenime odaklanıyorum. Sanki betonla kaplanmış gibi ağırlaşmış hissediyorum ve ağır göz kapaklarım açılmaya isteksiz, bu yüzden onları zorlamaya zahmet etmiyorum. Tamamen uyanmak için herhangi bir isteğim yok.

yarı bilinç bu kadar boktan hissettirdiğinde. Ama şimdi birden ne kadar kırıldığım konusunda endişelenmeye başladım. Felç mi oldum? Siktir, bu berbat olurdu.

Gerilimi sona erdirmek için küçükten başlıyorum ve ayak parmaklarımı oynatmaya çalışıyorum. İtaat edip birbirlerine süttündüklerinde hayali bir iç çekiyorum. Tamam, felç olmadığuma göre işler yoluna giriyor. Bu küçük zaferden güç alarak sol elimin parmaklarını kıvırmaya çalışıyorum. Hareket biraz sarsıntılı ve elimin üst kısmında durmama neden olan bir çekiştirme hissetmeden önce fazla ilerleyemiyorum, ama bu daha fazla ilerleme demek. Sağ elime geçiyorum ama bu sefer parmaklarım kımıldamıyor. Bir tür dirençle karşılaşıyorlar. İpeksi, yumuşak bir direnç.

Beynim hala bana bulmacanın parçalarını vermiyor, bu yüzden bunu kendim çözmem gerekecek. Gerçeklerden kaçmak işe yaramayacak.

Biraz çaba sarf ederek gözlerimi aralıyorum ve arkamdaki duvarda bir yerden parlayan sönük ışığa uyum sağlamak için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Kendimi olası nahoş bir görüntüye ya da hareketten kaynaklanan acı artışına -ya da her ikisine de- hazırlayarak, ince bir battaniyeyle örtülü vücuduma bakmak için çenemi dikkatlice aşağı indiriyorum. Yanaklarım boyunca uzanan ve kulaklarımın arkasına kancalanan hantal oksijen hattının burnuma üflediği havanın farkındayım. Kâğıt inceliğindeki hastane önlüğümün bol boynundan göğsüme yapıştırılmış elektrotlara bağlı olduğunu tahmin ettiğim birkaç gri kablo sarkıyor. Bir serum sol elime sıvı damlatıyor, bu da az önceki çekiştirme hissini açıklıyor.

Ama diğer kolum... diğer kolum tam da olması gereken yerde.

Johnathan.

Rahatlamış bir iç çekişle yastığa ve yatağa daha da gömülüyorum, içimde tuttuğumu fark etmediğim tüm gerginliği ve huzursuzluğu serbest bırakıyorum. Buraya gelmem için bir şeylerin ne kadar yanlış gitmiş olması gerektiğine bakmaksızın, sadece onu görmek bile dünyamdaki her şeyi yoluna koyuyor. Anı sonunda beynimi gıdıklıyor ve sanırım denersem hatırlayabileceğim, ama değilim

Henüz bunlarla yüzleşmeye hazır değilim. Tek yapmak istediğim, yanımdaki güzel adamla fırtına öncesi sakinliğin tadını çıkarmak.

Plastik bir sandalyede oturmak ve yatağın kenarında kambur durmak belini büküyor olmalı ama başını bacağımın yanına yaslamış, derin bir uykuya dalmış durumda. Böyle çok genç görünüyor, lacivert kapüşonlu bir tişört giymiş, yüzü dağınık ve saçları finallere çalıştığı uzun bir gecenin ardından düşmüş gibi dağınık. Ama beni asıl etkileyen kalın kaşlarını birbirine kenetlemesi ve kaşlarını çatarak ağzını kapatması. O uyurken John'u incelemek için utanç verici bir zaman harcadım ve bu onun her zamanki hayal dünyasındaki kaygısız ifadesinden çok uzak.

Çatlamış dudaklarımı yalıyorum ve boğazımı tıkayan suçluluk duygusunu yutmaya çalışıyorum. Ona her türlü sıkıntıyı yaşattığım için *nefret* ediyorum. Ona bakmak istiyorum, acı çektirmek değil ve başarısızlıklarımın bariz kanıtı canımı sıkıyor. Keşke onu kollarımın arasına alabilecek gücüm olsaydı, ama görünüşe göre John, ben bilinçli olarak sunamasam bile benden teselli almanın bir yolunu bulmuş.

Üst kolumu yatağın üzerinde tutarken, John ön kolumu kaldırdı ve sol yanağına dayadı. Sonra uyurken büyük bir pençesiyle onu orada tuttu, böylece elim başının tepesini nazikçe kavradı. Parmaklarımı tekrar esnetiyorum, bu kez yumuşak saçlarını hafifçe tarıyorum ve bu tanıdık hareketten kendi rahatlığımı çıkarıyorum.

John'un kirpikleri titrediğinde hareket etmeyi bırakıyorum ama artık çok geç. Gözleri yarıya kadar açıldı ve yavaşça kırıştıran bana baktı. "James..."

Lanet olsun. Uykuda pürüzlü sesiyle fısıldadığı ismim en iyisi. Bunu her sabah söylediği ilk şey yapmak için yaratıcı yollar bulmam gerekecek. "Selam bebeğim. Beni özledin mi?"

Sesim "seksi törpü "den çok "ses tellerimin üzerinden tren geçti" gibi ama yine de herhangi bir ses çıkarmayı başarmış olmam bile bir kazanç. John bunu fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü gözleri kocaman açılmış ve başını yataktan kaldırmış.

"*James!* Oh, Tanrı'ya şükür." Elimi avucunun içine alarak, dudaklarını dua eder gibi avucumun ortasına bastırdı, tıpkı ben...

...aniden tül perde yırtılıyor ve o gecenin detayları *Matrix tarzı* doğrudan beynime yükleniyor. Aşırı bilgi yüklemesi nedeniyle şakaklarım zonklamaya başlıyor ama bu, vücudumun sağ tarafındaki yakıcı acıyla kıyaslanamaz bile.

"Ne kadar kötü?" Göğsüme dikkatle bakarak soruyorum.

"Bir santim başka yöne gitseydik şu anda konuşmuyor olabilirdik" diyor, sesi duygu yüklü. "Olay yerinde bir ton kan kaybettin ve bayıldın, bu da bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordu. Doktor kurşunun akciğerini kıl payı sıyırdığını söyledi, yani şanslıymışsın ve ayrıca sol tarafında üç kaburgan kırık.

"Ameliyattan alınının akıyla çıktın ve bana iyi olacağını söyleyip durdular ama-" Gözleri doluyor ama yine de gözyaşlarını kırıştırmayı başarıyor. "Seni kaybedeceğimden çok korkuyordum."

"Hey, hadi ama, yeter artık." Başparmağımı yanağında gezdirirken, keşke yatağımda olsaydık da ona sarılıp endişelerini öpebilseydim diyorum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı?"

Başını salladı ve bir nefes verdi, korkularından kurtuldukça gözle görülür bir şekilde rahatladı, sonra endişesini farklı bir yola yönlendirdi. "Sana bir şey getireyim mi? Belki biraz su? Hemşirelere beklediğinizi söylesem iyi olur."

Birdenbire ne kadar kavrulduğumun farkına varıyorum ve o kendini kaptırmadan ilk seçeneğe atlıyorum. "Su iyi olur. Hemşireler bekleyebilir."

John yan masaya uzanıyor ve plastik sürahidten bir strafor bardağa su dolduruyor. İçine bir pipet sokuyor, sonra da ağzıma tutuyor. Bir bardağı bile tutamadığımı ima ederek kaşlarımı çattığımda, bana o polis otoriteme meydan okuma bakışını atıyor.

Tek bir kaşımı kaldırarak, "Gerçek hemşirelerden daha çok baş belası olacaksın, değil mi?" diyorum.

"Sadece baş belası bir hasta olmayı planlıyorsanız."

Gözlerimi deviriyorum ama pes ediyorum ve bana yardım etmesine izin veriyorum. Her zamanki gibi, John'un üzerine titremesi hem genel bir kavram olarak yabancı hem de her zaman yaptığı şey olduğu için tanıdık geliyor. Ve ben onun bu yönünü isteksizce kabul ediyordum gibi davransam da, ikimiz de biliyoruz ki onun üzerime titremesinden gizliden gizliye huzur duyuyorum. Gerçi bunu bana asla yüksek sesle itiraf ettiremez.

Pipeti uzun uzun çektiğimde, buz gibi su tahriş olmuş boğazımdan aşağıya sıvı cennet gibi kayıyor. Tüm bardağı bitirdikten sonra başımı yastığa koyuyorum ve bir sonraki sorumu soracak cesareti toplamak için bir dakika bekliyorum. "Smee... o..."

"Hayır," diyor çarpık bir sırıtişla. "Senden daha fazla hasarı vardı ama inatçı piç kurtulmayı başardı. Birkaç saat önce uyandı ve hemşirelere -hem erkek hem de kadın- vurmaya başladı ve kasıklarını kontrol etmeleri gerektiği konusunda ısrar etti."

Gölmeye başlıyorum, sonra *hemen* pişman oluyorum. Yakıcı bir acı nefesimi kesiyor ve oda tekrar yerine oturmadan önce bir saniyeliğine dönüyor. John ayağa fırlıyor ve üzerime uzanıyor. Parmaklarımı bir şeyin etrafına doluyor, sonra başparmağımla bir düğmeye basmama yardım ediyor. Elimin arkasına dişlerimin arasından tıslamama neden olan keskin bir acı vurmadan hemen önce bir bip sesi duyuyorum.

"Kahretsin, üzgünüm bebeğim. İlaç içeri girdiğinde *hafif bir rahatsızlık* hissedebileceğini söylediler. Açıkçası, bu çok hafif bir ifadeydi," diye homurdanıyor ve sanki bu bilgiyi daha sonra birini azarlamak için dosyalıyormuş gibi cihaza ters ters bakıyor.

Her şey acıyor ve ben ölüyorum tonunu sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Sorun değil. Sadece beni şaşırttın, hepsi bu."

"Bu senin ağrı kesicin. İyi bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda düğmeye basabilirsiniz, ancak yalnızca belirli aralıklarla belirli bir doza izin verecektir."

O daha açıklamasını bitirmeden ilaç etkisini göstermeye başlıyor. "İşte," diyor, yüzümdeki saçları düzeltirken ağzının kenarlarında yumuşak bir gülümseme oynuyor. "Görünüşe göre şimdiden işe yarıyor."

Kısmi rahatlamayla daha rahat nefes alıyorum. Bu sihirli bir tedavi değil, ama ağrı çılgılık atan Onuncu Seviyeden sağlam bir Dördüncü Seviyeye indi, bu da muhtemelen bu aşamada alabileceğim en iyi şey. "Baskın," diyorum, aklımı kalan bu dört seviyeden uzaklaştırmak için konuşmak istiyorum. "Ne oldu?"

"Kısaca *özetlemek gerekirse, çok sayıda* kötü adamı tutukladık, çok sayıda Dust ele geçirdik, Croc'un daha fazla ortağı hakkında istihbarat elde ettik ve tüm kızları sağ salim kurtardık. Şu anda detoks ve ihtiyaç duyabilecekleri diğer yardımları alma sürecindeler ve ailelerine haber verildi."

"Korsanlar mı?"

Cevap vermeden önce bir süre bekler. "Hiçbiri teslim olmadı."

Hava, söylemediği kelimelerle ağırlaşıyor. Eğer teslim olmamışlarsa, hayatta kalamamışlar demektir. Tepkim, John'un günün hava durumundan bahsetmiş olmasıyla aynı. Yıllarca süren dostluk ve yoldaşıktan sonra, bana ihanet edip Smee'yi ölüme terk etmeselerdi, ölümleri beni çok rahatsız ederdi. Ama bunu yaptıklarından beri hiçbir şey hissetmiyorum. Bu konuda değil. Ancak o gece yaşanan diğer olaylar göğsümü daraltıyor. Ne olduğunu *düşündüğümü* biliyorum ama eğer yanılıyorsam, bu kabus daha bitmedi demektir.

Yanılıyor olma ihtimalime karşı kendimi hazırlayarak, doğru olmasını umduğum şeyi söylüyorum. "Onu sen öldürdün."

Korkunç çocuk oyunu Bloody Mary'de olduğu gibi bir şekilde onun varlığını çağrıştıracak korkusuyla adını söylemek istemiyorum. Aslında bu ismi bir daha asla düşünmek ya da konuşmak istemiyorum. John'un bakışları göğsüme düşüyor, sanki hastane önlüğünün ve bandajların arkasından kurşunun vücudumu delip geçtiği yeri görebiliyormuş gibi. Çenesindeki kaslar kasılıyor ve yardım beklerken parmaklarının etrafında biriken kanı görüp görmediğini merak ediyorum.

Sonunda gözlerimin içine baktı ve cevap verdi. "Tek pişmanlığım bunu

tekrar yapamayacak olmam."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Uyuşturucunun etkisi olabilir ama ben bunun uzun zamandır hayalini kurduğum anın artık gerçek olduğunu duyduğumda verdiğim içgüdüsel bir tepki olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum. Düşmanımın yenildiğini ve intikamımın tamamlandığını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bildiğim an.

Sonunda burada olmak, sonunda özgür olmak gerçeküstü. Hayatımın büyük bir kısmı korkuyla geçti; onu hissetmek, ondan kaçınmak, onu fethetmek. Bu ağırlığı taşımamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Bitti," diyorum huysuzca, gizli operasyondan çok daha fazlasını kastederek.

John ellerini benimkilere doluyor ve beni hafifçe sıkıyor. "Her şey bitti."

Gözlerim ağırlaştıkça göz kırpmalarım da uzuyor. Ama başka bir mini komaya girmeden önce son bir sorum var. "Starkey nerede? O iyi mi?"

"Smee ile birlikte, onun yanından ayrılmadı. Bazı küçük yaralanmalar için tedavi edildi ama hepsi bu. Fiziksel olarak iyi. İyileşmesi daha uzun sürecek olan zihinsel şeyler. Ama iyileşecek. Bunu atlatacak ve biz de elimizden geldiğince ona yardımcı olmak için yanında olacağız."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor. "Hapishanedeki o gün... Sonunda kardeşimi geri aldım ama dakikalar sonra onu kaybettim. Benim yardımımı istemeyecektir."

"Gelecektir; sadece sabırlı olmanız ve ona zaman tanımanız gerekiyor. Kendine gelecektir."

Ben onun kadar inançlı değilim ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Oraya gidip bu işi çözmeyi talep edemem. Artık başımı yastıktan kaldıramıyorum bile. Kahretsin, çok yorgunum.

Ben de çok aşığım.

Aşık olmamın mümkün olmadığı konusunda ısrar edip duruyordum ama kurşun geçirmez yelek giyen bir adam için kurşunun önüne atlamak saçmaladığının en iyi göstergesiydi. Keşke bunu ilk söylediğimde kollarında kan kaybından ölüyor olmasaydım ama başka bir şansım olup olmayacağını bilmiyordum ve bunu bilmesine ihtiyacım vardı. *İkinci* kez söylediğimde de bunun hastane yatağında uyurken olmamasını dilerdim ama yine bilmesine ihtiyacım vardı. John ilk günden beri bana karşı olan hislerini açıkça ifade etti ve benim de onun kadar açık olmam biraz zaman alsa da, denemeye başlamayı ona borçluyum.

Birkaç dakika daha uyanık kalmak için kendimi zorlayarak elini çekiyorum, o da elini çekip bana doğru eğiliyor. İlk bakışta siyah ruhuma sahip olan o bal rengi gözleriyle bana bakıyor ve içimdeki her şey eriyor.

"Seni seviyorum, Johnathan. Bunu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sen tanıdığım en nazik, en güçlü ve en sabırlı adamsın. Bana sahip olduğun sürece seninim."

Kısa bir kahkaha atıp çenemi sıcak avucunun içine alırken yüzü parlak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Her zaman, Kaptan," diye fısıldıyor. "Sana her zaman sahip olacağım."

"Tamam, güzel."

Daha fazla karşı koyamayarak göz kapaklarımın kapanmasına izin veriyorum, tam o sırada John alnıma bir öpücük konduruyor. Uyku ile berraklık arasındaki o puslu boşlukta sürüklenirken, belki de John'un başından beri haklı olduğunu fark ediyorum. Kötü adam ben olmamalıyım.

Çünkü bu, şüphesiz, benim sonsuza dek mutlu sonum. Ve bunu sevdiğim adamla yaşamaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

Sonsöz

KANCA

ALTI AY SONRA

..SEK VISKI.. Nerede olduğumu hatırlayarak, garip bir şekilde "Lütfen. Sek viski istiyorum, lütfen."

Smokinli barmen başını sallayıp yüksek sosyeteyle başa çıkma içkimi kristal bardağa doldurmak için işe koyulduğunda, sert bir göğüs sırtıma bastırıyor. "Şunu iki yap lütfen." Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşmak için başını çevirdiğinde ılık nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Sana hiç terbiyeli davrandığında ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

Neredeyse kahkaha atacaktım ama kendimi tutmayı başardım. "Bakalım, bugün şu ana kadar iç çamaşırımın içinde kıcımın nasıl görüldüğü, aptal kol düğmelerimle boğuşurken yüzümde beliren canı bakış, smokin içinde tavus kuşu gibi kasıla kasıla yürümem -ki *hala bu* kadar saçma bir şey yaptığımı inkar ediyorum, üstelik bunu ukala, uçamayan bir kuş gibi yapıyorum- ve baban bana çeşitli bir finansal portföy için gereken dört tür hisse senedinin uzun bir özetini verirken ilgileniyormuş gibi yapmam oldu. Şimdi de terbiyemi mi kullanıyorum?"

"Mm-hmm." Kulağımın kabuğunu ısıırıyor. "Bunların hepsi beni azdırıyor."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum sevgilim," diyorum yüzümü ona dönerek, "ama seni etkilemek utanç verici derecede kolay."

"Öyle miyim?" John bana yüz yıl geçse de görmeye doyamayacağım o muhteşem gülümsemesini gösteriyor. "Yoksa süper seksi ve mega muhteşem erkek arkadaşımın yaptığı her şeye tamamen aşık mı oluyorum?"

Bu kez güldüğümü gizlemeye çalışırken dudaklarımın bükülmesine engel olamıyorum. "Hmm, senin mantığın kulağa daha hoş geliyor. Hatta bunun için seni daha sonra ödüllendirebilirim. Kasıla kasıla yürümemle ilgili saçmalığı geri alırsan tabii."

John barmenden içkilerimizi alıyor ve birini bana uzatıyor. Şimdiye kadar içtiğim en yumuşak viskiden bir yudum alırken bakışlarını bardağımın kenarında tutuyorum. Bay Darling muhtemelen kızının Londra'nın lüks Empire Oteli'ndeki nişan partisi için adını telaffuz edemediğim bir marka istemişti. Her ne kadar bu tür gösterişli davetlerde boyumdan büyük işlere kalkışıyor olsam da, gösterişli alkolü kesinlikle takdir edebiliyorum.

Ne yazık ki bu gece kendime sadece bir kadeh izin veriyorum. Sadece daha sonra planladığım şeyle ilgili sinirlerimi yatıştırmaya yetecek kadar.

John kendi yudumunu aldıktan sonra dramatik bir şekilde iç çeker. "Keşke yapabilseydim, ama o zaman yalan söylemiş olurum ve iyi bir polis asla yalan söylemez. El kitabında falan yazıyor. Ayrıca, gerçek şu ki, bebeğim, smokinle caka satıyorsun."

"Ben. Kasılmam. Çalım atmam."

Peter araya giriyor ve küçük baloncuğumuza hızla giren Kool-Aid Man gibi, "Dostum, *kesinlikle* kasılıyorsun," diyor. Ben ona ters ters bakınca ellerini havaya kaldırıp gülüyor. "Dur bakalım Kanca, beni zor durumda bırakmana gerek yok. Bunu bir iltifat olarak söyledim. Seni artık kambur omuzlar, baş aşağı sinsi şeyler yapmazken görmek güzel."

Peter Pan bana iltifat mı ediyor? Şimdi vur beni. Peki ben ne diyeceğim? *Eskisi kadar işkence görmediğimi fark ettiğin için teşekkürler.* Ya da, *evet, her gün uyanıp hayatımdan nefret etmemek güzel, teşekkürler.*

Pan böyle bir şeyden bahseden ilk kişi değil. Terapistim Bob, sadece *Teşekkürler* kısmını yazmam gerektiğini söylüyor. Ayrıca bunun alaycılıktan uzak olması gerektiğini de belirtti, ancak bunun neresi eğlenceli bilmiyorum. İyi niyetli olduklarını biliyorum (seanslarımızdan birinde bu konuda sinirlendiğimde Bob'un beni kabul etmeye zorladığı bir şey), ancak yine de "ilerlememi" dışarıdan tartışmak garip geliyor.

Danışmanlığa başlamak için cesaretimi toplamam bir ayımı aldı. İlk üç seans, bir saat boyunca sessizce birbirimize bakmamızdan ibaretti çünkü kendimi bir şey söylemeye ikna edemiyordum. Sonunda söylediğimde, her seansı "Siktir et, benden bu kadar" diye bitirmeyi bırakmam için bir ay daha geçmesi gerekti ve Bob her seferinde sakın bir şekilde "Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan" diye cevap verdi. Ters psikoloji, kitaptaki en eski numara. İşe de yaradı, çünkü gelmeye devam ettim ve sonunda Bob'a düşmanmış gibi davranmayı bıraktım. Hâlâ kolay değil ama pes etmek bir seçenek değil. John'un hak ettiği adam olmak istiyorum; zaten benim olduğuma inandığı adam.

Bob'un gür kaşlarını kaldırdığı bir görüntü zihnime şunu ekledi: *Evet, biliyorum, bunu kendim için de yapıyorum*. Kendimi ön planda tutmak hala bana doğal gelmiyor ama bunun üzerinde çalışıyorum. Bob biraz aptal ama itici biri değil ve benim saçmalıklarına katlanmıyor. Bakışlarımın onun üzerinde hiçbir etkisi yok. Çok sinir bozucu. Ondan hoşlanıyorum.

Ama yine de Pan'a güzel bir şey söylediği için teşekkür etmiyorum, çünkü onu tanıyorum ve bunu aynı derecede aptalca bir şeyle takip edecektir-

"Ayrıca," diyor Pan, ellerini yakalarında gezdirerek, "smokin içinde *bu kadar* seksi olmayabilirsin, ama yine de görünüşün harika. Kasıla kasıla yürümeye hakkın var."

"Ooh, dedikodu," diyor Wendy, Pan'ın yanındaki yerine kayarak. "Kim kasılarak yürüyor?"

İnledim.

Pan sırtıyor. "Hook yapar."

Wendy takdirle başını sallıyor. "Oh, kesinlikle, çok sevimli. Neredeyse kendini beğenmiş gibi."

John kız kardeşini işaret ediyor. "Tavus kuşu gibi, değil mi?" "Evet! Tam bir tavus kuşu gibi."

"Eskiden senden hoşlanırdım," diye tersliyorum onu. Gülüyor ve nişanlısını beni yanağımdan öpecek kadar uzun süre terk ediyor. Wendy de kardeşi kadar sevecen. Duvarlarımı insanların içeri girmesine kısmen de olsa izin verecek kadar indirdiğimi hissettiği anda bana hayatımın en uzun sarılışıyla saldırdı. Bundan nefret etmedim.

"Sana söylemiştim," dedi John bana. "Asık suratlı korsandan kasıla kasıla yürüyen tavus kuşuna.

Sihirli bir numara gibi."

"Dikkatli ol." Sustu ama viski bardağının arkasına saklamaya çalıştığı gülümsemesi çok şey anlatıyor. Bedenimi Peter ve Wendy'den uzaklaştırarak alçak sesle konuşuyorum. "Eğleniyor musun, Johnathan?"

"Son derece."

"Peki şimdi bitti mi?"

"Bilmiyorum..." Gülümsemesi genişliyor ve gözlerinde şeytani bir pırıltı belirliyor. "Kasıla kasıla yürümen bitti mi?"

Kıkırdıyorum ve o da bana katılıyor, temize çıktığını düşünüyor. Ama öyle değil.

John'a odaklanmaya devam ederek çemberimize geri dönüyorum ve biraz da kendi eğlencemi yaşıyorum. "Hey, Pan, buradan balo salonu girişine ne kadar mesafe var sence? Otuz fit mi?"

John'un gözleri açılıyor ve neredeyse içkisini yudumlayacak. Herhangi bir yere olan mesafeyi umursamadığımı çok iyi biliyor. Bu bizim şifremiz; John'a karışık bir ortamda kürekle otuz şaplak atma zamanının geldiğini söyleme şeklim. Sayı belli, ama her uzunluk birimi kıcını kızartmak için kullandığım farklı bir alet - inç, ayak, yarda ve millerin hepsi el, raket, kırbaç ve kemere karşılık geliyor. Bana kalırsa oldukça zekice bir sistem.

"Buradan mı?" Peter birkaç saniye gözlerini kısarak çift kapıya baktı, sonra omuz silkti. "Kırk metreye yakın diyebilirim."

Kurtça bir sırtışıla adamımı çivileyerek, "Kırk, öyle" diyorum.

Wendy'nin kaşları birbirine çatıldı. "Bu garip bir görevdi- John, kızarmış görünüyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Tamamen iyi," diyor son içkisini de yudumlamadan hemen önce. "Ama bir viskiye daha ihtiyacım olacak."

"Hayır, değilsin, hadi gidelim. Birbirimize karışmamız gerekiyor."

Onun bardağını alıyorum, ikimizin de boş bardağını barın üzerine koyuyorum, sonra Pan ve Wendy'ye onları sonra yakalayacağımızı söylüyorum. Parmaklarımı John'unkilerin arasından geçirerek onu şık giyimli konuklarla dolu odanın içine doğru çekiyorum, aklımda geceki görevim var.

"Şikayet ettiğimden değil," diyor benimle yürürken, "ama ne zamandan beri sosyalleşmeyi bu kadar çok istiyorsun?"

"Görünüşümüzün yeterli sayılması için herkesle tur atmamız gerektiğini bildiğimden ve bunu ne kadar hızlı yaparsak, çıkışımızı o kadar hızlı yapabiliriz."

"*Müstakbel* kayınbiraderimin aşırı tahminleriyle bana hiç iyilik yapmadığını düşünürsek, partinin bitmesi için birkaç saat beklemek benim için sorun olmaz."

Gülerek duruyorum ve John'u ensesinden tutuyorum, sonra onu kendime çekiyorum ve yüzündeki somurtkan ifadeyi öpüyorum. "Surat asma, bebeğim. Bu cezayı başka bir zamana saklıyorum. Bu gece için başka bir şey planladım. Seveceğin bir şey, söz veriyorum."

"O halde," diyor yine gülümseyerek, "acele edelim."

Pan'ın soruyu sormasından tam bir yıl sonra Peter ve Wendy'nin nişanlanmasını kutlamak için burada en az üç yüz kişi olmalı. Sanırım birlikte yaşamaya başlamakla ve Wendy'nin etkinlik planlama ve Pan'ın özel araba restorasyonu işlerini planlayamayacak kadar meşguldüler.

Şimdiye kadar hiçbir şey. Gerçi düğün gelecek yıla kadar değil, o yüzden sanırım şimdi bunun için iyi bir zaman.

Bay Darling süslü bir parti için ısrar etti, böylece Londra'nın kimlerini davet edebilecekti, bu yüzden burada yirmiden az insan tanıyorum ve hepsi Neverland'den. Sonraki yarım saat boyunca, John'un beni ailemle, arkadaşlarımla ve iş arkadaşlarımla tanıştırmasına izin verdim, ben de onun uyumlu erkek arkadaşı rolünü oynadım, her ne kadar tüm bu sosyalleşme ve hoş sohbetler yüzünden derimden fırlayacakmış gibi hissetsem de.

Bay Darling'in iki uzun süreli müşterisinden uzaklaşırken, bir elimi yüzümde gezdiriyor ve kendime bir pislik olmamam gerektiğini hatırlatıyorum. John'la birlikte olmak istiyorsam bu tür şeylerle başa çıkmayı öğrenmem gerekecek. Ne kadar berbat olursa olsun, bu ödenecek küçük bir bedel. Yine de muhtemelen fedakârlık için özel bir tazminat talep etme yeteneğimi kullanacağım.

"Her yıl bunun gibi kaç partiye katılıyorsun?"

"Ailemin kaç tane hayır yemeğinin parçası olduğuna ve kimin evlendiğine ya da dönüm noktası doğum günü olduğuna ya da-"

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum kendimi durduramadan.

John gülüyor. "Merak etme, sadece çok önemli olanlara benimle gelmeni sağlayacağım. Belki de seninle evde kalmaya başlarım."

"Şimdi *bunu* yapabilirim."

Sonunda odanın arkadaşlarımızın -evet, söyledim, büyütmeyin- takıldığı kısmına ulaşıyoruz. Gelinle mi yoksa damatla mı birlikte olduklarını tahmin etmek zor değil. Resmi kıyafetler giymiş olsalar bile, Cuma günleri Lair'de parti yapan ve Cumartesi günleri Jolly Roger'da takılan aynı kabadayı holiganlar, ki bu da Smee ve ben orayı tam işlevli bir bar olarak yeniden açtığımızdan beri yeni eklenen bir gelenek.

Altı ay önce o hastane odasında uyandığımdan beri hayatım tam bir tekerleme gibi geçti. Smee de ben de iyileştik tabii ki ama onun süreci çok daha uzun sürdü ve geçici bir kolostomi torbası

sahip olduğu üç ay boyunca insanları iğrendirmekten çok fazla zevk aldı. Başka bir deyişle, o her zaman olduğu gibi şakacı bir piç kurusu ve gösteriş yapmak için birkaç yeni savaş yarası var, bunu da her zaman yapıyor çünkü karın kaslarını ortaya çıkarmak için utanmaz bir bahane.

Croc'un operasyonundaki tüm önemli oyuncuların altı ayak altında olması ve federallerin milyonlarca Peri Tozu ele geçirmesini ve bir insan kaçakçılığı çetesini sona erdirmesini sağlayan soruşturmaya yardımcı olduğumuz için, ikimize de suçlarımız için hoşgörü gösterildi. Muhtemelen Görev Gücü'nden bir memurun - ki kendisi hala Görev Gücü'nde kötü adamların canına okuyor ve isimler alıyor - ona yapmamasını söylememe rağmen bizim için mücadele etmesi de yardımcı oldu.

Ancak yargıç bizi hapis cezasına çarptırmamış olsa da, denetimli serbestlik ve kamu hizmeti cezaları konusunda hiç acele etmedi. Her birimiz sırasıyla üç yıl ve bin saat ceza aldık. Kamu hizmeti, aşevlerinden otoyol temizliğine ve yaşlılar merkezinde tombala gecesi düzenlemeye kadar yerel hayır programları arasında paylaştırıldı. Bazıları sıkıcıydı ama çoğu ödüllendiriciydi. Tabii bunu kimseye itiraf etmedim. John'a söyledim. Ve Bob'a. Ve belki bir gece sarhoşken birkaç kişiye daha. Kahretsin, terapi beni yumuşatıyor. *Lanet olsun, Bob.*

"Hey, işte oradalar. Nasıl gidiyor çocuklar?"

Kardeşim gelip onu bir yıl geçene kadar en genç Kayıp Çocuk olan Thomas, John'a kocaman sarılıyor ve sonra beni omzumdan garip bir şekilde alkışlıyor. Muhtemelen grubun en yufka yürekli; zeki, sevecen ve herkes hakkında söyleyecek her zaman güzel bir sözü var - ben içine kapanık bir pislikken bile. Bir süredir Kayıp Çocuklar grubuna tamamen entegre olmuş durumdayım ama bazıları beni nasıl karşılayacaklarından hâlâ emin değil, bunu anlıyorum. Bazen ben de kendimi nasıl kabul edeceğimden emin olamıyorum.

"Sarılmak ister misin Thomas?" İsteksiz bir ses tonuyla soruyorum.

"Sadece sen istersen. Yani, seni rahatsız etmek istemem-" Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun isteğini yerine getiriyormuşum gibi iç çekiyorum. "Çabuk ol."

Işıklar saçıyor ve kollarımı kaldırmama bile fırsat vermeden bana iki saniyelik bir sarılma yapıyor, sonra lacivert bir elbise ve yumuşak bir gülümseme giyen siyah saçlı bir güzelliği ortaya çıkarmak için geri çekiliyor.

"Merhaba,
James." "Selam,
tatlım."

Bu kez kollarımı ardına kadar açtım ve Brandy hevesle kollarıma atılarak sıkı kucağımı kabul etti. Kapsamlı bir uyuşturucu rehabilitasyon programından geçtikten sonra yüzüğümü iade etmek için kapıma geldi. Ailesinin, vaaz ettiklerinin tam tersini uygulayan aşırı dindar tiplerden biri olduğu ortaya çıktı. Başına gelenleri duyduklarında onu Şeytan'ın bir kurbanı falan olarak gördüler. Gidecek hiçbir yeri yoktu, ben de ona yüzüğün bende kalmasını söyledim, artık ona ihtiyacım yoktu, görevim tamamlanmıştı ve Jolly Roger'ın arkasındaki kiralık evlerden birini ona yaşaması için verdim.

Şimdi Starkey ile birlikte benim için barmen olarak çalışıyor ve diğer kiralamaları yönetiyor. Tüm grup onu seviyor. Smee her fırsatta ona asılıyor, kızlar ayda birkaç kez birlikte ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar ve o ve Thomas en iyi arkadaş oldular. Benim için kız kardeşim gibi. Hâlâ başa çıkması gereken bir sürü travma var ama o da danışmana gidiyor, yani bunu da atlatacaktır. Her halükarda, ona burada bizimle her zaman bir yeri olacağını söyledim. Biz her zaman koşulların bir araya getirdiği yetimlerden oluşan bir aile olduk, bu yüzden o da bize uyuyor.

Onu bıraktığımda, John hemen sarılmak için onu kendine çekiyor. "Selam güzellik. Thomas'ı diken üstünde mi tutuyorsun?"

Gülümsüyor ve çenesinin ortasına bir gamze yerleştiriyor. "Her zaman. Onu daha sonra benimle dans ettireceğim."

John göz kırparken Thomas şakacı bir şekilde inliyor. "Aferin kızıma."

Kalabalığımı tarıyorum ama aradığım kişileri göremiyorum. "Brandy, Starkey ve Smee'yi gördün mü?"

"Yemekten sonra gittiler," diyor alt dudağını kaşıyarak. "Starkey tedirgin olmaya başlamıştı. Smee onu eve götürdü, böylece sigara içebilir

ve

yatak."

Starkey'nin sakinleşmek istediğinde yaptığı ot içmeyi kastediyor. *Tek* yaptığı bu olsa iyi olur. Smee ve ben onu yakından izliyoruz. Otlar kendi kendini tedavi etmesinin daha kötü bir şeye dönüşebileceğinden endişeleniyoruz. Danışmana gitmeyi ya da geçici ilaç fikrini bile reddediyor, çünkü bunun için psikiyatri randevusu gerekiyor.

İlişkımız en iyi ihtimalle zayıf, en kötü ihtimalle ise tamamen boktan. Bazı günler benimle konuşuyor, bazı günler konuşmuyor. John bana sürekli zamana ihtiyacı olduğunu ve hiçbir yere gitmediğini hatırlatıyor, bu yüzden hala kendine gelme umudu var. Eğer John beni ayakta tutmasaydı, kardeşim ve aramızdaki kopuk bağ yüzünden her hafta sinir krizleri geçirirdim. Ama o haklı; ona biraz daha zaman tanımalı, güvende olduğundan emin olmalı ve hazır olduğunda yanında olmalıyım.

"Tamam, söylediğin için teşekkürler." Yeşil gözlerinden yaşlar süzülüyor. Brandy kardeşimle arasında bir yakınlık hissediyor çünkü aynı şeytani zorbanın elinde benzer travmalar yaşamışlar. Sanırım ben de aynı nedenle onunla bir bağ hissediyorum. O cehennemi biliyorum. "Hey, şimdi bunların hiçbiri yok, tamam mı? Smee ona bir şey olmasına izin vermez ve yarın ilk iş onu kontrol edeceğim. Starkey iyi olacak. Senin yapman gereken tek şey dans etmek ve erkek arkadaşımın babasının saçma sapan paralar ödediği açık bardan yararlanmak. Tamam mı?"

Brandy başını sallayıp bana tatlı, yarım gülümsemelerinden birini daha verirken Thomas bir kolunu onun omuzlarına dolayarak sessiz desteğini sunuyor. "Açık bardan bahsetmişken," diyor tüm klana, "biz de tam içecek bir şeyler almak üzereydik. Biz ayaktayken bir şey isteyen var mı?"

Birkaç kişi siparişlerini bağırarak söyleyince grubun kibirli yakışıklısı Silas onlarla gitmeyi kabul etti, böylece barmene nasıl daha iyi bir Manhattan yapılacağını söyleyebilecekti (çünkü tabii ki birinin işini nasıl yapacağını onlardan daha iyi biliyor - buraya göz devirmeyi ekleyin) ve içkilerin geri taşınmasına yardım edecekti. John ve ben Tiger Lily, Tinker Bell, Nick ve Carlos ile birlikte masaya oturduk.

Hepsi konuşmalarına merhaba diyecek kadar ara veriyor, sonra kaldıkları yerden devam ediyorlar.

Hiçbir zaman konuşkan bir tip olmadım ve bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyorum ama John erkeklerle profesyonel futbol hakkında tartışırken onun elini elime alıp oturmaktan memnunum. Tink ve Lily pembe yanaklı ve kıkır kıkır gülüyorlar - her zamanki sert hatun kişiliklerinden çok farklılar - muhtemelen masadaki boş şampanya kadehleri koleksiyonundan dolayı. Gülüyorlar ve odadaki erkekleri pek de gizli olmayan bir şekilde değerlendiriyorlar. NFL istatistiklerini konuşmaktansa seksi erkekleri değerlendirmek için daha nitelikli olduğumdan, kızların sohbetine kulak kabartıyorum.

Olası bir ilişki için en son yarışmacısını açıkladıktan sonra Tink'in görüş alanını takip ederek, "Ponpon saç modeli ve ağız dolusu kaplaması olan o dangalağı övüyorsan, gözlerini kontrol ettirmen gerek" diyorum.

Platin sarısı pixie kesimli, dövme ve piercingli bomba, hamlesini yapmaya hazırlanır gibi ellerini ışıltılı soluk yeşil mini elbisesinin üzerinde gezdiriyor. En azından hala Pan'a takılı değil ama erkek zevki ciddi anlamda eksik.

"Senin fikirlerine güvenilmez, Hooky-poo, çünkü senin gözün sadece belli bir polisi görüyor."

"Ben alındım, *kör değilim*, küçük kız," diye karşılık veriyorum, ona bana söylediği isim kadar kaba bir şey söylüyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tek bir kaşını çatıyor. "Ama sen öyle değil misin? Kafanı John'un kışına o kadar sokmuşsun ki, bir şey görebildiğine şaşırdım."

Başladı. Hakaret, içimde neşe olarak tanımayı öğrendiğim bir şeyi ateşliyor. Kulağa aptalca gelse de, kendimi diğerlerinden soyutlamadan önce normal kardeşler gibi didiştığımız günleri özledim.

Sırıtarak, "Awww, bu çok tatlı, Tink. *Kıskanıyorsun.*" "Ha!

Kıskanacak neyim olabilir ki?"

Wendy ve John'un küçük kardeşi Michael'ın, gözleri Kayıp Çocuk klanının simge kızına takılmışken, iki yaşlı beyefendiyle yaptığı konuşmayı umursuyormuş gibi yaptığı yere bakıyorum. "Pan'la aramızın ne kadar iyi olduğunu görüyorsun ve şimdi de kendine ait bir sevgilin olsun istiyorsun."

Michael'a doğru çenemi kaldırıyorum ve o da omzunun üzerinden bakıp Michael'ın için için yanan bakışlarının güzel yüzüne kilitlendiğini görüyor. Tink soluk soluğa kalıyor ve başını tekrar ortaya çevirerek ağır çizgilerle kaplı gözlerini bana diyor.

"Asla olmayacak. Bin yıldızdan bin dilek dilese bile olmaz. Ona böyle dediğimi söylemekten çekinme." Kendini ayağa kaldırdı ve eğer uzun saçları olsaydı, onları omzunun üzerinden atardı. "Şimdi izin verirseniz, biraz daha şampanyaya ihtiyacım var ve Pompadour'un da parmaklarıma ihtiyacı var."

Tink hışımla bara ve hedeflediği fethe doğru fırlıyor. Michael onu takip etmek için hemen izin istediğinde, kendime zihinsel bir yumruk atıyorum.

John bana suçlayıcı bir kaş fırlattı. "Şimdi ne yaptın, James?"

Kıkırdıyorum ve elini sıkıyorum. "Bana teşekkür etmelisin. Ben aslında Aşk Tanrısıyım. Sadece çok daha seksi."

"Son noktayı kabul ediyorum ama ilkinden emin değilim. Michael tarafından pusuya düşürülmeden önce Tink'i kasıtlı olarak kızdırdın, bu da onun kıcına tekmeyi yemek üzere olduğu anlamına geliyor."

"Tamam, ben *biraz sadist*, daha ateşli bir aşk tanrısıyım. Farklı yöntemler, aynı sonuçlar. Göreceksiniz."

John tartışmak üzereyken Lily aniden sandalyesinde doğruldu ve heyecanlı koyu kahverengi gözlerle bize baktı. "Aklıma bir şey geldi. Siz polis ve soyguncu olarak seks rolleri mi yapıyorsunuz, ama *aslında* rol yapmıyorsunuz çünkü gerçekten polis ve soyguncusunuz!"

Nick ve Carlos bunun kendilerine işaret olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor ve başka bir yere gitmek için acele ediyorlar. Gözümün ucuyla John'un yumruğunu ağzına bastırdığını ve başını çevirdiğini görüyorum ama omuzlarının titremesi

onu uzaklaştırdım. Smokin pantolonunun üzerinden kalçasını çimdikleyerek tatmin edici bir küfür savuruyorum. Sonra, bir dakika önce arkadaşına yaptığım gibi, Piccaninny kabilesinin çok sarhoş prensesine bir tuzak kuruyorum. Sarhoş sürtüklerin hak ettiğinden daha azı değıl.

"Rol yaptığımızı nereden çıkardın?"

Dirseklerini masaya koyuyor ve çenesini ellerinin arasına alıyor. "Bilmiyorum, ama eğer yaparsan çok ateşli olur. Sence de öyle değıl mi? Ooh! Sana yeni bir fikir mi verdim?" Bir dramatik *aha* nefesi daha. "Fikre mi *ihtiyacın var*? Çünkü bu konuda yardımcı olabilirim. Senin aşk gurun falan olabilirim. Bu konuda iyi olabilirim. Belki de bir iş kurmalıyım. Yarışmayı bırakacağımdan değıl, çünkü o pisliklerin beni pistten ne kadar çıkarmak istedikleri umurumda değıl, ilk kadın ASCRA sürücüsü olacağım, garanti. Ama profesyonel aşk gurusu olmak güzel bir yan iş olurdu, öyle değıl mi?"

Lanet olsun, kız sarhoşken araba kullanır gibi hızlı konuşuyor. Bütün gece gözlerini ondan ayırmayan iki adama doğru çenemi kaldırıyorum. Masamıza doğru ilerlemeye başladıklarında John planımı anlıyor ve homurdanıyor. Onu görmezden geliyorum. Bu bütün gece yaşadığım en eğlenceli an.

"Bu oldukça havalı olurdu," diyorum. "Meraktan soruyorum, sizi böyle bir şey için nitelikli kılan nedir?"

"Bir şeyler biliyorum. Bir *sürü* şey." Bir elini ağzının kenarına götürerek sahne fısıltısıyla konuşuyor. "Bir PornTube hesabım var."

"Sen *ne*?" Tobias ve Tyler birlikte talepte bulunurlar. Lily bir gıcırtyla sıcıyor ve aynı Kayıp Çocuklar'ın kendisine kaşlarını çatarak baktığını görmek için arkasını dönüyor.

"Orada ne tür şeyler izliyorsun Lil?"

Onlara dönerek sert bir sesle, "Bu seni ilgilendirmez Ty," diye cevap veriyor.

Onları nasıl ayırt ettiğı hakkında hiçbir fikrim yok. Geri kalanımız genellikle %50 ihtimalle yanlış yapacağımızı bilerek tahmin yürütüyoruz. Kaplan Lily onları asla yanlış isimlerle çağırmayan tek kişi.

Tobias (eleme süreciyle belirlenen) eğilerek elini yanındaki masaya dayıyor. "Merak ettiğiniz bir şey varsa, Tyler ve ben sizi bilgilendirmekten mutluluk duyarız."

Ty diğer taraftaki ikizinin duruşunu taklit ediyor. "Mutludan da öte."

Lily'nin kara gözlerinde bir şey parıldıyor. Belki ışığın bir oyunudur, belki de-

"Uh oh," diyor John kulağının dibinde. "Bunu gördün mü?"

Prencesi gözden kaçırmadan cevap verebilmek için başımı yeterince çeviriyorum. "Evet."

"Şefi çağırayım mı?"

John, Londra Polisi'ndeki amirlerinden birini kastetmiyor. Gray Wolf, nam-ı diğer Şef ve Tiger Lily'nin aşırı korumacı üvey kardeşinden bahsediyor. "Gerek yok. Arkana yaslan ve usta bir top avcısını iş başında izle, sevgilim."

Halkı tarafından saygı görmeye alışkın bir kadının tüm duruşuyla ayağa kalkarken yüzüne aldatici derecede tatlı bir gülümseme yayılıyor. Her iki adam da onunla birlikte doğrulur, söz konusu o olduğunda gözleri her zamanki gibi açtır.

"Gerçekten yapar mıydın?" Sesi çok alaycı, ama uzun kirpiklerini çocuklara doğru savuruş şekli beyinlerinden tüm kanlarını çekmiş olmalı çünkü ikisi de fark etmemiş gibi görünüyor. Başını Tyler'a doğru çeviriyor ve göğsüne bir çivi çakıyor. "Bana karnımı titreten her şeyi öğretmekten mutluluk duyar mısınız?"

Adam inliyor ama kadın çoktan bir sonraki kurbanına geçiyor, avucunu Tobias'ın karın kaslarına hafifçe koyuyor, sanki bu bilinçsiz bir hareketmiş ve onu yanlış bir güvenlik hissine sürüklemek için kasıtlı bir hareket değilmiş gibi. "Bana *her şeyi* öğretmek ister misin?" Sesini fısıltıya indirerek mırıldanıyor, "Gerçekten *yaramaz* şeyleri bile mi?"

Tobias homurdanıyor. "Evet, öyle yapacağız. Bu gece başlayabiliriz ama sonra artık PornTube yok bebeğim."

Ty devreye giriyor. "Artık bize sahip olduğuna göre daha fazlasına ihtiyacın olmayacak." "Harika," diye mırıldanıyor.

"Sadece bir şey daha var."

John ve ben ikimiz de "Kahretsin" dedik.

Lily'nin elleri alçaktan ve hızlı bir şekilde saldırarak ikizleri... yani *ikizlerini* yakalıyor. Aletlerini sıkarken mavi bir çizgiyle küfür ediyorlar. John ve ben bacak bacak üstüne atıp sempati ile irkiliyoruz.

"Eğer ikinizden biri bana bir daha neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemeye tenezzül ederse *ya da herhangi bir* konuda, özellikle de seks konusunda bana erkekçe açıklamalar yapmaya kalkarsa, testislerinizden küpe yaparım. Anlaşıldı mı?"

Bir sürü kafa sallama ve homurdanma var. "Mükemmel." Lily elini bırakıp şampanya kadehini bitirirken, adamlar bir dakika boyunca hayaları ezilmemiş gibi görünmek için ellerinden geleni yapıyorlar, ki bu bir sonsuzluk da olabilir. "Sanırım gidip bir içki daha alacağım. Çocuklar," diyor birkaç adım ötede durarak. Onların tüm dikkatini topladığında Lily kocaman gülümsüyor. "*Eğer* cinsel eğitime ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ne de olsa altı yıldır Fetish Fantasies'in bir üyesiyim."

Kadın uzaklaşırken ağızları çözülüyor ve John ile ben o kadar gülüyoruz ki gözlerimizden yaşlar geliyor. İkizlerin, aralarında olması için cinayet işleyecekleri kadının muhtemelen kendilerinden daha sapık olduğunu öğrenmelerini izlemek, bütün gece bu penguen kıyafeti içinde boğulmaya değerdi.

Ayağa kalkarak John'un elini tuttum ve onu kendimle birlikte yukarı çektim. "Hadi, çocukları burada bırakalım da taşaklarını ve zedelenmiş egolarını buzlasınlar."

Zekice sandalyelere çöküyorlar ve aynı anda beni tersliyorlar, yaptıkları o garip ikiz ikiz şeyini yapıyorlar. John onları güldürdüğü için özür diliyor ve diğerlerinden birini buz torbasıyla geri göndereceğine söz veriyor - her zaman bakıcı olan Johnathan'ım - sonra onu uzaklaştırıyorum. Bugün bana bir ömür yetecek kadar sosyalleştim. Kaçma vaktimiz geldi. Özel bir şey planladım ve deli gibi gergin olsam da bu geceyi asla unutamayacağımız bir gece yapmaya kararlıyım.

Pan ve Wendy'nin Bay Darling ile çıkışa yakın konuştuklarını gördüm. *Mükemmel*. Ev sahibi ve onur konukları olarak vedalaşmamız gereken tek üç kişi onlar. Son altı aydır "gerçek dünyada" John'la birlikte olmak

sosyal görgü kuralları hakkında bir iki şey öğrendim. Bazen unutuyorum, bazen de umursamıyorum ama John'un babası üzerinde bıraktığım izlenimin her zaman çok farkındayım. Bir gün ona çok önemli bir soru sormam gerekecek ve cevabının hemen evet olmasını istiyorum.

Önlerinde durduğumuzda Bay Darling, "Ah, işte buradasınız," diyor. "James, seninle bir emeklilik fonu oluşturma konusunda konuşma fırsatı bulacağımı umuyordum. Geleceğini planlamak için hiçbir zaman geç değildir, biliyorsun."

"Tanrım, baba, sen hiç iş konuşmaz mısın? James bir partideyken geleceğini tartışmak istemez," diyor John alaycı bir sırtışla. "Hatta hiç konuşmak bile istemeyebilir."

"Hayır, var" diyorum hemen. "John ve ben şu anda dışarı çıkıyoruz ama gelecek hafta ofisinizi arayıp bir randevu ayarlayabilirim. Sizin için de uygunsa, efendim."

Yüzü aydınlanıyor ve finans konusunda ne kadar tutkulu olduğu beni şaşırtıyor. Bu kadar tutkulu olduğum tek şey oğlunu becermek, ama bunu duymak istediğinden şüpheliyim.

"Muhteşem! Ve lütfen, sanırım bana George demeye başlamanın zamanı geldi. Formaliteleri bir kenara bırakmadan önce burada kalacağından emin olmak istedim," diyor oğluna göz kırparak.

"Baba."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok George," diyorum John'un elini sıkarak. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Mükemmel. İşte kartım. Gelecek hafta beni arayın ve seçeneklerinizi konuşalım."

"Teşekkürler, minnettarım." George'un elini sıktım, sonra Peter'a uzattım. Elime baktı, kafası karışmıştı. Sonra da can alıcı noktayı bekliyormuş gibi bana bakıyor. "Tanrım, sadece salla, Pan."

Elimi tutup gereğinden fazla sert bir şekilde pompalarken yüzüne on kat büyük bir gülümseme yayılıyor. Yine de bir şey söylemiyorum, çünkü o

Muhtemelen yıllardır saklıyordur. Sonunda beni bıraktığında, Wendy'den bir sarılma ve yanak öpücüğü kabul ediyorum, sonra John'un vedalaşmasını bekliyorum.

"İyi geceler çocuklar," diyor George cep telefonuna cevap verirken dalgınca. "Evet, iyi geceler çocuklar," diye yankılanıyor Pan, kendi telefonunu kaldırarak. "Şimdi acele edin.

kalk ve git ki ben de Kanca'nın kasıla kasıla çıkışını videoya çekebileyim."

Pan'a doğru bir parmak salladım. "Böyle devam edersen kendine yeni bir sağdıç bulmak zorunda kalacaksın, ukala herif."

Peter'ın mavi gözleri, ben arkamı dönüp gülen erkek arkadaşım ile birlikte uzaklaşmaya başlamadan hemen önce kocaman açılıyor.

"Wen, bunu duydun mu? Söylediğini duydun, değil mi? Herkes Hook'un sağdıçım olduğunu söylediğini duydu mu?" Sonra arkamdan bağırıyor, "Artık anlaşma tamam, Hook! Şahitlerim var!"

Balo salonundan çıktığımızda John kendini kaybetti. "Aman Tanrım, yüzündeki ifadeyi gördün mü? Bu çok mükemmeldi, bebeğim. Bana söylemeliydin; kameraya çekebilirdim. Hey, otoparkın asansörü şu tarafta."

Onu ters yöne doğru götürmeye devam ediyorum. "Bu gece eve gitmiyoruz. Bize bir oda tuttum."

Birkaç ay önce John'un Londra'daki evine taşındım ve çatı katını Smee ve Starkey'e verdim. Benden bıkaçağından emindim ama bunu tahmin etmeliydim. John bütün bir hafta sonu boyunca yorulmadan çalıştı, eşyalarımızı ortak bir ev gibi hissedene kadar birleştirdi ve o zamandan beri evcilleştirilmiş bir mutluluk içinde yaşıyorum. Dünya resmen tersine döndü ama ben böyle seviyorum.

"Bir otel odası mı? *Empire*'da mı?" Asansörün önünde duruyoruz ve ben bir sonraki arabayı çağırmak için düğmeye basıyorum. "Ama hiç temiz kıyafetimiz ya da
_"

Daha önce yaptığım gibi onu ensesinden tutup kendime çekiyorum ve bana odaklanmaya zorluyorum. "Bize bir gece çantası getirdim ve daha önce odamıza bıraktım. Bu gece için ihtiyacımız olan her şey var, endişelenmeyi bırak."

Dişlerini dolgun alt dudağıma geçirerek beni inletiyor. "Olay çıkmasını istemediğin bir şeye başlama, sevgilim."

"Üzgünüm, sadece... bizim için romantik bir kaçamak planlamıştın."

Kapılar bir *ding sesiyle* açıldı. Önce boş vagona binmesini işaret ediyorum, sonra mahremiyet için minnettar bir şekilde onu takip ediyorum. Özel anahtar kartımı en üstteki ikinci katın kilidini açan panelin üzerinde kaydırıyorum. Süslü süitlerden biri için para biriktirmem biraz zaman aldı ama John'un yüzündeki ifade her şeye değdiğini gösteriyor.

"Bu tam olarak bir kaçamak değil, sadece bir gece."

Yaklaştı ve beni duvara yasladı. "Her şeyi küçümsemeyi bırak James. Bu çılgınca romantik ve ben çok şaşırdım, o yüzden kabul et ve beni öp."

"*Bunu* yapabilirim."

Onu katımıza kadar öpüyorum. Koridorda yürürken onu öpüyorum, doğru olanı bulana kadar kapılara hızlıca göz atıyorum. Odaya girdiğimizde onu öpüyorum ve kendimizi içeri kapatmadan ve tüm kilitleri yerine atmadan önce gizlilik kapı askısıyla uğraşıyorum. Papyonlarımızı çıkarırken ve birbirimizin gömleklerinin düğmelerini açarken onu öpüyorum...

"Odayı görmek istemiyor musun?"

"Daha sonra. Çok daha sonra," diye pantolonunu indiriyor ve sonra bana tekrar saldırıyor.

Kendimi o ana o kadar kaptırmışım ki neredeyse planlarımı unutuyorum. Elleri belime indiğinde, bir şekilde kopacak gücü kendimde buluyorum. "Bekle, bekle, bekle."

Dondu kaldı. "Ne oldu? Bir şey mi yaptım-"

"Şşşt, hayır bebeğim, öyle bir şey değil," diyorum usulca, ellerimle yüzünü çerçeveleyerek. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Tamam. Ne oldu?"

Hâlâ süitin girişindeyiz ve onun sırtı kapıya dayalı. Kısa bir süre onu odaya götürmeyi düşündüm ama vazgeçtim. I

Her şeyi burada anlatmak istiyorum ki sonunda odaya girdiğimizde konuşacak bir şey kalmasın.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum, midemi kasıp kavuran bu lanet kelekleri susturmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Onlar ön koltukta otururken bunu atlatmam gerekecek.

"Johnathan, seni sevdiğimi biliyorsun," diye başlıyorum, sesim duygu yüklü. "Altı ay önce sana kalbimi, aklımı ve ruhumu verdim. Ezik ve kırıktilar ama sen onları oldukları gibi istedin, bu yüzden senin oldular. O zamanlar sana sunabileceğim tek şey buydu. Ama şimdi... şimdi sana bedenimi de vermek istiyorum."

Kafasına dank etmesi birkaç saniye sürer. Ve sonra ona çarpıyor. Altın rengi gözleri parlar ve başını sallar. "James, sana ihtiyacım olmadığını söyledim-"

"Biliyorum ve farklı bir şey ima etmemiş olman benim için dünyalara bedel. Ama ben birlikte olduğumuz zamanki adam değilim. %100 olduğumu söylemiyorum, bu yüzden eskisi gibi yavaş ilerlemeliyiz, ama artık her şeye hazırım. Hazır olduğumu biliyorum. Bundan daha fazlasını *istiyorum*."

Dudağını ısıırıyor ve zihninin yarıştığını görebiliyorum, birden fazla sonuç için artılara karşı eksileri tartmaya çalışıyor, her zaman beni koruyor, ihtiyacı olmasa bile.

Tecavüze uğramanın utancını, bir sevgiliyi kendi şartlarımla bedenime davet etme fikrinden zihinsel olarak ayırmak için terapide çok çalıştım. Mantıksal olarak bir fark olduğunu biliyordum, ancak daha önce, herhangi bir koşulda penetrasyon düşüncesi beynimi anında kapattı. Zihinsel olarak ilerleme kaydettikten sonra, John ve ben yavaş yavaş suları test etmeye başladık. Ne yapacağı konusunda hemfikirdik ve rahatsızlığımın panik atak bölgesine doğru gittiğine dair en ufak bir ipucunda her zaman durdu. Bazen devam edebilmemiz için birkaç seans geçmesi gerekiyordu ama sonunda onun tüm parmağını kabul ettim ve bu büyük bir dönüm noktası oldu.

Bana ne kadar iyi hissettirebileceğini göstermek için ilk fırsatını boşa harcamadı ve lanet *prostatımı* sağdığında *yıldızları gördüm*. Hayır.

Sadece şimdiye kadar hissettiğim en harika şeydi, ama beynimi yeniden eğitti. *Penetrasyon = Akıllara durgunluk veren orgazm* demek gibiydi ve bundan sonra işler çok daha kolaylaştı. Şimdi onun üç parmağını alabiliyorum ve onu kabul etmem için beni esnetirken yanmayı arzulamayı öğrendim.

Bu kadar ileri gidebileceğimi hiç düşünmemiştim. İyileşmemin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, John olmasaydı dener miydim, onu bile bilmiyorum. Sadece bunun için değil, her şey için daha iyi bir ortak ya da daha iyi bir sevgili isteyemezdim. Gerçekten dünyadaki en şanslı adamım, herkes arasından *beni* seçti ve bir gün onunla arkadaşlarımızın, ailemizin ve Tanrı'nın izleyebileceği her şeyin önünde evleneceğim. Ama bu gece, farklı bir birlikteliğe hazırım.

Alnımı onunkine yaslayarak onu içime çekiyorum, viski ve kolonyanın baş döndürücü kokularının ve akşam yemeğinden sonra yediği nanenin tadını çıkarıyorum. Ellerim göğsüne doğru iniyor; biri kalbinin üzerinde, diğeri de benimkiyle aynı noktada bulunan sağ göğüs kafesindeki kafatası ve kılıç dövmesinin üzerinde. Ev, aşk ve umut gibi kokuyor ve hissettiriyor.

Her şeyim gibi.

"Lütfen, Johnathan," diye fısıldadım. "Benimle seviş."

Başparmakları elmacık kemiklerimi ovarken iri elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkıyor. Viski rengi gözleri, kırpmaya zahmet etmediği duygularla dolup taşıyor. "Seni çok seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ağzımın köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Evet bebeğim, biliyorum."

"Ve *istediğiniz* zaman dur diyebilirsiniz ve her şey burada biter, pişmanlık yok, endişe yok, tıpkı her zaman olduğu gibi."

Bu adam. Her gün beni öldürüyor. "Bunu ben de biliyorum. Her şeyi aradan çıkardığımıza göre, lütfen beni siker misin artık?"

İşte bu. Kaçırdığım şey buydu.

Gülümsemesi sonunda geri döndü ve onunla birlikte güneşim de geri geldi. Onunla asla ışıktayayamayacağımı söylediğim bir zaman vardı, ama yaşadım

hepsi yanlış.

Johnathan ışıhta yaşamıyor. O ışığın ta *kendisi*.

Bana her gülümsediğinde ya da o altın gözlerini bana çevirdiğinde, sevgisinin üzerimde parladığını hissediyorum ve gökyüzündeki o dev ateş topu kadar parlak ve sıcak yanıyor. Her gün geçmişimin karanlığından çıkıp sevdiğim adamla geleceğime doğru bir adım daha atıyorum.

Elimden tutup beni yatağa doğru götürürken kalbim hızla çarpıyor. Çoğunlukla heyecanlıyım ama gergin olduğumu da inkar edemem. Tamamen özgür olmadan ya da olabileceğim kadar özgür olmadan önce hala uzun bir yolum olduğunu biliyorum. Ama bunun beş ay ya da beş yıl sürmesi fark etmeyecek. Çünkü John Darling her adımda yanımda olacak, gölgeleri kovalayacak, düştüğümde beni kaldıracak ve bana her zaman uğruna savaşmaya değer olduğumu hatırlatacak.

Gecenin geri kalanını birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde sevişerek ve planlar yaparak geçiriyoruz. Uykuya dalmadan hemen önce şakağına bir öpücük konduruyorum ve fısıldıyorum: "Teşekkür ederim Johnathan."

"Ne için?"

"Her şey için. Sonsuza dek mutlu olduğum için."

"Her zaman, Kaptan. Her *zaman*."

Teşekkür

Bu kitapta bana yardımcı oldukları ve bu seriyi başlattıkları için teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Yorgun ve son günlerini yaşayan beynim birilerini unutursa şimdiden özür dilerim. Kesinlikle kasıtlı değil.

Her zaman olduğu gibi, normal hayatımızı istediğimden daha fazla kesintiye uğratan bir kitabı bitirmek için kendimi günlerce ve haftalarca kilitlediğimde büyük anlayış ve sabır gösteren sevgili kocama ve çocuklarıma teşekkür ederim. Onların desteği olmadan hayalimdeki işi yapamazdım.

Çalışma eşlerim ve ruh kardeşlerim Cindi Madsen ve Rebecca Yarros'a her şey ve her şey için teşekkür ederim: plan yapmak, okumak, koşmak, blurb şekillendirmek, kırbaçlamak, cesaretlendirmek, desteklemek, gülmek ve denesem bile asla listeleyemeyeceğim binlerce şey. Hayatım onlarla birlikte ölçülemeyecek kadar güzel ve günlük sohbetlerimiz ve haftalık video sohbetlerimiz olmadan ne yapardım gerçekten bilmiyorum. Ağlamaklı bir Jerry Maguire'ın bir keresinde dediği gibi, onlar beni tamamlıyor. #UnholyTrinity

Seymour Agency'den inanılmaz menajerim Nicole Resciniti'ye, hiç bitmeyen tavsiyeleri ve desteği için, beni meşhur çıkıntılardan aşağı indirdiği ve hikayelerimi daha geniş kitlelerle paylaşmamı sağlayan harika fırsatlar elde etmem için çok çalıştığı için. O gerçekten kariyerimin bel kemiği ve onsuz kaybolur giderdim. Ona sahip olduğum için inanılmaz minnettarım

ve bir gün benim için yaptığı tüm iyilikleri on katıyla geri vermeyi umuyorum.

Akıl sağlığını sayamayacağım kadar çok kez kurtaran Süper Asistan Miranda Grissom'a. Birlikte çalıştığımız ikinci gün ona evlenme teklif ettim ve düzenli olarak teklif etmeye devam ediyorum. Bir daha asla onsuz olmak istemiyorum. Hem de hiç. Yani, o benimle kaldı.

Muhteşem grafik tanıtımlarımı yapan ve her zaman son dakika acele işlerime uyum sağlayan Lana Kart'a çünkü o tamamen harika.

En iyi arkadaşlarımdan biri haline gelen ve eğlenceli mesajlar, sevimli bebek resimleri ve yazarlık cesareti için sürekli bir kaynak olan Lorelei James'e. Arkadaş olduğumuz için çok minnettarım ve ona hayranlık duymayı asla bırakmayacağım.

Çoğu zaman gecenin bir yarısı bile olsa, gönder tuşuna basar basmaz her bölümü okumak için her şeyi bırakan Erin McRae'ye. O bir kızın isteyebileceği en iyi amigo ve ne zaman yazdıklarımdan şüphe etmeye başlasam beni yola getiriyor.

Rebecca Barney ve Lea Schafer'a, John'un ışığı kadar parlak olana kadar bu aşk emeğini parlatmama yardımcı olan iki harika bayan, arkadaş ve editör. (Ancak ikisi de bu bölümü görmedi, bu yüzden tüm yanlış noktalama işaretlerim ve yazım hatalarım için onları suçlamayın. LOL)

Sweet 'N Spicy Designs'dan Jaycee DeLorenzo'ya; Pan, Hook ve Tink'in güzel kapaklarını yarattı ve kelimenin tam anlamıyla birlikte çalışma zevkine eriştiğim en kolay, en hoş, drama içermeyen tasarımcı. Eğer tasarım işine ihtiyacınız varsa, görüşmeniz gereken kadın o.

Hook ve John'u içeren en muhteşem dijital sanatı yaratan Danni Stone'a. (Bu bölümden sonrasına bakınız.) En sevdiğim çocukları gerçekten yakaladı ve çizime bütün gün bakabilirim. Neverland serisindeki her çifti/çiftleri çizmesi için onu işe alacağımı söyledim bile ve bunları halka da sunuyoruz, bu yüzden [Etsy mağazasına göz attığınızdan](#) emin olun! .

Brenda Ambrosius'a, isteyebileceğim en harika avukata. Yasal mektupları gereken tüm profesyonellikle ve sağlıklı bir dozda getto alt metniyle hazırlama konusunda gerçekten bir yeteneği var. Benim için yaptığı ve yapmaya devam ettiği her şeyden dolayı, bu seride bir kahramana onun adını veriyorum (küçük bir değişiklik). Onun Tink'in kitabında tanıtılmasını bekleyin!

Hannah Murray'e ve bayana, kitabın sonunda bana çok yardımcı olan kurşun yaraları ve iyileşme detayları hakkındaki bitmek bilmeyen sorularıma katlandıkları için.

Çalışmayı neredeyse imkânsız hale getiren tüm olay örgüsü sorunlarıma rağmen kitabımdaki her şeyin doğru olması için cesurca çabalayan FBI danışmanım Liz'e. Protokollerin çoğunu (hepsini?) doğrudan öldürdüğüm için çok özür dilerim ve hikayeye sıkıştırmayı başardığım küçük gerçekçilik kırıntıları için ona teşekkür ederim.

Maxwell Mob'daki herkese: Bunca yıldır benimle birlikte olduğunuz ve sürekli değişen yayın programımda yeni projelerim için heyecanlandığınız için teşekkür ederim. Sürekli desteğiniz, coşkunuz ve Jason Momoa hakkındaki paylaşımlarınız beni ayakta tutuyor. Her. Gün. Gün.

Kitaplarımı duyurmak için yorulmadan ve *ücretsiz olarak* çalışan, grafikler yapan, beni davet eden, tavsiyelerde bulunan, ARC'lerimi okumak ve incelemek için zaman ayıran ve genel olarak tutkuları diğer kadınları yükseltmek olan süper harika kadınlar olan tüm blog yazarlarına çok özel bir teşekkür. Sizler, içinde yaşadığımız bu kitap topluluğunun temelini oluşturuyorsunuz ve sizler olmadan bu kadar çok okura ulaşamazdık. Yardımlarınız için sonsuza dek minnettarım ve cömert ruhlarınız karşısında alçakgönüllüyüm.

Ve son olarak, bu kitabı okuyan herkese teşekkür ederim. Umarım orijinal *Peter Pan* karakterlerine yaptığım çağdaş yorumu beğenmişsinizdir ve özellikle Neverland Romanları için planladığım diğer kitapları da kaçırmayacağınızı umuyorum. Bu seri benim için bir tutku projesi, inanılmaz derecede gurur duyduğum bir proje ve çalışacağıma söz veriyorum

sizin için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Eğer beğendiyseniz -ya da beğenmediyseniz bile- Amazon, [Goodreads](#) ya da [Bookbub](#)'da dürüstçe yorum yaparsanız çok memnun olurum. Paylaşmak önemsemektir ve yorumlar bir yazarın dünyasını döndüren şeydir :)

Neler üzerinde çalıştığımı ve bir sonraki kitaplarımın ne zaman çıkacağını takip [etmek](#) isterseniz, haber [bültenime kaydolabilirsiniz](#). Ve eğer gizli bakışları, seksi erkekleri, müstehcen şakaları ve Jason Momoa memlerini seviyorsanız, Facebook'taki okuyucu grubum [Maxwell Mob](#)'da bana katıldığınızdan emin olun.

HOOK + JOHN
Danni Stone tarafından
yaratılan sanat Etsy
mağazasında bulunan baskılar
<https://www.etsy.com/shop/ArtByDanniStone>

Neverland Karakterleri Sözlüğü

(kitap şimdiki zaman çizgisinden 16 yıl önce başladığında olduğu gibi)

Kayıp Çocuklar

Peter Pan: Neverland Kayıp Çocuklar Okulu'ndaki küçük çocuk grubunun lideri.

Slightly (diğer adıyla Silas/Si): Bir sonraki en yaşlı kişi olduğu için Peter'ın sağ kolu olarak atandı ve herkesten biraz daha iyi olduğuna inandığı için klasik bir teke tekçi.

Kıvırcık (diğer adıyla Carlos): Çoğu durumda onu beladan kurtaracak gamzeleri olan tatlı ve çapkın; ancak, olaylar için o kadar sık suçlanıyor ki, suçlama kendisine ait olmasa bile suçu kabul etme alışkanlığını benimsiyor.

Nibs (diğer adıyla Nick): Çocukların en çekingeni, sessiz ve sadık; muhtemelen Peter'ın gerçek sağ kolu.

İkizler (diğer adıyla Tobias ve Tyler/Ty): Kimsenin birbirinden ayıramadığı, birbirlerinin cümlelerini tamamlayan ve kızlar hariç her konuda tartışan tek yumurta ikizleri.

Tootles (diğer adıyla Thomas): Çocukların en genci ve en tatlısı; çok empatik ve yardımsever.

Tinker Bell (diğer adıyla sprite/fairy/pixie): Erkek okulunda yaşayan tek kız; şımarık, alıngan ve Peter'a şiddetle sadık.

Korsanlar (Kayıp Çocuklar'ın bir alt grubu)

James "Kaptan" Kanca: Okuldaki çocukların en yaşlısı, açıklanamaz bir şekilde Peter'dan nefret ediyor.

Smee: Kızıl saçlı ve o etrafta olmadığı sürece Hook'a sadık, sonra Kayıp Çocuklara katılıyor.

Starkey: Beyaz saçlı ve o etrafta olmadığı sürece Hook'a sadık, sonra Kayıp Çocuklara katılıyor.

Sevgililer

Wendy Darling: Komşu şehir Londra'da yaşayan genç kız; hikâyeler anlatmaktan, yaraları iyileştirmekten ve anne gibi davranmaktan hoşlanır.

John Darling: Wendy'nin kendisinden iki yaş küçük erkek kardeşi; zeki, kurnaz ve dövüş sanatları meraklısı.

Michael Darling: Wendy'nin erkek kardeşi, ondan beş yaş küçük; dahi seviyesinde IQ'ya sahip ve grubun bebeği olmaktan nefret ediyor.

George Darling: Darling çocuklarının babası ve Londra'da finansal planlamacı.

Piccaninnies

Kaplan Lily (diğer adıyla Lily/Lil/T.L. Picc): Piccaninny kabilesinin prensesi; bıçaklara ve erkekleri hadım etmeye meraklı bir kaçış sürücüsü.

Gri Kurt (diğer adıyla Şef): Tiger Lily'nin büyük üvey kardeşi; dışlanmış, göçebe ve yaramaz.

Crocs

Fred Croc: Kayıp Çocukların Koruyucusu, küçük çaplı suçlu, pirzola dükkanı sahibi.

Delia Croc: Fred'in karısı ve çocuklardan nefret ediyor.

Yazar Hakkında

Gina L. Maxwell, kar ve soğuk havadan nefret etmesine rağmen tam zamanlı bir yazar, eş ve annedir. Hevesli bir aşk romanı bağımlısı olan Maxwell, okumayı sevdiği aşk hikâyelerinin tadını çıkarmanın alternatif bir yolu olarak yazmaya başladı. İlk romanı [Seducing Cinderella](#), dört haftadan kısa bir süre içinde hem *USA Today* hem de *New York Times* çok satanlar listelerine girdi ve o zamandan beri yeni keşfettiği hayalini yaşıyor.

Buharlı aşk romanları okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda zamanını Scrabble'da (ve diğer tüm oyunlarda) lise aşkına yenilerek, kanatlarını açmayı öğrenen yetişkin gençlerle takılmak için elinden geleni yaparak ve onlar kanatlarını açtığında sürekli sıcak bir yere taşınmanın hayalini kurarak geçiriyor.

Kendisi ve tüm çevrimiçi evleri hakkında daha fazla bilgiyi www.ginalmaxwell.com adresinde bulabilirsiniz.

Gina L. Maxwell Yazarının Diğer Kitapları

Neverland Romanları

Pan

Aşk İçin Mücadele Serisi

Külkedisini Baştan

Çıkarmak Dolaşıklığın

Kuralları İrlandalılar İçin

Mücadele

Tatlı Zafer

Aşık Playboylar Serisi

Utanmaz

Acımasız

Merhametsiz

Tek Başına

İtfaiyeci için Sıcak

Bana Tekrar Sor En

İyi Arkadaşını Ayartmak

Gina ile bağlantı kurun: www.ginalmaxwell.com

Bülten Kaydı: www.ginalmaxwell.com/newsletter

BookBub'da takip edin: www.bookbub.com/authors/gina-l-maxwell

Facebook'taki Okuyucu Grubu: www.facebook.com/groups/TheMaxwellMob